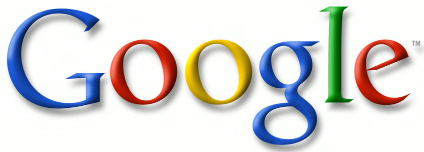
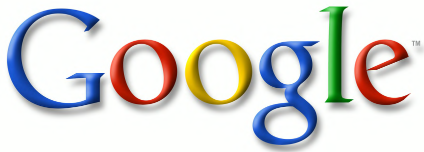

Google

Bernhard Sev. Ingemanns

Samlede Skrifter.

Tredie Afdelings

Første Bind.

Anden Udgave.

(Eventyr og Fortællinger.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

LIBRARY OF THE TAYLOR INSTITUTION
UNIVERSITY
- 5 MAY. 1933
OF OXFORD

Samlede
Eventyr og Fortællinger

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Første Bind.

Anden Udgave.

(De Underjordiske. Helias og Beatricia.
Altertavlen i Sorø.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

Forerindring

til første Udgave af denne Samling.

De her samlede „Eventyr og Fortællinger“ høre til meget forskjellige Perioder af min Forfattervirksomhed og maae derfor saavel i Fremstillingsformen som i den æsthetiske Anskuelse bære Præget af de forskjellige Udviklingstrin, hvortil de høre.

Hvad Indholdet af nærværende Bind angaaer, tillader jeg mig kun et Par Bemærkninger.

Eventyret „de Underjordiske“ udkom første Gang 1817 og er væsenlig grundet paa mundtlig meddelte bornholmske Localsagn, saavelsom paa Middelalderens Traditoner om Elementaraander og de fra Orienten hentede Forestillinger om Feer, samt den hele, i Folkephantasien udviklede Dæmonologi, medens de enkelte tilsyneladende historiske Momenter her ere grebne med en Vilkaarlighed, som jeg ikke i mine historiske Romaner har tilladt mig, og ere alene at betragte som underordnede Vehikler for Eventyrets Fremstilling og Idee.

Eventyret „Helias og Beatricia“ hører omtrent til samme Tid. Det udkom første Gang 1816 i min Digtsamling:

„Julegaven“ og er grundet paa en Tradition, der findes meddelt i „Samlung etlicher noch nicht gedruckten alten Chronicken von Casper Abeln. Braunschweig 1732 Pag. 55 og 56.“

Fortællingen. „Altertavlen i Sorø,“ der førstegang udkom i en Samling af „Eventyr og Fortællinger“ 1820, er en frit componeret Digtning i det virkelige Livs Character, knyttet til et bekjendt Sagn, til hvis mærkeligste Træk Fortællingen slutter sig, som psychologisk Motiv og Udvikling.

Sorø i Januar 1845.

B. S. Ingemann.

De Underjordiske.

Et bornholmsk Eventyr.

Første Kapitel.

I Østersøen ligger den lille mærkelige Ø, som vore Forfædre kaldte Burgunderholm. Den var tidlig bekjendt for sine kjække og raske Sømænd, og mange djærve Vikinger ere derfra uddragne til Kamp og Seier i de henfarne Dage. Naturen synes selv at have dannet denne Ø til en Vugge for frie og selvstændige Søhelte; som en enlig Kæmpe staaer den klippefast i det fraadende Hav og trodser Storm og Bølger i Aartusinder. Henved Midten af det 14de Aarhundrede boede der ved Hokelet, paa Øens vestlige Bred, en Næsfegreve eller rig Fribytter, Ulffon. Han var ikke født paa Burgunderholm, men udgav sig dog for en Nordlænder, uagtet hans Aasyn, Tale og hele Væsen syntes fremmed og sydlandsk. Han var liden af Vært, men velskabt og let i enhver af sine Bevægelser. Hans smaa sorte, spillende Øine skjulte sig dybt i Hovedet, og et ravnesort kruset Haar gav hans Udseende noget Mørkt, Listigt og Hemmelighedsfuldt, som hans muntre Lune og livlige Blik dog altid syntes at modsige. — De rette Øboere talte kun lidet Godt om ham; Mange paastode, han var en Hedning, fordi de aldrig saae ham gaae i Kirke eller til Herrens Bord, ja Nogle ansaae ham endog for en Troldmand, som stod i Forbund med de Underjordiske. — Saaledes kaldte Almuen et Slags Gnomer eller Nisser, som efter gamle Sagn vare Øens hemmelige Beskyttere. Troen paa dette underjordiske Folk var almindelig, selv længe efterat Øen var christnet. Ligesaa

lunefulde, som mægtige, skulle de ofte fra umindelige Tider have gjækket og straffet deres Venner, naar disse enten af Nysgjerrighed eller Egennytte forstyrrede dem i deres natlige Fester eller ledte efter Skatte og Diamanter i deres Klippehuler; og Frygten for at fortørne disse lunefulde Skytsvæsener var saa stor, at Ingen vovede at tale ilde om dem, selv ikke da, naar Misvært, Skibbrud eller andet Uheld indtraf, hvilket de dog som oftest holdt for en Virkning af de Underjordiskes Vrede. Saadant hændtes gjerne, naar en Øboer enten havde været for dristig i sin Tale om dem, eller forglemt dem ved Julenadveren, eller — hvad dog sjelden var Tilfældet — borttaget den Neg, som en gammel Skik forbandt Landmanden til at lade staae tilbage paa Ageren, naar der var indhøstet, og som man sagde var en Gave til de Underjordiske. Sjelden roste Nogen sig af at have seet disse Væsner, og hændtes det undertiden, slog det sjelden feil, at jo et saadant Menneske pludselig forsvandt eller inden kort Tid blev vanvittigt. Flere saadanne Ulykkelige har der næsten altid været paa Øen. Men blev Nogen uformodentlig rig eller paa anden Maade gjorde Lykke i Verden, mumledes der ofte underlige Ting om ham, og man frygtede ham næsten, som en Yndling af dette tvetydige Gnomefolk, som dog Ingen ret vidste om man skulde ansee for gode eller onde Væsner.

Saaledes var nu Tilfældet med Ulfson; han var rig og næsten altid heldig paa sine Søreiser og i alle sine Foretagender, og selv der, hvor Misundelsen ikke var Dommer, rystede den brave Burgunderholmer ofte med Hovedet og vendte ham Ryggen.

Dog Ulfson bekymrede sig kun lidet om Øboernes Mening om ham; han søgte ikke deres Omgang, men tilbragte sin meste Tid paa Søen eller i fremmede Lande. — Hans

Hustru, Marna, var from og gudfrygtig og troede at elske sin Mand ret inderlig, skjøndt hun saae ham saa sjelden og kun lidet stemte med ham i hvad hun selv ansaae for Vigtigst for Liv og Salighed. Sjelden talte han med hende om Sligt, og bragte hun stundom Talen derhen, vidste han altid at give den en lystig Vending, som stødte det ømme Kvindehjerte tilbage. Denne Uovereensstemmelse i Tænkemaaden kostede ofte den fromme Marna lønlige Taarer. Dog havde hun den Letsindige kjær, og for denne vistnok mangelfulde Kjærlighed havde hun opoffret Meget. Imod sine Slægtninges Raad havde hun ægtet Ulfson, og siden Bryllupsdagen havde hun Ingen af dem seet. — Tidlig fader- og moderløs, havde hun tilbragt sin første Ungdom paa sin gamle Farbroders Gaard. Bonahvede var denne Mands Navn; han var en ægte Burgunderholmer, stor og stærk, som en Ætling af Nordens gamle Kæmpeslægt, dertil en god Christen og en stor Hader af alle Hedenskabsspor hos sine Landsmænd. I Særdeleshed forargede ham deres Tro paa de Underjordiskes Magt og deres Tillid til disse Væsner, hvis Tilværelse han vel aldrig ganske havde betvivlet, men som han i det mindste ingen gode Tanker havde om; thi han ansaae dem for Lysets og Christendommens Fjender, som rugede over Dybets hemmelige Skatte og derved søgte at blende og forvilde letsindige Mennesker. At udrydde Troen paa disse Væsner, der selv som Hjernespind syntes ham farlige, og siden, da han var overbeviist om deres Tilværelse, som en ægte Christenhelt, at forfølge og bekæmpe dem, var den gamle Bonahvedes ivrigste Ønske, og han forsømte ingen Leilighed til saavel i denne som i enhver anden Henseende at staae sine Landsmænd bi baade med Raad og Daad. Men han var en hastig Mand, og Sværdet sad ham aldrig ret fast i Balgen; hvorudover han ofte

kom i Strid med dem, han vilde tale til Rette; dog, da han altid gik af med Seiren, havde hans Ord gjerne megen Vægt, og hans Anseelse var stor baade blandt Unge og Gamle. Under Navn af Burgunderholms Kæmpe var han selv frygtet af Venderne og æret i fremmede Lande, som i det Hele paa hin Tid den saakaldte Næveret gjaldt, og i Særdeleshed her i Norden, uagtet Valdemar Atterdags Strenghed, dog Retten som oftest sad i Spydstagen; paa Burgunderholm var det ikke meget anderledes, og de lundiske Erkebispers Lehnsherskab havde ikke stort at betyde.

Bonahvede var saaledes paa den nordlige Deel af Øen saa godt som Konge, om ikke i Navn saa dog i Gjerning, ligesom Vikingen Ulfson paa den vestlige; men mellem disse to mægtige Øboere var intet Samfund eller Venskab; tværtimod, som de forskjelligste Naturer, stode de stedse fjendtlig imod hinanden, og aldrig kom de sammen uden der jo verlededs Ord, som sikkerlig vilde havt blodige Følger, havde ikke Marna allerede dengang havt den muntre Ulfson kjær og altid vidst ved et venligt Ord at formilde den gamle Kæmpe og ved et bedende Blik at standse den unge Vikings spidsfindige Tunge. Næsten var det lykkedes hendes fromme Godmodighed at tilveiebringe en fredeligere Stemning imellem dem, og da havde maaske hendes Forbindelse med Ulfson kunnet blive et Venskabsbaand mellem begge Slægter. Men da indtraf den Begivenhed, som gav Tingene deres nærværende Udseende, og hvorom Mindet har vedligeholdt sig, helt synderligt saavel i Almuens Sagn, som i et Oltidsmindesmærke, der endnu skal findes i St. Peders Kirke i Sønderherred.

Bonahvede red en St. Hans Aften sildig paa sin hvide Hingst over Rispebjergs Lyngheder. Det var over Midnat inden han naaede St. Peders Kirke. Han var endnu nogle

hundrede Skridt derfra. — Det var mørkt og stille, og St. Hansormene glimtede som Ildfunker i Lyngen — da saae han en Høi paa Marken, som pludselig syntes at hæve sig over Jordfladen og ligesom hvile paa fire luende Guldstøtter. Under Høien brændte en blaalig Ild, og omkring Ilden dandsede mange tusinde smaa Væsner med sorte Bjergmandskofter og gnistrende Øine, som han strax erkjendte for at være de saa meget omtalte Underjordiske. Forundret standsede han Hingsten, som steilede og fnyste; han tvang den endnu nogle Skridt nærmere, for ret at betragte dette besynderlige Skuespil. Da faldt der ham pludselig ligesom en Taage for Øinene, og han kunde kun dunkelt skimte hvad der foregik; men hvad han skimtede lod til at kunne have gjort en mindre kraftig og uforfærdet Mand afsindig. Hvad det var, har han aldrig ganske aabenbaret Nogen, uden maaske sin Skriftefader; men hans ædle Aasyn blev mørkt, hvergang han tænkte derpaa. Sine fortroligste Venner har han dog betroet saameget, at han her blandt de Underjordiske havde seet sin værste Avindsmand og strax grebet efter sit gode Sværd, men ikke været istand til at uddrage det. Gnomerne havde udleet ham, dandset omkring ham og rakt ham et fyldt Bæger; men idet han lod som han vilde tømme det, havde han kastet Vinen, eller hvad der var i, baglænds over sit Hoved. Nogle Draaber vare faldne paa Hingstens Ryg, og paa det Sted groede aldrig mere Haar siden. At det har smertet Dyret forfærdeligt, formodede han af det heftige Spring, hvormed det styrtede ud med ham af den gjøglende Dandsekreds. Mod sin Villie maatte han første Gang i sit Liv vende Fjenden Ryggen; den rasende Hingst lod sig ikke tæmme; bagved hujede og hvinede de vrede Gnomer og forfulgte ham lige til St. Peders Kirkegaard. Der stod først Hingsten stille paa den indviede

Jord, beskyttet af de hellige Mure; nu først foer Sværdet villig af Balgen, og Bonahvede vendte sig uforfærdet om, beredt til den sælsomme Gnomekamp; men de Underjordiske vare nu hverken at see eller høre. Maaske vilde Gubben have anseet det hele Syn for en skuffende Drøm, havde han ikke endnu havt Bægeret i sin venstre Haand, næsten fladt af det vældige Tryk mellem Tøilen og Haanden. Dette forunderlige Bæger satte han siden paa Alteret i St. Peders Kirke, og der skal det endnu findes den Dag i Dag. — Da Bonahvede kom hjem fra dette Eventyr, var den skjønne Marna forsvunden. Dagen efter modtog han en inderlig Bøn om Tilgivelse fra den elskede Pleiedatter og en høflig Indbydelse fra Ulfson til hans Bryllup med Marna, som han havde bortført til sin Borg paa samme Tid, som Bonahvede syntes at have seet ham et andet Sted og i et ganske andet Selskab.

At den forbittrede Farbroder ikke kom til Bryluppet, skete saavel af Kiærlighed til Marna og Agtelse for Gjesteretten, som af Vrede. Nu saae han hvor høit hun elskede sin besynderlige Brudgom, og det vidste han selv saa godt som Enhver, der kjendte ham, at blev Burgunderholms Kæmpe Bryllupsgjest, maatte Festen visselig faae en blodig Ende. Dog ikke alle Marnas Frænder udebleve, uagtet Ingen af dem var Brudgommens Ven. Den udvortes Høflighed iagttoge de vel; men i deres Hjerter misundte de Udlændingen Øens skjønneste Pige.

Aldrig havde man paa Burgunderholm seet saa prægtigt et Bryllup. Een Synderlighed kun mishagede dem Alle. Vielsen skete nemlig ikke i Kirken, men under aaben Himmel, og ikke, som sædvanligt, om Dagen, men om Natten ved Fakkelskin; det syntes dem heller ikke, at den fremmede Pater, som viede Parret, iagttog de sædvanlige Kirkeskikke; han

forglemte endogsaa at lyse Velsignelsen over dem. Da Frænderne herover førte Anke for Brudgommen, slog han det hen med Spøg og loe deraf, hvorover de forlode ham i Vrede og satte aldrig mere Fod i hans Hus. Nogle af Gjesterne vilde endogsaa paastaae, at ved Bryllupsbordet var Maden ofte forsvunden mellem Hænderne paa dem, uden at de saae, hvor den blev af, og at der vist havde været usynlige Bryllupsgjester med til det Gilde.

I det første Aar af sit Ægteskab fødte Marna en Søn. Det Første, den fromme Moder tænkte paa, var at faae Barnet døbt; men inden det kunde skee, forløb, som sædvanlig, nogle Dage. I denne Mellemtid pleiede Øboerne altid at brænde indviede Kerter om Natten ved de nyfødte Børns Vugger, for at sikkre dem mod alle Dæmoners Indvirkning, indtil Kirken havde aabnet dem sin beskyttende Favn. Men dette forbød Ulfson, som en fordomsfuld Uskik. Barnet laae derfor uden Lys i tre Nætter, og Moderen lukkede næsten ikke et Øie i de første to Nætter. En forunderlig Ængstelighed kom over hende, hvergang Søvnen nedtyngede de matte Øienlaage, og hvert Øieblik tog hun Barnet af Vuggen og holdt det fast i sine Arme, ligesom hun frygtede, at Nogen skulde fratage hende det. Et deiligere Barn kunde heller ingen Moder ønske sig: det var født med lange gule Lokker, og de store blaae Øine lyste med sikkre, venlige Blik under den høie, hvælvede Pande. Den tredie Nat kunde den svage Moder ikke længer modstaae Søvnens Magt; hun faldt i en dyb Slummer, men ængstedes bestandig af de sælsomste Drømme. Hun syntes, at Gulvet aabnede sig og en hel Mængde smaa Mænd med store Hoveder og korte Ben stege op af Jorden, dandsede tre Gange om Vuggen og toge Barnet paa deres Arme. Da syntes hun, at Barnet græd og strakte de smaa Arme ud imod hende; men hun

kunde hverken røre Haand eller Fod. Hun vilde skrige og raabe om Hjælp; men ingen Lyd kom over hendes Læber. Nu syntes hun, at Jorden aabnede sig igjen og Barnet forsvandt med de frygtelige Fremmede. Snart aabnede Gulvet sig tredie Gang; de grusomme Smaafolk stege atter op og havde, som hun syntes, Barnet paa deres Arme. De dandsede tre Gange om Buggen, ligesom forrige Gang, men til den modsatte Side. Endelig lagde de Barnet i Buggen og forsvandt syngende, og hun syntes længe at høre den underlige Sang under Jorden. Saaledes drømte hun den hele Nat, og det var høit op paa Dagen, da hun vaagnede. Det Første, hun saae til, var Barnet i Buggen, som laae vaagent og saae paa hende med et underligt forbreiet Smil. Hastig tog hun det i sine Arme, for at lægge det til Brystet; men snart kastede hun det med Forfærdelse tilbage i Buggen; thi det havde ikke længer de skjønne blaae Øine, men skelede hæsligt med guulgrønne, gnistrende Katteøine, og de lange lyse Guldhaar vare korte, krusede og ildrøde. „Barnet er forbyttet!" — raabte den ulykkelige Moder — „det er ikke mit Barn — det er en Skifting." — „Du drømmer, lille Hustru!" — sagde Ulfson beroligende og med et tvungent Smil — „saaledes har jo Barnet altid seet ud! i din første Moderglæde har du overseet disse Smaafeil med Øine og Haar, som nu forfærde dig saameget; men det har jo Intet at sige: lidt kjønnere, end Fanden, er jo dog Ungen, og det er nok for en Dreng." Den arme Moder maatte sige hvad hun vilde, Ulfson blev ved, som før, at lade som han spøgede dermed, og Barnet blev grimmere Dag for Dag. Med Kummer udøvede Marna de Moderpligter, som ellers havde været hende saa kjære; dog bortfjernede hun ikke det styggе Misfoster fra sit Hjerte, men pleiede det trolig, som en from og omhyggelig Moder.

Drengen blev stærk og rask; men Hovedet voxede uforholdsmæssig meer, end det hele Legeme — og Surting var og blev en Dværg. Saaledes blev det lille Misfoster kaldet i Daaben, om man ellers kan kalde den Handling saaledes, hvorved Barnet fik Navn. Thi den samme fremmede Pater, som havde viet Ulfson og Marna, døbte ogsaa Surting, men ligeledes paa sin egen Viis, og uden at bruge den i de Tider gængse Besværgelsesformular, skjøndt den maaskee ingensteds kunde synes mere nødvendig, end her. Saaledes tænkte idetmindste Marna; men Ulfson loe ad hendes fromme Skrupler, og som han vilde, saa skete det. — Saasnart Dværgen var stærk nok dertil, fulgte han med Ulfson tilsøes og blev snart ved sin Snildhed og Pudserlighed Faderen ligesaa kjær, som han bedrøvede Moderen med sine sære Lader.

I Ulfsons Fraværelse fødte Marna siden en Datter, skjøn som en Himmelens Engel: lange kastaniebrune Silkelokker hang ned over den lille Allabasterhals, og to sorte tindrende Øine funklede som Stjerner den lyksalige Moder imøde. Den skjønneste Deel af Faderens Udvortes fremkom her, ligesom gjenfødt i en forædlet Skikkelse; derimod havde hun Moderens frie aabne Pande og, hvad der allerede tidlig sporedes, hendes fromme, ømtfølende Hjerte. Det var ligesom Naturen i dette Barn havde forenet Nordens og Sydens forskjellige Skjønheder i den inderligste og mest harmoniske Sammensmeltning af Sagtmodighed og Heftighed, Fromhed og spillende Liv.

Den omhyggelige Moder forsømte ikke dennegang, i sin sære Ægtemands Fraværelse, at brænde indviede Kerter over Barnets Vugge til det blev døbt, og ved Daaben blev Intet forsømt af de hellige Ord, Skikke og Vedtægter, som troedes at betrygge de spæde Christne mod alle farlige Magters Indflydelse.

Elna blev den lille Pige kaldet; til hende vendte sig nu Marnas hele Kjærlighed; og den Sorg, hendes Førstefødte havde forvoldet hende, lindrede den lille Elna hende nu ved sin Ynde. Kun eengang om Aaret, gjerne nogle Dage før St. Hans Dag, kom Ulfson hjem med Surting og bragte altid store Skatte og Rigdomme med sig. Men Marna besad ikke hans Fortrolighed; aldrig sagde han hende hvorfra han kom og hvor han drog hen eller hvorfra han hentede de umaadelige Rigdomme, som hun saae opfylde Borgen, uden nogensinde at sætte Priis derpaa eller glæde sig derover. Den lille Elna fornøiede sig desmere over de mange glimrende Stene, som Faderen bragte hjem, og hvoraf hun altid fik sin lille Deel; hun legede hver Dag med Guldæblerne og de store Diamanter, som hun kaldte Faders Stjerner. En Dag kom hun grædende til Moderen og bebeklagede sig over, at „Faders Stjerner slet ikke vilde skinne som de pleiede," og da Marna skulde see, hvad det var, saa havde Barnet faaet i Sinde at efterligne det Crucifix, som stod i Moderens Sovekammer, ved at lægge Diamanterne paa Gulvet i Form af et Kors; men deres Glands var rigtignok borte, og de lignede mere Graastene, end Diamanter. Dette forundrede Moderen storlig, og hendes Forbauselse blev endnu større, da Stenene ved at adspredes bekom deres forrige Udseende igjen og vare de klareste og skjønneste Ædelstene. Da hun derover engang yttrede sin Forundring for Ulfson, svarede han i sin sædvanlige Spøgetone og forklarede det meget naturligt af Lysstraalernes Brydning i forskjellige Former; men fra den Tid af saae Marna aldrig paa disse Herligheder uden med et Slags Ængstelighed, som hun ikke selv kunde forklare sig.

Andet Kapitel.

Nitten Vintre vare henrundne siden Marnas Bryllupsdag. I hele denne Tid havde hun ikke seet sine Frænder, og hun længtes ofte ret inderlig især efter den gamle Bonahvede. At hun saa ganske mod hans faderlige Raad og Villie havde ægtet Ulfson, var en Handling, som hun vel aldrig virkelig fortrød; men den Gamles Misfornøielse med hendes Valg og Adskillelsen fra ham og hendes andre Frænder var dog altid et Skaar i hendes Lykke, selv naar Moderglæden over Elnas stigende Skjønhed og Elskværdighed erstattede hende ethvert andet Savn af en fuldkommen ægteskabelig Lyksalighed. — Flere Gange havde hun yttret for Ulfson sin Længsel efter at besøge sine Frænder; men altid havde han tilbageviist dette Ønske med saamegen Uvillie, at hun tilsidst aldrig mere turde tale derom. En Nat havde hun drømt, at den gamle Bonahvede stod bleg og blodig paa en Korsvei og syntes at vinke med den høire Haand, medens han, ligesom truende og advarende, opløftede den venstre; og da Ulfson just dengang var tilsøes, besluttede hun i hans Fraværelse at besøge den gamle Farbroder, som maaskee ikke havde lang Tid at leve i, og hvis Tilgivelse før hans Død det nu blev hende ligesom en Samvittighedssag at erhverve.

Hun reiste derfor til den Gamles Borg og tog Elna med, som nu næsten var en fuldvoxen Pige og skjøn som den unge fremblomstrende Vaar. Hun blev modtagen som en kjær og længe savnet Datter. Hun forsikkrede den Gamle,

at hun levede lykkelig med Ulffon, og da han i den blomstrende Elna saae ligesom det skjønneste Udtryk af Marnas Kjærlighedslykke, betvang han det opstigende ulykkeanende Suk, lod alt det Forbigangne være glemt og sluttede med inderlig Glæde Moder og Datter i sin trofaste Kæmpearm. At hans yngste Søn Rudolph, som stod ved Siden med blussende Kinder og de funklende Ørneøine stift heftede paa den skjønne Elna, idetmindste misundte Faderen den halve Deel af denne Omfavnelse, lagde Ingen Mærke til, førend Besøget var forbi, og den raske Rudolph begyndte at hænge med Hovedet og blive en Drømmer. Hvad han og Elna havde talet sammen, er ikke godt at vide; men at den muntre livlige Pige gjerne havde dvælet længer paa den gamle Bonahvedes Borg, vidnede en flygtig Taare om, som Vinden bortviftede af de sorte Øienhaar, da Vognen rullede bort over Vindebroen og et venligt Blik fløi tilbage til de nye forladte Venner og især syntes at sammensmelte med Ilden i Ynglingens Øie.

Rudolph var tyve Aar gammel. Han var den yngste af syv Brødre, der alle, som ægte Burgunderholmere, vare djærve og dygtige Søhelte. Flere Gange havde han med Faderen deelt Fare og Seier paa det stolte Element, som fra de ældste Tider var Nordboens „Vei til Ros og Magt." Altid var Kampen ham kjærere, end Byttet, hvilket han, lig den tappre Skjold, helst uddelte blandt sine Stridsmænd.

Det danske Riges Gjenstifter, den kloge Valdemar Atterdag, var mere yndet paa Burgunderholm, end i de fleste andre Provindser, og mange unge Søhaner ilede med Glæde til denne snilde Konge, for under hans Oldefaders seierrige Korsbanner at vinde Ære og Heltenavn. Rudolphs fer Brødre havde allerede fulgt denne mægtige Attraa, og tre

af dem, Eisten, Guttorm og Halfdan, talte Dannerkongen endnu blandt sine ypperste Krigere; de andre tre vare faldne med Ære i hans Feider.

Ogsaa i Rudolphs unge Bryst opflammede tidlig Lysten til Hæder og Heltedaad under det herlige, himmelfaldne Dannebrog, og gierne havde den gamle Fader fulgt ham til Kongen, for selv at kæmpe blandt sine tappre Sønner; men Burgunderholmerne behøvede en Beskytter mod de talrige vendiske Sørøvere, som endnu ofte gjestede deres Kyster; de elskede Bonahvede som en Fader og trofast Høvedsmand; Sønnen havde ogsaa Faderen for kjær til at forlade ham nu paa den ensomme Borg og maaske lade en fremmed Haand tillukke hans Øine. Den unge Ørn forlod derfor ikke sin Fødeøs Fjelde, og de dristige Sørøvere lode ham heller ikke savne Leilighed til ret ofte at øve de voxende Kræfter.

Snart skulde de sættes paa en haard Prøve, og den korte Uvirksomhed, hvori Rudolph syntes hensjunken siden den skjønne Elnas Besøg, og som truede med at forvandle ham fra en rask og livlig Søkriger til en stille, drømmende Hyrde, afløstes nu af den kraftigste Spænding, hvori alle Livskræfter syntes at forene sig til een eneste Daad i Kamp for Tro, Frihed og Fædreland. En stor Flok haardnakkede Vender, der gjennem flere Slægtled havde holdt fast ved Afguderiet blandt deres christnede Landsmænd, overfaldt den lille Klippeø og truede med en overlegen Styrke at bosætte sig der med deres blodige Afguder eller ganske at tilintetgjøre de modige Øboere, som hellere vilde døe, end være Vendernes Slaver. Hvor en saadan Villie er fast, er intet Slaveri tænkeligt, og den gamle Bonahvede, saavelsom den unge ivrige Rudolph, lod det ikke mangle paa kraftige Opmuntringer for at vedligeholde denne Stemning blandt

Krigerne. Enhver, som kunde føre Vaaben, han være sig Yngling eller Olding, stillede sig uden Opfordring i de Kæmpendes Rækker, og under Bonahvedes tappre og sindige Anførsel mødte de Fjenden paa en aaben Slette, bade Gud om Seier eller Død og kæmpede som fortvivlede Løver. Men Overmagten var for stor, og de Tappreste faldt paa den blodige Mark, uden anden Seier end den, at de ikke havde overlevet deres Frihed. Nær var den hidsige Rudolph falden i Vikingernes Hænder; henreven af Kamplyst og Hevn, saae han sig pludselig ene, midt blandt de fjendtlige Skarer, da en dristig lyshaaret Yngling styrtede ham til Hjælp, nedlagde tre af de nærmeste Fjender og drog ham med Kraft tilbage til sine Landsmænd. Endnu var Modstanden vældig; men Ligene opdyngedes for de Kæmpendes Fødder. Tilsidst sank den gamle Bonahvede selv til Jorden, dødelig saaret af en fjendtlig Hellebard. Nu tabte de tilbageblevne Burgunderholmere Modet og toge Flugten for den tifold overlegne Fjende. Med Møie bar Rudolph, som selv var farlig saaret, sin døende Fader bort fra Valpladsen og forbandt hans Saar bag en Klippe. — Imidlertid tog Slaget pludselig en anden Vending. Ulfson, som just i dette Dieblik var stegen i Land fra en lang Søreise, stillede sig i Spidsen for de flygtende Øboere og svor dem høit og helligt til, at de skulde seire, hvis de blot med hans Løsen vilde angribe Fjenden een eneste Gang endnu. „Vore gamle Venner, de Underjordiske" — sagde han — „vil ikke forlade os i Nøden, naar I kun ikke af daarlige Raadgivere vil lade Jer forlede til at tvivle paa deres Magt og Beskyttelse." — „Staaer os bi, mægtige Venner i det Dybe!" Med disse Ord rykkede han frem mod Fjenden, og neppe var det første Angreb gjort, førend Skræk og Forfærdelse betog Sørøverhæren, og de forundrede Burgunderholmere

saae en utallig Mængde smaa sorte Mænd forene sig med dem og fra alle Sider myldre frem, som de opvorede af Jorden. Med et skingrende Skrig som af Millioner Rovfugle, styrtede disse fremmede Hjælpehære imod Venderne. I den forfærdeligste Uorden toge Sørøverne nu Flugten og søgte Redning paa deres Skibe. De heisede ufortøvet Seil og droge bort, men forfulgtes af et Uveir, som næsten tilintetgjorde den hele Sørøverflaade. Saasnart Fjenden var borte, vare de Underjordiske forsvundne; de forbausede Seierherrer stode, som forstenede, ved Strandbredden, saae den flygtende Fjende forgaae og vidste ikke, om de vaagede eller drømte. „Seer I" — sagde Ulfson hoverende — „det kunde strax være skeet, havde I ikke med eders Tvivl fornærmet vore mægtige Venner! Gaaer nu hen og begraver eders faldne Landsmænd! de kunde alle have levet endnu, havde jeg blot een Time før været hos Eder, eller I ikke saa blindt havde adlydt den gamle Vovehals, Bonahvede. Han er Skyld i alle disse Tappres Død; men han har ikke undgaaet Straffen: sit Banesaar har han, og Øen er frelst uden hans Hjælp." — Folkets Takssigelser og Glædesraab afbrøde her den snilde Vikings Tale; de førte ham under larmende Jubel i Triumf til Hofelet — og adløde ham fra den Dag hartad som en Konge.

Da den døende Bonahvede hørte sine Landsmænds Seiersraab, hævede han endnu engang sit blege Hoved med Forundring og Glæde; men da han hørte hvorledes Fjenden var fordreven, rystede han bekymret de blodbestænkte Lokker og sukkede. — „Er det saa, min Søn!" — sagde han til Rudolph, som knælede, bleg og sorrigfuld, ved den døende Helt — „er Burgunderholm frelst ved de Underjordiske, da maatte I før Alle have fulgt med mig til den evige Frihed og ladet Fjenderne begrave vore Ben i den

dybeste Afgrund! Det er bedre, at give Gud hvad Guds er, end saaledes at seire og kjøbe Legemets Frihed for Sjælens. Men vee dem, de Forblindede, som stole paa Afgrundens Hære! mod Mennesker kan maaske Dværge forsvare dem — men ikke mod Kongernes Konge. Og visselig! Straffens Time vil komme! for silbig vil de sande mine sidste Ord, naar hverken Jord eller Afgrund kan frelse, og de selv har tillukt sig den salige Himmel. Bevar du din evige Sjæl, min Søn! i hvordan det gaaer, og lær af mig, at det er bedre at døe i Herren, end leve med Mørkhedens Fyrste!" — Her lukkede Gubben det bristende Øie og sov hen. Hans Aasyn lyste i Døden, som en salig Helgens; men kun Faa begræd ham og ærede hans Minde. Dens bedste Mænd vare faldne; de Øvrige fulgte med blind Glæde den hæderberusede Ulfson og glemte den Olding, som før var deres elskede Fader og Beskytter. Kun den sørgende Rudolph og hin unge lysbaarede Kriger, som han ikke kjendte, men som saa modig havde udrevet ham af Vendernes Hænder og saa trolig kæmpet med ham ved Oldingens Side, droge nu Omsorg for den gamle Kæmpes Lig. — Den fremmede Yngling forbandt ogsaa Rudolphs Saar og standsede Blodet med lægende Urter. — Paa St. Peders Kirkegaard blev Bonahvede jordet og paa samme Sted, hvor hans Hest var standset hin St. Hans Nat, da han med Bægeret i Haanden forfulgtes af de vrede Underjordiske. Dette Sted havde han forlængst betegnet Sønnen og udseet til sit sidste Hvilested. Paa samme Dag som den gamle Høvding blev begraven, fandtes hans troe, hvide Stridshingst død i Stalden; dens Manke var tæt sammenflettet i uopløselige Knuder, og alt Træværket i Nærheden havde den sparket i Stykker; men intet Spor af en naturlig Dødsmaade var at see paa dens Legeme. Den blev nedlagt i

en Høi tæt udenfor Kirkegaardsmuren, ligeoverfor sin Herres Grav. — Ofte hændtes det siden, naar Nogen foer vild om Natten, og kom Hokelet eller Rispebjerg for nær, at der saaes en høi gammel Krigsmand paa en hvid Hest fare frem og vinke advarende tilbage fra de Underjordiskes farlige Boliger. Naar fremmede Sagn fortælle om den troe Eckard, som efter sin Død advarede Reisende mod den rasende Lufthær, nævner Burgunderholmeren sin tappre Bonahvede, som i Livet og i Døden var en tro Kæmpe mod alle hedenske og farlige Magter.

Tredie Kapitel.

Rudolphs Saar var nu ikke længer farligt; større var Saaret i hans sønlige Hjerte. Men ene i Verden var han dog ikke; tre tappre Brødre havde han i Sjølund, en deilig Piges Billede i sit Hjerte, og en prøvet Ven ved sin Side. Denne havde han fundet under Vaabnenes Klang paa den blodige Hede; det var ligesom et nyt Liv oppvorede af Faderens Grav, for at trøste den Forladte, da hin fremmede Svend rakte ham Haanden over Graven og bad ham om det Venskab, han i saa kort en Tid alt havde vundet.

Sigurd Ib, Rudolphs nye Ven, var en frisk, livsglad Knøs; at Hjertet sad ham paa det rette Sted, havde han allerede viist, og at det ikke var lukket for de mildere Følelser, som saa underligt sammensmelte alle Mennesker til een eneste stor Familie, det havde Rudolph seet ved sin Faders Grav. Iøvrigt var han yderst forskjellig fra Rudolph. Denne havde ganske arvet sin stærke Faders herlige Natur, hvori Kraft, Fromhed og nordisk Alvor syntes at ville uddanne en sjelden Helt, idet de inderligste Kjærligheds-længsler ligesom hævede ham fra Valen og aabnede hans Øine for en ganske anden Verden, end den, der skjenker Helten sine Krandse. For Sigurd stod Bedriftens Krands, omstraalet af Eftermælets evige Glands, som Livets skjønneste Palme, og paa anden Udødelighed syntes han ikke at troe, end Navnets og Bedrifternes Minde. Dog derfor var Livet ham ikke mindre kjært og vigtigt; munter, som en Velsklands Søn, stormede han vild og kraftig gjennem Ver-

dem, men med nordisk Sind: med den store Bautasten for Øie, søgte han Daad og Nydelse her, uden Frygt for det Hisset, hvor han dog kun saae Taager og Skyer.

Saaledes stode de to Venner i kort Tid udviklede for hinanden. Sigurd havde siden den Dag, de mødtes paa Valpladsen, ikke forladt Rudolph og syntes hverken at længes efter Venner eller Frænder.

„Men hvo er du da egentlig?" — spurgte Rudolph en Dag i en fortrolig Stund sin sælsomme Ven — „du nævnede mig endnu aldrig din Herkomst; en Burgunderholmer er du jo dog; men en Christen synes du mig ikke at være."

„Jeg er den frieste Karl under Solen — og din Ven" — svarede Sigurd — „stort Mere veed jeg ikke om mig selv at sige, og det maa være nok for os Begge!" — Den beskedne Ven taug og gjentog ikke oftere sit Spørgsmaal.

Burgunderholm havde nu Fred, og Rudolph henfaldt snart igjen i hin drømmende Tilstand, hvoraf Fienden og Sorgen saa mægtig havde udrevet ham. Sigurd spurgte ham om Aarsagen dertil, og Rudolph betroede sin Ven, at det var den skjønne Elnas Billede, som baade gjorde ham saa lykfalig og ulykkelig. Selv i Kampens Hede havde han ikke forglemt hende; men da havde hun forekommet ham som Frihedens og Udødelighedens Engel, der svævede over Valpladsen, for at hæve ham til sin evige Himmel. Nu var hun atter bleven ham hin skjønne Jomfru, hvis Blik syntes at love ham et saligt Paradis paa Jorden; men en uoverstigelig Mur hævede sig høiere og høiere imellem dem.

Ulfson havde siden sin sidste Hjemkomst mærkelig forandret sin Adfærd saavel mod Hustru, som Datter. — Den Hæder og Magt, han var kommen i Besiddelse af, som

Oens Befrier og Folkets første Mand, havde gjort ham overmodig og bydende, og da Marna engang i et fortroligt Oieblik, med Bøn om Tilgivelse, tilstod ham, at hun havde besøgt sin gamle Farbroder før hans Død, blev Ulfson høilig forbittret og svoer med en frygtelig Ed, at „hvis hun eller Nogen af hans Slægt oftere vovede at nævne den forhadte Bonahvedes Navn eller nærme sig hans Yngel, uden for at forgifte eller udslette den af Jorden, skulde han hade og forfølge dem som sine værste Fjender." — Marna saae forfærdet paa Ulfsons Ansigt, som under disse Ord snarere lignede et glubende Dyrs, end et Menneskes. Elna gik til Vinduet og græd; men da hun gjennem Taarerne saae hvor deilig Himmelen saae ud med sine Bjerge af guldbræmmede Skyer, som i svævende Flugt dannede tusinde Trylleslot-Billeder, da blev hun atter saa glad og løndomsfuld tilmode, og i skjønne Drømme malede hun Streger og Ziffre paa den emmede Rude, som hun snart igjen halvforskrækket udslettede, for i næste Oieblik at skrive dem paany.

En Aften, da Solen gik ned, sad Elna ene i sit Kammer, med den gyldne Væverspole i den lille konstfærdige Haand; hun tænkte paa Besøget hos den gamle Bonahvede og havde ret inderlig Lyst til at indflette hans og den kjære Rudolphs Billeder i den sirlige Silkevæv; da meldte sig to fremmede Burgunderholmere ved Borgen og bade om Husly og Natteleie. Vindebroen rullede ned, og Rudolph og Sigurd lode deres Hingste tumle lystig hen over Brostenene. — Elna løb anelsesfuld til Vinduet og rødmede som en nysudsprungen Rose i den blussende Aftenrøde. Hun kjendte Rudolph, uagtet det store Skæg, han efter Sigurds Raad havde klinet paa sin Hage, for at være ukjendelig; men Glæden kvaltes af Rædsel: hun gruede for hans Forvovenhed.

Ulfson var dengang hjemme med Surting og førte nu et Slags Hof, fast saa prægtigt som en morgenlandsk Despots: han klædte baade sig og Dværgen paa fremmed Viis i Silke og Purpur, foret med Hermelin og kosteligt Maar; store Masser af de saakaldte burgunderholmske Diamanter glimrede saavel udenpaa som inden i Borgen, saa at den mere lignede et fortryllet Feeslot, end et nordisk Vikingesæde.

„Her seer jo ud som i Diamantslottene under Jorden!" — sagde Sigurd — og Rudolph studsede meer over disse sin Vens Ord, end over al den Pragt og Glimmer, som omgav ham. Dog her var ikke Tid til at spørge: han saae idetsamme den skjønne Elna i Vinduet — han svimlede af Fryd og havde nu hverken Øie eller Øre for Andet. Ulfson kom med Surting sine Gjester imøde og modtog dem, som sædvanlig, med Artighed, men som dog bar Præg af en vis naadig Nedladenhed. Dog Rudolph var for berust af Synet i Vinduet til at lægge Mærke dertil, og Sigurd havde nok at tage vare med at tilbageholde sin Latter over den pyntede Dværg, som i sin fyrstelige Dragt saae helt vanskabt og naragtig ud. „Værer velkomne!" — sagde Ulfson — „jeg seer, I er Burgunderholmere, og min Borg staaer Eder aaben!" Surting lod, som Staldmester, Hestene forsørge, og Borgherren lod nu de Fremmede indtræde i Høienloftssalen og rækkes Velkomstbægeret af sin Datters Haand, uden at spørge dem om hvo de vare, hvorfra de kom eller hvor de agtede sig hen, hvilket i den Tid var den første Gjestfrihedslov. Blussende modtog Rudolph det gyldne Bæger af Elnas skjælvende Haand; men hun vovede ikke at slaae de skjønne Øine op paa hans glødende Aasyn. Henrykt stod han der, som Herakles fordum i den skjønne Hedenolds-Mythe for den blomstrende Hebe, og drak evig Ungdomsild og salig uudslukkelig Elskov af den herlige

Nektar. Sigurd betragtede imidlertid, med et inderlig rørt Blik og en uforklarlig dyb Følelse, den stille lidende Marna, der som Husmoder nærmede sig med al den Ynde, som er den blide Taalmod egen, og hun syntes i den fremmede Yngling ligesom at gjenkjende et længstforsvundet Drømmebillede fra lykkeligere Dage.

Gjesterne sade ved Nadverbordet. Ulfson var oprømt og fyldte hyppigt de gyldne Vinbægere for de Fremmede. Imidlertid fortalte han dem mange underlige Eventyr, han paa sine Reiser havde hørt eller oplevet: blandt Andet om Avalun, det vidunderlige Feeland, som saa Mange talte om, men Ingen vidste hvor laae, og om den skjønne Morgana, hvis sælsomme Luftslotte ofte havde fortryllet ham saavel paa Sø som paa Land. Derpaa hørte Sigurd opmærksom, og hans Öine funklede med en usædvanlig Ild: „Saa har I virkelig" — udbrød han — „selv seet dette sjeldne Syn, som jeg saa ofte har drømt om og længtes efter? — o! lykkelig maa det Menneske være, hvis Öine ikke er tillukte for de høiere Elementaanders Trylleverdner. I maa dog altsaa være i Besiddelse af en mægtig Alrune?" — spurgte han. — Ulfson studsede, saae paa Ynglingen med store Öine og taug; men Rudolph sagde: „o! hvad er vel slige Luftsyn andet, end Skyer og Taager, og er det virkelig Mere, saa er det Djævelsblendværk, som intet christent Menneske skal lade sig lokke af." — „Det forstaaer du ikke, min Ven!" — svarede Sigurd rolig — „der er Meget til baade under og over Jorden, som der nok neppe staaer et Ord om i dine Præsters Bog." — „Den kjender du jo ikke" — svarede Rudolph med rolig Alvor og inderlig Varme — „men var end Verden fuld af Underværker, hvorom Guds Ord tier, saa veed jeg, de er enten over vor Forstand eller af den Onde."

Ulfson saae paa Rudolph med et skarpt og mistænkeligt Blik og syntes at høre den gamle Bonahvedes Stemme. I Samtalens Hede var det løse Skæg gledet til Side paa den unge Mands Hage, og Ulfson kjendte sin Dødsfjendes Søn; hans forelskede Blik til den skjønne Elna vare heller ikke undgangne ham, og den listige Viking blev bleg af Harme, men tvang sig til at smile. „Lad os ikke forivre os, mine Gjester!" — sagde han i en munter Tone — „I glemme Bægerne over lutter Luftkasteller. Nu vil vi lade de Fugle flyve!" — Derpaa sang han adskillige sydlandske Sange til en Strængeleg, som han havde bragt med sig fra fremmede Lande, og som han med megen Færdighed vidste at behandle. Nu rakte han sin Datter den konstige Luth og bad hende synge. Rødmende greb hun i de sølverne Strænge og sang deiligt, skjøndt med bævende Stemme:

„Liden Havfru sidder paa hvide Sten
Og tørrer i Solen sit Haar.
En sølvskællet Hale er Jomfruens Ben —
Med den hun i Boverne slaaer.

De Guldfisk lege paa Bølgetop
Og lytte til Havfruens Sang;
Af Boven de stikke Smaahovderne op;
Hun synger til Bølgernes Klang:

„Levvel for evig, du grønne Jord!
Levvel, du Menneskesøn!
Paa Havsens Bund liden Havfru boer
Og græder for dig i Løn.

„Du kunde mig give en evig Sjæl
Og Salighed med dig hos Gud,

Hvis ei du gjøs for de kolde Skæl,
Men styrted dig til mig ud.

„Til Dommedag jeg nu svømme maa
Og græde for dig i Løn;
Tilsidst jeg skal uden dig forgaae —
Levvel, du Menneskesøn!"

Medens Elna sang, stod Surting bag ved hendes Stol og græd, men fordreiede derved tillige det store Dværgeansigt saa pudserligt, at Sigurd ikke kunde bare sig for Latter. Da Dværgen saae det, blev han vred, truede ad Sigurd med den knyttede Haand og gik bort. Men Ingen af de Andre lagde Mærke dertil. Ulfson sad fordybet i sig selv med en triumferende Mine og saae betydningsfuld hen til et hemmeligt Skab i Muren, hvortil han altid bar Nøglen paa sit Bryst. Rudolph saae og hørte Intet uden den skjønne Elna, i hvis frygtsomme Blik han saae sig kjendt og hemmelig elsket; men den fromme Marna sad bleg ved Sigurds Side og syntes ængstelig at læse en Ulykke i sin Ægtemands mørke, hevngnistrende Øine. Sigurd afbrød snart den almindelige Taushed, idet han bad Elna om Luthen, og med en Færdighed, som hans forundrede Ven aldrig før havde kjendt hos ham, greb han rask i Strængene og sang:

Paa Rispebjerg gik Halvor tidt
Og tænkte paa sin Pige;
I Løn han sukked stundom lidt,
Men sang dog fro tillige.
En Blomst han satte paa sin Hat —
O! — tænkte han — var det en Skat,

Var det endog kun af de smaa,
Saa skulde strax mit Bryllup staae!

Da aabned sig det rige Bjerg
Med sine tusind Skatte,
Og for ham stod en venlig Dværg
Og bad ham Mod at fatte:
„Tak Blomsten for det røde Guld!
Bevar den vel! tag Lommen fuld!"
Glad Halvor takked for den Skat
Og fyldte Lomme, Haand og Hat.

Han gik, og Bjerget lukte sig
Og skjulte Dværg og Skatte.
Fro Halvor sang: hvor jeg er rig!
Og ved en Bæk sig satte;
Men Blomsten glemt i Bjerget laae —
I Hatten han kun Graasten saae;
Da bandte Halvor og blev vred
Og kasted dem i Bækken ned.

Som Guld i Bækkens Dyb det klang —
Og flux holdt Halvor inde.
Han greb i Lommen sidstegang
Og saae nu Guldet skinne —
Nu var vel Skatten af de smaa,
Dog fro han lod sit Bryllup staae.
Han ønsked ingen Skatte fleer —
Og bandte aldrig Dværgen meer.

Medens Sigurd sang, var Surting kommen ind igjen og saae nu saa mild og fornøiet ud og gjorde saa mange

lystige Krumspring, at baade Rudolph og Sigurd maatte lee. „Lad de Narrestreger fare, Surting!" — sagde Ulfson — „og følg de Fremmede til Gjestekamret! jeg formoder, de trænge til Hvile." Nu reiste han sig og tog Afsked med Gjesterne, som fulgte med Surting til Sovekamret, ledsagede af Marnas og Elnas frygtsomme Blik. Snart forlode Moder og Datter nu ogsaa Stuen, og saasnart Ulfson var ene, tog han Nøglen frem, som han skjulte paa sit Bryst, og aabnede det hemmelige Skab i Muren. Nu fremtog han en lille Kiste, hvori der laae et Billede, i Form af et Menneske og udklædt som en Dukke; han fremsagde nogle hemmelighedsfulde Ord og syntes at raadføre sig med det underlige Billede; derpaa tog han en Dolk ud af Skabet, satte Dukken paa sit Sted igjen, lukkede saa Skabet og gik. Men neppe var han ude, førend Dværgen smuttede ind, aabnede Skabet med sine smaa Fingre, puttede Dukken i Lommen og løb. I samme Øieblik var han i Gjestekamret igjen, hvor Rudolph og Sigurd allerede vare sengefærdige. „Tag Jer iagt!" — hviskede han — „Ulfson har isinde at stikke Jer ihjel inat, og han har en Dolk, som intet Sværd eller Skjold kan forsvare Jer imod; men har I Lyst til at leve, saa kryb ud af Vinduet! jeg skal liste mig ned og sætte en Stige til og føre baade Jer og eders Heste ud af Borgen uden at en Kat skal murre ad Jer; men saa maae I tage mig med! for ellers slaaer Ulfson mig ihjel imorgen — jeg vil ogsaa heller være hos Jer, end hos ham." — Dværgen løb nu igjen, uden at oppebie deres Svar, og et Øieblik efter saae de, at Stigen stod ved Vinduet. „Flygte?" — sagde Rudolph — „det har jeg ingen Lyst til." „Jeg ikke heller!" — sagde Sigurd — „men her er jo intet Andet at gjøre: Ulfson er en Troldmand, og vi har kun naturlige Vaaben; du har

vel heller ikke isinde at slaae Faderen ihjel, naar du holder af Datteren?" —

„Nei!" — sagde Rudolph — „jeg vil kun forsvare mit Liv, og før vil jeg døe, end tage Flugten som en Nidding." „Nu vel!" — sagde Sigurd — „saa bliver jeg og deler din Skjæbne. Det har vel heller ikke saa stor Nød med hans forhexede Dolk; mit gode brede Slagsværd har jeg mere Tro til, naar jeg kun nænte at bruge det imod ham. Det er dog en lystig Mand, den Ulfson; han kan saamange smukke Historier, og hans Kone seer saa god og from ud."

„Og han er Elnas Fader" — sagde Rudolph — „for hendes Skyld kunde jeg gjerne flygte, naar det kun ikke var for en stærkere Fjende."

De raadsloge endnu, om de skulde følge Surtings Raad eller blive og oppebie den forræderske Verts Komme. Da rørte Nogen ved Døren, og de grebe allerede til deres Sværde; men hvor forbausedes de, da de istedetfor Morderen saae en kvindelig Skikkelse staae for dem; det var den fromme Marna. „Flyer!" — hviskede hun og lagde Fingeren paa Munden — „hvis I har min og min Datters Rolighed kjær, saa flyer!" — Den varslende Skikkelse forsvandt; Rudolph og Sigurd betænkte sig nu ikke et Øieblik længer, men stege ud af Vinduet og kom lykkelig til Stalden, hvor Dværgen modtog dem med Knurren over deres Seendrægtighed. Han førte dem nu hastig ud af Borgen, gjennem en underjordisk Gang, og Hver traf sin Hest efter sig. Dværgen glemte ikke at tage sin lille „Graasok" med, og da det var Midnat paa Borgen, vare de tre Flytninge allerede langt borte.

Da Ulfson kom til Gjestekamret og fandt det tomt, skar han Tænder af Harme, og hans Mistanke faldt strax

paa Marna; men da han næste Dag savnede Surting og tillige saae sig den løndomsfulde Skat berøvet, som Ingen uden Dværgen kjendte, saa kvalte han sin Harme i sit Inderste og gik strax tilsøes, uden at sige Nogen hvor han vilde hen.

Imidlertid glædede Marna og Elna sig hemmelig over, at de kjære Fremmede saa lykkelig vare undkomne; de holdt nu mere af den tykhovdede Surting, end før, og tilgave ham af Hjertet alle de smaa Drillerier, hvormed han bestandig, som en Husnisse, havde plaget dem; thi de mærkede nu af hans pludselige Forsvinden, at han maatte have været de Fremmede behjælpelig ved Flugten.

Fjerde Kapitel.

Rudolph red taus ved sin Vens Side og tænkte sorrigfuld paa den skjønne Elna, som han nu havde forladt uden Haab om at see hende meer i denne Verden. „Hovedet i Veiret, Ven!" — sagde Sigurd — „kommer Tid, kommer Raad; lad os nu først see os om i Verden! den har flere Krandse og Blomster, end vi kan samle, og den, du nu reiser fra, blomstrer nok til du kommer igjen." — „Maaske" — sagde Rudolph — „men da skal jeg først have glemt, at jeg inat var en Flygtning og gik ad Dværgenes Veie." Det harmede Kæmpesønnen at have en Dværg at takke for sit Liv; han huskede paa sin Faders sidste Ord og syntes i Surting tydelig at see et af hine underjordiske Væsner, som hans Fader bekæmpede baade i Liv og Død. Nu kom de forbi Rispebjerget og savnede pludselig Dværgen. Sigurd var misfornøiet derover; men nu syntes Rudolph først at aande frit. „Han er vel sjunken i Jorden til de Underjordiske" — sagde han — „gid han aldrig kom igjen! Det er mig en forhadt Reisefælle; jeg kan aldrig troe, han er Elnas Broder; han hører snarere hjemme blandt Rispebjergs Smaadjævle."

„O! du med dine Djævle!" — svarede Sigurd fortrædelig — „de Underjordiske er skikkelige Folk; det veed jeg bedre." —

„Sigurd! Sigurd!" — udbrød Rudolph og saae paa sin Ven med et uroligt, gjennemforskende Blik — „dit Liv

er mig en Gaade, og jeg begynder at frygte for at forstaae den. Du har ingen ret Fortrolighed til mig."

„Det kan vel være!" — sagde Sigurd — „men det er ikke min Skyld, og derfor er vi lige gode Venner. Spørg mig ikke om hvad jeg dog alligevel ikke kan sige dig! men vær ubekymret! jeg fordølger dig Intet, som er ondt."

Begge Venner rede en liden Stund tause ved hinandens Side; derpaa tog Sigurd Ordet igjen: „Hvad der hindrer vor Fortrolighed er især din Tro paa et andet Liv og en anden Verden, som jeg Intet kjender til og heller ikke bekymrer mig stort om; jeg har fuldt op at skaffe med den nærværende Verden, seer du, og den synes mig saa skjøn og lyksalig, at jeg ikke ønsker at bytte den bort for nogen anden. Rigtignok har jeg hørt tale om Feernes Land og de høiere Elementaanders Trylleriger; men dem tænker jeg ogsaa jeg skal finde engang — dog ikke paa den Maade, som du mener, at man først skal lukke sine Øine og puttes i Jorden; kan jeg ikke komme dertil paa anden Viis, saa er jeg vel fornøiet med den nærværende Verden: den er jo ogsaa et underfuldt Trylleland og vist tusinde Gange saa skjøn som de Underjordiskes."

„Arme, forvildede Hedning!" — sagde Rudolph og sukkede.

„Lad du kun mig være Hedning!" — svarede Sigurd — „jeg er dog lykkeligere, end du, og i een Ting idetmindste er jeg ogsaa bedre. Jeg haber ikke, som du, de uskyldige Underjordiske, og det gjør mig ret ondt, at den lille Surting har forladt os; men det er din Skyld: du seer jo altid til ham, som du vilde sluge ham paa Stedet. — Du bliver dog ikke vred paa mig, Rudolph! Jeg kan godt lide den lille Pudsenmager; men du er mig dog kjæ-

rest af Alle, og kunde jeg kun bringe dig til bedre Tanker om de Underjordiske, vilde jeg endnu holde mere af dig."

„Ti stille med dem!" — sagde Rudolph — „de var min Faders Dødsfjender, og jeg skal hade dem saalænge jeg lever; men jeg gruer for din Salighed, Sigurd! Dværgene har blindet dit Øie for den evige Himmel og forgyldet Jorden og dens tomme Herligheder saa falskelig for dig, at du begraver din Sjæl i Støvet og søger her Klenodet, som funkler evigt blandt Himmelens Stjerner" — —

„Bliv ikke vred, kjære Rudolph!" — afbrød Sigurd sin begeistrede Ven — „men lad os blive ved Jorden! saasnart vi slaae paa den Stræng, flyver du mig altid for høit. Lad mig kun gaae min egen Gang, og gak du din! men lad os følges ad saa længe muligt! den Herlighed, du drømmer om, begynder jo dog kun først, naar denne har Ende; vil du saa tage mig med dig, skal du have Tak; men følg nu kun med mig, min gode Ven! for her har jeg hjemme, seer du, og skal der blive Noget af os Begge, maae vi ikke spilde Tiden med Snak!"

Rudolph sukkede og taug, men mærkede vel, at det endnu ikke var Tid at tænke paa nogen alvorlig Sindsforandring med hans hedenske Ven: han stod endnu som et nyskabt Menneske i denne Verden og elskede den barnlig som sit Himmerig. Men nu mærkede de Begge, at de vare farne vild; det var endnu ikke Dag, og hvorledes de red, kom de stedse tilbage til Rispebjerget.

Sigurd loe: „det er vist et Puds af de Underjordiske" — sagde han — „skal vi besøge dem? Rudolph! du skal see, de modtage os gjestfrit og give os Lommen fuld af Diamanter til Reisepenge!"

Rudolph svarede Intet, men saae stift hen for sig, som havde han Syner. „Skynd dig og følg mig, Sigurd!" —

raabte han spændt — „nu er jeg paa den rette Vei!" — idetsamme gav han Hesten Tøilen og fløi saa hurtig afsted, at Sigurd havde Møie med at følge ham. Først da Solen stod op, standsede Rudolph sin Hest, og da nu Sigurd naaede ham og spurgte hvorfor han havde redet saa stærkt, saae Rudolph hen i Luften, foldede sine Hænder og sagde: „Tak for Vinket, Fader! i dit Spor gaaer Veien til Lyset. — Saae du ham ikke? Sigurd!"

„Hvem?" spurgte Sigurd forundret.

„Den høie Mand paa den hvide Hest, som stedse red foran os i Natten og vinkede os bort fra Rispebjerget og de koglende Bjergaander."

„Det maa du have drømt — jeg har Ingenting seet uden Støvet fra din Hest; det hvirvlede underligt om dig i Maaneskinnet; men bag os hoppede nogle lystige Smaaluer, som jeg tidt vendte mig om til og fornøiede mig over, og havde du ikke kaldt saa ofte paa mig, havde jeg gjerne redet tilbage, for at betragte dem nøiere."

„Det var din Lykke, du fulgte mig!" — sagde Rudolph alvorlig — „hine Luer havde ført dig i Afgrunden."

Nu hørte de Hestetrav bag ved dem; det var Surting, som paa sin lille Graasok indhentede dem. „I har da ret havt Hastværk" — sagde Dværgen — „I kunde dog gjerne biet efter mig, mens jeg tog Afsked med Venner og Frænder."

Sigurd var glad ved at see Dværgen igjen; men Rudolphs Aasyn blev mørkt. — „Hans Venner og Frænder" — tænkte han — „hvem er det vel andre, end de Underjordiske?" — Surting bragte en gylden Luth med sig; den rakte han til Sigurd, som takkede ham venlig for den skjønne Gave og strax begyndte at prøve den, saa godt det lod sig gjøre til Hest. Nu tog Dværgen en guldheftet Dolk frem,

besat med kostbare Ædelstene, og vilde række den til Rudolph; men han vægrede sig ved at modtage den: „det er formodentlig Mage til Ulfsons" — sagde han.

„Den er idetmindste ligesaa god" — svarede Surting — „og vil du bære den, skal det være mig kjært."

Rudolph saae mistænkelig paa ham: „behold selv din forhexede Dolk! du kan trænge til den, Dværg! men jeg kan, med Guds Hjælp, forsvare mig uden slige Vaaben."

„Som du vil!" — svarede Surting og gjemte sin Dolk — „jeg seer nok, du har ingen god Tro til mig; men saalænge Sigurd er din Ven, er jeg det ogsaa og skal være dig ligesaa tro og lydig, som ham."

„Vil du tjene mig i Noget, Dværg!" — sagde nu Rudolph i en mildere Tone — „saa hold dig saa langt fra mig som muligt, hvis du endelig vil følge med os! jeg kan ikke godt lide dine Grimasser, maa du vide; men for Sigurd kan du gjøre dig saa lystig, som du vil! — han holder meget af dig og dine Lige."

Surting taug og adlød; men Sigurd havde ondt med at holde sin Uvillie tilbage. Dværgen red nu bestandig bag efter Sigurd og tog sig nøie i Vare for at komme den strenge Rudolph for Øie. Men naar han eller Sigurd ønskede Noget, var Puslingen strax ved Haanden og søgte ved tusinde Smaatjenester at være dem til Behag. Rudolph fortrød i sit Hjerte, at han havde talt Dværgen saa haardt til; men han kunde dog ikke see ham uden Afsky, og hans Faders Advarsel mod de Underjordiske syntes han altid at høre, hvergang hans Hjerte vilde tage Dværgen i Forsvar, og han, trods sin Modbydelighed for den lille Vanskabning, maatte smile over hans tjenstfærdige Travlhed.

Nu holdt de to Venner Raad over hvad de skulde tage sig for i Verden. Sigurd vilde helst reise Verden igjennem

paa Eventyr; men Rudolph stemmede for at gaae til Sjølund, for i Kong Valdemars Tjeneste at komme i Kamp med Hanseater og Vender og hevne sin Faders og de bedste Burgunderholmeres Død paa de vilde Sørøvere, som endnu førte Drager og Afgudsbilleder paa deres Vikingsskuder.

„Velan!“ — sagde Sigurd — „det Tog gjør jeg med dig! vi vil trolig dele Fare og Ære sammen! men naar vi saa har vundet Heltenes Krands, saa maa du følge med mig i den vide Verden! der vinke mig tusinde andre Krandse, og jeg har Lyst til at gribe dem alle! Naar jeg har sørget for Eftermælet — see! da vil jeg ganske leve for Livet, og det skal du gjøre med! Den skjønne Elna skal du ikke gaae og sukke for; men veed du, hun holder af dig, nu vel! saa tag hende da — med List eller Magt, og lad det koste hvad det vil! jeg skal ogsaa gjerne være med paa det Tog!“

„Brave Sigurd!“ — sagde Rudolph, og rakte ham sin Haand — „du mener det godt og ærligt med mig; men min Kjærlighed forstaaer du dig ikke paa, og hvad der er Helligst og Høiest for mig, er endnu som en lukt Bog for dig.“

„Det kan vel være! — men see dog, Rudolph! nu er vi jo alt ved Havet! hør hvor herligt det bruser os imøde! hvor det maa være lysteligt at tumles derude og komme til fremmede Lande!“

— De gik strax ombord paa en Snekke, som just laae seilfærdig; og da Vinden rask udspilede de bugnende Seil, og Snekken fløi med dem som en Fugl over Dybet, da sad Rudolph ved Bagstavnen og saae tilbage paa den elskede Klippeø, hvor hans Vugge gik og hans Fædres Gravhøie stod, og hvor hans Elskede nu sad ene hos sin Moder og tænkte paa den kjære forsvundne Gjest. Burgunderholms

Klipper forsvandt nu mere og mere for Rudolphs Øine; han rakte endnu engang sine Arme ud mod de flygtende Kyster. „Farvel, Burgunderholm! farvel, skjønne Elna!" — hviskede han bevæget og stirrede paa Bølgerne, som berøvede ham det sidste Glimt af hans Barndomsø og hans første Kjærligheds Paradis.

Dværgen var ikke nær saa lystig paa Søen, som paa Landjorden. Han sad i Førstningen ganske stille paa en Rorbænk og krøb sammen; derfor havde Ulfson ogsaa mangengang straffet ham forgjeves; men naar han fik Ro til at besinde sig, blev han snart igjen saa rask og dristig, at han klavrede, som en Kat, paa Master og Tougværk. Endnu stred han Kampen med sin naturlige Vandsky. Imidlertid stod Sigurd ved Forstavnen, med sin gyldne Luth i Haanden, og glædede sig kostelig over den raske Flugt. Jo stærkere Vinden greb i Seilene og jo høiere Bølgerne hævede ham, jo livligere tindrede hans Øine, og da Snekken nu fløi, som en Pill, for den svinglende Kuling, greb han munter i Strængene og sang:

„Herlige Hav!
Ved din svulmende Barm har jeg hjemme —
Vældig mig kalder din brusende Stemme,
Er dit Skjød end Tusinders Grav.
Dine bølgende Strømme
Tilhviske i Flugten mig venlige Drømme.
Til fjerne Strande,
Til fremmede Lande
Du vugger mig mægtigt paa gyngende Stavn
Og bærer mig høit i din Favn."

Medens Sigurd saaledes sang, saae han en deilig Kvinde hæve sig halvt op over Bølgen ved Forstavnen; hendes Øine

vare blaae som Havet, og Barmen var hvid som Bølgernes Skum. Af Forundring og Glæde over det fortryllende Syn tabte han Luthen af Haanden; nu hørte han den tone fra Bølgerne, og den skjønne Havpige sang med rørende Stemme:

„Jeg kunde mig glæde
Som du over Livet paa Jorden —
Jeg kunde lyksalig dens Blomster betræde,
Ak! hvis jeg din Søster var vorden;
Nu svømmer jeg ensom fra Kyst og til Kyst
Og gjemmer dit Billed i trofaste Bryst.

Jeg saae dig dernede —
Jeg hørte din livsglade Stemme —
Min Fred er forsvundet; men ikke min Glæde,
Og nu skal jeg aldrig dig glemme!
Du gav mig din Strængeleg, gylden og skjøn —
Ved den skal jeg synge og klage i Løn.

Kun du skal det høre
I Natten, naar Havet er stille,
Naar svævende Smaaskyer Maanen omsløre,
Naar Stjerner paa Havfladen spille!
Og har end dit Billed mig røvet min Ro —
Jeg dandser paa Bølgen dog, naar du er fro!"

„Hvad fattes dig? Sigurd!" — sagde Rudolph, som saae ham staae paa Forstavnen med blussende Kinder og Armene udbredte mod Havet, som havde han isinde at styrte sig i Bølgerne — „Du svimler jo! tag dig iagt!" — idetsamme ilede han til og greb ham ved Armen. „Hvi lod du mig ikke springe?" — sagde Sigurd — „nu er hun borte."

„Hvem?“

„Ih, hvem anden, end den deilige Jomfru, som sang saa smukt for os og spillede paa min Luth? Hørte du ikke hvor lifligt hun sang?“

„Nu er det dig, som drømmer! jeg har Ingen hørt synge uden dig; men hvor har du gjort af din Strængeleg?“

„Hun tog den jo med sig, og hun maa gjerne beholde den! saa har hun dog en Erindring om mig; jeg seer hende maaske aldrig mere.“

„Er du gaaet fra Forstanden? Sigurd! jeg forstaaer jo aldrig et Ord af hvad du siger; har du tabt din Luth i Havet? nu, saa lad den kun seile! den Dværgegave saae jeg ogsaa nødig i din Haand: den har allerede gjort dig halv forrykt i Hovedet, mærker jeg, og hvad du sang før, klang mig ogsaa noget underligt. Du er bleven forelsket i Havet, troer jeg, og gjør det i din Indbildning til en Pige: du sang allerede før om dets Favn og svulmende Barm, og havde jeg ikke holdt dig fast, var du vel endogsaa sprungen ud for at omfavne det.“

„Det var hverken nogen Drøm eller Indbildning!“ — sagde Sigurd — „jeg saae hende tydelig, det var en deilig Havmø; jeg seer aldrig paa Jorden hendes Lige.“

— „Arme Sigurd! du er ikke indviet til Lysets Rige ved den hellige Daab, og dit Hjerte og Øie er aabent for alle Blendværk af Mørkets foglende Aander. Hvis din Sjæl og din Salighed er dig kjær, saa søg Frelsens Vei, mens den endnu staaer dig aaben, og luk Øiet for de bedragerske Billeder, som allevegne vil nedlokke dig i Afgrunden!“

Sigurd hørte ikke hans Ord, men stirrede endnu bestandig ud i Havet og syntes at høre Luthen tone mellem Bølgerne langt borte. „Seer du da ikke heller Manden hist med det store grønne Skæg?“ spurgte han og pegede paa

en Skikkelse, som nu hævede sig op over Havfladen, og som Rudolph holdt for et usædvanligt Södyr; men det kom nærmere, og nu synes Rudolph ogsaa at see et Menneskeansigt og et langt Skæg. Da tog han sit Sværd, truede med Heftet og raabte: „vig fra os, onde Vætte! med os har du Intet at skaffe!" I samme Öieblik forsvandt den skæggede Mand; men Sigurd havde seet, at han truede, og nu blev Havet saa uroligt, og Söfuglene skrege saa ængstelig og flagrede saa tæt om Skibet, at Skibsfolkene befrygtede Uveir. Snart begyndte det ogsaa at storme saaledes, at Masten gik overbord og havde sikkerlig knust Rudolphs Hoved, havde Sigurd ikke revet ham tilside. „Seer du!" — sagde den lystige Ungersvend — „saa nær havde det været ude med dig. Du kunde ogsaa ladet være at true! de Godtfolk i Havet er mægtigere, end vi" — —

„Men kan dog ikke krumme et Haar paa vort Hoved, naar Gud er med os" — med disse Ord böiede Rudolph sit Knæ for at bede.

„Dennegang var det dog mig, som hjalp dig!" — svarede Sigurd og loe.

Da blev Rudolph saa vred, at han med sin Faders hele Kæmpestyrke greb Sigurd i Brystet og havde nær i sin Harme kastet ham ud over Bord. Surting kom allerede styrtende til, for at hindre det; men i samme Öieblik laae Rudolph i Sigurds Arme, og Taarerne rullede ham ned over Kinderne. Men Sigurd loe endnu höiere, end för, og sagde: „jo, du har vistnok den rette Tro: du vil drukne din gode Ven i samme Öieblik, han redder dit Liv!"

„Sigurd!" — sagde Rudolph — „jeg kan elske dig, som min Öiesten; men kommer du mig endnu engang saaledes, staaer jeg dig ikke inde for Noget."

Under denne hele Strid laae Skibsfolket paa Knæ og

læste Bønner. Skibet havde de allerede overgivet til Stormen og de rasende Bølger, og de ventede hvert Øieblik at forgaae. Dværgen var den Eneste, som endnu tænkte paa Redning; han fløi som et Egern fra det ene Toug til det andet og havde Øie med Alt, lod sig heller ikke længe sinke ved Vennernes Strid; men saasnart han saae dem igjen i hverandres Arme, var han atter ved Roret og Tougene og ordnede Alt, som en gammel søkyndig Skipper. Nu kom ogsaa Rudolph og Sigurd ham til Hjælp, og ved fælles Anstrengelse bragte de det endelig saavidt, at Skibet dog ikke forgik i rum Sø, men satte til paa Kysten af Ryland.

Midt under denne Tummel var Sigurd saa fornøiet over disse nye og usædvanlige Optrin, at han sang og loe jo mere det stormede, og jo høiere Skibsfolket skreg og bad. „Herlige Hav!" — sang han — „ved din stormende Barm har jeg hjemme." Men nu stod Skibet paa Grund og adsplittedes for de rasende Bølger. Dværgen og Skibsfolkene svømmede i Land. Rudolph sprang nu ogsaa over Bord; men Sigurd stod endnu paa den sidste Deel af Vraget og huskede nu først, at han ikke kunde svømme. „Spring ud!" — raabte Rudolph — „jeg skal, med Guds Hjælp, svømme for os Begge!" Sigurd sprang leende ud; den stærke Rudolph tog ham paa Ryggen og svømmede heldig med ham til Kysten.

Femte Kapitel.

Medens de vare ifærd med at ryste Vandet af sig, og Skibsfolket opfiskede hvad Bølgerne drev til Land af det strandede Gods, saae de langt borte en Mængde Indbyggere samle sig, dog, som det lod til, ikke for at komme dem til Hjælp, men snarere for at overfalde og plyndre de Skibbrudne; thi de vare bevæbnede med Hellebarder og Spær, og de hedenske Rylændere, af hvilke der endnu var Mange paa Øen, vare saare vilde og grumme og vare ikke bekjendte for deres Gjestfrihed; men alle Søfarende toge sig nøie iagt for at komme deres berygtede Kyster for nær.

„Havde vi kun vore Vaaben!“ — sagde Sigurd — „men de ligge jo paa Havsens Bund, og hvad skal vi udrette her med de blotte Hænder? Det vil blive en pudsig Strid.“

„Her maa Gud staae os bi!“ — sagde Rudolph — „lad os imidlertid gjøre hvad vi kan!“ Nu bevæbnede hele Mandskabet sig efter Rudolphs Opmuntring med Stene og opdrevne Vragstumper; saaledes udrustede, modtoge de Fjenden, som med overlegen Styrke styrtede over dem. Sigurd og Rudolph sloge vel mangen Rylænder for Panden; men Overmagten var for stor, og i et Øieblik laae alle Skibsfolkene udstrakte paa Strandbredden. Dværgen gik under hele Striden og fiskede i Vandet efter det strandede Gods. Han og de to Venner vare nu alene tilbage; disse stred endnu fortvivlet mod den overlegne Fjende — da kom Dværgen pludselig springende med et Horn i Haanden, som

han førend Skibbrudet havde baaret om sin Hals; han satte det strax til Munden og blæste af al Magt, og i samme Øieblik toge alle Nylænderne Flugten, som slagne af en dødelig Skræk.

Rudolph og Sigurd saae forundrede efter de Flygtende, og da Hornets skingrende Lyd ogsaa angreb dem med et Slags Rædsel, som var dem ubegribelig, vendte de sig om, hvor Lyden kom fra, og saae nu Dværgen, som med Hornet for sin store Mund og med oppustede Kjæver blev ved at tude af alle Kræfter saalænge han kunde øine de flygtende Fjender.

„Atter Trolddomskonster!" — raabte Rudolph harmfuld, rev idetsamme Hornet af Haanden paa Surting og kastede det i sin fromme Iver langt ud i Havet — „før vil jeg falde her for Hedningernes Haand og døe, som en ærlig Stridsmand, end frelse Livet paa den Maade!"

„Om Forladelse!" — sagde Surting — „jeg troede, det var bedre, jeg blæste de Karle et Stykke, end at lade dem slaae Jer ihjel; men det kan skee tidsnok endnu, naar de komme igjen."

„Hvi kastede du det sælsomme Horn bort?" — sagde Sigurd — „vi kunde vel have det nødigt her og bruge det uden Skam, saalænge vi har ingen andre Vaaben; jeg gad dog nok ogsaa seet den Tingest!"

Rudolph hørte ikke hans Ord. „Gjorde jeg dig din Ret, Dværg!" — vedblev han i sin Hidsighed til Surting — „og du ikke var saadan en Pusling, saa kastede jeg nu dig bagefter dit forhexede Horn."

„Saa fik du med mig at gjøre" — foer Sigurd op — „nu har Surting to Gange frelst vort Liv, og vi skylde ham idetmindste saa megen Taknemlighed, at vi lade ham beholde sit i Ro."

Rudolphs Hidsighed lagde sig noget, da han mærkede, Sigurd blev vred, og han syntes næsten ogsaa selv, at han var ubillig mod Dværgen, skjøndt dette sidste Konststykke med Hornet bestyrkede ham end mere i hans Mistanke til dette forunderlige Væsen. — Dværgen gik tilside, og Rudolph betroede nu Sigurd i Mindelighed sine Betænkeligheder over Surtings Koglerier og mente, at med slig Reisefælle kunde intet Tog lykkes. Men Sigurd var saa langt fra at regne Dværgen Noget til Onde, at han meget mere priste hans Kløgt og Konst og fandt det ligesaa morsomt, som nyttigt, at have saadan en Pudsenmager med sig. Imidlertid havde Dværgen travlt med at gjøre Ild og tænde Blus ved Stranden, for at tørre de vaade Klæder og maaske paa denne Maade at give et Nødstegn for de Søfarende, som mulig kunde komme dem til Hjælp.

Uveiret havde lagt sig, og langt borte saae man Skibe i Søen, men som alle lode til at styre Ryland forbi. Sigurd og Rudolph vare imidlertid udmattede af Kampen og de udstandne Besværligheder; de trængte høilig til Forfriskning; men der var Intet reddet til at stille Hunger og Tørst med, og at søge det høiere oppe i Landet hos de fjendtlige Øboere, var ikke raadeligt. Da Nøden var størst, tog Dværgen hemmelig hint underlige Billede frem, som han havde taget fra Ulfson, og gik tilside dermed. Strax efter kom han igjen. Han bragte et Sølvfad med sig, fyldt med kostelig Spise, og satte det paa en Sten foran Rudolph og Sigurd, tilligemed to Flasker fortræffelig Vin. „Du er en brav Karl!“ — sagde Sigurd fornøiet, og uden at spørge eller betænke sig videre, tog han strax fat paa Maden og Vinen og lod den smage sig vel tilligemed Surting; men Rudolph rørte ikke derved: han taug og saae bekymret paa Sigurd.

„Hvad skal nu det betyde?" — spurgte Sigurd — „du spiser jo ikke, og før var du nær ved at døe af Sult."

„Det vil jeg heller" — svarede Rudolph — „end være til Gjestebud hos Satan."

„Er han en slet Vert?" — spurgte Sigurd og blev ved at spise — „Jeg har aldrig hørt tale om den Mand før; men hvad har han hermed at gjøre?"

— „Det maa Surting bedst vide! en forhexet Mad er det, du spiser, hvorfra den saa er kommen, og bliver den ikke til Sten eller Gift i dine Indvolde, skal det være mig kjært; men din Sjæl var bedre faren, hvis du hungrede med mig."

„Det er en af dine gamle Griller!" — sagde Sigurd — „Hvad kommer det min Sjæl ved, hvad jeg spiser og drikker? det er jo kun Mavens Sag, og at det hverken er Sten eller Gift, kan jeg nok mærke."

Forgjeves søgte Sigurd at overtale sin hungrige Ven til at sætte alle Betænkeligheder tilside og ikke slaae Vrag paa Naturens Gaver, fordi de vare komne paa en usædvanlig Maade. „Dersom Brødet voxede bagt op af Jorden og Fuglene fløi stegte ned paa Bordet for os" — sagde han — „vilde du saa aldrig spise? Rudolph! nu, som du vil da! for mig maa det Gode komme hvordan det vil, naar det kun kommer! hvorledes Kornet kan voxe op af Jorden, er mig ligesaa forunderligt, som alt Dette."

Rudolph taug og gik op paa en Høi, hvorfra han kunde see langt ud over Havet. Der kastede han sig paa sine Knæ, rakte Hænderne mod Himlen og bad, medens Sigurd og Dværgen vare lystige ved Vinen og den velsmagende Ret, hvoraf de dog levnede saa Meget, som Rudolph kunde styrke sig med, hvis han skulde betænke sig, naar han kom igjen. — Nu saae de ud over Havet og saae et Skib for fulde

Seil nærme sig Kysten. Tre Krigsmænd roede iland paa en Baad, og da Sigurd og Dværgen ilede dem imøde, fandt de Rudolph allerede i de tre Fremmedes Arme. — Det var hans tappre Brødre, som vare paa Veien til et Tog imod Sørøverne; men ved Stormen var deres Skib drevet bort fra Valdemars øvrige Flaade, og da de saae Baalet paa Kysten, havde de styret til Land, for at see hvad det skulde betyde. — Da Rudolphs første Glæde nogenlunde havde sat sig, og han atter og atter havde omfavnet de kjære Brødre og givet og besvaret over hundrede Spørgsmaal, saa mærkede han først Hungeren igjen og fik den nu snart tilfredsstillet, uden at have nødig at tage sin Tilflugt til Surtings forhadte Retter. Brødrenes tørre Skibskost forfriskede hans Kræfter, og det Første, han tænkte paa igjen, var Vaaben. Derfor havde Sigurd dog allerede sørget. Han var strax bleven fortrolig med den stærke Eisten, den ældste og største af Rudolphs Brødre, hvis skæggede Vildmandsansigt, med de mange Skrammer, og hvis kæmpestore Vext strax tiltrak sig hans Opmærksomhed. Medens Sigurd betroede ham sine store Fremtidsplaner og Eisten glædede sig over Sigurds Lyst til dristige Foretagender, til Vaaben og Ledingsfærd, og igjen fortalte ham hvor han havde faaet enhver af sine Skrammer — sørgede Rudolph, med Guttorms og Halfdans Hjælp, for at faae Ligene af de faldne Skibsfolk i Jorden, og da ingen christen Præst var tilstede, fremsagde Rudolph selv, med hjertelig Høitidelighed, de hellige Ord, hvormed de Christne indvie deres Døde til Opstandelsen; men Dværgen havde han først befalet at gaae tilside. Da Gravhøien var opkastet, fortalte han nu Brødrene sin Beslutning, at gaae i Valdemars Tjeneste tilligemed den raske Sigurd, som han gav et herligt Vidnesbyrd, men beklagede alene, at han var saa haardnakket en Hedning. Ogsaa for Surting udbad

han sig en Plads paa Skibet, men forduulgte ikke sin Mistanke til dette underlige Halvmenneske, som han mod sin Villie dog fandt, at han skyldte Taknemlighed.

Guttorm og Halfdan vare store og stærke, som Rudolph; men Ingen af dem kom dog i Kæmpeudseendet Vonahvedes Førstefødte, den barske Eisten, nær. Hans Styrke syntes ofte, især naar han længe havde været i Ro, at strømme over, som den vilde, dæmmede Flod, der sprænger sine Grændser, og da var han et farligt Menneske for Ven, som for Fjende. Mangengang lod han selv sine Brødre binde sig, naar han mærkede, at Bærsærkerraseriet kom over ham, og der ikke vare Fjender nok ved Haanden til at udrase iblandt. Den forsigtige Guttorm havde derfor altid en stærk Jernbølle med sig til dette Brug; thi det stærkeste Skibstoug var som en Sytraad for Eisten, naar han blev vred. Men Halfdan havde en mildere Maade at tæmme Vildmanden paa: han var Skjald, og havde altid sin Harpe med sig i Krigen. Til den besang han de faldne Helte, og med den opflammede han de Kæmpende, naar Striden var nær; men gik Eistens Raseri forvidt, og selv Guttorms Bøile ikke hjalp, da greb den blonde Halfdan stundom i sin Harpe og sang Buggesangen for ham, som hans Moder havde sjunget i hans Barndom; og naar Eisten hørte den, rullede Taarerne ofte ned over Vildmandens fortskæggede Kind, og han blev mild og stille, som et Barn.

Da nu Eisten rigtig hørte, hvorledes Nylænderne havde overfaldet Rudolph og Sigurd, for at plyndre de værgeløse Skibbrudne, og at de nylig begravne Skibsfolk vare ihjelslagne af nogle hedenske Zvoere, saa begyndte Blodet at koge i Kæmpen, og Øinene rullede allerede frygteligt i Hovedet paa ham. „Lad mig faae dem fat og hevne Jer!" — raabte

han — „eller det gaaer ud over Jer selv, at I har bragt mig i Harnisk forgjeves!“

Guttorm tænkte allerede paa at spænde ham i Bøilen; men idetsamme saae de Fjenden langt borte, som nu nærmede sig igjen i langt større Mængde og lod ikke dennegang til at ville lade sig skræmme af nogen Dværg eller tom Lyd. For at døve enhver fremmed Trolddom, førte de nu deres store Afguds Billede imellem sig, og hvor det var med dem, frygtede de hverken Ild eller Sværd.

„Nu kan du ikke rase stærkt nok, Broder Eisten!“ — sagde Guttorm — „der kommer over hundrede Nylændere, og vi er kun fem Mand stærke; for Puslingen der kan vel ikke slaaes med andre, end Fluer; men vi skal gjøre vort Bedste, og Nylænderne skal dog fornemme, i hvordan det gaaer, at det er Bonahvedes Sønner, som gjester dem!“

„Det skal de!“ — raabte Eisten og knugede Sværdet i sin Haand — „lad os gaae dem imøde!“

„Ja vel! lad os gaae dem imøde!“ — raabte Sigurd, Rudolph og Halfdan paa eengang og droge allerede deres Sværde.

„Nei, kjække Brødre!“ — sagde Guttorm — „her skal vi staae, som en Mur, og tage imod dem, som Mænd! saa har vi Ryggen fri mod Havet, og de kan ikke omgaae os, eller afskære os fra Baaden og Snekken.“

Alle maatte billige Guttorms kloge Raad, skjøndt Kinderne blussede paa dem Alle af Kamplyst. Selv den vilde Eisten fandt sig deri: „som I vil!“ — sagde han — „jeg kan endnu holde mig en liden Stund; men jo længer de lade os vente, jo grammere bliver jeg dem. Syng os Sværdkvadet, Halfdan! at de kan høre, vi er vaagne!“

Og nu sang Halfdan høit, mens Brødrene sloge paa deres Skjolde:

„Blink fro, du Pandekløver god!
Kling høit paa Skjolderand!
Snart skal du drikke røden Blod
I Kamp paa fremmed Strand!
Sjung lystelig i høien Sky,
Som Ravnen over Val!
Snart skal du høre Vaabengny,
Og snart du flyve skal!

I Kæmpehaand fra Bryst til Bryst
Du flyve skal med Lyst!
Og spørger Nogen, hvo dig svang,
Saa svar kun hvas, med vældig Klang:
Jeg kommer fra en liden Ø;
Men Den, jeg rammer, han skal døe!
Og Bonahvedes Søn mig svang —
Fornem det paa min Klang!"

Under Halfdans Sang styrtede Nylænderne hujende imod dem, og han sang endnu, da Kampen begyndte, og han fældede sin første Mand. Nærmest ved ham stred Rudolph hos Sigurd og nedlagde Mange; men ved den rasende Eistens Side stred Guttorm, med Sindighed og rolig Kraft, og passede nøie paa, at ikke Brødrene bleve adskilte eller omringede, naar Eisten, som sædvanligt, styrtede frem, som iblinde, og meiede Hoveder af med sit store Sværd, som Ar med Leen. Dværgen holdt sig altid i Nærheden af Sigurd, som stred munter og brav blandt de tappre Brødre. Flere Gange var han vel nær ved at overmandes; men da listede Surting sig frem og kastede Nylænderne Blendstøv i Øinene; dog tog han sig vel i Vare for, at Nogen saae det; thi Rudolph havde strengelig forbudet ham at tage mindste Deel i Kampen.

Forbausede over den uventede og rasende Modstand, begyndte Nylænderne nu at raabe paa deres Afgud og æske ham til Hjælp med vilde Sange og underlige Gebærder; men da styrtede Rudolph frem og bemægtigede sig Afgudsbilledet, som han i samme Øieblik kastede paa Baalet, og da Luen slog høit op over det, fløi en Ravn pludselig op, som kom den fra Baalet, og fløi skrigende bort over Nylændernes Hoveder. Med et Raseri uden Lige styrtede nu de forbittrede Hedninger mod Rudolph, og, trods den Mandighed, hvormed han stred, og trods den troe Sigurds og Halfdans Anstrengelser, var han dog tilsidst bleven overvældet af Mængden, havde nu ikke Eistens store Slagsværd skaffet ham Luft. Han og Guttorm fore midt ind blandt Nylænderne og huggede, Ryg mod Ryg, til alle Sider. Eistens Sværd holdt ikke op at suse, saalænge der var een Fjende tilbage. De Faa, som vilde redde sig ved Flugten, indhentede han med Kæmpeskridt og huggede dem Rygbenet over. Da denne Jagt var endt, kom han rolig tilbage til Brødrene og hvilede sig paa det blodige Sværd. „Kaster nu Ligene paa Baalet!" — sagde han — „og lader de Hedningkroppe gaae samme Vei, som deres forbandede Afgud! — Du er en brav Karl, Rudolph! jeg har ikke kæmpet i Lag med dig før idag; men Bonahvedes Blod koger ogsaa i dine Aarer, mærker jeg, og du er nær ved at gjøre os Andre tilskamme."

„Havde Herren ikke hjulpet os ved dig, Broder Eisten!" — svarede Rudolph — „havde vi nok Alle ligget her uden Hoveder idag; men hvad siger du da om Sigurd?"

„Han kunde være vor Broder" — svarede Eisten — „og det er Skade, han ikke er det. Kom, Knøs! lad mig række dig Broderhaand!" Med disse Ord gav han Sigurd saa vældigt et Haandtryk, at Blodet sprang ud af hans

Neglerødder; men Sigurd forandrede ikke en Mine derved.

Da nu Ligene vare brændte, og de faldne Nylænderes Vaaben vare opstablede paa Kysten til et Seierstegn, stege de Alle i Baaden; og da Seilet udspiledes for de muntre Vinde, og Heltesnekken gled stolt forbi Kysten og den glindsende Vaabenhøi, greb Halfdan i sin Harpe og sang:

„Seierstegn paa Hedningkysten!
Hellebarder! blanke Spær!
I var med i Kæmpedysten;
Men hvor er jer Heltehær?
Stormen med dens Aske leger,
Flammen spiller om dens Ben;
Kommer did en ensom Jæger,
Seer han ingen Bautasten.

Vaabenhøien skal han finde,
Lede om de Faldnes Spor,
Naar for alle Verdens Vinde
De er veiret bort fra Jord.
Nylands Afgud er fortæret,
Ravnen skriger over Val.
Her har Christenhelte været!
Fremmed Sømand juble skal.

Kæmpesønner! Brødre gjæve!
Fort til større Manddomsværk!
Rask som Ørne vi os hæve!
Flugten være høi og stærk!
Brave Helte Haand vi række!
Stærke Broder! vær og from!
Dands til Seier, Brodersnekke!
Fra Burgunderholm du kom."

Sjette Kapitel.

Medens Rudolph nu med Sigurd og sine tappre Brødre paa den hurtige Snekke indhentede Valdemars Flaade og beredte sig til en alvorlig Kamp mod Sørøverne, sad Elna hos sin Moder paa Ulfsons prægtige Borg og smilede ofte, for at skjule de Elskovstaarer, som siden Rudolphs Besøg og pludselige Bortreise saa ofte glindsede i hendes skjønne, livlige Øine. Men Marnas ømme Moderblik skuffedes ikke af de flygtige Smil, og snart laae Datteren grædende ved hendes Hjerte og tilstod hende, hvad hun allerede vidste. „Tab ikke Modet, mit Barn!“ — sagde den trøstende Moder — „har han dig saa kjær, at han vovede sit Liv for at see dig, saa vil han vist ikke glemme dig i fjerne Lande, og vi see ham vissselig igjen, naar gunstigere Tider komme. Har han end ikke aabnet sit Hjerte for dig med Ord, saa har hans Blik dog sagt saameget, at selv jeg forstod det, og Bonahvedes Søn kan jeg ikke mistroe: hans ædle Sjæl taler klart i hans Øine; deres stumme Tale skuffer dig ikke!“

„Tak, du gode Moder!“ — sagde Elna og rødmede — „du kjender mit inderste Hjerte og veed saa kjærlig at sige mig Alt, hvad jeg selv vilde sige, hvis jeg havde Ord til hvad jeg føler i disse Dage. Den ædle Rudolph holder vist meget af din Elna, Moder! — o! saare meget; men Fader hader ham jo til Døden, og han kan vist aldrig komme her meer. Nu er han vel endog gaaet i Krigen; det troer jeg vist var hans Beslutning: han talede saa varmt om den

nye store Valdemar, og hvor herligt det maatte være at tugte Venderne under det gamle himmelfaldne Korsbanner."

„Vi vil bede for ham!" — sagde Marna — „saa kommer han nok med Seier igjen. Ogsaa for hans Følgesvend vil vi bede, den muntre, lyshaarede Sigurd! ham lagde du nok slet ikke Mærke til, Elna! han forekom mig som et venligt Billede fra kjære forbigangne Tider; naar jeg saae paa ham, blev jeg saa underlig tilmode, som om mit Hjerte havde kjendt ham for længe siden. Saadan har jeg drømt mig at din Broder maatte see ud, som de grumme Underjordiske berøvede mig. — Ak! hvi kunde jeg ikke omfavne ham og kalde ham Søn! men det var vel kun en Drøm; min elskede Førstefødte seer jeg vist aldrig i denne Verden — Gud veed om jeg seer ham hisset; han blev mig jo røvet før han var indviet til det evige Liv."

„Græd ikke, du gode Moder!" — sagde Elna og kyssede Taarerne bort af den fromme Marnas himmelblaae Øine — „Du seer vist min Broder igjen, hvis han lever, og hvorfor skulde de Underjordiske vel have dræbt et uskyldigt Barn?"

„Det maatte de dog heller" — sukkede Marna — „end opdrage ham i Hedenskab og Ugudelighed."

„Men ere de Underjordiske da saa onde?" — spurgte Elna — „dersom Surting, som du jo troer, er et af deres Børn, som de har lagt i Vuggen for dig istedetfor min Broder, saa kan de dog vel ikke være meget værre, end han. Rigtignok seer han vanskabt og hæslig ud og driller Pigerne slemt i Stegerset, naar han er hjemme og de lade ham høre, han er en Dværg; men han er dog med alt det en godmodig lille Spøgefugl, og jeg har aldrig rigtig kunnet blive vred paa ham. Han har rigtignok tidt stjaalet mine Skoe under Bordet, forstemt min Luth og lagt Skadeæg i Reden

til mine Duer; men da jeg græd over min nye Elfenbens Væverspole, som du nok husker, han havde gjort sig en Tandstikker af, saa gav han mig jo den smukke Guldspole istedet, og jeg har aldrig vævet saa hurtigt og kjønt, som siden jeg fik den. Med den har jeg idag faaet Rudolphs Billede færdigt; det ligner ham herligt og seer ud som det var malet. Du skal siden faae det at see, Moder! men du maa love mig at tie stille dermed for Fader. Surting har jo ogsaa været god imod Rudolph og det unge Menneske, du holdt saa meget af, og skaffet ham bort herfra, da Fader var saa vred. See! det var jo dog kjønt af Surting, og at han intet ondt eller haardt Hjerte har, mærkede jeg tidt naar jeg spillede og sang: han græd jo altid hver Gang jeg sang Visen om den stakkels Havfrue, som han selv har lært mig. O! du maa troe, Moder! de Underjordiske er ikke saa slemme, hvis ellers Surting er En af dem, og der ikke er to Slags, som jeg næsten skulde troe, efter alle de underlige Ting, man fortæller om dem."

„Vogt dig, mit Barn!" — sagde Marna — „og bed flittig de Bønner, jeg har lært dig! du staaer ellers Fare for at lære dette tvetydige Folk alt for vel at kjende. Har de aldrig viist sig for dig i Drømme?"

„Da jeg var lille" — svarede Elna — „har jeg ofte drømt om nogle smaa venlige Væsner, som legede og dandsede om mig; men det har jeg altid troet var de smaa Gudsengle, hvorom du har fortalt mig saa meget Smukt, og det sagde du ogsaa dengang selv, da jeg fortalte dig det. Natten før hin Dag, Rudolph besøgte os, drømte jeg ogsaa om saadant Noget, men kan ikke ret huske hvad det var. Saameget veed jeg kun, at jeg snart blev glad derover og snart igjen bange; for Nogle saae mildt til mig og dand-

sede, og de vare hvide i Ansigtet, men havde rigtignok store Hoveder og smaa Ben, ligesom Surting; Andre syntes derimod vrede paa mig og truede, og de syntes mig vare sorte i Ansigtet."

„Hvad havde du tænkt paa den Aften, da du lagde dig til at sove?" — spurgte Marna.

„Paa Rudolph, kjære Moder!" — sukkede Elna og rødmede; og Marna formanede hende nu til altid at indslumre med gudfrygtige Tanker og ikke glemme Gud for noget Menneske. Hun læste ogsaa sin Aftenbøn først hvergang hun gik til Sengs, men sov dog altid ind med Tanken om Rudolph, og hvad han havde sagt til hende fra den første Gang, hun saae ham, til han sidst forlod hende, og af ethvert af hans Ord vilde hun saa gjerne udfinde noget Fortroligt og Hjerteligt, som ogsaa altid lykkedes hende. — En Nat blev Rudolphs Billede saa levende for hende, at hun slet ikke kunde sove; men henimod Midnat blev hun ængstelig og kastede sig urolig hid og did paa sit Leie. Det var ligesom hun anede, at Rudolph var i Fare, og at en Ulykke forestod dem Alle. Marna laae ved hendes Side og syntes ogsaa at være urolig i Drømme. Den beængstede Elna strakte allerede sin Haand ud for at vække hende, men holdt pludselig inde og saae med Forundring, at Gulvet aabnede sig i Sovekamret og to smaa Dværgefolk, en Mand og en Kvinde, stege op af Jorden. De vare iførte gyldne Klæder og havde smaa Guldkroner paa deres Hoveder. Deres Haar var hvidt som Sne, deres Ansigtstræk gamle og rynkede. De havde et langt sort Flor i de smaa Hænder, nærmede sig til Sengen med langsomme Skridt og saae paa den forbausede Jomfru, med en kummerfuld medlidende Mine, og Dværgekongen sang:

„Paa Ravnevinger
Sig Ulykken svinger
Over Land, over Sø —
Snart svæver den over vor Klippeø.
Med tunge Vinger den skal bortveire,
Som Støv fra Jorden, en Menneskeslægt.
Forgjeves vor Yndlingsø vi omleire:
Den store, mægtige Haand skal seire,
Som vælted over os Bjergenes Vægt.
Men vil du leve,
Til os dig betro!
I vor dunkle Bolig du tryg skal boe!
Og Døden skal svæve
Med sorte Vinge
Over dit Hoved, mens Ligklokker ringe,
Og ikke dig krumme et Hovedhaar!
Men naar Nøden bortgaaer
Og Velsignelsen kommer,
Skal du opstaae af Jorden, som Blomsten i Vaar,
Blandt Grave til livsglade Sommer!“

— Han taug, og Dværgedronningen sang:

„Favre Mø!
Du skal ikke døe!
Husk paa os, naar Nøden er stor!
Vi skal aldrig glemme,
Du trøsted vor Yndling med Søsterstemme,
Dengang han var fremmed paa Jord.
Nu maae vi dig bringe
Det sorte Flor;
Indhyl dig i det, naar Klokkerne ringe
Og Sorgen er stor!

Naar Glæden gjenkommer
I Timernes Dands
Og Smilet gjenfødes i Taareglands —
Da skal vi dig bringe i favreste Sommer
Din Brudekrands!"

Nu bøiede de to sælsomme Gjester deres kronede Hoveder, nedlagde Floret ved Elnas Seng — og forsvandt paa samme Sted, hvor de vare opstegne. Den beængstede Pige laae ubevægelig endnu og saae stift hen for sig; hun syntes endnu at høre deres sørgelige Sang under Jorden og gyste ved det sælsomme Varsel. Forgjeves havde hun anstrengt sig for at tale til de underlige Fremmede; Angesten havde bundet hendes Tunge, og hun var nu først istand til at røre en Haand og vække den sovende Moder, hvem hun strax fortalte Alt, hvad hun havde seet og hørt, og til Beviis paa, at det ingen Drøm havde været, tog hun det sorte Flor op og rakte det til den forbausede Moder. „Ja, det er kun altfor vist!" — sukkede Marna — „det har været de Underjordiske, og visselig, en stor Ulykke forestaaer os; men lad os berede os til at modtage med Hengivenhed og Taalmod hvad Sorg og Nød Gud end vil tilskikke os! Afgrundens Hære have ingen Magt over os, og hos dem vil vi ei heller søge Hjælp eller Trøst! Lov mig det, min Datter! ja, sværg mig det til med en hellig Ed, at du ikke vil tage din Tilflugt til de Underjordiske, om Nøden aldrig vorder saa stor! kun Een er vor Frelser i Liv og i Død — naar al Menneskehjælp svigter, skal han dog bevare dig, om hele Verden saa forgaaer for dine Øine! Sværg, mit Barn! sværg, at du aldrig vil betroe dig til de Underjordiske!"

„Ved Alt, hvad Helligt er, Moder! aldrig!" — sukkede Elna og sank grædende til Moderens Hjerte. — „Saa kan jeg døe rolig for dig, naar Gud vil!" — vedblev Marna

og foldede sine Hænder i den ømme Datters Favn — „du vil aldrig forglemme hvad din Moder har lært dig, og dig skal jeg vísselig møde igjen, hvor alle Frelste forsamles! Ak, kunde jeg kun haabe det Samme om din Broder, og om din Fader, din ulykkelige vildfarne Fader — saa skulde Intet forstyrre min Fred, naar disse Dine briste!" — Her kvalte Taarerne den bekymrede Hustrues Stemme. Hun gruede for sin Ægtemands Salighed; hun tog for evig Afsked med ham i sit Hjerte, og hendes hede Taarer blandede sig med Datterens.

„Maaske min Tid snart er udrunden" — vedblev hun med bævende Stemme — „ogsaa jeg har seet underlige Ting i mine Drømme; men en trøstende Stemme har jeg ogsaa hørt. Den sagde mig, at min Førstefødte lever, at jeg eengang har seet ham og skal see ham igjen i min sidste Stund. Men hvorledes, begriber jeg ikke; for han skal være langt borte, naar jeg seer ham; hans Haand skal ikke tillukke mine Dine; men det skal din, min elskede Elna! — Græd ikke, Barn! vi vil vaage og bede tilsammen, til Gud adskiller os! vi vil kaste al vor Sorg paa ham, og han skal ikke forlade os i Evighed!"

Under fromme Bønner og Sange tilbragte nu Moder og Datter denne ængstelige Nat, og da Solen frembrød, gik de trøstig til deres huslige Sysler og ventede med Tillid og Fortrøstning det Kommende. Men da flere Dage gik hen og ingen Ulykke hændtes, lode de Ængsteligheden fare og erindrede kun stundom hin varselfulde Nat, som en ængstelig forsvunden Drøm.

Til Ulfson havde de Intet hørt siden hans Bortreise; men snart bragte Rygtet dem glade Tidender om Rudolph og Sigurd, som blandt de tappre Brødre allerede vare Vendernes Skræk og den store Valdemars Stolthed.

Syvende Kapitel.

Mange Gange havde Kong Valdemar allerede tugtet Venderne tilsøes, og den burgunderholmske Brodersnekke havde altid været raskest til at entre. Havde Eisten først hugget sin lange Trefork i en fiendtlig Snekke, saa gav han før Slip paa sin Arm end paa sit Bytte; mens han halede og holdt fast, sprang Sigurd og Brødrene om Bord. Naar saa Eisten sprang dem til Hjælp, var Dækket snart ryddeligt og Venderflaget strøget. Naar da Valdemars røde Flag vaiede stolt over Seierherrernes Hoveder, klang Halfdans Harpe paa den fremmede Strand, og Kongen, som selv var med paa dette Tog, hørte glad de tappre Brødres Seierssang. Saasnart en Snekke var erobret, stod Rudolph ved Forstavnen og nedstyrtede i Dybet de Afgudsbilleder, hvormed mange af disse Skibe vare forsynede. Engang bad Sigurd ham skaane et saadant Billede, som syntes ham forfærdiget med sjelden Konst og vel værd at gjemme som et kosteligt Bytte; men da blev Rudolph saare vred, og da Dværgen ogsaa lod et Par Ord falde til Berømmelse for det konstige Billede, sparkede Rudolph det saa hidsig over Bord, at Dværgen af Vanvare fik et Stød i Ryggen og fulgte med. I samme Øieblik var Sigurd over Bord og havde Dværgen fat i Nakken, for at trække ham op; men da han ikke kunde svømme, drog han ham kun dybere ned

med sig. Men nu sprang Rudolph bag efter og reddede dem Begge.

„Jeg havde nær taget feil og takket dig!" — sagde Sigurd, da han kom op og rystede Vandet af sig — „men her er egentlig Intet at takke for; du er saa hidsig, at du sparker baade Guder og Mennesker i Søen."

„Lad nu det være godt igjen!" — svarede Rudolph og rakte ham sin Haand, ja klappede endog Surting paa Kinden — „nu er vi jo alle Tre blevne kjølede, og saavel du, som den hedenske Busling der, kan trænge til at døbes, veed jeg. I har meddetsamme dog lært saameget, at I ikke kan frelse Jer selv, trods al eders Konst, om I ogsaa har en Vendergud med Jer paa Dybet."

„Jeg skal snart kunne svømme ligesaa godt som du!" — sagde Sigurd.

„Gud give" — svarede Rudolph — „at du lærte det saa vel, at du kan naae Land, naar den store Snekke synker med os Alle!"

„Jeg var tilfreds, I To engang vilde ordentlig forliges, eller ordentlig slaaes!" — afbrød den stærke Eisten dem — „skal jeg engang stille jer Trætte ad, er jeg bange, Ingen af Jer vinder Stort derved."

Hverken Rudolph eller Sigurd saae mildt til Eisten, da han sagde disse Ord. „Syng os en Vise, Broder Halfdan!" — sagde Guttorm nu hastig; thi han frygtede for, at Rudolph eller Sigurd skulde give Eisten Svar paa Tiltale og bringe hans vilde Bærsærkerblod i Oprør. — Da greb Halfdan sin Harpe, og mens Burgunderholmerne atter bestege deres Knor og toge Venderskibet med paa Slæbetoug, sang han høit:

„Til Kæmpebyen
Paa Vikingskysten
Staaer Danskens Hu;
Der staaer nu Møen
Og seer paa Søen
De flyvende Snekker med Gru.

Hun vrider Hænder,
Og grant hun kjender
Det røde Flag:
Fra Sjølunds Skove
Paa sorten Vove
Blodhevneren kommer idag.

Ja see! han stander
Ved Korsets Banner —
Fly, bange Mø!
Bind Sværd ved Bælte!
I Vikinghelte!
For Valdemars Haand skal I døe!

Ham Kæmper følge
Paa stolten Bølge
Med Seiersfang;
De danske Hænder
Den Viking kjender,
Han kjender og Sværdenes Klang.

Snart skal de klinge,
Som Klokker ringe
Til sorten Grav!

Til Kæmpedysten
Paa Vikingskysten
Vi stævne med Sang over Hav!"

Saa lød Halfdans Sang, medens Venderkysten viste sig i det Fjerne, og Kamplysten hævede Krigernes Bryst. Brødrene saae venligt til hverandre og sang med. Sigurd klappede i Hænderne af Glæde over det skjønne fremmede Land, som vinkede ham til nye Seire og nye eventyrlige Hændelser. — Ofte saae han ud over Havet og tænkte paa den skjønne Havpige, og stundom syntes han ogsaa langt borte at skimte hende dandsende paa Bølgerne; men snart var det skjønne Syn igjen forsvundet, og hans Hu stod atter til det fremmede Land og til den raske Krigerfærd blandt de bjærve Brødre. Rudolph var ham vel bestandig kjærest af dem Alle, uagtet de næsten hvert Øieblik tvistedes; men Vildmanden Eisten syntes han ogsaa godt om og kunde næsten bedre komme til Rette med ham, end Nogen af de Andre. Kæmpen taalte ogsaa mangen overgiven Spøg af den raske, livsmuntre Svend, som han neppe havde taalt af sine egne Brødre.

Den kloge, besindige Guttorm var derimod slet ikke Sigurds Mand; men gjerne hørte han paa Halfdans Sange. Et vist sværmerisk Tungsind, som ofte hvilede over Skjaldens stille Helteaasyn, og som han med Magt syntes at ville bortjage ved Kamp og Strængeleg, gav ham noget Tiltrækkende og Løndomsfuldt, som Sigurd ikke kunde forklare sig; men ofte syntes han underligt at samstemme med ham, naar han tænkte paa den skjønne Havpige, og mangengang følte han stor Trang til at tale med Halfdan om hende; Rudolph vidste han nok vilde kalde hint Syn et

bedaarende Blendværk og rent fordærve ham Glæden derover.

Tidt saae Rudolph tilbage mod sin forsvundne Fædreneø; da steg altid et lønligt Længselssuk fra hans Bryst og fløi bort over Havet til den forladte Elna. Da forstod Sigurd ham og trykte taus hans Haand; men han talede aldrig om hans Elskov i Eistens Nærværelse; thi Kæmpen lod haant derover og blev altid vred, naar der taltes om Kvinder og om Elskov, ja han havde nær engang slaaet Halfdans Harpe istykker, fordi Skjalden greb nogle smeltende Kjærlighedstoner deri, som skurrede for kjælent og sygeligt i den stærke Broders Øren.

Nu stege Krigerne i Land og plantede syngende Valdemars Korsbanner paa den fremmede Kyst. Venderne lode dem uhindret stige i Land, for siden at afskære dem fra Søen og nøde dem til et Hovedslag høiere oppe i Landet, hvor de med deres overlegne Mandetal haabede ganske at tilintetgjøre de dristige Fremmede. Men Kongen lod en forstandset Leir opslaae ved Strandbredden og besluttede der at oppebie en Forstærkning fra Sjølund, som om faa Dage kunde ventes.

I denne Mellemtid forefaldt der hyppige Tvekampe mellem enkelte Krigere, og det var da gjerne Rudolph og hans tappre Brødre, som mødte eller udæskede de vendiske Stridsmænd. Eisten vilde aldrig slaaes med ringere, end to ad Gangen, og Brødrene fra Burgunderholm bleve snart ved deres Heltemod ligesaa frygtede af Venderne, som ærede af Kongen og deres Stridsbrødre. Sigurd blev snart ligesaa bemærket for sin Snildhed og Rasthed, naar han, alene med Surting, paa sin lette Hest streifede dristig rundt omkring mellem begge Leire og ofte bragte vigtige Tidender tilbage om Fiendens Stilling og Forehavender.

En Dag bragte han en deilig Venderpige med sig til Leiren, som han paa sin raske Hingst havde bortført ligefor Fjendens Øine. En ung Vender kom strax efter farende og udæskede ham til Tvekamp for hende. Sigurd svang sig munter i Sadlen og fløi ham imøde. Kampen var hidsig; men Sigurd blev Seierherre, og blussende af Harme og Skamfuldhed stod den unge Vender afvæbnet for ham, blottede sit Bryst og bad ham fortvivlet støde til. Da græd den skjønne Pige for sin Brudgom; men da Sigurd saae det, tog han hende venlig ved Haanden og gav hende tilbage til den forbausede Vender, som græd af Glæde, styrtede ham om Halsen, tilligemed sin Brud, og kyssede ham. Den skjønne Piges Kys blussede endnu paa Sigurds Læber, da det lykkelige Par var forsvundet. Da rystede Rudolph hans Haand og sagde: „Sigurd! det var en god Gjerning; men hvad vilde du med Pigen?“ — „Fortjene det Kys, hun gav mig“ — svarede Sigurd — „det var sagtens en saadan Dyst værd; men det var dog ikke dig, skjønne Havmø!“ sukkede han hemmelig og saae ud over Havet.

Aftenen før Slaget sade Brødrene sammen i deres Telt, og Sigurd midt iblandt dem. Surting kogte Vin til dem udenfor Teltet og bar den frem i de dampende Bægere; men Rudolph drak Vinen kold og øste den selv i sit Bæger. En høitidelig Stemning var udbredt over dem Alle; selv den vilde Eisten trykkede ofte med stille Inderlighed Brødrenes Hænder og foer ikke saa ofte op som ellers og slog i Bordet for dem. „Imorgen bliver det en varm Dag, Brødre!“ — sagde Rudolph — „Gud veed, om vi sidde mere saaledes sammen i denne Verden!“

„Derfor vil vi ogsaa drikke trofast sammen iaften!“ — svarede Eisten og tømte sit store Bæger — „og imorgen vil vi ret slaae os løs! jeg har længe trængt til at faae or-

venlig Luft her og faae fat paa de Karle alle tilsammen, saa man dog engang kunde faae noget Dygtigt at rutte imellem."

„Jeg vilde kun ønske" — sagde Rudolph og pegede paa Sigurd — „at vor brave Ven der var en Christen, som vi Andre, saa vidste vi dog hvor vi alle skulde samles, hvis Nogen af os i Morgen skulde savnes ved Nadveren."

„Sørg kun ikke derfor!" — afbrød Sigurd ham — „jeg har ikke isinde at blive liggende paa Marken imorgen og faste; jeg agter lystig at see Døden under Øine, saa har den Intet med mig at skaffe, og Hvo vil spørge hvor vi skal samles saalænge Sværdet er helt i vor Haand?"

„Ret saa!" sagde Eisten og rakte ham sin vældige Kæmpehaand; men Rudolph rystede paa Hovedet og taug. Da tog Halfdan sin Harpe og sang:

„Brødrene sidde tilsammen i Kvel;
Bægrene dampe i Leiren.
Kinderne blusse, og kamplysten Sjæl
Drømmer om Æren og Seiren.
Aarle i Morgen, naar Hanerne gale,
Flammerne freidig i Striden vi svale!
Sværdet skal knuges og Skjoldene brage,
Kæmperne bløde og Kvinderne klage!
Drotten, som raader for Liv og for Død,
Veed, om vi samles ved Aftenrød."

Med Sværdet i Haanden og Skioldet under Hovedet lagde Brødrene sig til Hvile i Teltet, da det blev Nat; men da der var stille i Leiren og Maanen straalede venlig og fredelig paa de blanke Skjolde og slebne Hellebarder, stod Halfdan op, tog sin Harpe med sig og vandrede ud under

den frie stjerneklare Himmel, som nu og da gjennemkrydsedes af enkelte Lynglimt i det Fjerne. Sigurd kunde heller ikke sove: han hørte Bølgerne pladske mod Strandbredden, og syntes i deres Brusen at høre den skjønne Havpiges Stemme; han kom hendes Sang ihu, og gik nu til Strandbredden for at see, om hun vilde holde Ord og lade sig høre og see for ham i den tause, fortrolige Midnatsstund.

Paa en Kæmpehøi ved Stranden saae han Halfdan sidde paa en Sten med sin Harpe paa Skjødet. Sigurd gik ubemærket forbi og hørte ham synge:

„Der blomstrer saamangen deilig Mø
Paa Verdens Ø;
Men Ingen jeg min skal kalde.
Som Maanen mellem de Stjerner smaa
Jeg Een dog saae;
Nu seer jeg kun hende af Alle.

O Maane! du flyver med hellig Glands
I Stjernedands,
Og Ingen kan dig neddrage.
I Høisal dandser en Fyrstemø —
Paa vilde Sø
Min Snekke flyver saa fage.

Du Lynglimt! vilde du Maanen naae?
Du maa forgaae,
Og synke i Natten tilbage.
— O Lynglimt! jeg følger din Flammegang:
Med Flammesang,
Jeg blusser og slukkes saa fage.“

„Arme Halfdan! er det saadan fat med dig?“ — sukkede Sigurd og skyndte sig bort, for ikke at forstyrre den vemodige Skjald i hans Elskovsdrømme — „var der ikke saameget Skjønt og Elskeligt i Verden, stod jeg selv maaskee Fare for at synge i samme Tone; men var min Havpige endog den største Keisers Datter paa Jorden, saa var hun dog et Menneske, og jeg skulde ikke tabe Modet.“

Medens Sigurd henfaldt i disse Tanker, gik han, uden at tænke derpaa, langt bort fra Leiren og tabte Høien af Sigte, hvor Halfdan sad med sin Harpe; men Havet forlod han ikke, og da han tilsidst stod stille og betragtede den skjønne bævende Sølvstøtte, som Maaneskinnet dannede henover Bølgerne, hørte han langt borte en dæmpet Strængeleg, som blandede sig melodisk med Vovernes Rislen, og han kjendte Havpigens liflige Stemme, som tonede vemodigt til den fjerne Strængeleg:

„Paa Kysten sove
Kæmperne rolig;
Paa blanken Vove
Skinner Maane og Stjerner fortrolig;
Men Havets Mø har ei Ro.

I Hjertet ulmer
Evige Lue;
Naar Barmen svulmer,
Vinker Jorden og Himmelens Bue;
Men Havets Mø har ei Ro.

Hvo gaaer saa silde
Ene ved Stranden?
See! Stjerner spille,

Blinke Lykke til Vandringsmanden;
Men Havets Mø har ei Ro.

Jeg kjender nøie
Krigerens Pantser;
Hans havblaae Øie
Straaler venligt — og Havmøen dandser;
Men aldrig meer faaer hun Ro."

Nu saae først Sigurd den skjønne Søpige; hun svævede let hen over Bølgerne som hun dandsede; de lange vaade Lokker vare bekrandsede med Siv og Søblomster og skjulte flagrende de snehvide Skuldre og den skjønne jomfruelige Barm. Hendes Kinder vare blege, men smilede yndigt i Maaneskinnet. I Armen holdt hun den gyldne Luth, og over den venstre Skulder hang et blaat Silkeskjærf, som svævede hen over Bølgerne, medens hun nærmede sig ham og hviskede fortrolig med den nynnende Stemme:

„Frygt ei din Veninde
Fra Havsens Bund!
For Jord og for Himmel hun ei vil forblinde
Dit Øie i Midnattens Stund.

Hun vil dig kun bringe
Et Venskabspant;
Med det skal du fro over Valen dig svinge:
Til Livet din Stjerne dig bandt.

Men jeg maa bortsvæve
Paa vildene Sø —
Kan du ei til Jord og til Himmel mig hæve,
Da maa jeg som Havskummet døe."

Svimlende udstrakte Sigurd nu sine Arme mod det fortryllende Syn — da var det forsvundet. Det var ligesom det skjønne Billede bortsmeltede med Bølgerne, som bortrullede ved hans Fod med en vemodig Klang; men paa Kysten laae et deiligt blaat Axelskjærf. Det bandt han om sit blanke Harnisk og gik langsomt tilbage til Brødrenes Telt, i sælsomme Elskovsdrømme, og saae ved hvert Skridt tilbage til Havet efter det svundne Tryllebillede. — I Leiren var endnu Alting roligt; kun af og til stødte de vagthavende Krigere i Luren; men det var lange dybe Toner, som kun tilkjendegave, at de vare aarvaagne. Halfdan sad med foldede Hænder og blundede med Hovedet lænet til sin Harpe. Nu lagde ogsaa Sigurd sig til Hvile og forsøgte at blunde en liden Stund, forinden Krumhornets Tordenrøst ved Lærkens første Slag vilde kalde ham og de slumrende Krigsmænd til Kampen.

Ottende Kapitel.

Førend Solen stod op var der muntert i Leiren. De flebne Glavind klang vældigt ved Krigernes Lænder, og Morgenrøden gløbede paa de tusinde blanke Skjolde. Nu tonede Lurerne og Krumhornene, og den lange Krigerrække drog ud over Skandsebroen og stillede sig i Slagorden paa Sletten ligeover for Fjenden. Kun nogle faa saarede Stridsmænd bleve tilbage i Leiren tilligemed Surting, hvem det, uagtet Sigurds Forbøn, var strengelig forbudet at følge med denne Gang. Hans Forretning var den Dag at passe de Saarede og drage Skandsebroen op og ned for Krigerne. Nu var det først, at Sigurd og Brødrene fra Burgunderholm ret saae Dannerkongen i hans fulde Glands og Herlighed; de vare i Slagordenen komne næst ved hans Side, blandt hans udvalgteste Stridsmænd, og de blussede af Glæde og Lyst til at kæmpe under Skjoldungens Øine. Selv den vilde Eisten syntes at blues for det kloge rolige Herskerblik, og det var førstegang han, med fuld Bevidsthed af sin Kæmpekraft, dog ligesom følte sig underordnet af fremmed Aandsoverlegenhed ved Siden af en Mand, som dog i Legemsstørrelse langt fra var hans Lige. Naar Halfdan saae paa Kongens strenge, næsten kolde Majestæt i Blik og Miner, gløbede hans Kinder, og Sigurd saae da stundom en Forsagthed i Skjaldens Øie, men som strax ligesom fortæredes af Flammen i hans modige Blik. Rudolphs alvorlige fromme Helteaasyn lyste som forklaret i Morgensolen; thi han bar det gamle hellige Korsbanner fra Valdemar Seiers Tid; han

følte sig hædret ved sin Konges Tillid og mægtig opflammet under det susende Banner, som viftede over hans Tinding, lig Vingeslag af himmelske Aander.

Nu saae de Vendernes Hær i Slagorden ligeoverfor. Kongen holdt en kort og syndig Tale, hvorpaa Krigerne knælede, bad deres Morgenbøn og befalede sig Gud i Vold. Sigurd lagde ikke Mærke hertil; men stod med Sværdet i sin Haand ved Rudolphs Side og betragtede sit Axelskjærf, hvorpaa han nu opdagede nogle underlige Tegn, som lignede Runeskrift. Nu reiste Rudolph sig og saae medlidende paa sin fordybede Ven: „hvad tænker du paa?“ — spurgte han — „er det Axelskjærf ogsaa en Gave af den forherede Dværg? kast det fra dig! det drager din Sjæl kun fra Himlen og vender dit Øie mod Jorden.“

„Ingenlunde!“ — svarede Sigurd — „seer du ikke, det har Himmelens som Havets Farve: det minder mig om det Høie, som om det Dybe, og er mig dog en Gaade, som hele denne skjønne, forunderlige Verden. Du forstaaer mig nok ikke, Rudolph!“ — vedblev han og greb Heltens Haand — „saare Meget forstaaer jeg heller ikke hos dig; men derom er her nu ikke Tid at tale. Idag skal vi endnu engang stride fro ved hinandens Side; men adskilles maae vi dog vel engang — lov mig da nu, at du ikke vil forglemme mig, om vi end aldrig see hinanden meer i denne Verden!“

„Kjære Sigurd!“ — sagde Rudolph og trykkede ham fast til sit pantsrede Bryst — „du er mig ikke idag som du pleier; men saadan huer du mig bedst, og, vil Gud, skal vi vist engang forstaae hinanden tilfulde og samles endnu broderligere og inderligere under dette hellige Banner, end idag.“

Nu begyndte Slaget, og Vennerne fik Andet at tage Vare, end at samtale. Kampen var hidsig paa begge Sider

og vedblev saaledes til høit op paa Dagen. Sværdene brændte i Krigernes Hænder — Mange blødte, og Mange faldt; men endnu var Seiren uvis. Hvor Kongen saae de tappre Brødre stride, forstyrredes ofte Fjendens Slagorden; men paa venstre Fløi trængtes Valdemars Stridsmænd haardt. Da bød han Sigurd og Halfdan, som vare hurtigst til Hest, at ile hen og opmuntre de Betrængte. Sigurd trykkede Rudolph i Haanden og fløi afsted som en Piil. Halfdan sporede sin Ganger og fulgte ham. „Lystig, Landsmænd!" — raabte Sigurd — „holder Ørene stive og følger mig!" — derpaa rev han et Banner ud af Haanden paa en Landsfedrager og kastede det midt ind blandt Fjenderne. Nu styrtede Stridsmændene frem med ham for at vinde det tilbage, og Halfdan sang høit under det vældige Vaabenbrag:

„Lad dem nu smage
Staalet med Klem!
Krebs gaae tilbage;
Men Kæmper gaae frem!
Banneret vinker, hvor Fjenden er tættest —
Lad os nu prøve hvis Ganger er lettest!
Den er en Helt, som kan Banneret tage!
Den er en Pebling, som bliver tilbage!
Lad os nu see Hvo der vældigst kan ramme,
Og om de Danske skal stande til Skamme!
Lad dem nu smage
Staalet med Klem!
Krebs gaae tilbage;
Men Kæmper gaae frem!"

Under denne Sang stred Halfdan fremmerst i Spidsen for de opflammede Stridsmænd og kappedes med Sigurd

om Hvo der først skulde faae det tabte Banner fra Fjenden. Halfdan havde det allerede i sin Haand; men da ramte en fjendtlig Hellebard ham over Armen, og han tabte det igjen. Nu greb Sigurd det hurtigt og svang det hoverende over sit Hoved; da fik den venstre Fløi Overmagten, og Venderne veg. Paa høire Fløi styrtede nu Rudolph med Hovedbanneret sig midt ind blandt Fjenderne; den stærke Eisten fulgte ham med Kæmpeskridt og gjorde Plads med sit vældige Slagsværd. Guttorm blev heller ikke tilbage, og Krigerne fulgte de dristige Brødre. Kongen priste de Tappre; han fulgte enhver Bevægelse med roligt Overblik. Nederlaget var stort, og Seierherrerne forfulgte de flygtende Vender til Solen begyndte at dale. Da bød Kongen Krigerne standse. „Solen har seet vor Seier" — sagde han — „den skal ikke gaae ned over vor Vrede; holder inde!" Alle adløde, undtagen Eisten, som i sin Rasen Intet ændsede, men blev ved at forfølge Fjenden og slaae ned for Fode. Da blev Kongen vred: „Hvo er den Mand, som bryder min Fred og ikke adlyder?" — sagde han — „han skal vísselig døe imorgen!" — „Det er min Broder" — sagde Rudolph og lagde Banneret knælende for Kongens Fod — „skal han døe, saa lad mig døe med!" — Kongen taug, og hans Aasyn blev mørkt. — Nu havde Eisten udraset; han kunde ikke naae flere Fjender og vendte rolig tilbage til Brødrene og den fortørnede Konge. Imidlertid saaes et sælsomt Syn i Vest, som tildrog sig Alles Opmærksomhed. I den luende Aftenrøde hævede sig langt borte et deiligt Slot, som af det reneste Guld, ligesom i en fremmed fortryllende Egn; man saae Bjerge, ubekjendte Træer og en Luft, man aldrig før havde seet i de nordlige Lande. Fra Slagordenens venstre Fløi saae man tillige en Kriger fare bort, fast som han blev baaret gjennem Luften paa sin hurtige Hest; han tog Veien

mod hint fjerne Trylleslot, der trak sig længer og længer tilbage og tilsidst forsvandt, tilligemed den lynsnare Rytter, i Aftenrøden. „Arme Sigurd!" — udbrød Rudolph — „saa har atter et hedenskt Blendværk bedraget dig og nu maaske adskilt os for evig!" Rudolph saae ikke feil: det var Sigurd. Han var bleven saa fortryllet af hint skjønne, henrivende Syn, at han ikke kunde modstaae sin heftige Attraa. Han maatte naae den fortryllende Bjergegn og det gyldne Slot, om han saa skulde ride efter det til Verdens Ende; det vinkede ham i Aftenrødens Glands med uimodstaaelige Tillokkelser, og han sprengte afsted uden at tænke paa nogen anden Ting i Verden. Forgjeves havde Halfdan advaret ham og kaldt ham tilbage; men Skjalden var saaret og kunde ikke indhente den raske, forblindede Yngling.

Nu drog Hæren med Seierssange tilbage til Leiren, og Alle vare glade undtagen Brødrene fra Burgunderholm, som savnede deres muntre Staldbroder og vidste ikke, om Kongen vilde tilgive Eisten eller ei; thi Kongen holdt strengt paa sit Ord og havde endnu aldrig formildet nogen Dom, naar den eengang var fældet. Endnu vidste Eisten selv ikke et Ord om Kongens Vrede, og Halfdan, som nu kom til og fortalte hvorledes Sigurd var forsvunden, havde heller Intet hørt dertil. Rudolph og Guttorm frygtede med Rette, at Eisten, hvis han fik det at vide, i sin Harme skulde forgribe sig mod Kongen selv og gjøre Alting endnu værre: de rede derfor tause ved hans Side, og Halfdan sang heller ingen Seierssang dennegang. „Hvordan hænger det sammen med Jer? Brødre!" — sagde Eisten — „drage vi ikke med Seier tilbage? og I hænge med Hovederne, som vi vare overvundne. Sørge I maaske for Sigurd? den Karl hytter sig nok selv; men hvis han ikke er faret til Helvede, som vel

ingen Nød har, kan vi jo imorgen søge ham op; for med Venderne er vi nok færdige dennegang."

„Ja vel!" — sagde Halfdan — „lad os imorgen opsøge ham!" Men Rudolph og Guttorm taug og tænkte paa Kongens Ord om Eisten: at han imorgen visselig skulde døe.

Da de kom til Leiren, stod Dværgen paa Skandsen og tridsede Broen ned for dem; men da han ikke saae Sigurd blandt Krigerne, blev han saare bedrøvet; hans Ansigt fordreiede sig tillige bittert og harmfuldt, og Rudolph saae, at der foer Gnister fra hans Øine og Fingerspidser. Da troede han forvist, at Dværgen var et ondt Væsen, og vendte sit Sværdhefte truende imod ham. — De saarede Krigere, som Surting havde pleiet, kom, muntre og lægede, deres Stridsbrødre imøde, og Alle forundrede og glædede sig over deres hurtige Helbredelse; men Rudolph rystede paa Hovedet, og det huede ham ikke.

Om Natten vare Krigerne lystige og tømte hyppigt de skummende Bægere under jublende Seierssange. Eisten sang og drak for dem Alle; men Vinen smagte ikke Rudolph og Guttorm dennegang. Halfdan havde listet sig bort fra Sværmen med sin Harpe og sad ene paa Kæmpehøien ved Stranden i vemodige Elskovsdrømme. Da saae han ligesom en Kvindeskikkelse svæve hen over Bølgerne; de brusede stærkt og uroligt, og han hørte langt borte en underlig Sang, som tonede skjønt, men sørgmodigt, og forstummede efterhaanden som det sælsomme Billede tabte sig mellem Bølgerne. Oftere syntes han, at den bævende Stemme gjentog:

„Far hen, mit Haab! far evig hen!
Han kommer ei meer tilbage;
Forglemt mig haver min Hjertensven,
Vil aldrig fra Dybet mig drage.

Synk dybt, synk dybt! usalige Mø!
  Forskjertset er Himmelens Rige:
Som Havskummet skal du smelte og døe —
  Skal aldrig til Livet opstige."

De fjerne Sørgetoner rørte underligt Halfdans Hjerte, og den vemodige Skjald syntes ganske at glemme sin egen lønlige Kummer. Han greb heftigt i Harpestrængene og sang ud over Havet med trøstende Stemme:

„Far aldrig hen i Evighed!
  Mit Haab om Himmelens Rige!
Du, som svømmer mod Livets Bred!
  Visselig skal du opstige.

Far aldrig hen! du salige Tro!
  Du, som kan Bjerge hæve!
De, som i Dybets Huler boe,
  Skal høit mod Stjernerne svæve.

Far aldrig hen! min Kjærlighed!
  Har end du her et hjemme.
Hvor høit du flammer Een kun veed;
  Men han skal dig aldrig glemme."

Som drømmende gik Halfdan tilbage til Brødrene og sad længe stille midt i Sværmen og tænkte paa hint underlige Syn; men rundt om ham klang Drikkesangene lystigt i Leiren, og Faklerne flammede muntert mellem de mørkegrønne Ege. Da gik Kongen ud af sit Telt, for at see paa de muntre Krigere. „Skjoldungen leve!" raabte de Alle, da han gik forbi; men en vældig Kæmpestemme overdøvede dem Alle,

og Kongen saae, det var den stærke Eisten, som raabte høiest og drak dygtigst af dem Alle. Da skar det ham i Hjertet for den raske Kæmpe, og han fortrød, at han havde dømt ham tildøde; men sin Dom kunde han ikke gjenkalde, for den strenge Mandstugts Skyld, og han gik med bekymret Hjerte videre. Nu saae han Rudolph og Guttorm, som sade tause ved de urørte Bægere, uden at bemærke hans Komme; og han gik hen til Rudolph, slog ham venlig paa den brede Skulder og sagde: „det var dig, som bar mit Banner idag; du holdt fast paa det, som en brav Karl; forlang nu hvad du vil, og jeg skal give dig det!“ — Da blev Rudolph glad: „tilgiv min Broder, Eisten!“ — sagde han og bøiede sit Knæ for Kongen — „og giv alle os Brødre Orlov, at vi kan opsøge vor tabte Ven, Sigurd!“ „Du har mit Ord!“ — svarede Kongen — „tager eders uregjerlige Broder med og drager med Fred hvorhen I vil, I tappre Svende! Men først vil jeg dog give Eder Ridderslaget.“ Derpaa uddrog han sit Sværd og slog Rudolph og Guttorm til Riddere. Nu kaldte han ogsaa ad Halfdan, og Skjalden modtog med glødende Kinder det hædrende Ridderslag. Eisten, som var noget drukken, troede nu ogsaa, at Raden vilde komme til ham; men han sad saa godt ved sit Bæger, at han ikke gad reist sig for den Ære. „Det behøves ikke, Herre Konge!“ — sagde han — „men vil I gjøre nogen Ære ad mig, saa drik heller et Bæger Vin med mig! det veed jeg hvad er.“ „Nu vel!“ — svarede Kongen — „du har selv slaaet dig til Ridder idag paa Fiendernes Pander; men du brød min Fred, og dit Liv var forbrudt. Nu drikker Dankongen Forlig med dig for din Broders Skyld!“ Derpaa tømte Kongen et Bæger, og Leiren gjenlød af Jubelraab.

„Hvad var det, han sagde om Forlig?“ — spurgte

Eisten, da Kongen var gaaet — „jeg veed ikke, at jeg og Kongen har havt noget Udstaaende sammen."

„Han drak din Skaal, Broder Eisten!" — svarede Guttorm hastig — „og bad dig forliges kjønt med os her ved Drikkelauget; for han veed nok, du kan let blive hidsig."

„Det har ingen Nød iaften" — sagde Eisten — „jeg er saa from som et Lam efter saadan en Dyst som i Dag." Nu tumlede Eisten ind i sit Telt; han og Brødrene lagde sig til Hvile, og Rudolph takkede Gud, at det var gaaet saa vel af; men sukkende saae han hen til Sigurds tomme Leie og slumrede sildigt ind med varme Bønner for sin forvildede Ven.

Da Brødrene om Morgenen vaagnede, loe de Alle ad hverandre. „Hvordan er det du seer ud? Broder!" — sagde den Ene til den Anden — „man har nok havt dig til Gjæk iaftes ved Drikkelauget." De vare nemlig Alle sværtede kulsorte i Ansigterne, og der var nær kommet Uenighed imellem dem, fordi den Ene loe ad den Anden, og Ingen vidste af, at han selv var sort. Da Eisten mærkede, at han ogsaa var sværtet, blev han vred og greb til sit Sværd. „Den, der har gjort os det Stykke Arbeid, skal faae med mig at gjøre!" — raabte han og vilde uddrage Sværdet; men istedetfor Sværdebladet kom kun et langt Halmstraa af Skeden. Nu blev Kæmpen vred for Alvor og svoer at dræbe hvem der kom ham nær. — Rudolph mærkede nu først, at Dværgen var forsvunden, og at han formodentlig havde spillet dem dette Puds til Afsked. Paa de sorte Ansigter var der snart raadet Bod; men den Forhaanelse med Sværdet havde saaledes opbragt den vilde Eisten, at han ikke meer kjendte Ven fra Fjende; han slog Alting i Stykker, huggede vildt om sig med Stumperne af sin Rustning, og Ingen kunde komme ham nær. — „Tager eders

Skjolde, Brødre!" — sagde Guttorm og tog Jernbøilen frem — „vi komme til at klemme og binde ham nu, skal han ikke gjøre en Ulykke paa os Alle." Forgjeves vilde Rudolph tale ham til Rette; den vilde Broder gav ham saadant et Stød, at han tumlede baglænds ud af Teltet; ikke bedre gik det Guttorm med hans Bøile: det var for silbigt at tænke paa at komme ham nær. Da tog Halfdan sin Harpe og sang:

„Stille, Stille! Kæmpesøn!
Naar saa vildt dit Øie luer,
Græder Moder tidt i Løn:
For din Salighed hun gruer.

Stille, Stille! Kæmpesøn!
Ak! naar Moder er bortgangen,
Glem da ei din Morgenbøn!
Glem den ei for Vaabenklangen!

Ak! bedrøv mig ei engang,
Naar jeg slumrer under Muldet!
Glem ei hvad din Moder sang,
Da hun ved din Bugge lulled!

Lad din stærke Kæmpehaand
Ei paa Ven og Broder falde!
Sønderriv ei Blodets Baand!
Lad mig samles med Jer alle!

Stille, Stille! Kæmpesøn!
Naar saa vildt dit Øie luer,
Græder Moder tidt i Løn:
For din Salighed hun gruer."

Den vilde Eisten havde allerede hævet sin Haand for at slaae Harpen i Stykker; men neppe havde han hørt de første velbekjendte Toner, førend hans Vrede lagde sig, og han blev stille og blødhjertet som et Barn. Nu omfavnede han Brødrene hjertelig, viskede taalmodig Sværten af sit Ansigt og samlede Stumperne af sin Rustning sammen igjen. Kun fortrød det ham, at hans gode Sværd var fordærvet. Forgjeves søgte han Mage dertil i den hele Leir; over ti Sværd splintrede han mod en Kampesten, for at prøve dem, og tilsidst maatte han nøies med et, som kun krummedes lidet, naar han huggede med Lempe.

Nu toge Brødrene Afsked med de andre danske Stridsmænd og rede dristig midt ind i det fjendtlige Land, for at opsøge Sigurd, imedens alle de øvrige Krigere under glade Seierssange gik ombord, for at vende tilbage til Sjølund med deres Konge.

Men neppe havde de stødt fra Land, førend en Snekke med sorte Seil kom dem imøde; den bragte det Sørgebudskab fra Danmark, at den sorte Død rasede frygteligt i Sjølund og bortrev Mænd og Kvinder i Tusindtal. Da forstummede de glade Seierssange og Flaaden gled langsomt hen over Dybet, som til et Ligtog.

Niende Kapitel.

Imidlertid sad Sigurd hos den deilige, evigunge Morgana paa hendes gyldne Trylleslot og syntes ganske at have forglemt hele den øvrige Verden for al den Skjønhed og Herlighed, som her omgav ham. Mange Helte vare før ham blevne bortrevne fra Valen og et daadfuldt Liv af denne mægtige Tryllerinde, hvis uforgængelige Skjønhed havde smeltet de haardeste Hjerter og gjort de stærkeste Kæmper til hendes Slaver. I hendes fortryllende Blomsterlænker bortdrømte selv den tappre Holger Danske flere Menneskealdere, og hendes gyldne Sale havde seet ligesaamange Elskovseventyr, som deres skjønne Beherskerinde havde Tillokkelser og verlende Elskovsluner. Ved et Trylleslag kunde hun henflytte sit gyldne Feeslot til hvad Kant af Verden, hun vilde. Men i de nordlige Lande havde man hidtil ikke seet det; først efter hendes berømteste og stadigste Elskovshandel med den store Holger Danske syntes hun ogsaa at have faaet Norden kjær, og i den raske Sigurd fra Burgunderholm troede hun nu at have fundet Holgers værdigste Efterfølger. Hos ham havde hun een Vanskelighed mindre at overvinde end hos de fleste andre Riddere: han var ikke Christen og beskyttedes ikke af nogen hellig Indvielse, ei heller af nogen Helgen eller Skytsaand, som kunde aabne hans Øine og standse ham itide, naar et tryllende Blendværk henrev ham. Derfor behøvede hun kun at vise ham sit Trylleslot i det Fjerne, for i et Øieblik at lokke ham indenfor dets sælsomme Mure. Neppe havde Morganas underfulde Borg modtaget den raske, ubesin-

dige Sigurd, førend den nedladte Vindebro rullede op efter ham og adskilte ham fra den øvrige Verden. I samme Øieblik udslettedes ogsaa af hans Sjæl næsten enhver Erindring om det Forgangne; han saae og hørte kun de skjønne, nærværende Tryllerier og blev strax modtaget med Sang og Dands af en Skare deilige Jomfruer, som bekrandsede ham med Myrther og ubekjendte Trylleblomster, hvis henrivende Duft bedøvede hver alvorlig Tanke i hans Sjæl og opflammede alle Sandser forunderligt. Som beruset, lod han Sværd og Pantser falde og fulgte de dandsende Blomsterpiger, som under liflige Elskovssange førte den afvæbnede, drømmende Helt til den skjønne Morganas Hal. Der stod hun som en Skjønheds-Gudinde i hele sin Rigdom af evig Ungdomsglands og yppige livsfvulmende Ynder; et let, næsten gjennemsigtigt Gevant omflagrede de elfenbens Skuldre og den høie bævende Svanebarm og sluttede sig i yndige Folder tæt til de runde, fintdannede Ledemod, medens hun smilende svævede den Fremmede imøde, og de lange, ravnesorte Lokker nedrullede over Barm og Skulder. Et flammende Elskovsblik fra den vidunderlige Skjønnes sorte, funklende Øine betog den forbausede Yngling al Fatning; han traadte svimlende et Skridt tilbage, for ikke bevidstløs at synke i de altfor skjønne Arme, da aabnede hun de smaa deilige Rosenlæber og sagde med en liflig, kjærligtonende Stemme: „vær velkommen paa mit Slot, ædle Dannerhelt! I er den første Gjest, jeg modtager i dette fremmede Land, hvor jeg først nylig har opslaaet min Bolig. Bliv hos mig saalænge det behager Eder her! og I skal Intet savne af Alt, hvad eders Hjerte attraaer.“

„Skjønne Jomfru!“ — stammede Sigurd og rødmede — „jeg veed ikke med hvad Navn jeg tør nævne Eder — jeg skulde vistselig holde Eder for meer, end et Menneske, hvis I ikke med eders huldsalige Stemme modtog mig saa gjestfrit

paa Menneskeviis. Hvorledes jeg er kommen hid, veed jeg ikke selv, og hvis jeg ikke fornam Jorden under mine Fødder, skulde jeg næsten troe mig henflyttet i de høiere Elementaanders fortryllende Boliger."

„En venlig Natur" — svarede den Skjønne — „følger mig allevegne, selv i disse vilde Nordlande, og hvad Naturen ikke giver, maa Konsten erstatte mig. Hvad Verden kalder Trylleri er kun ved Konst forhøiet Natur; ved dens hemmelige Kilder blomstrer Livsblomsten skjønnest; har du Sands og Øie for dens Herlighed, favre Yngling! saa skal den her udfolde sig for dig i al sin Pragt og Skjønhed og gjøre dig til det lykkeligste Menneske paa Jorden." Med disse Ord rakte hun Sigurd sin lilliehvide Haand; han bøiede svimmel sit Knæ for den Skjønne og trykkede et brændende Kys paa hendes Haand, som hun gjengjeldte med et sagte Haandtryk, idet hun bøiede den runde Arm om hans Skulder og hævede ham af den ydmyge Stilling. Paa hendes Vink kom nu de skjønne Dandserinder igjen, og en henrivende Musik begyndte. To Fløidøre aabnede sig til en paradisisk Have, hvor alle Landes Værter og Blomster i yppig Mangfoldighed smilede ham imøde. I en Løvhytte stod et Guldtaffel beredt med sjeldne ambrosiske Frugter, og de hede Zoners Druenektar perlede lifligt i de blinkende Krystaller. I de dunkle Buegange lyste underfulde Lamper gjennem Løvværket med mangfoldige forskjellige Farver, og fjernt i Baggrunden skinnede Maanen blegt over Havet. — Ledsaget af Musiken og de dandsende Blomsterpiger, førte Morgana sin forbausede Gjest til Taffelet i Løvhytten. Han vederkvægede sig nu efter Dagens glemte Daad ved den skjønne Tryllerindes Side og vexlede allerede mangent fortroligt Ord med hende, medens den lette Druesaft gjød sin oplivende Tryllekraft i hans Aarer. De dandsende Piger

trak sig efterhaanden længer tilbage, og Musikken gik gradviis over i smeltende, elskovaandende Toner. Da dvælede Sigurds fyrige Øine oftere og længere paa den tillokkende Skjønne, som stundom, ligesom adspredt, lagde sin Arm paa hans Skulder og hviskede sagtere og fortroligere, naar de smeltende Toner henrev hende. Men naar en spøgende Aftenluftning bortpustede det forræderske Gevant fra den hvide blendende Barm, da rødmede hun og drog Armen hastig tilbage, for at ordne den forstyrrede Dragt. — „Eders Norden er dog kold“ — sagde hun smilende — „om jeg saa medbragte hele Sydens og Morgenlandets Varme og Liv; den stærke Nordbo er det vist ogsaa negtet, at blusse høit og frit, som den lykkelige Sydlænder, og nyde Livet i hele dets Fylde med glødende Sands for det Skjønne.“

„Tro ikke det, skjønne Jomfru!“ — stammede Sigurd og greb blussende hendes Haand. — Han vilde have sagt Mere, men holdt pludselig inde; thi han hørte idetsamme Lyden af en Kilde, som rislede melodisk i en Grotte tæt ved Løvhytten; og det var ligesom en sød velbekjendt Stemme klang vemodig for hans Øren gjennem Kildens stille, enstonige Sang. En svag Erindring om den sørgende Havpige opsteg i hans Sjæl — han slap hurtig den skjønne Morganas Haand og reiste sig. „Den Kilde har en underlig Lyd“ — sagde han — „den ligner næsten et Menneskes Sang.“

„Saameget desbedre!“ — svarede Morgana — „saaledes opliver den Ensomheden, uden at forstyrre dens Fortrolighed og Ro, og hvad den hører og seer, fortæller den kun Havets tause Beboere.“

„Havets Beboere?“ — sagde Sigurd som i Drømme — „ere de tause? o! sød er den Sang, som toner fra Bøl-

gerne — jeg elsker Havet over Alt, skjønne Jomfru! er her Udsigt til Havet? mig synes, jeg hører dets Brusen."

„Det tvivler jeg paa" — svarede Morgana — „det kan man kun om Natten, naar Alting er stille her, eller naar Søen er meget urolig; men Havet kan vi see her i Haven, og hvis det glæder Eder, skal I faae Udsigt dertil fra eders Sovekammer."

„Hav Tak, skjønne Jomfru!" — sagde Sigurd, adspredt, og gik sukkende ved hendes Side gjennem de halvdunkle Buegange, medens han syntes at besinde sig paa en Drøm' som han for længe siden havde forglemt.

Hvergang han sukkede, smilede Morgana hemmelig og fandt sig smigret ved sin beskedne Gjests Urolighed, som mærkelig tiltog, da han saae Maanen skinne fjernt over Havet. Han talte kun Lidet, men med blussende Læber og med afbrudt Stemme. — Den skjønne Morgana førte ham nu tilbage til Slottet og bad ham god Nat. De smilende Terner førte ham til Gjestekamret; og milde, kjælne Harpetoner — som naar sagte Vindpust lege med Strængene — tonede længe i den fortumlede Sigurds Øren og søgte forgjeves at indlulle ham i søde Elskovsdrømme. Ofte stod han op fra sit bløde Leie og saae ud over Havet, og da syntes han altid at høre ligesom fjerne, vemodige og varslende Toner, som blandede sig med den kjælne Harpeklang fra Morganas Haller, og han blev saa besynderligt tilmode, men vidste ikke hvad der fattedes ham, kunde heller Intet erindre sig tydeligt af hele sit forgangne Liv. Han svimlede endnu ved at tænke paa Morganas Skjønhed og alle de Fortryllelser, som her omgave ham, men besluttede dog at forlade Slottet den næste Dag, uden selv at vide hvorfor. Dog da Morgenen kom, og han atter saae den skjønne Morgana, saa var hans Beslutning glemt, og den kom kun igjen saa ofte

han vaktes af sin sælsomme Glædesrus ved Lyden af en Kilde, eller naar han om Aftenen saae ud over Havet. Saaledes gik flere Dage hen, og daglig voxte Fortroligheden mellem Sigurd og den skjønne Trylleriude; men han bar endnu bestandig sit blaae Arelskjærf og saae ofte paa det, uden at erindre hvo der havde givet ham det; dog var det altid ligesom en Anelse om noget Forbigangent holdt ham tilbage, naar han i en fortrolig Stund var nær ved at give efter for den Skjønnes altfor mægtige Fortryllelser.

Sigurd var ikke den Eneste, som beundrede den skjønne Morgana; hendes Trylleslot, som saa pludseligt var kommet til Syne, havde strax opvakt stor Forundring hos Venderne, og mange unge Mennesker kunde ikke modstaae Lysten til at nærme sig det og betragte dets sælsomme Skjønhed nærved. Naar Morgana stundom i al sin Pragt lod sig see paa den gyldne Altan, saa faldt de hedenske Ynglinger til Jorden, blendede af hendes Skjønhed, og tilbade hende, som en mægtig Gudinde. De opreiste Altere for hende og forglemte for hende deres Afguder saavelsom deres Elskede. Dette opvakte stor Forvirring i Landet; de hedenske Præster skrege høit over hende og kaldte hende en farlig Hex, som skulde udryddes af Landet, førend de forladte Guder i deres Vrede fortærede dem Alle.

Folkets Ældste holdt med Afgudspræsterne, saavelsom alle Fædre og Mødre, som saae deres Døttre forladte. Snart samledes en Hær imod Slottet, for at bestorme og ødelægge det; men en dristig Hob forblindede Ynglinger forsvarede det, og daglig forefaldt der blodige Optrin uden for Borgen. Forsvarerne selv ansaae den for saa hellig, at Ingen endnu havde vovet at betræde den.

Men en Morgen nærmede en dristig ung Kriger sig Slottet og blev indladt. Vindebroen rullede op efter ham

ligesom for Sigurd, og han blev modtaget paa samme Maade af de dandsende Blomsterpiger og ført for den skjønne Morgana. Snart vandrede ogsaa han, som en drømmende Elsker, omkring hende og glemte sin sørgende Brud og den hele Verden, i den fortryllede Blomsterhave og dens mægtige Herskerindes gyldne Haller. Da Sigurd saae ham, syntes han at kjende ham, men erindrede sig ikke hvorfra, og ligeledes gik det den fremmede Kriger. Det var den unge Vender, hvis skjønne Brud Sigurd engang havde bortført, men frivillig givet tilbage igjen efter hin raske Seiersdyst. —

En Dag hørtes der udenfor Borgen et stort Skrig, som vakte Sigurd og den unge Thorvald af deres drømmende Tilstand; de grebe deres Vaaben og bestege Borgmuren, for at forsvare deres skjønne Herskerinde. Nu saae de fire Christenhelte i Spidsen for de Angribende, og de forvovne unge Karle, som udenfor beskyttede Borgen, faldt for Fode i deres Blod for de drabelige Kæmpeslag. Det var Rudolph og hans tappre Brødre, som nu endelig havde fundet det fortryllede Slot, hvorfra de vilde udrive deres forblindede Ven. Men Sigurd kjendte dem ikke; han slyngede forbittret et Kastespyd imod dem og ramte Rudolph saa haardt, at Brynien kløvedes og Spydet sad i hans venstre Skulder. Da Rudolph segnede til Jorden, sortnede det for Sigurds Øine, og han syntes at kjende den høie Krigers Stemme, som raabte: „Sigurd, Sigurd! det var din Ven, du slog!" — Men snart forjog Kamptummelen hint ængstende Lysglimt, der gik op for hans Sjæl, som et flygtigt Lyn; thi nu blev Striden heftigere, og da Eisten saae Rudolph bløde, blev han saa rasende, at Ingen længer kunde staae ham imod. De faa vendiske Ungersvende, som endnu forsvarede Borgen udenfor, toge Flugten, og nu strømmede en hel Hær imod Borgen, for at storme den, med Eisten og Halfdan i Spidsen;

medens Guttorm sørgede for den saarede Rudolph. Sigurd foer mod Eisten, Thorvald imod Halfdan, og begge strede mandelig med Stene og Kastespyd. Da traadte den skjønne Morgana ud paa Altanen, og de forbausede Fjender tabte Sværdene af Hænderne og beundrede hende; men snart forsvandt denne korte Fortryllelse — de grebe igjen til deres Vaaben for at storme, og nu saae de først, at der kun var to Mænd, som forsvarede Slottet. Da kastede Morgana et Guldæble ud over Muren midt blandt de talrige Fjender, og da Enhver vilde gribe det, opkom herover indbyrdes Strid mellem de vilde Hedninger; de vendte Vaabnene forblindede mod hverandre og glemte baade Morgana og hendes fortryllede Slot.

Dog Eisten og Halfdan bekymrede sig ikke om de Andre, men vilde nu alene bestorme Borgen. Sigurd og Thorvald gjorde dem tapper Modstand. Morgana frygtede dog med Rette den stærke Eistens Overmagt, som alene havde fældet saa Mange. Sværdet havde han for længe siden splintret paa Vendernes Pander; ligesom Kæmpen nu foer mod Muren med en uhyre Jernstang, for at nedbryde den og aabne sig en Gjennemgang, udstænkede Morgana fra Altanen en Haandfuld Vand af en Sølvskaal i Luften — pludselig indhylledes det hele Slot af en tæt Taage og saae ud for de forbausede Krigere som et Luftsyn af skinnende Skyer, der forsvandt og opløste sig i Taagen. Da harmedes Eisten storlig; han saae med Blusfel, at han kun kæmpede mod Skyer og Taager, og han kastede Jernstangen saa haardt imod Jorden, at den blev krum og næsten skjultes under Muldet derved.

Da Venderne saae, at Slottet var forsvundet, glemte de af Forundring Striden om Guldæblet, og det saameget meer, da hin sælsomme Troldomsgave ogsaa under Striden var forsvunden mellem Hænderne paa dem. De droge nu

hver sin Vei, og Brødrene fra Burgunderholm bleve ene tilbage.

Rudolph sad bleg, med forbunden Skulder, paa en Sten og løftede besværgende sin høire Arm imod Himlen, da Slottet forsvandt for hans Øine: „fordømte Kogleri!" — raabte han — „saasandt Gud lever! jeg vil frelse dig, Sigurd! om du endogsaa slaaer mig den høire Arm lam som den venstre, og om jeg saa skal lade mit Liv derfor. Lader os ikke forlade dette Sted, Brødre! lader os opslaae vort Telt her og tøve til Taagen er forsvunden, at vi kan see, om det har været Blendværk, vi har kæmpet imod, eller ikke!"

„Elendige Skygger har det været" — raabte Eisten fortrædelig og satte sig saa haardt paa en Sten, at den gnistrede — „før vil jeg slaaes med Satan selv, naar han er grammest, end med saadanne Luftkarle uden Kjød og Ben."

„Hvordan det saa er" — sagde Rudolph og saae paa sin blodige Arm — „Marv og Kraft har der dog været i den Haand, som sendte mig denne Hilsen, og var det kun et Skyggebillede af Sigurd, vil jeg ikke træffes om Reb med ham selv."

„Det var ham selv" — sagde Halfdan — „jeg kjendte ham tydelig; han havde endogsaa det blaae Axelskjærf paa, med den underlige Skrift, som han førstegang bar, da han stred saa munter ved min Side mod Venderne; men hans Aasyn var ikke saa lyst som før, og hans Øine tindrede ikke idag af freidig Kamplyst: de brændte ligesom med en fortærende Flamme, og han kjendte vist Ingen af os, selv ikke dig, Broder Eisten! som han dog tog bravere imod, end alle de hedenske Galninger tilsammen. — Jeg havde ogsaa med en Karl at gjøre" — vedblev Halfdan — „som havde Hjer-

tet paa det rette Sted; naar To alene vil forsvare en Borg, maa det ogsaa være saadanne Svende."

„Sladder!" — raabte Eisten og slog en Bule i sit Skjold med Knoen — „de har ikke forsvaret Borgen: det var Heren, som holdt os for Nar tilhobe, med mindre vi har Alle været galne idag og taget Luftkasteller for Slotte og tomme Skygger for Helte."

„Som du vil, Broder Eisten!" — svarede Halfdan — „naar du er vred, seer du ikke saa nøie efter hvad du slaaer paa; men at du dog ikke saa ganske har fegtet i Luften idag, det har mangen dunhaget Vender maattet bekjende, som nu ligger taus paa Sletten; og mangen Vendermø græder vist inat for hendes troløse Brudgom er falden."

Medens de andre Brødre endnu talte om hvad de skulde troe om Morgana og hendes Slot, havde Guttorm travlt med at opslaae Teltet. Han havde heller ikke glemt at tage Levnetsmidler med, og da Alt var velberedt i Teltet, kaldte han Brødrene ind. „Lidt maae vi vel nyde" — sagde han — „inden vi lægge os til Hvile; men vi har ikke Meget at tage til, og skal vi ligge længe her og beleire dette Luftslot, saa seer det galt ud med Husholdningen. Du maa ikke være for grov, Broder Eisten! du var ellers Mand for at fortære hele vort Forraad paa eengang." Rudolph og Halfdan smilede; men Eisten satte sig strax til Bords: „spis kun frisk, Brødre!" — sagde han — „jeg levner dog Intet til imorgen alligevel; men saalænge her er Brød i Landet, er jeg Mand for at skaffe til os Alle — havde jeg kun mit gamle gode Sværd, som den helvedes Dværg fordærvede mig!"

Rudolph var mat af sit Saar og havde ofte Møie med at holde sig opreist; han lagde sig ogsaa først til Hvile. „Een af os maa dog holde Vagt inat" — sagde Guttorm

— „vi er ene her midt i et fjendtligt Land, og havde Hedningerne ikke idag behøvet vor Hjælp, havde de vistselig Alle vendt Sværdet imod os."

„Jeg reiser mig ikke af Stedet, før Fjenden kommer, eller der er Noget at tage Haand i" — sagde Eiften, idet han lagde Hovedet paa sit Skjold og sov ind.

„Gak du kun ogsaa til Ro, Broder Guttorm!" — sagde nu Halfdan, som saae, at Guttorm blev fortrædelig — „jeg vaager gjerne en stjerneklar Efteraarsnat, naar jeg kun har mit Sværd og min Harpe med." — Guttorm var træt og sov snart ind; men Rudolph vaandede sig ofte paa sit Leie. Det hørte Halfdan og sukkede lønlig derved; thi han frygtede, at Rudolph havde faaet sit Banesaar; nu mærkede han ogsaa først, at han elskede Rudolph høiest af alle sine Brødre.

Henved Midnat kaldte Rudolph paa ham, og Halfdan gik hen og stod ved hans Leie. Da tog Rudolph sin Broders Haand og sagde: „vil du love mig een Ting, Broder Halfdan! — du er Skjald, og har mest Hjerte af alle os Brødre; du kan ogsaa bedst føie dine Ord, og i din Mund vil et sørgeligt Budskab tabe meget af sin Besthed — hvis jeg døer af dette Saar eller siden af et andet i Krigen, og du kommer til at lukke mine Øine og synge min Gravsang for Brødrene, vil du saa bringe Hilsen fra mig til Den, jeg har kjærest af Alle? det er liden Elna paa Hokelet-Borg; sig hende, at jeg elskede hende tro til min sidste Stund! — men lader Gud mig leve, da bevar min Løndom tro! der er Ingen, som veed den, uden du og min kjære Sigurd."

„Broder Rudolph!" — sagde Halfdan bevæget — „der har du min Haand! jeg skal være dig en tro Broder i Dette som i alt Andet; men Gud lade mig aldrig overleve dig! du er den Eneste, som elsker mig ret i Verden. Sov nu

rolig, Broder! og bedrøv mig ikke meer med saadanne Tanker! — — sig mig kun Eet! troer du, Jomfru Elna elsker dig?" „Jeg haaber det vist" — sagde Rudolph. — „Saa døer du ikke heller, Broder!" — svarede Halfdan trøstig — „saa har du mere Liv, end jeg — Gud velsigne dig!" Dermed trykkede han Broderens Haand og forlod ham.

Nu gik Halfdan rundt om Teltet og saae om Alting var roligt; derpaa satte han sig paa en Steen og saae op paa den stjerneklare Himmel. Hans Øine søgte Karlsvognen og fandt den; det Stjernebillede havde han forunderlig kjært: det var næsten det eneste, som han bestandig gjenkjendte, og det havde han saa mangen Nat seet tindre over Kongeborgen i Sjølund, naar den skjønne Kongedatter slumrede, og han gik ene og ubemærket forbi hendes Vindue med sin Harpe. Nu saae han det kjære Stjernebillede fjernt over Havet, og han rørte sagte de bævende Strænge og nynnede:

„Evig du ruller
Over min Isse,
Funkler i Natten
O Stjernekarm!
Visselig svæver
Over din Axel
Englen, som skuer
Min stille Gang.
Ei gaaer jeg mere
Hisset om Borgen,
Hvor du nu slumrer,
O Kongemø!
Og naar du aabner
Mørkeblaae Øie,
Svæver til Vindvet,

Seer over Havet
I Morgenlands —
Og naar de sorte,
Glindsende Lokker
Skjønt dig omflagre
I Morgenluft —
Seer du ei Skjalden
Sidde paa Stenen
Ene ved Havet —
Mon du da spørger:
Hvor er nu Skjalden?
Hvor er den stille
Sanger bortgangen?
— Fjernt han nu sidder
Ene i Natten,
Medens du slumrer,
O Kongemø!
— Brødrene hvile
Trygt under Teltet;
O! men han sukker,
Som jeg har kjærest.
Engelen svæver
Over min Isse
Paa Stjernekarm.
Skal jeg nu lukke
Broderens Øie,
Skal jeg opreise
Hans Bautasten —
Hæv mig, o Engel!
Høit da fra Valen!
Og lad mig flyve
Med dig i Natten

Paa Stjernekarm!
Lad mig i Flugten
Guldstrængen røre
Hist over Borgen,
Hvor du nu slumrer,
O Kongemø!
Da skal du drømme
Venlige Drømme,
Og naar du aabner
Mørkeblaae Øie,
Og naar de sorte
Glindsende Lokker
Skjønt dig omflagre
I Morgenluft —
Da skal du spørge:
Hvor er nu Skjalden?
Hvor er den stille
Sanger bortgangen?
— Men han ei sidder
Mere paa Stenen
Ene ved Havet;
Han er bortfaret,
Han er bortrullet,
Flyver med Englen
Paa Stjernekarm."

Halfdan sad endnu vemodig og legede med sin Harpe, da saae han Nogen komme ud af Teltet; men det var ingen af Brødrene: det var en lille uanseelig Skikkelse; han gik den hurtig imøde og kjendte nu Surting. „Hvad gjør du her? Dværg!" — sagde Halfdan truende — „med os har du Intet at skaffe! hvad Skalkestykke har du nu igjen for

med os?" „Det skal du faae at vide imorgen!" — svarede Dværgen og loe. — „Faaer Broder Eisten dig engang fat" — vedblev Halfdan — „saa vil han nok takke dig for sidst — han har ikke glemt den Streg, du spillede ham med hans gode Sværd."

„Det kan nok være!" — sagde Dværgen — „men siden jeg seer, I vil skaffe Sigurd ud af hans Fangenskab, saa vil jeg dog give Jer et godt Raad: al jer Styrke nytter her til Ingenting; med Lempe kommer I lettest ind paa Slottet — men tag Jer iagt, at det ikke gaaer Jer værre, end Sigurd! og har I større Magter at stole paa, end han og jeg, saa lad os nu see hvad de duer til!" Med disse Ord sprang Dværgen bort, og Halfdan vidste ikke hvad han skulde troe om dette sælsomme Nattebesøg. Han gik ind i Teltet og saae, at Brødrene laae roligt og sov. Rudolph vaandede sig ikke som før, men laae stille og smilede i Drømme. Da gik Halfdan ud igjen og skuede hen over Havet mod Sjølund; han saae hvor Stjernerne efterhaanden dalede og forsvandt, og da Morgenrøden frembrød, var al Taagen forsvunden — Slottet stod der igjen og straalede herligt for hans Øine med sine glimrende Taarne og gyldne Mure. Fortryllet af det skjønne Syn, greb han stærkt i Harpen og vakte de slumrende Brødre, idet han sang:

„Vaagner og skuer
De gyldne Luer!
Med Farvestrømme
De prægtigt svømme
Paa Himmel og Hav.
See! Slottet blinker
Som Morgenrøden —
Til Seier det vinker

Eller til Døden,
Mens Lyset stiger af Nattens Grav.
Smaafuglen rører
Den muntre Tunge —
Vaagner og hører
Hvor Lærken mon sjunge
Med ensomme Vogter sin Morgensang!
Vaagner og skuer
De gyldne Luer!
Halfdan Jer vækker med Harpeklang!"

Tiende Kapitel.

Da Rudolph vaagnede, mærkede han med Forundring, at hans Saar var lægt. Han sprang rask fra sit Leie og spurgte Brødrene, hvordan det hængte sammen, og om han maaske kun havde drømt, at han var dødelig saaret af Sigurd.

„Farligt var Saaret rigtignok“ — sagde Guttorm — „men nu mærker jeg da, Gud skee Lov! at det ikke var dødeligt.“

„Hvad er dette!“ — raabte nu Eisten og trak et langt Sværd frem, som havde ligget under hans Hoved — „Fjenden maa have været her inat, mens vi sov; men saa undrer det mig kun, at han ikke har hugget mit Hoved af med dette Sværd; for skulde det gaae af for noget Glavind i Verden, maatte det vissselig være et saadant.“ Nu svang han det store Slagsværd i sin Haand og prøvede det strax mod en Kampesten. Sværdet klang vældigt og kløvede Stenen i første Hug. „Herligt!“ — raabte Eisten — „saadan en Stenkløver har jeg længe ledt om.“ Halfdan viste nu de forbausede Brødre Slottet, som næsten blindede deres Øine med sin Glands; han fortalte dem ogsaa Dværgens Nattebesøg. Da blev Rudolphs Aasyn mørkt: „saa har han da med sine fordømte Konster lægt mit Saar!“ — udbrød han med Harme — „før maatte det blevet mit Banesaar! og det Sværd, Broder Eisten! det er vist ogsaa

en Gave af Dværgen. Kast det fra dig, Broder! det er et Ulykkessværd!"

„Nei, da maatte jeg være en Dosmer!" — svarede Eisten — „det Sværd skilte jeg mig ikke ved, om saa Satan selv havde givet mig det; med det kunde jeg hugge ham sønder og sammen."

„Da vilde jeg dog ikke bytte med dig, Broder!" — sagde Rudolph — „mit Sværd kan ikke bide i Sten; men naar jeg har det i min Haand, veed jeg, Gud er med mig; for det er et christent Riddersværd; men det er dit ikke."

„Last mig ikke min gode Stenbider!" — raabte Eisten, halv opbragt — „jeg vil nødig vise Andre, end vore Fjender, hvad den duer til."

Nu afbrød Guttorm hastig Brødrenes Trætte og gjorde dem opmærksomme paa, at der ingen Kamp behøvedes idag for at komme ind i det fortryllede Slot; thi Broen var nede, og Porten stod aaben.

„Nu vel!" — sagde Eisten — „saa har Heren vel inat sadlet sit Kosteskaft og er reden til Bloksbjerg, skal vi see, og vi faae nøies med at kaste Reden efter hende i Stumpevis. Det var ogsaa en Skam, at slaaes længer med en Kvinde, om hun saa var Fandens egen Oldemoder!"

Derpaa droge Brødrene mod Slottet, og jo nærmere de kom det, jo stærkere blev Lysten hos dem Alle efter at see dets forborgne Herligheder; men Rudolph blev urolig over denne Attraa. Han havde et Helgenbillede og en Rosenkrands paa sit Bryst; derpaa saae han ofte, og det var ligesom Noget holdt ham tilbage. De saae Ingen paa Muren eller ved Porten — Eisten og Halfdan gik uden Betænkeligheder over Broen; men Guttorm sagde til Rudolph:

„bliv du noget tilbage, Broder! og, er der Ugler i Mosen, skal jeg give dig et Tegn, at du kan komme os til Hjælp udenfra! Du er den bedste Christen af os Alle, og her har maaske den Onde sit Spil, derfor er det ikke af Veien at have en tro Ven i Ryggen!" — Dermed fulgte han de Andre. Rudolph stod et Øieblik stille og overveiede hvad her var at gjøre; men nu tænkte han paa Sigurd og hans Heftighed den forrige Dag, og han frygtede, at Eisten ikke skulde fare lempelig med den Forblindede. „Er jeg bedre Christen, end de Andre" — tænkte han — „saa bør jeg just her gaae fremmerst, hvor maaske Faren er størst." Han skyndte sig nu ogsaa at indhente de Andre; men idet han vilde sætte Foden paa Broen, rullede den op for hans Øine, og han hørte, at Porten indenfor lukkede sig efter Brødrene med en huul Klang. Idetsamme hørte han ogsaa Sang og lislig Strængeleg i Borgen. Da blev han saare bekymret for Brødrene og vidste ikke hvad der var vederfaret dem eller paa hvad Maade han skulde befrie dem af dette sælsomme Fangenskab. Idet han saaledes gik, raadvild og forrigfuld, udenfor de skinnende Guldmure og harmede sig over Sangen og Lystigheden indenfor, som han nu frygtede ogsaa havde bedaaret hans stærke Brødre — saae han langt borte en Skikkelse, som han syntes at kjende, og da den kom nærmere, saae han, det var Surting, som nærmede sig langsomt og græd. For førstegang var Synet af Dværgen ham mindre modbydeligt. Han følte Medlidenhed med den lille Budsenmager, fordi han syntes bedrøvet. „Græde kan vist ingen ond Aand" — tænkte han — „og Surting har dog vist ment det godt med mig. Han er nu det eneste Væsen, som kjender mig her, og nærmer sig venlig til mig i dette fjendtlige Land; maaske kan jeg ogsaa trøste ham i hans Sorg. Kom kun nærmere, Surting!" — sagde han nu

til Dvergen, som blev staaende i nogen Frastand — „af mig har du Intet at frygte! Sig mig hvad du græder for! maaske kan jeg hjælpe dig!"

„Det var bedre, du hjalp Sigurd og dine Brødre nu" — svarede Surting — „inden den mægtige Morgana forvandler dem alle til Krager og Ravneunger eller flyver bort med dem og sit Trylleslot til en anden Verden! Mod hende kan jeg Ingenting udrette, og til hendes Luftkriger har jeg mindre Adgang, end du; jeg har ogsaa Nok at tage Vare i min egen lille Verden: der er Oprør blandt de Underjordiske, og de Sorte har Overhaand nu. Der gaaer ogsaa en stor Ulykke over Burgunderholm, som hverken du eller vi eller noget Menneske kan afværge."

„Har du været paa Burgunderholm?" — spurgte Rudolph hastig — „hvor gaaer det Jomfru Elna?"

„Spørg mig ikke derom!" — svarede Surting — „det vil du tidsnok faae at vide; men der har du min bedste Skat! den kan hjælpe dig meer, end jeg selv; mig seer du maaske aldrig meer." Med disse Ord gav han Rudolph hint magiske Dukkebillede i Haanden, som han havde fraaget Ulfson; og førend Rudolph kunde spørge ham om Meer, var Dvergen borte. Fordybet i sin Bekymring for Elnas og sin Fødeøes Skjæbne, stak Rudolph Dvergens Gave i Barmen, uden at tænke paa hvad det var. At reise til Burgunderholm var nu hans første Tanke; men da saae han atter det underfulde Trylleslot glindse lige for sig i Solskinnet, han hørte atter Sang og Strængeleg indenfor de gyldne Mure, og han tænkte paa Sigurd og Brødrene. Den hele Dag gik han raadvild omkring Slottet, lagde tusinde Planer og forkastede dem igjen, og da Solen gik ned, sank han udmattet til Jorden og vidste endnu intet Middel til Redning. „Arme Sigurd! arme Brødre! hvorledes skal jeg

frelse Jer?" — sukkede han og kastede sig paa Knæ for at bede; da gled hint besynderlige Billede, som Surting havde givet ham, ud fra hans Barm, og da han saae det, glemte han at bede; men nye urolige Tanker opstege i hans Sjæl. Han greb hastig det sælsomme Billede, og jo længer han betragtede det, jo mere forvirredes hans Tanker. Det var ligesom han kunde skue gjennem Jorden og see mange tusinde Dværge, som hamrede Guld og Sølv i deres travle Værksteder. Han saae ud over Havet og syntes at see deilige Kvinder, som svævede paa Bølgerne og sang. Ogsaa i Luften syntes han der svævede mangfoldige underlige Skikkelser, som hvisskede utydeligt mellem hverandre; men paa Valpladsen, hvor Kampen havde staaet den forrige Dag, saae han nogle lange, smalle Skikkelser, som dandsede i Maaneskinnet om de ubegravne Hedningers Lig. Deres visne, indtørrede Legemer skinnede som Ildstøtter; dem saae han ogsaa paa en Høi, som Hedningerne brugte til Retterssted — der dandsede de tørre Ildmænd lystigt under Galgen. Da han saae Dette, blev han forfærdet for sig selv; han kom sin døende Faders sidste Ord ihu, og hans Mistanke til Dværgen kom igjen. Da tog han Surtings mistænkelige Gave og kastede den fra sig af al Magt — det løndomsfulde Billede foer hvinende gjennem Luften; men Rudolph saae ikke efter det. Saasnart det var ude af hans Haand, forsvandt alle hine forvirrende Syner, og han kunde atter samle sine Tanker og bede. Som han nu laae og bad med Rosenkrandsen i sin Haand, faldt der ham pludselig en Tanke ind, ligesom en Indskydelse af gode Aander. Han tog Helgenbilledet frem, som han bar om sin Hals i en Silkesnor; det var St. Alban — „fromme Helgen!" — sagde han — „tilgiv, at jeg skiller mig fra dig! jeg havde tænkt, du skulde følge mig til min Dødsstund; men kan du,

som man siger, ophæve Trylleri og aabne de Forblindedes Øine, saa frels nu min Ven og mine Brødre! bliv en Skytsaand for dem og forlad kun mig! Gud og hans hellige Engle vil dog ikke forlade mig!" Derpaa kyssede han ærbødig sin kjære Skytshelgens Billede, gik tæt hen til Borgen og kastede det med Lempe ind over Muren. Der var nu taust derinde, som i en Grav; men snart hørte han en liflig Harpeklang og kjendte sin Broder Halfdans Stemme, som sang:

„Jeg aander igjen —
Bedøvende Blund! du er veget;
I svimlende Rus sank jeg hen —
Er en Engel nu til mig nedsteget?

Jeg hører ei meer
De Toner, som Sjælen forvildede;
O Fryd! jeg blandt Roserne seer
St. Alban! dit hellige Billed.

Kom, hvil ved mit Bryst!
Giv Sjælen sin Frihed tilbage!
I Hjertet der vorder saa lyst —
Jeg mindes de forrige Dage.

Jeg seer dig igjen,
O Stjernekarm! hist hvor du blinker —
Paa Himlen ruller du hen
Og did med min Elskov mig vinker.

Opvaagner igjen!
Op, Brødre! og knus eders Kjæder!
I Rosenduft Helten sank hen;
Men Helgenen Duften adspreder.

Op, grib eders Sværd!
Op, stærke Broder, af Blundet!
Fly, Nattens foglende Hær!
St. Alban Seier har vundet."

Da Rudolph hørte Halfdans Sang, blev han saare glad; strax efter hørte han ogsaa Larm paa Slottet og kjendte nu Eistens vældige Stemme: „op med de forherede Blomster, og ned med det helvedes Slot!" — raabte Kæmpen — „her skal ikke blive Sten paa Sten tilbage!" Nu saae Rudolph hvorledes Luften fyldtes af de deiligste Blomsterblade, baade af Roser og blussende Valmuer og mangfoldige fremmede tusindfarvede Blomster; men de faldt ikke til Jorden igjen: de fløi bort, som Skyer af spraglede Sommerfugle, og forsvandt med glimrende Flagren i den stjerneklare Luft, ledsagede af kjælne bævende Toner.

Rudolph hørte nu ogsaa hvor de gyldne Mure klang for Eistens vældige Glavind; men da saae han den skjønne Morgana fremtræde paa Altanen, og Alting blev stille. Et sort Stjernegevant omflagrede den høie blendende Skjønhed, og i den liliehvide Haand holdt hun et Scepter af blomstrende Rosenstængler; det udstrakte hun over Heltene og sagde med en sød, men bebreidende Stemme: „vilde, kolde Stenmænd! I ere stærke, men følesløse, som eders forstenede Norden, og Livet isner og opløses omkring Eder. I ere ikke værd at oplive med Skjønhedens smilende Straaler! som Nordenvinde bortveire I mine herligste Blomster og storme fjendtligt og vildt mod Konstens høieste Værker. Nu skal I aldrig mere see mig og min gyldne Bolig, og eders Savn skal være min Hevn!" Derpaa slog hun i Luften med sit Rosenscepter — i samme

Øieblik var baade hun og Slottet forsvundet, og de forbausede Brødre stode paa en øde vild Mark, omsusede af kolde Efteraarsvinde, og syntes endnu at skimte det glimrende Trylleslot langt borte i de flygtende Skyer.

Men nu ilede Rudolph glad i Brødrenes Arme. En fremmed Kriger stod, som himmelfalden, imellem dem; men det var ikke Sigurd — det var den forblindede Thorvald, som nu i den kolde Efteraarsnat ligesom opvaagnede af en vidunderlig, skuffende Sommerdrøm. Han kom sin forladte sørgende Brud ihu; og han vendte vemodig tilbage til Slægt og Venner, efterat han først havde omfavnet og takket de tappre Christenhelte og lovet dem at vorde en Christen, som de.

Men Rudolph blev bedrøvet, da han ikke fandt Sigurd blandt Brødrene. Ingen af dem kunde give ham mindste Besked om den forsvundne Ven; thi de bekjendte med Blusfel — og Eisten stampede i Jorden ved at erindre det — at de pludselig vare blevne saa fortumlede af de henrivende Toner og Syner og saa bedøvede af de duftende Trylleblomster i Slottet og den deilige Have, at de strax havde glemt Alting i Verden og vare bortrevne i hvirvlende Glædesdands af de yndige Blomsterpiger. De havde heller ikke hørt op at dandse og juble, før de Alle vare segnede til Jorden og slumrede ind blandt de bedøvende Blomster. Dog havde Ingen af dem seet den skjønne Morgana selv førend i det Øieblik, hun og Slottet forsvandt for deres Øine; men Sigurd havde de slet ikke tænkt paa før nu.

„Saa har den mægtige Tryllerinde vel bortført ham med sig!“ — sukkede Rudolph og fortrød, at han ikke selv havde været med Brødrene paa Slottet og opsøgt ham.

„Jeg vilde ønske, du havde været med, min gudfrygtige

Broder!" — sagde Eisten — „saa havde jeg dog faaet at see, om du dandsede bedre, end vi Andre. Jeg har aldrig slaaet mig løs paa den Maade før; men jeg skulde dog ikke fortryde derpaa, naar kun du havde været med, Rudolph! saa havde Ingen af os havt Noget at lade den Anden høre."

„Jeg bebreider Eder Intet, kjære Brødre!" — svarede Rudolph — „det var vist neppe gaaet mig et Haar bedre. Men Hvo skal nu opsøge Sigurd? Ingen af Eder har ham saa kjær som jeg — og jeg kan nu ikke tumle Verden rundt efter ham: til Burgunderholm maa jeg — en rædsom Anelse betynger mit Hjerte: Surting har været hos mig inat og sagt mig, at en stor Ulykke gaaer over vor Fødeø. Jeg veed ikke hvad det er; men jeg maa derhen, om jeg saa skal svømme over det oprørte Hav!"

„Dværgen har haft dig til Gjæk!" — svarede Eisten — „hvad Ulykke skulde det vel være? Fjenden kan det jo ikke være: ham har vi givet Andet at tænke paa her, og mod andre Ulykker veed jeg heller intet Raad."

„Jeg maa dog afsted!" — sagde Rudolph —„ en Fiskerbaad seer jeg hist ved Stranden; med den vil jeg begive mig paa Dybet og befale mig Gud i Vold — kunde jeg kun være rolig for Sigurd!"

„Der er min Haand!" — sagde nu Halfdan — „jeg skal opsøge ham, var det saa ved Verdens Ende, og du skal ikke see mig for dine Øine, før jeg bringer ham frelst i dine Arme! Jeg veed! hvad der nu saa mægtig drager dig ud paa Dybet. — Gud være med dig, Broder! maatte vi Alle engang samles glade i vor Faders gamle Hal paa vort kjære Burgunderholm, saa vil jeg takke vor Frelser derfor paa den hellige Grav — det lover jeg her for Guds Ansigt!"

„Ædle Broder Halfdan!" — udbrød Rudolph og omfavnede ham — „du har lettet en Sten fra mit Hjerte. Og nu farvel, I trofaste Brødre!"

„Men, Broder Rudolph!" — sagde Guttorm — „vil du endelig styrte dig i Døden og betroe dig til det vilde Hav paa en ussel aaben Fiskerbaad? drag heller tilbage til vor Snekke! eller tøv til der kommer en anden, hvis Fjenden allerede har taget den!"

„Her er ingen Tid at dvæle!" — svarede Rudolph — „jeg vil før forgaae inat, end tøve her til det bliver Dag. Men hvad har I Andre nu isinde?"

„Til Hjemmet staaer ikke min Hu" — svarede Eisten — „jeg vil slaae mig saalænge gjennem Verden til jeg finder min Overmand — saa vil jeg lægge mine Ben hvor jeg falder, og have mit gode Sværd med mig. For det Første følger jeg nu Halfdan! — Jeg tænker, Broder Guttorm gjør det samme. Vi Tre ere vante til at færdes sammen. — Skade, du nu har faaet Hjemve, Rudolph! du har været os en brav Stridsbroder. — Den raske Sigurd finde vi vel igjen! — Kan det ikke være anderledes, saa farvel da, Broder! — gaaer du til Bunds, saa tænk paa os og giv os et broderligt Varsel! — hvis ikke, sees vi vel igjen!"

„Det gjør vi vel i alt Fald, haaber jeg" — sagde Rudolph — „glem kun ikke, stærke Broder! hvad Moder sang ved din Vugge!" — rørt trykkede han nu Brødrene i de trofaste Hænder og ilede til Baaden ved den urolige Strand. Hurtig stødte han fra Land og forsvandt snart for deres Øine, som en Søfugl paa de brusende Bølger.

„Han forgaaer!" — raabte Guttorm — „det er et afsindigt Foretagende; men han vilde jo ikke lade sig raade."

„Det kan jeg lide ham for!" — svarede Eisten —

„hvad han vil, det vil han, skal han saa lade sit Liv derfor; derpaa kan jeg kjende, han er min Broder."

„Gud holde sin Haand over ham!" — sagde Halfdan — „men synker du, elskede Broder!" — føiede han sagte og sukkende til — „saa synker du dog ikke haabløs: liden Elna elsker dig jo."

Nu opsøgte Brydrene deres Heste, og førend Solen stod op, rede de muntre over Mark og Eng i det fjendtlige Land, hvorhen Lunet eller Hændelsen vilde, beredte til Kamp eller gjestfri Modtagelse, alt eftersom de Fremmedes Hu stod til, som de gjestede.

Ellevte Kapitel.

Imidlertid gik Sigurd alene i en mørk Egeskov ved Søkysten, med hint magiske Billede i Haanden, som Dvergen havde givet Rudolph, men som den fromme Christenhelt forfærdet havde kastet fra sig, da han opdagede dets sælsomme Virkninger. Det var faldet indenfor Muren i Morganas fortryllede Have, hvor just Sigurd da gik alene i underlige Drømme og saae Maanen skinne fjernt over Havet. Den mægtige Morganas Billede svævede dengang endnu bestandig i yndige Tillokkelser for hans Sjæl. Atter var en Dag bortdrømt i de fortryllende Buegange og i Løvhytten, som var den skjønne Tryllerindes Yndlingssted, men hvor den vemodigt rislende Kilde dog ligesom kjølnede Ynglingens Flammer og vakte dunkle Anelser i hans urolige Hjerte. Han havde, som sædvanligt, opsøgt de ensomste Gange i Haven, hvorfra han kunde see ud over Havet; og da kom atter en dunkel Erindring om den forladte Havpige tilbage og opvakte en forunderlig Strid i hans Hjerte.

Som han saaledes gik ene og urolig i en afsides Gang i Haven, faldt hint magiske Billede ned for hans Fod. Han tog det i sin Haand og betragtede det, og da gik det ham ligesom Rudolph før: hans Øine bleve opladte for Elementaanderness hemmelige Verdner; men han blev ikke forfærdet derover, som Rudolph: han blev saare glad og mærkede, at hint Billede var en mægtig Alrune, om hvis Tryllekraft han saa ofte havde hørt tale i sin Barndom. Det Menneske, vidste han, som var saa lykkelig at finde en saa-

dan Skat, var ved den sat i Forbindelse med alle Naturaander og kunde ved dem beherske den hele Legemverden. Det Første, han saae, var de velbekjendte Underjordiske i deres dybe, travle Værksteder; men det var dog ikke de samme, som han havde kjendt fra sin Barndom; disse vare større, men langt grimmere og mere vanskabte, end de Burgunderholmske, og ikke nær saa godlidende at see til. Han vendte derfor ogsaa strax Øiet fra dem igjen og saae nu tusinde smaa Væsner i Luften, ligesom flyvende Smaabørn, der flagrede venligt omkring ham og syntes at vente paa hans Befalinger. — „Bring mig ud af denne Have!" — sagde han — „jeg har selv ikke Magt til at forlade den; bring mig hist hen ved Havet! det bruser uroligt, som mit bankende Hjerte. I denne deilige Blomsterhave faaer jeg dog aldrig Ro til at glæde mig, og den skjønne Morgana er dog ikke for mit Hjerte, hvad hun er for mine Øine." Neppe havde han sagt disse Ord, før han følte sig hævet sagtelig op over Blomstertoppene, og han svævede let hen over Græsset paa Marken, uden at nedtræde en eneste Blomst. Først da han kom til Skoven ved Havet, fornam han, at han gik som sædvanligt, og nu forekom Morgana og hendes fortryllede Slot ham som en skjøn vidunderlig Drøm, men som han dog var glad ved nu var forsvunden. Han erindrede sig tydelig igjen sit hele forbigangne Liv og fortrød saare, at han havde forladt sin kjære Rudolph og hans trofaste Kæmpebrødre. Da han nu hørte Havet bruse, kom han ogsaa tydelig den deilige Havpige ihu, og han fortrød, at han saa længe havde forglemt hende. Han bar endnu om sin Skulder det havblaae Axelskjærf, som hun havde givet ham Natten før Slaget paa den vendiske Kyst. Nu kjendte han det først tilfulde igjen, og trykkede det med inderlig Vemod til sine Læber. Længe stod han ved Havet og haabede at see hende

igjen; men forgjæves: Bølgerne gik deres enstonige Gang og ingen Sang lød meer over Dybet. Alrunen havde han gjemt ved sit Bryst og vilde nødig tage sin Tilflugt til den; thi han vidste fra de Underjordiske, at de godmodige Naturaander dog sjelden elskede det Menneske, som beherskede dem med den mægtige Alrune, og nu at fremtvinge den Skjønne, som før saa frivillig havde nærmet sig til ham, og maaske ganske at tabe hendes Kjærlighed og Tillid, ved at vise sig som hendes Herre — det vilde han ikke, om han endog havde Magt dertil, hvilket han dog ikke vidste, men heller ikke vilde forsøge paa.

„Hun er vred paa mig" — sukkede han — „og med Rette; men naar hun seer min Fortrydelse og stadige Hengivenhed, saa kommer hun vist af sig selv igjen og vederkvæger mit Hjerte med sin listige Sang!" Saaledes gik han den hele Nat ved Havbredden og saae længselfuld ud over Bølgerne, og først da Solen stod høit paa Himlen, gik han længere ind i den dunkle Skov, for at hvile i dens Skygger. Da saae han en ensom Hytte midt i Skoven og blev glad ved at see Menneskespor i denne vilde ubeboede Egn. Han gik ind i Hytten, men fandt intet Menneske derinde; dog saae han Ild paa Arnestedet og formodede, at Hyttens Beboer nylig var gaaet ud. Han besluttede at oppebie hans Tilbagekomst og satte sig paa en Mosbænk for at udhvile. Nu betragtede han først Hyttens Bostab og forundrede sig over det besynderlige Bohave. Paa et Stenbord laae en stor Bog opslagen, med røde Ziffre, som han ikke kjendte; ved Siden af Bogen stod et Bækken med fint Sand, og en Jerngriffel laae ved Siden. Ved Vinduet stod en stor Messingkugle, hvorpaa alle Himmelens Stjerner vare afbildede; og et langt Rør, med Glas i begge Ender, var fastgjort over Kuglen gjennem Vindueskarmen. Paa Væggen

hang udstoppede Fugle, Snoge og hæslige spraglede Slanger, og i Krogen ved Arnen stod en lang Menneskebenrad; paa Arnestedet selv laae usædvanligt formede Glaskar med Rør, og en Digel stod paa Ilden, hvori laae Stumper af alle Metaller. Han blev underlig tilmode ved alt Dette og kunde isærdeleshed ikke lide den nøgne Benrad i Krogen, som stod med udstrakt Fod, ligesom den vilde bevæge sig og tage Sæde med ham ved Bordet; og naar han saae paa de røde Bogstaver i Bogen, var det ligesom Stuen løb rundt med ham og Alting blev levende. Han lukkede Bogen hastig i — og hørte nu Menneskefodtrin udenfor. Han reiste sig, og en lille Mand kom ham imøde, med nogle Urter og Rødder i sin Haand, og iført en sort Kappe med indvirkede Sølvziffre i den ildrøde Flig. Han havde et kruset kulsort Skæg, som naaede ham langt ned paa Brystet; hans Øine vare smaa og mørke; de laae dybt inde i Hovedet, men funklede livligt og stærkt den forbausede Gjest imøde. Sigurd syntes at gjenkjende dette Aasyn og Blik, uden at erindre hvorfra; thi det lange Skæg og den sære Dragt syntes han ikke nogensinde at have seet før. „Tilgiv" — sagde Sigurd — „at jeg har søgt Hvile under eders Tag! jeg har forvildet mig i denne øde Egn, og er glad ved at have fundet et Menneske; thi det holder jeg Eder for, uagtet I seer underlig nok ud, og Alt her omkring mig er mig besynderligt og fremmed." „Du er velkommen" — svarede Eneboeren og syntes at studse, idet han betragtede ham — „jeg vidste vel, her maatte komme en Fremmed idag; men dig havde jeg dog ikke ventet. Du seer ud til at være en christen Ridder; men stærk er du nok ikke i Troen, og seer jeg ikke feil, saa kjender jeg dig. Du er fra Burgunderholm, ikke sandt? du besøgte engang Ulfson paa Hokelet Borg med en af Bonahvedes Sønner; dengang saae vi hinanden sidst." „Er det

muligt?" — raabte Sigurd forundret — „I er Ulfson selv!"

„Ganske rigtig!" — svarede Ulfson — „lad ikke mit Udseende og min Bolig forundre dig! jeg er bleven ked af Verdens Forfængelighed og er bleven Eneboer — dog ikke for at drive Tiden bort med Bønner og Psalmer her, men for i uforstyrret Ro at eftergrandske Naturens Hemmeligheder. — Du havde ikke havt nødig at flygte fra min Borg, da sidst vi saaes — mod dig havde jeg Intet isinde. Jeg saae strax, du var ikke af Bonahvedes Slægt: dertil var din Aand for munter og fri. Sig mig nu dit Navn og din Byrd!"

„Mit Navn er Sigurd Ib" — svarede han rask — „min Fader og Moder har jeg aldrig kjendt, ei heller er jeg hvad man kalder en ordenlig Christen — jeg veed ikke engang ret hvad det Ord vil sige; men jeg elsker Livet og den skjønne Verden og vil gjerne see og opleve saameget muligt paa denne forunderlige Jord. Derfor er det mig nu ogsaa kjært, at jeg træffer Eder igjen; jeg mærkede sidst da vi saaes, at I var en klog Mand, som havde seet og hørt Meget i Verden. Hvad I fortalte mig om den skjønne Morgana, har jeg siden selv erfaret var sandt. Jeg havde gjerne tøvet længer hos Eder sidst, havde Dværgen Surting ikke sagt, I var en Troldmand og stod os efter Livet."

„Det ligner ham, den Pudsenmager!" — sagde Ulfson — „men det undrer mig kun, at to Helte, som I, lod Jer skræmme for en enkelt Mand. Hvad min Troldbom angaaer, saa er det en Egenskab, man tillægger enhver fri og dristig Aand, som søger at afsløre Livets og Naturens Løndomme og opsvinge sig til Tingenes og Kræfternes Herre. Er du saa videlysten, som du siger, og bindes du ikke af noget Baand, som hindrer Aandens Selvstændighed og Fri-

hed, saa skal jeg gjerne vise dig, hvad jeg har seet og erfaret; men sig mig først: er du virkelig aldrig døbt?"

„Nei" — svarede Sigurd — „men hvad gjør det til Sagen?"

„Meget!" — sagde Ulfson, og hans Øine luede — „Den, som eengang er indviet til den blinde Fordoms og Underkastelsens Rige, hans Øine aabnes aldrig for Sandhedens og Frihedens Verden. Vær velkommen! du raske ubundne Natursøn! et Menneske, som dig, har jeg længe søgt; ved forenet Kraft kan vi kun bortvælte den store Sten fra Livets Kilde og opløfte Sløret fra den løndomsfulde Aandeverden. Du troer dog vel paa en usynlig Aandeverden, Sigurd! og paa Muligheden af at komme i Forbindelse med den?"

„Derpaa har jeg aldrig tænkt" — svarede Sigurd — „hvad jeg ikke kan see og høre, lader jeg staae ved sit Værd og bekymrer mig ikke stort derom; men jeg har seet underlige Ting nok alligevel; det er kun Skade, jeg ikke maa tale derom."

„Du har altsaa seet de Underjordiske" — vedblev Ulfson — „de Karle kjender jeg maaske bedre, end du; men jeg frygter dem ikke meer, end det Støv, jeg træder paa. Det er et usselt, lavsindet Dværgefolk, uden Sjæl og Aand for høiere Naturer" —

„Tal ikke saa foragteligt om dem!" — svarede Sigurd ham — „i mange Maader er de baade klogere og mægtigere, end vi. Lad dem være hvad de vil! de er brave Folk; men jeg holder dog mere af ordenlige Mennesker. En deilig Havpige har jeg ogsaa seet; om hende er det ikke forbudt mig at tale. Hun var skjønnere og elskeligere, end nogen Kvinde paa Jorden; men — hende seer jeg maaske aldrig meer i Verden."

„Tag dig iagt for slig Kjærlighed, Sigurd!" — sagde Ulfson advarende — „den er farlig og kan koste dit Liv.

Har du eengang svoret en Havpige Troskab og du bryder den, saa maa hun dræbe dig, om hun ogsaa elsker dig og er bleven et lykkeligere Væsen ved dig. Ved Menneskeelskov, maa du vide, blive Havets og Underverdenens Beboere ligesom vi og ophøre at være et aandløst Spil af Naturkræfter."

„Hvorledes?" — spurgte Sigurd glad — „kan en Havpige blive et Menneske som jeg, naar jeg elsker hende?"

„Det kan ethvert underordnet Naturvæsen" — svarede Ulfson — „men vogt dig! du har megen Modtagelighed for fremmede Naturers Indvirkning, mærker jeg, benyt den klogelig til at vorde deres Herre! men lad dig ikke beherske af dem! min Erfaring maa tjene dig til Advarsel. At beherske Naturen var tidlig min Attraa; med stor Livsfare opgravede jeg ogsaa en Nat en mægtig Tryllerod under Galgen paa den farlige Styrtebakke; ved den kom jeg i Forbindelse med de Underjordiske, men maatte derfor give dem min Førstefødte til Pant og modtage en Skifting fra dem i hans Sted. De skaffede mig Rigdom og Magt i Overflødighed; men tilsidst forsvandt Skiftingen og tog hin sjeldne Skat med sig, og med den var mit Herredømme over den lavere Natur forsvundet. Dog siden har jeg i min Ensomhed udfundet en høiere Konst, som kan sætte os i Forbindelse med langt mægtigere Aander, og til at udøve den er det, jeg behøver din Bistand."

„I slige Sager er jeg aldeles ukyndig" — svarede Sigurd — „men kunde I med alle eders Konster kun skaffe mig den skjønne Havpige at see igjen, og uden at hun fortrød derpaa eller ophørte at have mig kjær, saa kunde jeg maaskee skaffe Eder en Alrune, naar I kun ikke vilde bruge den til at plage de stakkels Underjordiske og deres Lige dermed."

Ulfson saae studsende paa ham med et gjennemtrængende Blik og sagde derpaa med et ligegyldigt Smil: „Jeg

sætter ikke meer saa stor Priis paa at beherske en sjæleløs Natur; døde Rigdomme har jeg havt nok af. Jeg har tømt Nydelsernes Bæger ud til Bunden og er bleven ked af at beundres af lavere Aander, end jeg selv. Vil du være min Lærling, unge Menneske! saa maa du hige mod en større Verden, end den, der nu fængsler dig til den smilende Overflade af det blomstrende Liv. Du maa dristig trænge frem til dets dybeste Rødder og ikke ræddes for den Dunkelhed, hvori de skjule sig. Der gives Magter, som ere saa høit over os, som Himlen er over vort Hoved og Afgrunden er under vor Fod; til dem maae vi opsvinge os eller nedstige i deres Dybheder, og vi ere større og mægtigere, end de største Konger paa Jorden."

„Forstaaer jeg Eder ret" — svarede Sigurd — „saa har jeg selv engang anet noget Lignende. Jeg saae engang i en stjerneklar Nat en fattig Pilgrim knæle for den mægtige Guddoms Billede, som de Christne tilbede, og hans Aasyn lyste saa saligt, at jeg næsten misundte ham hans Tro, og syntes han var rigere, end den mægtigste Konge paa Jorden. Jeg besluttede ogsaa dengang at vorde en Christen, men har siden glemt det igjen og vidste ikke heller hvorledes jeg skulde blive det."

„Det var ikke min Mening" — sagde Ulfson, og hans Aasyn fordreiede sig krampagtigt — „at der er større Magter til, end vort Øie kan see og vort Øre kan høre, det har du selv fornummet; men vi ere frie Aander, som de, og skal ikke underkaste os dem i blind Tilbedelse og vorde deres Trælle. Vi skal hæve os til dem, med Villie og Kraft, og tilegne os deres Magt, for at vorde dem lige."

„Skulde det være muligt?" — sagde Sigurd — „jeg svimler ved at tænke derpaa."

„Om Herredømmet kæmpe alle Aander" — vedblev

Ulfson — „Hvo, der ikke føler sig født til Slave, kan dristig opreise sit Hoved mod den høieste Aand og sige: Jeg er fri som du! — ja, hvor Kraften ikke er indslumret under Aaget af en misforstaaet sygelig Fromhed, der kan det frie naturlige Menneske, som Verdens og Naturens Herre, udstrække sin Haand mod det Høieste og Dybeste — og sige: kommer hid! jeg er eders Broder, I Mægtige! jeg vil dele eders Magt — eller afvriste Eder Scepteret." —

„Jeg gruer ved at følge Eder!" — afbrød Sigurd ham — „jeg har aldrig før vovet at tænke Sligt, og jeg synes Døbningen hist i Krogen leer ad os."

„Dertil har den Grund!" — svarede Ulfson med et haanligt Smil — „vi ere jo i visse Maader dens Frænder; Benraden i os leer ogsaa, hvergang Aanden ryster dens Marv og føler stolt og fri, den er Herre; men jeg har lært at tvinge denne Forgængelighedens Maner. Den er kun Trævler og Ben; jeg kan bortkaste den til sin Broder der i Krogen, og svinge mig ud fra den hvad Øieblik jeg vil. Den er min Slave — jeg kan lægge den i Lænker, naar den vil hindre min Gang" —

„Jeg forstaaer Eder ikke" — afbrød Sigurd ham — og Ulfson lovede, at Alt skulde vorde ham tydeligt. Han begyndte nu at undervise den opmærksomme Lærling i al sin hemmelige Viisdom. Hele Dagen sad Sigurd som fængslet til hans Side og lyttede med spændt Forundring paa ethvert af hans Ord. Det var allerede sildigt ud paa Natten, og Ingen af dem tænkte paa Vederkvægelse eller Hvile. Alt var nyt og besynderligt for den videlystne Lærling. — Efterat Ulfson havde forklaret ham Lovene for den synlige Verden, for enhver Bevægelse og Forandring i Naturen, og viist ham Stjernernes Gang og deres antagne Indflydelse paa Menneskets Liv og Skjæbne, saa faldt Talen atter paa den mæg-

tige Aandeverden og dens lønlige Forhold til Naturen og Mennesket. Han forklarede ham nu hvorlunde Sjælens høieste Kræfter vare bundne af Legemet, men dog ved en løndomsfuld Konst kunde løses og sættes i Forbindelse med andre og mægtigere Aander, uden at indskrænkes af endelige Love; og da Sigurd ikke kunde modstaae sin Lyst til at sættes i en saadan vidunderlig Tilstand, bad han Ulfson gjøre et Forsøg, og han fremsagde strax nogle hemmelighedsfulde Ord, idet han lagde sin Haand paa Sigurds Hoved og Hjerte. — Da svimlede det for den opflammede Ynglings Øine; han sank hen paa Mosbænken i en dyb Slummer og syntes ikke meer at bemærke hvad der foregik omkring ham.

Da Ulfson berørte hans Bryst, faldt den mægtige Alrune til Jorden, som Ulfson strax optog og gjenkjendte. Da forbittredes han høilig mod sin sovende Gjest og troede, Sigurd havde bedraget ham og selv frataget ham dette kostelige Klenod, hvad han før havde mistænkt Dværgen for. Han greb allerede sin Dolk for at støde den i den Sovendes Hjerte; men det var ligesom en usynlig Magt holdt hans Arm tilbage, og han saae idetsamme ligesom et luftigt Skyggebillede, der strax igjen forsvandt for hans Øine. Det havde pludselig mindet ham om hans forladte Hustru, som han i saa lang Tid ikke havde tænkt paa. Han kastede Dolken tilside og slog Bogen op med den hemmelige Skrift. „Ja, rigtig!" — mumlede han, efterat han længe havde læst og grundet og gjort Punkter og Streger i Sandet med den sorte Griffel — „hun er i samme Tilstand — de ere forbundne i denne Stund — men maae adskilles for evig, hvis min Plan skal lykkes — hendes enfoldige Tro kan berøve mig ham. — Ja, rigtig! en Lykke, jeg ikke opoffrede ham! — han eller Ingen kan være Midler mellem mig og den Mægtige. — Men Hvo er han da, denne saa lykkeligt be-

gavede Yngling? — hvad skal hans Skjæbne vorde? — vil han ikke vorde min Herre, naar han mærker hvor vigtig han er mig? — Jeg vil udforske hans Fødsel, mens han sover den konstige Søvn!" Derpaa gik han til Vinduet, besaae den store Messingkugle og betragtede nøie Stjernerne gjennem det konstige Rør i Vinduet. „Hvad seer jeg!" — udbrød han — „min Søn! — ja, saa er det — Alt træffer ind paa det Forunderligste. Min Førstefødte! men hvad er Dette? han eller jeg skal døe! — døe i denne Nat! forfærdelige, uundgaaelige Skjæbne! hvad nytter saa al min Konst mig til? — skal han nyde Frugterne af min møisommelig samlede Kundskabsskat? skal jeg? — nei, skal Een af os falde for dette Bovestykke, saa skal det være ham — var han min Søn saa hundrede Gange!" Han greb allerede Dolken, men standsede og saae atter paa de truende Stjerner. „Forsigtig!" — hviskede han — „til Midnat har vi Begge Frist; lad mig ikke sønderbryde det sjeldne farlige Redskab endnu! — Jeg vil tøve til det yderste Øieblik, og han døer maaske dog ikke forgjæves — endnu kan han indhente mig den vældige Aand, som jeg søger, og har jeg først ham — saa maa den hele Verden forgaae — jeg staaer fast — og kan trodse Cherubernes Fyrste!"

Nu saae han atter paa Stjernerne, vendte Timeglasset og satte det ved Siden af Lampen paa Bordet. Selv satte han sig, med Dolken i Haanden, ved den sovende Sigurd paa Bænken og gav nøie Agt paa Timeglasset og hver Mine og Bevægelse hos Sigurd. Stundom faldt ogsaa hans Øine paa Benraden i Krogen, og en hidtil ukjendt Gysen foer over ham; thi han syntes altid, at Benraden grinte. Han saae paa Sigurds Ansigt og gjenkjendte Træk af den elskende Marna fra den Tid, hun var lykkelig og glad. Da blev han underlig tilmode, og den kolde Sved sprang ud af hans

Pande; men han saae hastig i den opslagne Bog, og da var han kold og rolig igjen. „Hvad gruer jeg for?" — mumlede han — „er han mig da nærmere nu, end før? Jeg har jo aldrig kjendt dette Menneske — han er mig en Fremmed, om saa alle Stjernerne raabte: han er dit Kjød og Blod! — Hvad spørger jeg om Kjød og Blod? Er der Noget, som lever og rører sig med Kraft i ham, saa lader jeg nok være at tilintetgjøre det. Hvad Skade tilføier jeg ham vel? Er han nu ikke fri og lykfalig? og just fordi jeg har løsnet ham fra Kjødet og Benraden ved en velgjørende Søvn. Jeg lægger kun den sidste Haand paa Værket — og han er fri for evig!"

Nu talede Sigurd i Søvne, og Ulfson hørte nøie efter, men kunde ikke forstaae hvad han sagde. Han saae til Timeglasset, og det var næsten udrundet; han tog atter Dolken i Haanden: „nu er der ikke mange Sandskorn tilbage" — mumlede han — „og Stjernerne fordre deres Offer. Seer du ham, Sigurd! saa sig mig det nu! seer du den Mægtige, Sigurd! saa besværg ham at komme i din Dødsstund!" — Idetsamme hørte han Noget røre sig udenfor og reiste sig forfærdet. Døren foer op, og tre Mænd traadte ind med dragne Sværd i Hænderne. „Ja, rigtig! en Sortkonstner!" — raabte den Ene. — „Seer I, her er han!" — raabte den Anden og ilede hen mod den sovende Sigurd. „Har du myrdet ham, Troldmand!" — sagde den Tredie — „saa er din sidste Time nu kommen!" Sværdet glimtede i Kæmpens Haand — og Ulfson sank til Jorden i sit Blod. Sværdet havde kløvet hans Pande — det var den stærke Eisten, som svang det. Halfdan stod hos den sovende Sigurd. Guttorm tog Troldmandens Lig og kastede det hen til Benraden i Krogen. Timeglasset var udrundet; men Sigurd sov endnu rolig og fast og smilede venlig i

Drømme. Da blev Halfdan saare glad. „Vi kom tidsnok, Brødre!" — sagde han — „see! han sover tryg i den forræderske Morderhule og drømmer ikke om Ulykken, som svævede over hans Hoved. Vil I nu en anden Gang troe mine Syner? — den varslende Skygge har ikke bedraget os; men havde jeg fulgt eders Raad, var den raske Sigurd nu myrdet."

„Dengang havde du Ret, Broder!" — sagde Eisten — „men væk nu Sigurd! for nu brænder jeg Hundehuset af over hans Hoved." Med disse Ord tog han Lampen og satte Ild i Spindelvævene og de tørre Slanger under Loftet. I et Øieblik stod hele Hytten i Lue; men Sigurd var ikke til at faae vaagen. Halfdan bar den Sovende ud af Flammerne, og Guttorm tog den store Bog med, som han dog syntes var Synd skulde brænde, førend han havde udforsket dens Indhold. „Det er Cyprianus — det er en sjelden Skat" — sagde han; men Eisten rev den af Haanden paa ham igjen og kastede den i Luen. „Du vil dog aldrig lære den sorte Konst?" — sagde Kæmpen, og Guttorm taug og bluedes over sin Nysgjerrighed. Først da Huset var afbrændt til Grunden og Solen stod op over Havet, vaagnede Sigurd paa en Lynghøi ved Stranden hos de kjære trofaste Brødre og vidste Intet af hvad der var skeet fra det Øieblik, han var indslumret i Hytten.

Tolvte Kapitel.

Den samme Nat som Sigurd havde ligget i hin magiske Søvn i Troldmandens Bolig og smilet rolig, medens Døden svævede over hans Hoved — den samme Nat sad Elna ene paa Hokelet Borg ved sin fromme Moders Dødsleie. Den sorte Død var nu ogsaa kommen til Burgunderholm. Men førend den udbredte sine Ravnevinger over den afsondrede Klippeø, var Gudsfrygten og Fromheden uddød i de fleste Hjerter, og en vanslægtet Afkom af de fordum saa brave Burgunderholmere var efter den sidste Krig med Venderne kun bleven tilbage. Med den tappe Bonahvede vare Øens bedste Mænd faldne, og de forblindede Øboere, som siden fulgte Ulfson og adløde ham, som deres Konge, vare svage Vantrivninger af deres mandige Fædre. Til de Underjordiske satte de al deres Lid, og, visse paa disse mægtige Venners Beskyttelse mod enhver Fjende og Ulykke, forglemte de Gud og hans hellige Ord og overlode sig til Dobbel og Svir. Kirkerne stode tomme; men Kroerne og Glædeshusene vare altid fulde. Nu kom den sorte Død og rev dem bort i deres daarlige Glæde ved Drikkebordene og de støiende Gilder. Det hændte sig stundom ved de yppige Brylupper, at naar Præsten kom til Brudehuset, sade alle Gjesterne døde ved Bordet, kulsorte i Ansigterne og med fyldte Bægere i de stive blaae Hænder. Den hele Dag ringede Klokkerne til Lig, og der var snart Flere at begrave, end der var Levende til at sørge for

deres Jordefærd. Mange søgte at undflye Døden ved at flygte til fremmede Lande; men mange Snekker dreve om paa Havet, alene opfyldte med sorteblaae Lig. Blomsterne visnede paa Mark og Eng, Kvæget døde paa Stald og paa Slette, de vilde Dyr laae som Aadsler i deres Huler, Fiskene svømmede livløse om paa de stinkende Vande, og ingen Fugl sang meer over de tusinde Grave. De Underjordiske lode sig ikke see; men ofte hørtes frygtelige Drøn under Jorden, som Klang af Vaaben og Døendes Skrig. Da kom Marna og Elna det sørgelige Varsel ihu, som de Underjordiske havde givet dem; men de unddroge sig ikke for den fælles Elendighed og søgte kun Trøst hos Gud og hans hellige Ord. De kom trolig deres lidende Landsmænd til Hjælp og pleiede de Syge og Døende med Omhu, til ogsaa den fromme Marna hensank paa Dødsleiet. Kun faa Timer pleiede Sygdommen at vare — Ligkisten stod alt ved den Døendes Seng, og Graven var kastet. Elna laae knælende ved Moderens Dødsleie og læste en Psalme med taarekvalt Stemme; da vinkede Marna til hende, at hun skulde sætte Lampen tilside, og faldt strax derpaa i en dyb Blund. Da hun vaagnede, smilede hun glad, og hendes Aasyn lyste som forklaret: „jeg har været hos din Broder" — hviskede hun — „jeg har seet min Førstefødte igjen — jeg har talt med ham, og — hans Sjæl skal frelses — han lovede mig at vorde en Christen — jeg har ogsaa frelst hans Liv af din Faders Haand — nu maa Herren sørge for dem Begge — og for dig med, min elskede Datter! glem kun ikke hvad du har lovet din Moder! vær from og taalmodig! og vi skal vısselig samles — hvor der er ingen Død og Adskillelse — og hvor Ingen skal tage vor Glæde fra os!" — —

Det var Marnas sidste Ord; hendes fromme Sjæl

forsvandt i et kjærligt Smil, og Elna lukkede grædende de skjønne himmelblaae Øine.

Alene sad nu den bedrøvede Pige i sit sorte Sørgeflor paa Borgen. Der var ingen levende Sjæl tilbage, som kunde trøste den Forladte. Selv havde hun baaret sin Moder til Graven; selv havde hun opkastet hendes Gravhøi; men der var ingen Blomst til at pryde den med, og ingen hellig Præstehaand til at indvie den Hengangne til Opstandelsen.

En Nat laae Elna paa sit søvnløse Leie og følte sig saa uendelig forladt, at hun var nær ved at tvivle om Guds evige Godhed og Barmhjertighed; da saae hun Gulvet aabne sig i Sovekamret — de to gamle kronede Dværgefolk stege atter op af Jorden og nærmede sig med en medlidende Mine til hendes Seng. Hun blev ikke dennegang angest for Synet af de milde deeltagende Dværgefolk, som hin Nat, da hun førstegang saae dem. Hun blev glad ved igjen at see Skabninger, som dog lignede Mennesker; men da kom hun den Ed ihu, som hun havde svoret sin Moder — hun slog et Kors for sig og sagde med svag Stemme: „viger fra mig, I sælsomme Væsner! til Eder vil jeg aldrig betroe mig!"

Men de Underjordiske forsvandt ikke strax; de bøiede sig, tause og sukkende, for den forundrede Jomfru; derpaa gik de langsomt tilbage og forsvandt paa det Sted, hvorfra de vare opstegne. Nu saae hun Intet mere til dem og drømte heller ikke om dem. Men en Dag, da hun sad kummerfuld i den øde Hal og tænkte paa, om hun ikke skulde vandre ud og opsøge Mennesker igjen, dersom der endnu var Nogen levende paa Øen — da stod Surting pludselig for hende i en glimrende Purpurdragt, besat med

Guld og Ædelstene, og hun blev glad og forundret ved at see ham igjen.

„Arme Elna!“ — sagde han — „du er ene og forladt i Verden; seer du det gjerne, saa vil jeg nu blive hos dig bestandig.!“

„Ak, Surting!“ — svarede den bedrøvede Jomfru — „jeg troer vist, jeg kunde holde af dig som en Søster; men sig mig hvo du er? for min Broder er du jo ikke — og hvordan kommer du hid saa pludselig?“

„Jeg er en ægte Kongesøn“ — svarede Surting og brystede sig — „min Fader og Moder har du seet; de har tvende Nætter besøgt dig, og sidstegang kom de i et vigtigt Ærende for mig; men du vilde jo ikke lade dem komme til Orde. De er rigtignok smaa, men er baade rigere og mægtigere, end Nogen af eders store Konger paa Jorden. Jeg er ligesaa rig og mægtig som de; men see! jeg vil forlade baade Fader og Moder og al min Herlighed og Magt — jeg vil forlade det lille mægtige Folk, til hvis Konge jeg er født, men som nu ved indbyrdes Krig ødelægger sig selv — jeg vil aldrig meer sætte min Fod blandt de Purke, men blive et ordenligt Menneske paa Jorden, hvis du kan elske mig og vil vorde min Hustru! Du kan hæve mig til et langt fornøieligere Liv og gjøre mig til en ganske anden Karl, end jeg nu er; men kan du ikke elske mig af Hjertet, Elna! saa gaaer jeg for bestandig tilbage til mine Gruber og Diamant-Slotte — og forgaaer tilsidst, som mine smaa Fædre, naar min Lygtemand er udslukt. Men saalænge jeg lever, skal jeg dog vedblive at være din Ven og aldrig glemme, du var mig en god og taalmodig Søster.“

„Arme Surting!“ — sukkede Elna — „din Hustru kan jeg aldrig vorde: jeg har en Anden kjær i mit Hjerte. Ak! vidste nu han hvor forladt og ulykkelig jeg er, saa

tøvede han vist ikke, men kom tilbage til mig og vor ulykkelige Ø."

„Det tænkte jeg nok!" — sagde Surting og stampede i Gulvet, idet der foer Gnister fra hans Øine og Fingre — „fra den første Gang jeg kom hjem efterat du havde seet ham, har jeg nok mærket det; jeg har ogsaa gjort dig mere Ondt end Godt siden. — Men det er da heller intet Under, at du holder mere af ham" — vedblev han med en nedslagen Mine og var nær ved at græde — „ingen Pige paa Jorden kan jo lide mig, om jeg aldrig smykker mig saa meget. Saa farvel da! lille Elna! for din Skyld har jeg ikke været saa ond imod Rudolph, som jeg ellers havde Lyst til. Nu er han mange hundrede Mile borte fra dig; men var han kommen hertil i Aar, var han død som en Hund med de Andre. Vil du leve, saa sæt ikke din Fod ud af Huset, førend du hører den første Fugl synge over dine Landsmænds Grave!"

Med disse Ord gik Dværgen hastig bort, og Elna faldt paa sine Knæ og bad, halvforskrækket over Dværgens Ord og Adfærd. Hun besluttede dog at følge hans Raad og ikke forlade Huset, førend hun hørte den første Fugl synge. Taalmodig tog hun den gyldne Væverspole i sin Haand igjen, for at forkorte de ensomme Dage. Naar hun blev mismodig, tog hun den hellige Læst ned fra Hylden i den fromme Marnas Sovekammer og fandt Trøst og Husvalelse i de guddommelige Ord. Mangengang saae hun ogsaa paa Rudolphs Billede, som hun saa konstig havde indvirket Silkevæven, og da luede atter et Glimt af Haab i de skjønne Øine, og et Smil oplivede da stundom igjen de blege, sorgfulde Kinder.

Rudolph var virkelig, som Dværgen havde sagt, mange hundrede Mile fra Burgunderholm. I Stormen var Baaden kantret med ham midt i Havet, og han var svømmet til en nøgen Klippe, hvor han holdt sig fast, til der endelig kom et Skib og optog ham; men det var et spansk Skib, som førte ham hver Dag længer fra Burgunderholm. I den spanske Sø mødte dem et fjendtligt Maurerskib, og nu begyndte der en heftig Kamp. Rudolph' stod tro sine Redningsmænd bi; men Overmagten var for stor — tilsidst stod han ene paa Dækket og forsvarede endnu rasende sin Frihed. Men, udmattet af sine Saar, tabte han endelig Sværdet af Haanden og sank afmægtig om paa det blodige Dæk. Da han kom til sig selv, saae han sig i Lænker paa det mauriske Skib og havde nu før ligget paa Havsens Bund, end saaledes at opvaagne til Livet.

Hans gode Sværd var i Maurernes Hænder, og i Lænker blev den christne Ridder ført til Fæstningen Algeziras ved Granada. Der blev han hensat tilligemed en stor Hob andre Fanger, som ligeledes vare nordiske Søkrigere, der vare forulykkede paa de mauriske Kyster. Der vare nogle Burgunderholmere og endeel andre Danske iblandt dem, og det var en sørgelig Trøst at finde Landsmænd paa den Maade i det fremmede Land; men Rudolph lod ikke Modet falde. Hans Saar vare ikke farlige, og han gav hemmelig sine Landsmænd et Vink om, at han tænkte paa deres Redning; han opmuntrede dem tillige til heller at døe, som standhaftige Christne, end for en skændig Frihed at gaae Maurerne tilhaande ved Byens Forsvar mod deres Troesbrødre. Thi de christne Castillianer beleirede i Forening med de franske og navarriske Riddere paa den Tid Algeziras, som var Samlingspladsen for alle de africanske Hjælpehære, Kong Joseph den Første i Granada lod samle mod de Christne.

En Dag gik den mauriske Konge omkring i Staden for at besee Fæstningsværkerne og de nye Djævelsredskaber, som i denne Beleiring førstegang forfærdede Verden: de store Malmcartover nemlig, hvis Opfindelse de dristige Muselmænd til deres egen Ulykke kan rose sig af. Han kom ogsaa til Fængslerne, og da han saae Rudolph blandt de stærke nordiske Krigere, blev han især opmærksom paa den høie skjønne Krigsmand, om hvis drabelige Modstand han alt var underrettet, og han vendte sig til ham og sagde: „det er Skade du er en Vantro, bliv en Muselmand, Fremmede! og jeg skal løse dine Lænker! Vil du sværge Profeten og mig Troskab, skal du, som en fri Helt, dele Ære og Seier med mig, naar jeg med Ild og Sværd udbreder Profetens Lære over Verden!"

„Jeg troede snarere" — svarede Rudolph — „at I var kommen hid for at lære Christendom af os, og jeg tænker, det kan skee endnu; for vil I længer prøve Styrke med de Christne, skal I vel faae at see hvis Gud der er stærkest, og ham gjør I da bedst i at troe paa. Men før I skal udslukke hans Lys af vor Verden, skal I nedrive Solen af Himlen og sætte os en falsk Guldmaane istedet!"

„Du taler dristigt!" svarede Maurerkongen og holdt den store guldbeslagne Koran imod ham, som han altid bar i sin Haand, for at opflamme sig selv og sine Krigere — „bøi dit Knæ for denne Helligdom!" — vedblev han — „det er Profetens hellige Lov, og for den skal alle Knæ paa Jorden bøie sig i Støvet!"

Da rev Rudolph ham forbittret Koranen af Haanden og kastede den for hans Fod: „det er Løgn hvert Ord, der staaer i den Bog" — sagde han — „det veed jeg, hvorvel jeg aldrig før har seet den, og eders Profet er en falsk

Profet og Bedrager — det vil jeg bevise med mit gode Sværd og sætte Liv og Blod derpaa, hvis I lyster!"

Da drog Maurerkongen rasende sin brede Damascener og vilde med egen Haand have afhugget den fangne Ridders Hoved; men han besindede sig og sagde: „nei, ikke for en Kongehaand, men for Bødlens Haand skal du bløde, og med gloende Tænger skal den forbandede Tunge udrives, som har lastet Profeten og forhaanet hans mægtige Lov!"

Nu blev Rudolph adskilt fra sine Landsmænd og nedkastet i et dybt underjordisk Fængsel. Alt Haab var ham berøvet om at kunne befrie sine fangne Landsmænd og flygte til Burgunderholm og den elskede Elna. Han befalede sig Gud i Vold og beredte sig til at døe som en standhaftig Christenhelt.

Trettende Kapitel.

Imidlertid havde Sigurd og de tappre Brødre ogsaa store Farer at bekæmpe blandt de vilde Hedninger paa den vendiske Kyst. Det Første, Sigurd spurgte om, da han opvaagnede paa Høien blandt de burgunderholmske Kæmpebrødre, var Rudolph, og han hørte nu Beretningen om hans farlige Tog, uden at drømme om, hvilken langt større Ulykke han var dragen imøde hos de grusomme Maurer. Endnu var den underlige Søvn og Befrielsen fra Troldmandens Bolig Sigurd en Gaade; da saae han og Brødrene en stor Skare bevæbnede Hedninger nærme sig Høien. Nu bemærkede de ogsaa først, at der var et hedensk Rettersted; thi der stod et Afgudsbillede øverst paa Høien ved en blodig Sten, hvorpaa Hedningerne pleiede at halshugge de ulykkelige Fremmede og især de værgeløse Christne, som lede Skibbrud paa deres Kyster. En sortklædt Mand, som de snart erkjendte for en gammel, ærværdig Christenpræst, var dennegang det ulykkelige Slagtoffer. Han gik med bundne Hænder blandt den vilde, blodtørstige Skare og syntes mere bekymret for sine Mordere, end for sig selv. Han talede hele Veien kraftige Ord, for at omvende dem; men de loe ad hans Tale og overdøvede den med spottende Ord og vilde hedenske Sange. Da de nærmede sig Høien og saae de fremmede Krigsmænd sidde der, studsede de og grebe til deres Vaaben; men i samme Øieblik havde Sigurd og de tre Brødre ogsaa Sværdene dragne, og, uden at betænke sig et Øieblik,

styrtede de midt ind blandt Hedningerne og huggede ned for Fode. Forfærdede over dette uventede og pludselige Angreb, toge Hedningerne hovedkulds Flugten og lode deres Slagtoffer i Seierherrernes Hænder.

Sigurd løste strax Præstens Baand, og den taknemlige Olding omfavnede ham glad og lyste Herrens Velsignelse over dem Alle. Men Hedningerne, som nu saae for hvor ringe en Magt de vare flygtede, samlede sig snart igjen og omringede de drabelige Fremmede paa alle Sider, dog i nogen Frastand. Da tog Guttorm Ordet og sagde: „vil I høre mit Raad, Brødre! saa tøve vi ikke her til de blive flere; men medens den første Skræk endnu sidder dem i Blodet, hugge vi os mandelig igjennem til hint gamle Vikingslot ved Havbredden! det staaer, som det lader til, ubeboet, og der kan vi byde dem Trods idetmindste længer end her."

„Det er et Ord!" raabte de Alle, og, med Præsten i Midten, gik de nu tætsluttede frem i en Firkant, paa hver Side et drabeligt Sværd, som meiede ned for Fode, hvor det ramte, og saaledes ligesom skar de dem igjennem de forbausede Fjender og naaede lykkelig den gamle forfaldne Sørøverborg.

De droge strax Broen op efter sig, og Fjenderne saae det med Harme, men trøstede sig med, at de dristige Christenkæmper dog snart maatte give sig til Fange eller døe af Hunger i det øde Røverslot, hvor intet Menneske i saa lang Tid havde boet, og hvor der desuden ikke skulde være raadeligt at opholde sig, for Slottets gamle Beboere, som om Natten sagdes at husere der slemt. Derfor var den vilde Klippeegn ogsaa rundt om øde og besøgtes aldrig uden naar Hedningerne bragte et Offer til deres blodige Afgud paa Retterstedet ved det afsides Slot; thi der-

med troede de at betrygge Landet for natlige Overfald af de ondartede Røveraander.

Med Forundring saae Brødrene, at de talrige Fjender vege tilbage og bevogtede kun Slottet i en lang Frastand, uden at gjøre Mine til at formene de forvovne Fremmede dette Opholdssted. En af Vennerne blev paa Muren, for at have Øie med Fjenden. De Andre toge nu Borgen i Øiesyn og fandt den særdeles skikket til at overvintre i, naar den kun havde været forsynet med Levnetsmidler. — Dog den Sorg maatte deres gode Sværd raade Bod paa, og til næste Dag blev et Udfald besluttet, for at erstatte denne Mangel. — Den første Nat havde Guttorm Vagt paa Muren; de Andre vare gangne til Hallen for at hvile. „Det er en skummel Borg" — sagde Halfdan — „see! Murene her ere jo rødplettede, som de vare besprængte med Blod; her har vist været en Morderhule i gamle Dage, og jeg laae heller under Guds frie aabne Himmel."

„Det er det Samme hvad her har været!" — sagde Eisten — „nu er her en ærlig Kæmpestue, og vil de gamle Røvere os Noget, kan de komme!"

Sigurd hørte ikke Brødrenes Samtale; han stod alene ved det brustne udfaldne Vindue, saae ud over Havet og tænkte paa den forsvundne Havvige.

Men Præsten, den graahærdede Martin, tog nu Ordet og sagde: „hvis Eder saa tykkes, ædle Christenhelte! saa vil jeg indvie dette Sted og besprænge det med helligt Vievand før vi sove; i slige gamle hedenske Røverslotte kan Forsigtighed ikke være af Veien!"

„Det skjøtter jeg ikke om!" — svarede Eisten — „vil Nogen gjøre os Pladsen stridig, saa lad dem kun komme, at vi kan tales ordenlig ved paa ærlig Kæmpeviis! jeg

viger ikke for Satan selv, naar mit gode Sværd er i min Haand!“

„Nævn ikke den Onde!“ — sagde Martin og korsede sig — „trods ikke heller paa Eders Styrke, ædle Kæmpe! Ingen er stærk, uden hvem Herren ledsager.“

„I er Præst og har Lov til at præke!“ — svarede Eisten — „men nu skal I tie, at vi kan udhvile os til Kampen imorgen!“

Derpaa lagde Eisten sig til at sove, med sit gode Sværd i Haanden. Præsten læste sagte en Bøn og lagde ogsaa rolig sit graae Hoved til Hvile. Ved Vinduet sad Sigurd og lod sig lulle i Blund af de brusende Bølger.

Men Halfdan var traadt ud paa den gamle Altan; der stod han, lænet til sin Harpe, og saae paa de funklende Stjerner; i Nord straalede Lyrens Stjerne nu deilig over Sjølund. Da slog han Harpen i Natten og sang:

„Hun slumrer under Borgens Tag
Og drømmer om sin Bryllupsdag.
Paa Fingren skinner røden Guld —
Hun er en Brud saa underfuld.

End ei sig Rosen folded ud
Og dog var Rosenmøen Brud:
I Barndomsenglens rene Glands
Hun leged med sin Brudekrands.

Med Kronen staaer en Kongesøn
Og venter paa den Brud, saa skjøn;
Men Skjalden seer i Natten ud,
Seer aldrig meer den Kongebrud.“

Halfdan holdt inde; han vendte Blikket bort fra den luende Stjerne i Nord. Nu saae han Karlsvognen tindre fjernt i Nordøst, og han stod længe lænet til sin Harpe og saae paa det gamle kjære Stjernebillede.

Da kom han sit hellige Løfte ihu, og hans Hjerte higede mod Øst, hvor nu Stjernekarmen pegede hen ligesom mod Frelserens Grav. „Der finder jeg maaske min Fred igjen" — sukkede han — „kunde jeg kun omfavne dig endnu engang, Broder Rudolph! og bringe din frelste Ven i dine Arme!"

Da det var Midnat, stødte Guttorm stærkt i Hornet paa Borgmuren, men holdt pludselig inde igjen. Krigerne fore op og grebe til deres Vaaben; den gamle Martin reiste sig ogsaa. Nu hørtes der en ynkelig Jamren under Jorden, som af Døende, og Raslen af Lænker i den dybe Borgkjelder. Pludselig fore alle Dørene op i Borgen, en Stormvind susede hvinende gjennem de gamle øde Haller, og en lang Række af høie, blege Kæmper traadte ind i Hallen. De gik tause frem og saae stift paa de forbausede Fremmede, som ikke mægtede at røre en Arm eller aabne Læben for at spørge hvad de vilde. Selv Eisten stod taus og urokkelig, som forstenet, og Kæmpesværdet faldt af hans vældige Haand; thi fremmerst blandt de rædsomme Gjester gik en Mand, som var høiere, end han, og saae paa ham med et knusende Blik. Tre Gange gik de natlige Gjester rundt i Hallen; derpaa forsvandt de, og Dørene lukkede sig igjen. Men fra Muren saae Guttorm, forbauset, hvorledes Vindebroen af sig selv nedlod sig for dem og oprullede igjen; og han saae fremdeles hvorledes de paa sorte Heste med luende Manker fore hen over Marken, som hylende Stormvinde, og forsvandt som Lyn paa den skaldede Hede, hvor blaae Luer flammede i Hestenes Spor.

„Du havde Ret, Præst!" — sagde Eisten, da Synet var borte og han atter kunde røre de forstenede Lemmer — „Ingen er stærk, uden hvem Herren ledsager. For mig maa du nu gjerne bortmane os de Djævle af Borgen! — jeg kan kun slaaes med Mennesker."

Brødrene bluedes over deres Forfærdelse og toge rødmende deres Sværd op igjen, som de Alle havde tabt, ligesaavel som den stærke Eisten. Men Sigurd loe høit og sagde: „det er mig kjært, du nu dog engang har seet din Overmand, Eisten! du har altid sat mig Næsen lidt for høit i Sky, fordi du er den Stærkeste af os Burgunderholmere."

Eisten blev ikke dennegang vred over Sigurds Spøg; han gik i sig selv og sagde: „du har Ret, Knøs! jeg har sat Næsen lidt for høit før, det mærker jeg nok; men ingen Levende har dog overvundet mig endnu, og med Døde kan Ingen kæmpe — dem kan man jo ikke heller slaae ihjel. Men naar du engang faaer Tid og Leilighed, Sigurd! saa sæt mig dog et ordenligt Hefte paa dette Sværd! — jeg veed, du forstaaer at smedde i Staal. — Sværdet er godt nok for Resten, og jeg troer ikke, der er Mage dertil i Verden; men det har samme Feil som jeg: det trodser for meget paa sin skarpe Eg. — Broder Rudolph havde Ret: et rigtigt Christensværd er det dog ikke."

„Skal jeg christne dit Glavind" — svarede Sigurd — „maa jeg vel selv være en Christen først, og det har lange Udsigter: jeg veed jo ikke endnu ret hvad det vil sige."

„Det skal jeg lære dig, raske Helt!" — sagde gamle Martin og greb Sigurds Haand — „Gud har ikke forgjæves ladet mig falde i Hedningernes Haand: jeg har dog ledet nogle af vore Fjender paa rette Vei, og med Vennen vil det vel ikke falde mig haardere."

Sigurd havde strax fattet stor Tillid og Hengivenhed til den gamle Martin. Siden hin sælsomme Søvn i Troldmandens Bolig, syntes han stundom at føle en ham hidtil ubekjendt Længsel efter at indvies i det Liv, den Gamle skildrede ham som Lysets og Sandhedens Rige. Det var ligesom han dengang havde drømt om en Glæde og Salighed, som han kun ved denne fromme Gubbes Hjælp kunde erholde; da han saae ham strax efter, med de bundne Hænder og det fromme Martyraasyn, midt blandt de vilde Hedninger, var det ligesom han saae en Engel fra Himlen, som en venlig Aand havde sendt ham og forjættet ham i de halvforglemte Drømme. Men i Kampen var hint mægtige Indtryk af Oldingens Aasyn igjen forsvundet hos den raske, livlige Helt, og først nu kom det tilbage i hans Hjerte, da den Gamle greb hans Haand og lovede at lære ham, hvad det var at være en Christen. Han trykkede Gubben til sit Hjerte og taug. Saasnart det begyndte at dages, stege nu Sigurd og Brødrene, efter gamle Martins Raad, ned i den dybe, skumle Borgkjelder, hvorfra de om Natten havde hørt hin Jamren og Raslen med Lænker. Der saae de ved det sparsomme Dagskjær en Mængde Benrader med store Lænker om de hvide Knokler; hos nogle af dem hang der gamle Helgenbilleder i Staalkjæder om de smuldrende Halsben. „Det har været Christne" — sagde Martin — „samler deres Ben og tager Lænkerne af dem! jeg skal indvie dem en Grav, og bede for deres Sjæle, at de kan faae Fred!"

„Hvad nytter det saa at være Christen" — tænkte Sigurd — „naar man alligevel kan snigmyrdes og ei engang har Ro i Døden?"

Brødrene gjorde som den fromme Martin sagde, og førend Solen stod op, vare Dødningebenene jordede paa

christen Viis, og Martin luttrede nu de skumle, blodbestænkte Røverhaller med helligt Vievand og sang Sjæle-Messer der den hele Dag. Imidlertid droge Sigurd og Brødrene ud for at forsyne Borgen med Levnetsmidler og det nødvendigste Bohave.

Om Aftenen kom de syngende tilbage og vare rigelig forsynede med Bytte. De vare ledsagede af en talrig Hob Vender, baade Mænd og Kvinder, baade Ynglinger og Piger, som vare forjagne af deres Landsmænd, fordi de havde bortkastet deres Afgudsbilleder og hørt paa den fromme Broder Martins Ord; thi han havde længe vandret om iblandt dem, og ingen Livsfare frygtet, for at omvende de forvildede Hedninger. Men de halvomvendte Hedninger havde dog ikke kunnet befrie ham fra deres rasende Landsmænds Hevn. De vare ogsaa endnu i Tvivl om hans Tro var den rette; men da de havde seet hvorledes en ubekjendt Magt holdt sin Haand over ham og saa vidunderlig befriede ham fra Døden ved de fire Krigsmænd paa Afgudshøien, saa tvivlede de ikke længer paa, at hans Gud var den rette, og nu vare de i Hobetal komne de Fremmede imøde, som deres Landsmænd flyede for; de fulgte dem glade til den før saa frygtede Sørøverborg, men som de nu troede sikker og beboelig, siden den fromme Martin havde overnattet der. De kom med Hustruer og Børn, med unge Karle og Piger, for at høre Martins Ord og indvies af ham ved den hellige Daab. I Spidsen for den fremmede Skare gjenkjendte Sigurd og Brødrene den raske Thorvald og hans Brud. Han omfavnede dem hjertelig og tilsvor dem, i sit og sine flygtende Landsmænds Navn, den strengeste Lydighed og Troskab.

Neppe kunde Borgen rumme de talrige Flygtninge. Liv

og Munterhed udbredtes i de øde Haller. Sigurd og Brødrene anviste Enhver sin Plads. Den store Hal, hvor de rædsomme Gjenfærd forrige Nat havde hjemsøgt dem, blev Vaabenstue og Mændenes Bolig; men inderst i Borgen, hvor enhver Adgang blev bevogtet af de udvalgteste og sindigste Mænd, der blev Fruerstuen henlagt, efter Broder Martins Raad, og førend Burgunderholmerne og deres nye Venner gik til Hvile, holdt gamle Martin Bøn og velsignede dem Alle.

Denne Nat havde Sigurd Vagt paa Borgmuren. Han vilde nu i sin Ensomhed eftertænke hvad han den Aften havde hørt af den fromme Broder Martin; men hans Længsel efter den skjønne Havpige og hans Kjærlighed til dette sælsomme Væsen tillod ham ikke at tænke paa Andet, end hende. Han blev urolig for sig selv og besluttede at aabenbare gamle Martin Alt.

Der var nu roligt paa Borgen. Alle sov, undtagen Martin og Brødrene, som holdt sig aarvaagne og ventede endnu et Besøg af de urolige natlige Gjester. Ingen Jammeren hørtes dog denne Nat meer i den dybe Borgkjelder; men da det blev Midnat, saae Sigurd langt borte de samme Kæmpeskikkelser fare frem imod Borgen over Lyngheden paa deres sorte, luemankede Heste. Han stødte strax i Luren og gik dem med Martin og Brødrene imøde. Præsten gik fremmerst, med Crucifixet i Haanden, og stillede sig midt i Veien for dem paa den nedrullede Bro. Han bad inderlig, og besvoer med høi Røst de vildfarende Aander at vende tilbage; men de kom nærmere, og Gangerne fnyste Ild og steilede. Eisten knugede Sværdet i sin Haand og svoer nu før at lade sit Liv, end vige et eneste Skridt tilbage; men Halfdan greb i sin Harpe og sang:

„Hvad vil I døde
Blodløse Skygger?
Bort, lystige Kæmper! hvor Levende boe!
Her raske Ynglingehjerter gløde —
Her Møer slumre med Kinder røde —
Her Helte vaage, her Livet bygger —
Her faae de Døde ei Ro!

Far hen, du vilde
Blodløse Skare!
Hvor Mennesker færdes, du ei skal boe! —
De Myrdedes Ben vi jorded stille;
I Borgen tone nu Psalmer milde —
Tilbage til evig Kval I fare!
Hvad heller til evig Ro!“

Saa sang Halfdan; men Døbningehæren veg ikke tilbage — de uhyre Kæmpeskikkelser bleve røde som Ild og syntes paa de flammende Heste at ville knuse de forvovne Mennesker, som stode dem i Veien paa Broen. Da hævede Martin Crucifixet og nævnede det Navn, hvorfor alle onde Aander bæve, og de frygtelige Døbningekæmper hylede og forsvandt i svovlblaae Luer over Heden.

Nu gik Brødrene med Martin tilbage til Hallen. Ingen mælede et Ord; men de saae Alle med ærbødig Forundring paa den fromme Broder Martin og takkede Gud i deres Hjerter, at det rædsomme Syn var forsvundet.

Sigurd drog Vindebroen op igjen og tog atter sin Post paa Borgmuren; han tvivlede nu ikke længer paa, at de Christnes Gud var mægtig og stor; men han elskede dog ikke denne frygtelige Aandernes Konge, som nu stod for ham med Nødvendighedens knusende Scepter. Forbarmeren

søgte han forgjæves, og en inderlig vemodig Længsel opsteg i hans Bryst, mens han hævede sine Øine mod de funklende Stjerner. Da gled det svimlende Blik ned til Havet, og andre Længsler opstode nu i hans Hjerte: han glemte Himlen og dens store gaadefulde Herre — han tænkte kun paa den skjønne Havpige, og om hun aldrig vilde komme tilbage og husvale hans Hjerte med sin livsalige Stemme.

Saasnart det blev Morgen, opsøgde han Martin og betroede ham Alt, hvad der laae ham paa Hjertet: „jeg vil gjerne høre dine Ord“ — sagde han — „jeg vil ogsaa gjerne engang komme til den Himmel, om hvis Herlighed og underfulde Glæde du taler saa smukt og troværdigt; men førend jeg kan tænke alvorligt derpaa, maa mit Hjerte have Ro! — jeg kan ikke, som du, forsage Verden og glemme hvad jeg her har seet og hørt for al den Herlighed, du lover mig hisset“ — nu fortalte han den forbausede Olding om den skjønne Havpige, og hvorledes hun nu næsten var hans eneste Tanke.

Da blev gamle Martin saare bekymret for den rasle Sigurd, og han advarede ham alvorligt for den skjønne Havfrue, som for et farligt Blendværk af skuffende Aander. „Søg først Himlen og dens Salighed!“ — sagde Gubben — „saa skal ogsaa denne Verdens Glæde vorde dig til Deel.“ Han besvoer ham fremfor Alt at glemme hint bedaarende Syn og ikke nærme sig Havet eller lytte til dets sælsomme Toner, førend han ved Daaben var indviet i de Christnes Samfund og sikkret for alle farlige Magters Indflydelse. Det lovede Sigurd ham ogsaa og begyndte nu selv at troe, at den skjønne Havpiges Billede havde været et skuffende Blendverk, ligesom Morganas Trylleslot og Ulfsons mørke Viisdom i den frygtelige Eneboerhytte, hvorfor

han endnu gruede, som for en halvforglemt, men ængstelig Drøm. Dog hvergang han saae ud mod Havet, steg et længselsfuldt Suk fra hans Bryst, og han søgte forgjæves at bortvende sine Tanker derfra, naar den fromme Martin bad og læste Guds Ord for dem Alle; thi Borgen laae tæt ved Havet, og naar Een kun talede i Hallen, hørte man ogsaa altid Bølgerne bruse udenfor.

Daglig kom der flere Flygtninge til Borgen, som nu aldrig mere hjemsøgtes af de urolige Sørøveraander. De Christnes Seier over disse frygtede Væsner havde ogsaa vundet dem mange Tilhængere blandt Hedningerne.

En Dag droge Brødrene efter Martins Raad ud til Afgudshøien og sønderknuste for de tilstimlede Hedningers Øine deres store, blodige Afgudsbillede, i hvis Sted de under høitidelige Psalmer opreiste et Kors paa Høien, medens Martin bad og bestænkte den med helligt Vievand. Da Hedningerne saae det, styrtede de rasende mod de dristige Christenhelte, men uden Mod og Tillid til deres overvundne Gud, og maatte snart igjen vige tilbage for Eisten og hans tappre Brødre, som, med Sigurd ved Siden og ledsagede af den fromme Martin, indjoge dem en saadan Skræk, at de ikke i lang Tid vovede at nærme sig Borgen igjen, men vendte forfærdede tilbage saasnart de langt fra saae Korset paa Høien.

Bestandig voxede Flygtningernes Antal, som forlode deres hedenske Landsmænd for at høre Martins Ord og lære hans mægtige Gud at kjende. Borgen kunde ikke rumme Flere, og de opreiste sig nu Hytter paa Lyngheden trindt om den hellige Høi. Martin gik daglig fra Hytte til Hytte og underviste de lærvillige Hedninger. Om Helligdagene forsamlede de sig Alle om Høien, baade Kvinder og Børn, baade Ungkarle og Piger, da stod Martin øverst paa Høien

ved Korset og holdt Gudstjeneste for dem under aaben Himmel. Daglig kom der Nogle til ham og vilde døbes; men han prøvede først nøie, om deres Tro var grundfæstet, og han stedede Ingen til Daaben, som ikke var omvendt i Sind og Hu og allerede Christen i Hjertet.

En Dag kom Sigurd til ham og sagde: „jeg har fulgt din Advarsel, fromme Gubbe! jeg gaaer ikke længer ved Havet og søger min Lyksalighed i Dybet; hint skjønne Billede er forsvundet, som ét Drømmesyn, og kommer vist aldrig mere tilbage. Nu har jeg ogsaa paa Jorden seet en Pige, som i Skjønhed og Elskelighed langt overgaaer hint flygtige Tryllebillede — det er nu vel for evig bortsmeltet, lig Havskummet, og bortrullet med de ustadige Bølger. — Har du ikke seet Vanda, den skjønne Venderpige, som kom hid med de sidste Flygtninge? hun boer ene i en lille Sivhytte hist ved Stranden og har hverken Ven eller Frænde iblandt os. Ingen taler til hende, og hun taler til Ingen, uden stundom et Par Ord til mig, naar jeg Morgen og Aften gaaer forbi hendes Hytte og hilser hende, eller naar vi see hinanden i Forsamlingen og du læser i Bibelen for os. Hun hører aldrig dine Ord uden Taarer og seer altid saa vemodig paa mig; hendes Stemme klinger mig ogsaa altid saa sødt og rørende gjennem Sjælen, at jeg selv ikke veed hvad der fattes mig, men kunde græde som et Barn, hvis jeg ikke bluedes for Heltenes Øine. Igaar Aftes talte jeg længer med hende, end sædvanligt, og sagde hende da ogsaa, at jeg havde hende ret inderlig kjær fra det første Øieblik, jeg havde seet hende — da sank hun grædende til mit Hjerte og taug; men jeg saae tydelig, at hun elskede mig, og jeg svoer at vorde hendes Brudgom og ingen Pige at elske uden hende. See! derfor kommer jeg nu til dig, Fader Martin! for at bede dig døbe os begge og lægge vore

Hænder sammen, som Brudgom og Brud. Først naar du har velsignet os og indviet mig i eders hellige Samfund, er jeg rolig for mig selv, og saa frygter jeg ikke heller, at min gamle Daarskab skal komme tilbage; men mit Hjerte er dog ikke ganske roligt endnu, og jeg kunde ikke lukke et Øie inat, fordi jeg hørte Havet bruse og syntes, at hver Bølge klang saa vemodigt og bebreidende; — men det er vel, som du siger, kun de skuffende Aander, som atter vil drage mit Hjerte til Dybet og forstyrre min Glæde og Lyksalighed paa Jorden."

„Sigurd!" — svarede Martin, alvorlig, og saae dybt i hans urolige Sjæl — „det er ikke Herren, du søger, det er kun Verdens Lyksalighed og Glæde, hvorefter dit ustadige Hjerte nu længes. Du har bortkastet din første Kjærlighed, som en sværmerisk Drøm, ikke fordi du troede den farlig for dit evige Vel — og det troer jeg nu ikke heller den var; thi den var jo dog ren og uskyldig — men du har bortkastet den, fordi den ikke længer stod for dig i legemlig Skikkelse, men svævede kun som en Skygge for dig i Drømme. Nu har et andet Kvindebillede indtaget dit Hjerte, og det tykkes dig nu skjønnere og elskeligere, end hint forsvundne, fordi det staaer dig nærmere og lover dig større Nydelse og virkelig Livslyst paa Jorden, end hin vemodige Sangerinde i det Fjerne. Og hvorfor vil du nu være Christen? for at du i Tryghed kan nyde Lykken i din nye Bruds Arme, uden at Bølgerne skal bebreide dig dit Hjertes Ustadighed. — Arme Sigurd! du drives fra een Vildfarelse til en anden; du har et Hjerte, fuldt af Kjærlighed og inderlige Længsler, men du veed ikke hvorhen du skal med det. — Din første Elskov var bedre, end din sidste; men ingen af dem fører dig til Lyset og Sandheden. Gak, prøv dig selv, og naar du elsker Gud over Alt, naar Freden hist er dig dyrebarere

end Lyksaligheden her, først da kan jeg døbe dig og omfavne dig, som min Broder i Herren."

Med disse Ord vendte han sig bort, og Sigurd følte med blussende Hjerte, at Gubbens Ord vare Sandhed. „Skjønne Vanda!" — sukkede han — „hvi har du bragt mig til at glemme min arme, forladte Havpige? hun satte dog alt sit Haab til mig, og havde jeg været hende tro, saa havde jeg maaske kunnet hæve hende fra Dybet engang, og hun var bleven et Menneske, som jeg, med den evige Livsblomst i sit Hjerte, istedetfor at hun nu vel forgaaer, som Skummet paa de rullende Bølger, og aldrig opstiger paa Livets Bred."

I vemodige Tanker gik Sigurd den Dag som en Drømmende og saae og hørte Intet af hvad der foregik omkring ham. Han var ikke i Forsamlingen, da Martin holdt Bøn, han gik heller ikke til Vandas Hytte om Aftenen; men da Maanen skinnede klart over Bølgerne, gik han med angerfuldt Hjerte ned til Havet og bebreidede sig sit Hjertes Ustadighed. „Til Christus" — sukkede han — „kan jeg jo ikke finde Vei, og til Jordens Lyksalighed ikke heller; selv i dine Arme, skjønne Vanda! maa Glæden flye forfærdet fra mit Hjerte, hvergang jeg hører Havet i det Fjerne, eller Kilden risler for os hist i Lunden — — og du, arme Havpige! du, som lullede de første søde Elskovstoner i mit ustadige Hjerte! du er for evig forsvunden, og jeg hører aldrig meer din Sang i det Fjerne."

Medens Sigurd saaledes sukkede, steg han høit op paa Pynten af et Fjeld, som ragede steilt ud over Havet, og han saae nu dybt under sig en kvindelig Skikkelse svæve paa Bølgerne. Han gjenkjendte med angerfuld Glæde den skjønne Havpiges vemodige Stemme, som sang bævende og afbrudt:

„Far hen, mit Haab! far evig hen!
Forglemt mig haver min Hjertensven.
Synk dybt! synk dybt, usalige Mø!
Som Havskummet skal du smelte og døe!“ —

„Nei!“ — raabte Sigurd — „nei, saasandt min Sjæl lever, jeg har ikke forglemt dig; men syndet imod dig har jeg, og skal du døe, saa vil jeg nu døe med dig og forgaae i dine Arme!“

Med disse Ord styrtede han sig ud over Fjeldet og sank dybt ned i Havet, hvor den skjønne sørgende Stemme tonede; men han knusedes ikke i det dybe Fald: han sank bevidstløs i Havpigens Arme, og hun hævede sig med ham fra Dybet, stod Arm i Arm med ham paa den grønne Strand og kaldte venlig paa ham med sin liflige Stemme. Da opslog han sine Øine paa den deilige Pige med den søgrønne Dragt og de havblaae Øine, som kjærligt omslyngede ham med sine Arme, og see! — det var Wanda. „Hvad seer jeg?“ — raabte han — „Wanda! har jeg drømt? eller er det muligt? er du min elskede Havpige?“

„Ja!“ — svarede Wanda og smilede — „jeg er din elskede Havpige, og nu først er jeg din, nu først kan jeg leve paa Jorden med dig. Din Kjærlighed har hævet mig af Dybet, og nu er jeg et Menneske, som du. Jeg har prøvet dit Hjerte, Sigurd! det var mit paa Jorden, som i Havet, og din Troløshed selv var min Kjærligheds Seier. Men paa Jorden kunde jeg ikke blive før du havde hævet mig og viist mig, at du elskede mig høiere, end dit Liv. Mit Haab var kun svagt, og min Tro var liden; derfor gik jeg saa sorrigfuld og taus iblandt Eder. Men nu er min Sorg forvandlet til Glæde, og mit Haab er vidunderlig gjenfødt. Nu gaaer jeg aldrig meer tilbage til Havet;

paa Jorden vil jeg nu leve og døe med dig, og jeg haaber, vi skal Begge finde Veien til Himlen og den evige Kjærlighed."

„Amen!" — sagde nu en venlig Stemme bag ved dem — det var gamle Broder Martin, som urolig havde fulgt Sigurd langt fra og med Forfærdelse seet ham nedstyrte sig af Fjeldet. Han hørte nu med Forundring den sælsomme Kjærlighedsprøve og den skjønne Havpiges vidunderlige Kaar, og han glædede sig over, at en Sjæl var vunden for Jorden og Himlen. Han tog de Elskende i sine Arme og velsignede dem. „Livet har I vundet" — sagde han — „men dets høieste Klenod har I endnu ikke grebet, og uden det er Jordens største Lykke kun en stakket betydningsløs Drøm. Lever et Aar tilsammen rene for Guds Aasyn, som Broder og Søster! lærer først at elske Gud meer, end Verden og dens Glæder! da skal endnu en bedre Velsignelse lyses over ebers Hoveder!"

Med disse Ord gik gamle Martin tilbage til Borgen. Sigurd og den skjønne Vanda fulgte ham Haand i Haand og lovede at adlyde ham, som deres Fader. Vanda blev nu i sin Hytte, og Sigurd i Kæmpernes Hal. De saaes daglig i Forsamlingen og talede kjærlig og fortrolig sammen hver Morgen og Aften. Men de holdt trolig deres Løfte og vandrede rene for Guds Aasyn, som Broder og Søster, og søgte Veien tilsammen til den evige Kjærlighed. —

Snart forsvandt nu de sidste Blomster paa Mark og paa Eng, og Vinteren udbredte sit hvide Snelagen mellem Borgen og Hytterne; men Korset stod fast paa den snehvide Høi. Krigerne færdedes daglig med Vaabnene og tumlede de vælige Heste paa Sletten. Sigurd havde bygget sig et Værksted og hamrede lystig nye Vaaben til de stridbare unge Mænd. Han glemte heller ikke Eistens Sværd, men gav

det et ridderligt Hefte. I Fruerstuen syslede de glade unge Piger og vævede konstige Stridsbælter til Krigerne. Eiften og hans tappre Brødre holdt Orden og Mandstugt blandt de talrige unge Vender og vare altid aarvaagne og rede til Strid, saasnart en Hedningeflok nærmede sig Borgen. Ofte klang Halfdans Harpe i Hallen, og hver Morgen og Aften tonede Hymnerne til Herrens Priis fra gamle Martins og de djærve Christenheltes Læber.

Fjortende Kapitel.

Det var endnu Vinter i Norden, da Foraaret blomstrede paa Granadas berømte Slette, den store, fortryllende Vega, som saamange Maurers og Christenheltes Blod alt i to Aarhundreder havde vædet. Endnu var Beleiringen for Algeziras ikke ophævet, uagtet den Ødelæggelse Maurernes nye Mordredskaber udbredte blandt de Christne. Men indenfor Algeziras Mure tilberedtes en blodig Fest, som man haabede ganske skulde bortskrække Beleirerne. Paa Muren vare opreiste over hundrede Kors, som til Christendommens Haan skulde for Beleirernes Øine behænges med christne Fanger. Rudolphs troe Landsmænd havde gjort Opstand, for at udrive ham af Dødsfængselet; men det forvovne Foretagende var mislykket. De vare nu selv de ulykkelige Slagtoffre og vare Alle fordømte til at dele Skjæbne med Rudolph, hvis pinlige Straf nu ikke længer skulde opsættes.

Natten førend den frygtelige Blodbom skulde fuldbyrdes aabnedes Gulvet i Rudolphs Fængsel — og Surting steg op af en underjordisk Gang. „For liden Elnas Skyld vil jeg frelse dig" — sagde Dværgen — „følg mig strax! og jeg bringer dig under Jorden og Havet til Burgunderholm."

„Kommer du derfra, kjære Surting!" — sagde Rudolph glad — „o! saa sig mig, hvordan gaaer det liden Elna?"

„Kom selv og see det!" — svarede Surting — „betænker du dig et Øieblik endnu, er det for sildigt, og imorgen bliver du levende naglet til et Korstræ."

— „Men mine fangne Landsmænd?“ —

„Dem redder jeg ogsaa for dig, hvis det er dig Meget om at gjøre!“ — svarede Surting — „men saa maa det skee i en Hast — kom nu du først!“

Rudolph udrakte allerede sin Haand mod Dværgen, for at følge ham; men da kom han pludselig sin døende Faders Advarsel ihu og tog hastig Haanden tilbage: „nei“ — sagde han — „før døe Frelserens Død, end frelse Livet ved Afgrundens Magter! — Vig fra mig, Dværg! og frist mig ikke længer!“

„Du er den samme Nar, som du altid har været“ — svarede Surting med gnistrende Øine — „og jeg var en Dosmer, at jeg vilde umage mig saa langt for din Skyld!“

Harmfuld steg Surting ned igjen i den underjordiske Gang, og Gulvet lukkede sig over ham. Da sank Rudolph paa sine Knæ og bad Gud om Frelse eller Styrke til at udholde de Pinsler, som nu ventede ham, og til at døe som en christen Helt, hvis det saa var hans Villie. Henrettelsesdagen kom, og Ridderen blev i Lænker ført op paa Muren til Retterstedet tilligemed sine fangne Landsmænd. Da han saae det sorte Træ, hvorpaa han skulde nagles, og de djævelske Redskaber, hvormed han skulde martres, da tænkte han paa Elna, og hans Hjerte blev stærkt bevæget; men see! da fremtraadte en Herold, som i Maurerkongens Navn forkyndte ham Liv og Fritagelse for alle Pinsler, hvis han strax vilde afsværge sin Tro og vorde en Muselmand. Det samme Tilbud gjordes ogsaa alle hans Landsmænd. Da saae Rudolph paa dem med et gjennemtrængende Martyrblik og sagde: „værer standhaftige, Landsmænd! det er Djævlen, som frister os nu; men svarer ham som jeg!“ — Derpaa bøiede han sit Knæ for det Kors, hvorpaa han skulde pines tildøde: „min Herre og Mester!“ — sagde han — „som

Du døde for os Alle, saaledes vil jeg nu døe for Dig og din hellige Tro. Hold kun din Haand over min Elskede, over min Ven, mine Brødre og alle trofaste Christne! og lad mig samles engang med dem Alle i dit salige Paradis! — Kommer nu kun, I Bødler!" — raabte han derpaa kraftig og reiste sig — „river Kjødet fra mine Ben, om I vil! min Sjæl skal I ikke fordærve, og den Tro, jeg har, vil jeg døe paa og prise mig salig!"

Nu grebe Bødlerne den standhaftige Martyrhelt og opløftede ham til Korset, mens han strakte de foldede Hænder mod Himlen og priste med høi Røst sin Gud og Frelser. — Da hørtes pludselig et høit Skrig blandt Folket: „Fjenden stormer! de Christne storme!" raabtes der fra alle Sider, og i den almindelige Forvirrelse tænkte Ingen meer paa Henrettelsen.

Forfærdede, slap Bødlerne deres Slagtoffre af Hænderne; thi nogle tappre navarriske Riddere stode allerede paa Muren. Rudolph saae nu, at Gud vilde frelse ham, og rev hastig et Sværd af Haanden paa en flygtende Maurer. Han løste strax sine bundne Landsmænd og angreb i Spidsen for dem en Hob Maurer. De stærke Nordhelte havde snart Alle Vaaben i Hænderne; de sloge nu ned for Fode under Rudolphs Anførsel og tændte Husene i Brand, medens de tappre Castillianer og deres christne Bundsforvandte stormede udenfra. For dette dobbelte Angreb maatte Maurerne give efter, og Algeziras blev indtaget, trods Muselmændenes fortvivlede Modstand og deres djævelske Kartovers Brølen. Nu forenede Rudolph og hans Stridsbrødre sig med de tappre Castillianer og stred mandelig mod Maurerne, til ogsaa Granada var indtaget og Maurerkongen var falden for sine egne Undersaatters Sværd. Da tog Rudolph Afsked med de seierrige Castillianer, som berømmede hans Manddom og tilskreve

ham og hans brave Landsmænd for en stor Deel den lykkelige Seier. Med tre mauriske Bannere, der bleve ham medgivne som Seierstegn, forlod han nu Spanien, tilligemed sine troe prøvede Stridsmænd. De udkaarede ham eenstemmig til deres Høvding, bestege under hans Anførsel tre erobrede fjendtlige Skibe, og de raske Nordhelte sang Lovsange paa de flyvende Snekker.

Sneen begyndte nu ogsaa at smelte i de nordlige Lande, og Foraaret nærmede sig med sine oplivende Straaler. I Sjølund havde den sorte Død endelig ophørt at rase. Mange tusinde Mennesker havde den bortrevet; men Landet var dog ikke øde, og Kongen lod nu synge Takkepsalmer i alle Kirker, fordi Herren havde taget sin straffende Haand tilbage, og Morderengelen var bortdraget med sit fortærende Glavind.

Men paa Burgunderholm sad Elna endnu ene og forladt paa sin Faders øde Borg og ventede længselfuld efter at see det første Græsstraa fremspire og høre den første Fugl synge over de nøgne Grave. En Morgen skinnede Foraarssolen venlig ind paa hendes ensomme Leie; den første Svale kvidrede uden for hendes Vindue og vakte den slumrende Pige med sin stille ensomme Sang af glade anelsesfulde Morgendrømme. Hun takkede Gud og foer op fra sit Leie; hun aabnede Vinduet, og see! Svalen satte sig paa Karmen og kvidrede venligt for hende i Morgensolen. „Arme Fugl!" — sagde Elna — „du er vel ogsaa ene her og forladt." Derpaa strøede hun Brødkrummer til den i Vindueskarmen, og hun saae med Glæde, at den opsamlede dem og fløi kvidrende op under Taget. Nu bortkastede Elna det sorte Sørgeflor og iførte sig hvide Klæder. Et grønt Silkebaand bandt hun om den smekkre Midie og tog den gyldne Stræn-

geleg i Haanden, som saa længe havde hængt forstummet og forstemt paa Væggen. De lange castaniebrune Silkelokker flagrede frit om de hvide Skuldre i den milde, forfriskende Foraarsluftning; og saaledes udvandrede hun af den øde Borg, som en venlig Haabets og Livets Engel.

Hun saae nu atter den klare, blaae Himmel i det Frie, og det var ligesom det hendøde Liv nu først vilde opblomstre paany i den skjønne Jomfrues Fodspor; thi ved hvert Skridt, hun gik frem, syntes Vaarens Engel at vandre ved hendes Side. Hun saae nu, Mark og Eng begyndte at grønnes, og den første Blomst fandt hun paa sin Moders Gravhøi. Det var en venlig Tusindfryd, som smilede hende imøde fra Graven, ligesom omluftet af den fromme Marnas forklarede Aand. Medens Elna bad og knælede rørt ved Moderens Grav, slog den første Lærke over hendes Hoved og hvirvlede sig høit i den klare Foraarsluft paa de dirrende Vinger. Da reiste hun sig og vandrede trøstig fra Graven, for at opsøge Mennesker; men der var intet Spor at see af Menneskefod og ingen Lyd af Levende at høre, undtagen af den ensomme Lærke over hendes Hoved. Men dens Sang tonede hende nu ret inderlig vemodig, ligesom Gravsangen over en uddød og forglemt Menneskeslægt, hvis Støv var henveiret, og hvis Spor var udslettet af Jorden. Alle Huse vare lukte, og et stort, sort Kors stod paa hver en Dør, hun gik forbi, og tilkjendegav, at Beboerne vare uddøde. — Hvad der før havde været et Mindesmærke om det evige Liv, var saaledes blevet et forfærdende Dødstegn paa den ulykkelige Ø, da Herren vendte sit milde Aasyn fra den. — Vemodig gik Elna fra By til By; men ingen Hund gjøede ad hende paa de øde Gader, og intet Menneske kom hende imøde fra de tillukte Porte. Allevegne saae hun det sorte Kors paa Dørene, og hun gik taus og bekymret videre.

Da hun kom til Skoven, forfriskedes hendes Øie ved de unge, nysudsprungne Træer; men der var ogsaa øde og tomt. Forgjæves smilede en enkelt Blomst ved hendes Fod, forgjæves kvidrede den ensomme Fugl paa Kvisten; hun stod ene, som det første Menneske i den opvaagnede Natur, og søgte forgjæves sin Lige. Da satte hun sig ned paa en Sten og græd, og da hun opløftede sine Øine, saae hun langt borte et Kirketaarn glindse i Solskinnet. Der vandrede hun nu ogsaa hen; men i Kirkebyen var der øde og stille, og de sorte Kors stode ogsaa her paa alle Døre. Da steg hun op i Kirketaarnet og saae vidt ud til alle Sider; men forgjæves — der var intet Menneske at see, og hun tvivlede nu ikke længer paa, at hun jo var den eneste levende Sjæl paa Øen. Da græd hun bitterlig og faldt paa sine Knæ og bad. Et Glimt af Haab kom igjen i hendes Hjerte, og hun troede dog vist, der maatte være eet Menneske tilbage idetmindste, men som maaske gik ligesaa forladt og bekymret, som hun, og troede hele Verden uddød omkring sig. Nu tog den bekymrede Elna Klokkestrængen i sin lille, hvide Haand og ønskede kun, at hun havde Styrke til at ringe med den store Klokke, at hvis der var nogen Levende tilbage, de da kunde høre det og komme hende imøde. Først bad hun sit Fadervor og slog med Knevelen ni Slag paa den store Malmklokke, eet Slag for hver af de syv Bønner og to for Indledningen og Beslutningen i den hellige Bøn. Derpaa drog hun i Klokkestrængen, og det var ligesom det tunge Malm bevægede sig af sig selv for den fromme Jomfrues Haand. Det rungede dybt og klart over de øde Marker, og da Klokken hang stille igjen, slog hun atter med Knevelen de ni hellige Slag og holdt inde. Da den sidste Klang forstummede, var det igjen stille som i en Grav omkring hende; hun hørte ingen Lyd i det Fjerne og saae intet

Menneske nærme sig. Haabløs steg hun ned igjen af Taarnet, og saaledes vandrede hun nu fra Kirke til Kirke og ringede allevegne med Kirkeklokkerne; men Ingen hørte det, og Ingen kom hende imøde. Tilsidst sank hun udmattet til Jorden og bad Gud tage hendes Sjæl til sig, hvis hun nu længer skulde vandre saa ene og forladt. Da saae hun atter en Kirke for sig og steg med Møie op i Taarnet, for dog endnu engang at anstrenge sine sidste Kræfter og lade Kirkeklokken udtone hendes dybe Kummer. Da Klokken taug, syntes hun, at det gjenklang usædvanligt i det Fjerne, og hun hørte nu langt borte en Kirkeklokke ringe; den klang glædelig som til Bryllup eller hellig Aften. Da den ophørte at kime, klang ogsaa der de ni hellige Slag høitidelig i Aftenrøden. Da blev Elnas Hjerte fro; hun følte sig underlig styrket og vandrede nu did, hvorfra Lyden var kommen. Da hun kom til næste Kirke, ringede hun igjen, og nu klang Gjenlyden nærmere. Den kom fra Nabo-Kirketaarnet ved Almebjerg. Hurtig steg hun ned af Taarnet og gik tværs over Marken ad en Gangsti mod den saakaldte Paradisbakke. Da hun kom midtveis, modtog hende en deilig Dal, hvor Foraaret syntes at have hentryllet alle sine Yndigheder paa eet Sted, og nu kom en ung Mand hende imøde med flyvende Lokker og udbredte Arme. Med et høit Glædesskrig styrtede hun i hans Favn — og saae dog kun endnu, at det var et Menneske; men med tusindfold større, med unævnelig Glæde opslog hun sine Øine og saae, at dette Menneske var Rudolph. At møde den trofaste Beiler, den skjønne, elskede Rudolph, her, hvor blot Synet af et Menneske var en overvættes Salighed for hendes arme, forladte Hjerte, det var saa ubegribelig, saa overvældende en Lykke, at Glæden nær havde dræbt hende i hans Arme.

„Min Elna! min elskede Elna!" — raabte Rudolph

atter og atter, og Barm mod Barm og Læbe mod Læbe, stode de som to gjenfundne Elskede i det salige Paradis, efterat en Verden fuld af Grave havde adskilt dem. Her behøvedes ingen Tilstaaelse om den ømmeste Kjærlighed; de syntes at maatte have elsket hinanden nu, om de saa aldrig før havde drømt om hverandre. De forstummede af Fryd, deres Glædestaarer blandede sig paa de glødende Kinder i den høieste Henrykkelse, og deres Fryd blev Andagt og aabnede deres Læber til Herrens Lov og Tilbedelse.

Ved Stranden paa hin Side Almebjerget laae Snekkerne for Anker med Rudolphs tappre Stridsbrødre; men Ingen af dem havde han tilladt at følge ham til det øde Land, hvor de nu vidste den sorte Død havde raset, og hvor intet Spor af Liv syntes ladt tilbage. I trende Dage havde han bedet dem vente ham ved Stranden og ikke forlade deres Snekker; men kom han da ikke med sin gjenfundne Elskede og gav dem et Tegn fra Kysten paa, at Øen var beboelig, da kunde de vide, han var død eller smittet af Pesten, og da havde de maattet sværge ham, ufortøvet at heise Seil og overlade ham til sin sørgelige Skjæbne.

I den skjønne Gjenfindelsens Dal, som med Rette kaldtes Paradisdalen, og som endnu bærer dette Navn, stod der ved Aaen en lille mostakt Hytte, omsnoet af Vedbenderanker. Døren var ikke tilluft og heller ikke betegnet med det sorte Kors; der syntes en Eremit at have boet i stille Lyksalighed, men var nu enten død andensteds eller bortreist af Landet, af Frygt for den Ulykke, som dog ikke havde naaet hans stille lykkelige Dal. Der fandt Rudolph og Elna Vederkvægelse og Ly, og det var ligesom en venlig Skytsaand havde ventet dem der og beredet Alt iforveien til deres Modtagelse.

De fortalte nu hinanden Alt, hvad de havde lidt og

oplevet siden sidst de saaes paa Hokelet Borg. Elnas Taarer randt atter ved den fromme Moders Minde; men Rudolph bortkyssede den milde Vemodstaare, og hun smilede atter livsalig ved hans trofaste Hjerte. Nu spurgte hun til Sigurd og fortalte hvor besynderligt hun ved Moderens Syn havde opdaget, at den herlige Yngling maatte være hendes Broder. Da steg et Suk fra Rudolphs Hjerte for hans uvisse Skjæbne; men han satte sin Lid til Gud og den troe Broder Halfdans Løfte, og haabede visselig at see Sigurd og Brødrene igjen.

Det var nu sildigt, og Elna behøvede Hvile. Et enligt Leie stod beredt i den venlige Hytte; men Elna tøvede, og Jomfruens blufærdige Kinder rødmede; da forstod Rudolph den fromme Piges Frygt, og han tog Rosenkrandsen af sin Hals og sagde: „til en Herrens Tjener har forenet vore Hænder, som vore Hjerter allerede ere forenede for den alvidende Guds Aasyn, skal denne hellige Krands adskille Brudgom og Brud; derpaa giver jeg dig mit Ridderord, liden Elna!" da berørte hun hans Kind med de jomfruelige Læber, bad ham tusind god Nat og slumrede rolig ind ved hans Side. Rudolph laae længe vaagen og saae paa den slumrende Jomfru, som smilede huldsaligt i Drømme, som en Lysets Engel i de hvide Klæder, bestraalet af Maanens blufærdige Skjær. Tilsidst gled ogsaa et roligt Blund over hans Øienlaage, og da han vaagnede, skinnede Morgensolen alt i Hytten; Elna syslede munter omkring ham og bad ham god Morgen. Han sprang hurtig fra sit Leie og omfavnede den yndige Jomfru, som nu atter blomstrede fro, lig en Rose mellem grønnende Grave, i den gjenfødte, oplivende Vaar.

Femtende Kapitel.

Rudolph og Elna besluttede nu at gjennemvandre Øen tilsammen og aabne de tillukte Huse, at den friske Foraarsluft kunde gjennemveire dem og gjøre dem sunde og beboelige igjen, førend Rudolph kaldte sine brave Staldbrødre iland. Haand i Haand gik de Elskende gjennem det øde Land, og mangent Suk steg fra Rudolphs troe Bryst for hans ulykkelige Fædrenes. Da de kom til Styrtebakkerne paa Lyngen ved Hokelet, hørte de en underlig Lyd under Jorden, som af Vaabengny, Seiersraab, blandede mellem hverandre; og nu saae de en utallig Skare smaa, sorte Underjordiske udvandre af Jorden og langt borte styrte sig i Havet. De forfulgtes af en mindre Hær Underjordiske, men som Alle vare hvide i Huden og iførte lyse Bjergmandskofter. I Spidsen for Seierherrerne kjendte de Surting, og ved Siden af ham gik de to smaa kronede Dværgefolk, som Elna kjendte fra de natlige Besøg. Saasnart den sorte Dværgeskare var forsvunden, vandrede den seirende Hær tilbage og forsvandt paa samme Sted, hvor de vare opstegne. Men der hørtes længe efter en Lyd under Jorden ligesom af Sang og liflig Strængeleg.

Dette ansaae Rudolph og Elna for et lykkeligt Tegn, og de troede nu ogsaa forvist, at Surting og hans lille Bjergfolk ikke mente det Ondt med Nogen, og at de herefter vilde være mindre farlige, da de Sorte havde forladt dem, som udentvivl vare de ondartede iblandt dem, og som maaske havde mere Deel i Landets Ulykke, end Nogen vidste.

Om Aftenen gik Elna med Rudolph ved Haanden over Rispebjerget; men de saae og hørte Intet meer til de Underjordiske. Den gamle Bonahvede lod sig heller ikke see paa sin hvide Hest, og det bestyrkede Rudolph end mere i den Tro, at det kun var de sorte Underjordiske, der nu vare udvandrede af Landet, som hans gamle Fader saa ivrig havde bekæmpet, og som han selv efter Døden havde varslet for. Rudolph takkede Gud og glædede sig af Hjertet over, at den herlige Helteaand nu havde Ro.

Efter tvende Dages Omvandring, gik Rudolph og Elna tilbage til Paradisdalen, og da Tiden nu var nær, inden hvilken Rudolph havde lovet at give sine Staldbrødre det aftalte Tegn paa, at han levede og havde fundet Øen beboelig, saa tog han Elna ved Haanden og gik over Almebjerget med hende ned imod Stranden. Han tog en Green med fra Skoven med det unge lysegrønne Mailøv; den behang Elna med grønne og røde Silkebaand, og Ridderen plantede derpaa den festligt smykkede Green, som et Vaarens og Haabets Banner, paa Strandbredden. Da hans Staldbrødre saae det fra Snekkerne, bleve de glade og ilede nu flyngevis iland paa deres Baade og omfavnede deres lykkelige Høvedsmand, som de gjerne strax havde fulgt til den dødsstille Ø, havde han ikke saa strengelig forbudet dem det. De hilsede ærbødig den skjønne Elna og ærede hende som deres Høvdings Brud.

I den yndige Paradisdal opsloge nu de raske Nordhelte deres Telte, og da de næste Morgen bestege Almebjerget, for at tage Landet i Øiesyn og lade Rudolph udskifte dem Ager og Eng — da saae de en talrig Flaade lande ved Kysten og en stor Skare Mænd og Kvinder stige i Land med deres Børn paa Armene, ledsagede af over tusinde unge Karle og Piger. Pigerne sang og dandsede glade om det grønne

Vaarbanner paa Kysten, som Rudolph havde ladet staae til et Tegn for den Fremmede, at der atter var Liv og Foraar og glade Mennesker paa Øen. De fremmede Piger bandt flagrende Silkebaand og gyldne Smykker paa Maigrenen, medens de raske Ungkarle svang sig paa deres Heste og droge med Sang og Spil hen over de grønne Enge. I Spidsen for Toget gik en gammel Christenpræst med det hellige Kors i sin Haand, og efter ham fulgte fire Riddersmænd, som vare høiere, end alle de Andre. En af dem modtog af Pigernes Hænder det smykkede Vaarbanner og svang det lystelig over sit Hoved. Det var en skjøn, lyshaaret ung Mand; en tigerspættet Hingst dandsede let med ham over Grønningen — det var Sigurd — den muntre lykkelige Sigurd — hans sælsomme Brud, den smukke Vanda, gik fremmerst i Pigernes Skare; men ved Sigurds Side red Rudolphs tre Brødre. Den stærke Eisten var et Hoved høiere, end dem Alle, og havde Kæmpesværdet i sin Haand; han tumlede en vild, fraadende Skimmel og lignede saaledes forunderlig sin vældige Fader. Men Halfdan havde sin Harpe i Armen; hans Ganger gik from som et Lam under ham med løs Tøile, medens Skjalden greb i Harpen og sang:

„Med Sommer i Land, med Sommer i By
Komme Helte fra Hedningekysten;
Med smilende Møer til Freden de tye,
Og ikke til Kæmpedysten.
De troe har udkæmpet den store Strid:
Fra Fader og Moder de ginge,
Til Herren satte de al deres Lid,
Og Tabet tyktes dem ringe.
Over salten Sø
Til den fremmede Ø

Under Korsets Banner de ginge;
Os følge de Skarer med Sommer i By —
Med smilende Møer til Freden de tye,
Vil boe under Herrens Vinge.

Smil atter venlig, o Fædrenenø!
Oplev med den gjenfødte Sommer!
Dit Navn skal ikke af Verden uddøe:
See! Livet forynget gjenkommer;
I dit Blomsterskjød,
Er en Slægt gjenfød —
Den skal voxe under din Skygge!
Med Jubel den kommer, med Sommer i By —
— Under Korsets Ly
Skal dens Sønner boe her og bygge!"

Saa sang Halfdan — og Rudolph kjendte nu fra Høien saavel den elskede Broderskjald, som sin Ven Sigurd og de to andre trofaste Brødre. Han ilede dem med et høit Glædesraab imøde, og da hans tappre Stridsbrødre saae deres Høvding i de fremmede Krigeres Arme, mærkede de først, at det var Venner, som nærmede sig med den store brogede Folkeskare — thi de havde hidindtil uvisse seet paa det store Tog og vare lige beredte til at modtage dem enten som Venner eller Fjender. — Elna fulgte Rudolph til hans Brødre og de talrige Fremmede; hun kjendte Sigurd igjen og modtog ham glad, som sin Broder. Derpaa sluttede hun sig fro til Pigernes Skare, som især vare hende velkomne blandt de mange fremmede Mænd. De tappre Nordhelte blandede sig nu ogsaa glade i de Fremmedes Skare, medens Rudolph fløi fra Favn til Favn og hørte med Forundring Brødrenes sælsomme Hændelser, og hvorledes Rygtet om

Burgunderholms Ødelæggelse havde hidkaldt dem med deres troe omvendte Folkeskare, for atter at bebygge den elskede Fædreneø. Eisten knugede Rudolph til sit Kæmpebryst og sagde: „det kan jeg lide, Broder Rudolph! du har ikke ladt Hav eller Pestilense faae Bugt med dig, og jeg træffer dig her i et Heltelag, som jeg gad slaaes med, hvis vi ikke vare Landsmænd og Venner. Vi Brødre har heller ikke teet os ilde; og seer du mit gode Sværd! det er nu ligesaa ærligt og christeligt som dit; jeg har heller ingen Ulykke gjort med det endnu, som du spaaede, undtagen paa vore og Vorherres Fjender."

„Trofaste Kæmpebroder!" — sagde Rudolph — „du er den samme brave Karl, som du altid har været, og tager jeg ikke feil, saa er du endogsaa lidt frommere og bedre end før."

„Ti stille dermed!" — raabte Eisten og blev blodrød — „det har jeg ingen Ære af, Broder! jeg har seet min Overmand maa du vide; men han var da, Gud ske Lov! en Djævel, eller idetmindste intet levende Menneske. Men ikke et Ord meer om den Sag! — jeg kan blive gal, naar jeg tænker derpaa."

„Tal ikke meer derom, Broder Rudolph!" — hviskede Guttorm — „jeg har ikke længe brugt Bøilen og har den heller ikke med mig."

„Gud velsigne dig og din Fæstemø! fromme trofaste Broder!" — sagde nu Halfdan og trykkede inderlig Rudolphs Haand, medens han saae paa liden Elna med et stille, deeltagende Blik — „jeg vidste det nok du kunde ikke døe — for du var jo elsket."

Men nu rev Sigurd ham atter ud af Brødrenes Arme, og Rudolph sagde sjæleglad: „ikke sandt? Sigurd! du er ogsaa den Gamle, kun paa een Ting nær, haaber jeg" — —

„Jeg veed hvad du mener“ — afbrød Sigurd ham — „og tro mig, jeg er Christen i Hjertet; men naar jeg ogsaa har viist, at jeg er det i Gjerningen, see! — saa staaer der en Herrens Tjener, og hist staaer min elskede Brud. O Rudolph! en dobbelt salig Himmel venter mig, og jeg er allerede lyksalig i Haabet.“

Nu nærmede ogsaa den gamle Broder Martin sig til Rudolph, og Ridderen modtog ham med Ærbødighed, som den troe standhaftige Hyrde, der med sin hellige Aronsstav førte det udvandrede Folk til Freden og det forjættede Land.

De fremmede Piger bekrandsede Elna og Rudolph som Festens Konge og Dronning eller som det nu kaldes: Maigreve og Maiinde; — thi aarlig gjentages ved Sommerens Komme denne glade Folkefest, der har vedligeholdt sig her i Norden fra de tidligste Tider under Navn af Sommerby. — Under glade Foraarssange gik Toget frem til Kirken; tre Gange droge de med Sang omkring den; derpaa knælede de ved Kirkedøren og sang Fadervor. Kirkedøren stod aaben, og Broder Martin gik ind og holdt Gudstjeneste for saamange, som Kirken kunde rumme; men udenfor istemmede mange hundrede Læber de høitidsfulde Psalmer under aaben Himmel. Martin døbte ogsaa den Dag Mange og lagde Rudolphs og Elnas Hænder sammen for Herrens Alter. Da han lyste Velsignelsen over deres Hoveder, stod Sigurd ved Kirkedøren. Vanda stod bly ved hans Side og vovede ikke at betræde den hellige Tærskel. Da vinkede Fader Martin ad dem og sagde: „træder kun hid i Herrens Hus, I Elskelige! nu tør jeg indvie Eder i vort Samfund og velsigne Eder som Herrens Udvalgte; jeg har seet eders Troskab og vil forkorte eders Prøvetid!“ Da blussede Sigurds Kinder; den skjønne Vanda bævede af Fryd og traadte rødmende ved hans Haand ind i Kirken. Hun gik endnu i det fø-

grønne Klædebon med den hvide Flig; men Fligen var altid vaad, som de Bølger, hvorfra hun var opsteget til Livet. Først da det hellige Vand nu berørte hendes Lokker og indviede hende til det evige Liv, først da tørredes Fligen paa det søgrønne Klædebon, og den frelste Vige faldt med glade Andagtstaarer ned paa sine Knæ og svoer Herren Troskab i Evighed. Ogsaa Sigurd laae inderlig tørt for Herrens Aasyn; og da Pagtens Vievand kjølnede hans Isse, glødede Hjertet i hans Bryst, og det var ligesom han saae Himlen aabne sig og al dens Herlighed straale ham imøde. Da kom han sin skjønne Drøm ihu i Troldmandens dunkle Bolig og syntes, at det nu var opfyldt, hvad den fromme Marna havde forjættet ham i hendes Dødsstund. Nu vidste han, at hun var hans Moder, og hun svævede atter forklaret for hans henrykte Sjæl og velsignede ham. — Da Sigurd og Vanda vare døbte, førte Martin dem til Alteret, lagde deres Hænder i hverandre og lyste Velsignelsen over dem, som Brudgom og Brud. Ogsaa Thorvald og hans Brud bleve nu døbte og forenede, og mange glade Ungkarle og Piger bleve den Dag Brudgomme og Brude.

De lykkelige Brudepar droge Haand i Haand fra Kirken til Paradisdalen, ledsagede af Rudolphs Brødre og den talrige Folkeklynge. Saa stor en Brudeskare var aldrig seet paa Burgunderholm, og lykkeligere Mennesker havde aldrig betraadt den skjønne Klippeø. Med Sang og festlige Dandse blev Dagen høitideligholdt. Fra Skibene var bragt Levnetsmidler og Vin i Overflødighed. Om Aftenen sade Sigurd og Brødrene tilsammen i den yndige Paradisdal; Faklerne flammede mellem de lysegrønne Træer, og Brudeskarerne dandsede glade omkring dem. Eisten tømte hyppig det fyldte Bæger, medens Halfdans Harpe klang lifligt under det store stjernelyse Brudehustag. Elna hvilede sit Hoved ved Ru-

dolphs Bryst, og den skjønne Vanda trykte Sigurd i Haanden med evig Kjærlighed og Salighedshaab i det glædesvimlende Blik. Da hævede Halfdan sine Øine mod Himlen; han saae Karlsvognen glimte i Nordøst, og Hjertet svulmede i Skjaldens længselfulde Bryst. Hans Snekke laae seilfærdig ved Kysten for at føre ham til det hellige Land. Endnu engang trykkede han de trofaste Brødre til sit Hjerte og sang:

„Farvel, I Brødre, djærve, troe!
Hos Eder kan ei Skjalden boe;
Farvel, min Barndoms grønne Strand!
Her er dog ei mit Fædreland.

Her flammer Brudefaklen prud;
Men her jeg finder ei min Brud —
For mig hun smiler ei paa Jord —
Min Kjærlighed i Himlen boer.

Mod Øst, mod Øst gaaer nu min Gang
Med Pilgrimsstav, med Harpeklang —
Hvor Stjernekarmen ruller nu,
Didhen, didhen staaer Skjaldens Hu.

Den over Oliebjerget gaaer,
Ved Kedron Stjernen stille staaer,
Den seer hvor Lyset kommer fra —
Den ruller over Golgatha.

Did, hvor den høie Frelser stod,
Did kalder mig hans Hjerteblod.
Farvel, hver Ven paa Verdens Ø!
Hvor Herren levede, vil jeg døe.

Mod Øst, mod Øst gaaer Skjaldens Gang,
Med Pilgrimsstav, med Harpeklang;
Af Jorden slettes skal mit Spor —
Min Kjærlighed i Himlen boer."

Saa lød Halfdans Affkedssang i den glade Bryllupsnat; han vandrede stille med sin Harpe til Snekken, og Ingen turde holde ham tilbage; thi han opfyldte et helligt Løfte, og Skjaldens længselsfulde Hjerte havde heller ikke hjemme paa den lykkelige Ø. Selv den store Brudesal i Paradisdalen var for snever og fattig for hans Sjæl; hans Hu stod til et andet Paradis, og gjerne havde den fromme Rudolph taget Elna ved Haanden og fulgt Pilgrimmen til det hellige Land, havde Burgunderholms Lyksalighed ikke holdt ham tilbage. Men Eisten reiste sig og lod det fyldte Bæger staae, da han saae Halfdan bortvandre: „sørg du for Burgunderholm og vore Flygtninge, Broder Rudolph!" — sagde Kæmpen — „tag Guttorm paa Raad med dig! han har mere Forstand i Panden, end jeg skjøtter om; men jeg gaaer med Halfdan! — hvad skal jeg her, hvor der er Ingen at slaaes med? nei, med mit gode Sværd vil jeg gjøre Plads for Broder Halfdan gjennem den vide Verden, at han kan gaae sin Pilgrimsgang i Fred og synge Moders Buggesang for mig til sin Harpe, indtil jeg bliver saa god og from som du og han. — Lev vel, Brødre! seer I ikke mig og Halfdan tilsammen igjen, saa seer I nu Ingen af os meer. Ræk mig ogsaa din Haand, raske Sigurd! du og Broder Rudolph har nu hver sin Brud — jeg har ogsaa min, og det er mit gode Sværd; med det i Haand vil jeg leve og døe ligesaa lystig som I Andre. — Farvel!"

Nu svang Eisten sig paa sin Skimmel og indhentede Halfdan, og medens de tusinde Bryllupsgjesters Jubel klang

fjernt fra den oplyste Paradisdal, skinnede Maanen stille og vemodig paa den flyvende Snekke. Eisten stod ved Forstavnen som en Oldtids-Kæmpeaand, lænet til sit drabelige Sværd; men ved Bagstavnen stod den stille Skjald med sin Harpe; han saae tilbage til de flygtende Kyster og sang endnu engang til Afsked:

„Farvel, farvel, I Brødre troe!
Hos Eder kan ei Skjalden boe —
Farvel du elskte, dunkle Strand!
Du var dog ei mit Fædreland.

Farvel, farvel, o Kongemø!
Hvor Stjernen blinker vil jeg døe;
Den seer hvor Lyset kommer fra —
Den straaler over Golgatha."

En mild Vemod blandede sig i Glæden for Rudolph og Sigurd. Da der blev stille i Dalen og Faklerne udsluktes, gik de to lykkelige Brudepar til den ensomme Hytte, medens de talrige Nybyggere, efter Rudolphs Anviisning, vandrede skarevis til Byerne, for atter at oplive de forladte Boliger. Men da Alting var roligt i Dalen, kom i den stille Brudenat de to smaa kronede Dværgefolk til Eneboerhytten. De bragte en Krands til Elna og en til Sigurd, og de sang venligt, medens de bøiede deres kronede Hoveder:

„See Glæden gjenkommer
I Timernes Dands,
Og Smilet er gjenfødt i Taareglands —
Nu bringe vi Eder i smilende Sommer
Jer Brudekrands!

Vi ogsaa har smykket en Mø saa prud;
Vor Søn nu omfavner sin lille Brud.
— Saalænge I gjemme de Krandse smaa,
Jer Slægt skal blomstre og ei forgaae!"

Saa sang de venlige Skytsvæsener og forsvandt. De lykkelige Brudepar bortkastede ikke de uskyldige Krandse: de gjemte dem vel, og Krandsene visnede aldrig, men gik siden fra Søn til Søn i deres blomstrende Slægt. Burgunderholm blev nu atter den samme lykkelige Ø, som i fordums Dage. Fromhed og Kraft, nordisk Troskab og Kjærlighed har endnu ikke forladt den lille mærkelige Klippeø, som under Dannerkongens Scepter bevarer selv sin Frihed og kjender ingen Herre uden Gud og det Kongehus, som de bjærve Øboere selv frivilligt har udvalgt til deres Styrere. Sagnet om de Underjordiske er endnu ikke uddød paa Øen, og der gives endnu Mennesker, som paastaae at have seet disse sælsomme Væsner.

Helias og Beatricia.

Et Eventyr.

I Keiser Theodosii Tid var der en Herre til Cleve, som hed Diderik. Han havde i sin Velmagt været saare berømt for sin Manddom og ridderlige Færd, og Keiseren holdt ham ogsaa derfor i stor Agt og Ære. Men nu var han gammel og graa; hans Heltekraft var ikke mere synlig tilstede, men laae nu stille forborgen i Oldingens Sjæl. Hans gamle Stridshingst var blind og stiv; den stod nu rolig i Stalden ved Naadsensfoderet; selv sad Gubben paa sin Borg ved Nymwegen og saae mangengang med et vemodigt Smil paa sit rustne Pantser, som, sort og kæmpestort, hang paa Muren i Riddersalen blandt de hæderlige Levninger af erobrede Tyrkefaner. En eneste Datter var den gamle Herres Glæde og Haab; thi Sønner havde han ikke, og hans troe Hustrue var tidlig gangen forud til Gud. Beatricia var denne Datters Navn; at see hende lykkelig paa Jorden var Gubbens høieste Ønske og, saa at sige, det sidste Baand, som bandt hans mødige Sjæl til denne timelige Verden.

Tidlig var ogsaa Beatricia dannet til Gudsfrygt og ærbare Sæder, og Naturen havde med rund og moderlig Haand givet hendes Legeme Yndigheder, som, i priselig Forening med Sjælens endnu herligere Gaver, gjorde hende værdig til at pryde en Fyrstethrone. I et Kloster havde hun modtaget sin første Opdragelse, medens Faderen færdedes i fjerne Lande; men til at leve og døe i den dunkle Celle var hun ingenlunde skabt: dertil var hendes Aand for livlig og Verden hende for skjøn; ei heller var Saadant Herr Dideriks Villie, og da Oldingen satte sig til Ro paa sin Borg, for-

lod den blomstrende Beatricia Klosterskolen og pleiede med barnlig Omhu den graanende Helt. Mangengang forglemte han ogsaa for hendes Ungdom sin høie Alder og glædede sig ved at see paa de Turneringer og Fester, som han selv dog ikke længer kunde tage Deel i. Dog aldrig udslettedes af Beatricias Hjerte de rene Billeder af hin stille og fromme Ensomhed, hvori hendes Barndom saa blidelig var henrunden, og midt i den mere høirøstede Verdensglæde fløi tidt et lønligt Erindringssuk tilbage til den stille indmurede Klosterhave, som nu dog syntes hende saa snever og ensom. Beatricia var nu en fuldvoxen Jomfru, og mange ædle Riddere meldte sig allerede som Beilere og søgte ved Fester og Ridderspil at drage hendes skjønne Øine paa sig. En Dag kaldte den gamle Ridder Diderik sin Datter for sig, klappede hende venligt paa den rødmende Kind og sagde: „den Tid er vel ikke langt borte, min Datter! da jeg skal lægge mit Hoved til Hvile hos mine Fædre; saa er Borg og Land din Arv; men mit rustne Riddersværd vil da neppe mere, som nu, holde Fjender og Røvere fra Landet. Din Arm er rund og smuk; men til Skjold og Glavind har Gud ikke skabt den, og kunde du endogsaa i Fred regjere langt visere og bedre, end jeg, hvilket jeg dog hartad tvivler paa; ugjørligt vilde det dog være dig i Nød og Fare at forsvare Folk og Land, som det sig bør. En Ægtefælle maa du vælge dig, som kan være dig en Medhjælp i Raad og Daad, og er dit Hjerte ikke anderledes skabt, end andre Kvinders, vil denne Pligt ikke heller falde dig saare tung at opfylde. Mange Herrer og statelige Riddere, og blandt dem Grev Albrecht, Ridder Hugo og hans tvende Brødre, have Alle beilet til din Haand; hvad vil du, jeg skal svare dem? min Datter!"

„At jeg Ingen af dem kan give min Tro" — svarede den blufærdige Jomfru og bøiede sit Hoved mod Oldingens

Hjerte — „O Fader!" — vedblev hun med et ængsteligt Suk — „enten veed jeg slet ikke hvad Elskov betyder — eller visselig! jeg elsker allerede; men jeg gruer ved at tænke derpaa."

„Det er mig ingen glædelig Tidende" — tog den Gamle til Orde — „i det Stykke kommer I Døttre alt for ofte eders Fædre i Forkjøbet; men siden det nu eengang er saa, og vel heller ikke er let at gjøre om, saa sig da nu hvilken Mand det er, som i Løn har lokket dit Hjerte, og hvem din Hu saa stadig staaer til, men især hvorfor du gruer ved at tænke derpaa! — for saaledes pleier det ikke at være med den rette og oprigtige Elskov."

Nu fik Datteren Mod og fortalte sin Fader hvor storlig han feilede, hvis han formente, at hun uden hans Vidende og Villie havde stiftet Elskovsord med nogen Ridder eller Svend, men at den Mand, hvem hendes Hu stod til, endnu aldrig paa menneskelig Viis havde staaet hende for Øie, men var kun et Syn, hun i Drømme engang havde havt, og som hun aldrig siden kunde glemme.

„Det var den første Nat, jeg sov udenfor Klosterets Mure" — fortalte Beatricia — „at jeg havde hin stærke Drøm. Mig syntes, at jeg stod ved Vinduet hist henne i Riddersalen og saae ud over Rhinen: den var klar som et Speil, og see! da kom en stor, hvid Fugl svømmende ned ad Floden; den havde en Guldkjæde om sin Hals, og ved Kjæden fulgte der et lille Skib med Silkeseil og gyldne Raaer; i Skibet stod der en ung Ridder, saa skjøn som den kjære Herre Christ; hans Aasyn lyste venligt som Fuldmaanen, og paa Masten hang der et Skjold; deri stode otte gyldne Sceptere og en Zinnobersten." —

— „Hvad siger du" — afbrød hende Hr. Diderik — „dette er jo det Vaaben for Cleve, som forlængst er spaaet

mine Fædre; men om dette gamle Sagn har jeg jo aldrig sagt dig et Ord. — Nu, bliv ved, min Datter! Drømme ere vel ikke altid at foragte."

Og Beatricia vedblev: „ved den unge Ridders Side klang et funklende Guldsværd; om hans Hals hang et Jagthorn; men i Haanden holdt han en sølvstrænget Lut; deri greb han med dristig Haand, medens han opløftede sine Øine paa mig og sang. Det var som Bølgerne krusede sig mildt ved den lifslige Klang og tonede med, og jeg kunde ikke længer modstaae de tusinde Fortryllelser: Hvo er du? skjønne Fremmede! — udbrød jeg og bøiede mig ud over Bølgerne imod ham; men neppe var det ulykfalige Ord udtalt, førend Guldkjæden brast af Fuglens Hals med en skurrende Klang, den liflige Sang endtes i et Suk og forstummede, og Skibet begyndte at synke. Det sank dybere og dybere i den svulmende Flod — og forgik for mine Øine; forgjæves udbredte Ridderen sine Arme imod mig — han gik med Skibet til Grunde; men den hvide Fugl udslog sine Vinger og fløi klynkende bort. Da vaagnede jeg og saae, det var Altsammen kun en skuffende Drøm; men den skjønne Ridders Billede kan jeg aldrig mere glemme, og mangengang staaer jeg endnu hist ved Vinduet og seer ud over Floden, om den hvide Fugl dog ikke vil komme med Skibet og med Ridderen; men den kommer ikke; da husker jeg paa, det kun var en Drøm, og vender mig bort og" — — Her taug Beatricia, og de klare Taarer flode hende i Øinene.

„Græd ikke! mit Barn!" — sagde Hr. Diderik, efter at han længe havde siddet tankefuld og tiet — „hvad Gud vil, der skal komme, det kommer vissselig engang. Din Drøm er vel ikke af det Slags, som man ganske skal slaae hen i Vind og Veir, og gjerne kan det ske, at noget Lignende engang times dig; for det Tilkommende som det Forgangne

afbildes ofte saalunde for os kortsynede Mennesker, naar det Nærværende og hvad vi kalde Virkeligt er skjult for vore Øine; men vi maae vel vogte os, at saadanne Syner ikke forvilde vor Gang fra Gud og fra Menneskene; for da ere de ikke af de gode, men komme fra Mørkets og Vildfarelsens Rige. Det huer mig ikke, Barn! at du just skulde drømme Dette den første Nat, du sov uden for det hellige Kloster, og noget Betænkeligt er der altid ved et Syn, som forgaaer, naar man spørger hvad det er: hvad der er af Sandheden skyer jo ikke Lyset. Dog det være nu hermed som det vil! et Menneskeliv er dog for vigtigt til, at en uvis Drøm maa gribe virkeligt ind deri og forstyrre det. Skal min Stamme nu ikke uddøe med dig, men — hvad jeg haaber — paany opblomstre for de tilkommende Dage, ja vorde stærkere og mægtigere, end nogensinde før, da maa du ikke bortdrømme din Ungdom med et Skyggebillede, men snarlig vælge dig en Brudgom blandt de mange ædle Riddere, som allerede beile til din Haand!"

„Skal det endelig saa være" — sukkede Beatricia — „og kommer han dog aldrig, hvem mit Hjerte og Sind staaer til, saa giv mig da til den Mand, som jeg høiest kan agte! og lad min Haand vorde Turneringsprisen for den tappreste Ridder i Landet!"

Med stor Glæde hørte Hr. Diderik denne sin Datters Beslutning. Saaledes tyktes det ham ogsaa priseligst og bedst, og nu troede han at kunne lægge sig tryg til Hvile hos sine Fædre, siden han nu vidste, at ikke blot forgængelig Skjønhed og udvortes Skin, men ægte Ridderkraft og Mandemod skulde smykke den Mand, ved hvem hans Slægt og Folk skulde velsignes. —

Føie Tid efter at Fader og Datter saaledes havde talet tilsammen, faldt Hr. Diderik i en svar Sot og døde. Men

først havde han ved Herolder ladet kundgjøre sin Datters Beslutning vidt om Lande og æsket alle ædle Riddere, som vilde bryde en Landse for hendes Haand, til en alvorlig Ridderfegtning paa hans Borg ved Nymwegen. Naar Kampen var endt og Seierherren i trende Dage havde oppebiet enhver Medbeiler, som endnu maatte være paa Veien, da skulde Bryllupet feires og Brudgommen overdrages alle Borgherrens Herligheder. — Saaledes havde Hr. Diderik kundgjort sin og sin Datters Villie. Sorgen over hans Død forhalede kun Tiden og Stunden; men hellig og urokkelig forblev, som Ridder Diderikś sidste Villie, den faderlige Bestemmelse. Alene sad nu den sørgende Jomfru tilbage paa Borgen, og neppe havde den gamle Helt lukket sine Øine, førend det alt indtraf ligesom han havde forudsagt: det rustne Riddersværd holdt nu ikke længer, som før, Fjender og Røvere fra Landet, og Beatricia saae med stor Bedrøvelse hvor jammerligt hendes arme Folk blev plaget og det skjønne Land ynkeligen hærget af de vilde og dumdristige Fribyttere. Tyve og Mordere toge Overhaand i Landet, og den blufærdige Jomfru havde Ondt nok med at holde Fred og Mandstugt paa sin egen Borg.

Sørgetiden var forbi, og den udsatte Turneringsdag var forhaanden. I prægtige Rustninger ilede Ridderne til Nymwegen og søgte ved glimrende Optog og smigrende Ord at vinde Brudens Velbehag, førend de med Landse og Sværd skulde kæmpe om hendes Haand. — Forgjæves søgte det jomfruelige Øie blandt Beilernes pyntelige Skare det Billede, hvorom hun endnu idelig drømte. Mange favre Riddere saae hun, og mange, hvis Aasyn bebudede ædel Kraft og ridderlig Aand; men den ranke, lyshaarede Ungersvend, med de himmelblaae Øine og den sølvklare Stemme, med det klin-

gende Guldsværd og de otte Sceptere i Skjoldet, ham saae hun ikke, og med stor Bedrøvelse gik hun hen til sin kjære Faders Grav og bad Gud om Styrke til at fremme hans Villie.

Den første Turneringsdag kom, og da Skranken var opladt, skingrede Trompeterne lydeligt og Kampen begyndte. Det var ingen blot Leg med stumpe Landser og sløve Sværd; men her vankede mødige Arme og blodige Vander, og saaledes gik det i tvende Dage. Mangen stolt Ridder reiste sig aldrig meer efter den Færd, og Mange vare saarede til Marv og Ben; iblandt dem var Ridder Hugo og hans tvende Brødre; men Grev Albrecht blev begge Dage Seierherre, og hans Mandbom var saa stor, at der var Ingen, som paa den tredie Dag havde Lyst til at gjøre ham Bruden og Seiren stridig.

Grev Albrecht var den grimmeste Mand at see til; men Hjertet sad ham paa det rette Sted, og hvem hans brede Slagsværd eengang havde rammet, lystede ikke andengang at staae for dets Hug; han var tilmed et Hoved høiere, end de største Riddersmænd, og havde et saa grueligt Ðiesyn, helst naar han var bister, at smaa Børn græd og løb, saasnart de saae ham langt borte, og Kvinderne vendte Ðinene fra ham, naar de priste hans berømmelige Gjerninger. Ei anderledes gik det den arme Beatricia nu: hun maatte ære Grev Albrecht, som hendes tappreste Beiler — hun maatte agte ham høilig, som hendes tilstundende Brudgom; men see paa ham mægtede hun ikke, uden at Hjertet hartad blev koldt i hendes Bryst.

Da Grev Albrecht nu den tredie Dag holdt for Skranken paa sin fnysende Skimmel og ingen Modstander meldte sig, for paany at optage hans frygtelige Staalhandske, da stod Beatricia alene ved det aabne Vindue i Riddersalen og saae ud over Rhinen; men de salte Taarer trillede ned over Jom-

fruens Kinder og blandede sig i de speilklare Bølger. Og see! da opfyldtes hin sælsomme Drøm: en hvid Svane kom nu virkelig svømmende ned ad Floden; den havde ogsaa en Guldkjæde om sin Hals; efter Svanen fulgte ligeledes et lille Skib, og i Skibet stod en deilig, lyshaaret ung Ridder; hans Klædebon var blaat, som hans funklende Øine, Guldsværdet klang ved hans Side, og Lutten i hans Haand. Paa Masten hang ogsaa Skjoldet med de otte Sceptre og Zinnoberstenen, ret ligesom hun havde drømt det tilforn. Beatricia troede atter at drømme den velbekjendte levende Drøm; men da opløftede Ridderen sine himmelblaae Øine paa den forbausede Jomfru og sang med lislig Røst:

„Vær hilset! rene Billed
Af Englen, som mig ei forlod,
Hvorhen sig end forvilded
Paa Bjergene min Fod!

Svøm hastig, hvide Svane!
— Paa Borgen staaer den Jomfru prud —
Du skal mig Veien bane
Paa Dybet til min Brud!

De gyldne Sceptre funkle
Paa Skjoldet for hin Jomfru skjøn —
Flyer bort! I Skygger dunkle!
Forlader Bjergets Søn!

Udspill de Silkevinger!
Flyv fort, min Snekke! lystelig!
Hør! Gyldensværdet klinger!
Til Kamp det kalder mig!

Til Kamp og Seier vinker
Min Stjerne mig fra Natten ud —
Zinnoberstjernen blinker —
— Vær hilset! rene Brud!"

Saa lød den fremmede Ridders Sang, medens Svanen svømmede fort og Skibet gled forbi Borgen; det var ligesom Bølgerne fornam de liflige Toner og blandede velklingende deres Rislen dermed. Som drømmende, stod endnu Beatricia i Vinduet og saae og hørte, men vidste ikke selv hvor hun var, og, ligesom hovedsvimmel af Forundring og overvættes Glæde, bøiede hun sig ud over Bølgerne; hun aabnede allerede Læberne for at spørge: „Hvo er du? skjønne Fremmede!" men da overfoer hende pludselig en kold Gysen; hun kom sin Drøm ihu og taug — og Kjæden brast ikke om Svanens Hals; Skibet sank ikke heller; men den fremmede Ridder tog Skjoldet paa sin Arm og det klingende Guldsværd i Haanden, hilsede endnu engang den skjønne Beatricia og steg i Land for Alles Øine.

Endnu holdt Grev Albrecht for Skranken og ventede enhver kommende Modstander; men, forvisset om, at Ingen vilde melde sig, udstedte han allerede Herrebud til Bryllupsfærden og beskuede med et myndigt Herskerblik Borgen og alle dens Herligheder. Men da fremtraadte den fremmede Ridder, hilsede høflig til alle Sider baade Riddere og Damer, tog Grev Albrechts Staalhandske op, uddrog saa sit klingende Guldsværd og sagde: „Er det en Fremmed forundt at tage Deel i denne hæderlige Ridderfærd, og formenes det mig ikke at kæmpe ubekjendt, da staaer jeg rede at møde min Modstander, han komme paa hvad Maade han vil!" Kredsdommerne havde herimod Intet at indvende; men da Grev Albrecht saae sin skjønne, ubekjendte Medbeiler, som uden

Stridshest og Harnisk blot med Sværd og Skjold stod rede til den ulige Kamp, da steg han ned af sin Skimmel, løste Pantseret af sit brede Bryst og kastede det stoltelig paa Jorden; derpaa greb han Sværd og Skjold og sagde: „kom! unge Vovehals! nu er Kampen lige, forsaavidt det staaer til mig; Brystharnisk gjøres her ikke behov; thi saa høit naaer neppe dit Sværd;" — idetsamme fløi hans drabelige Sværd imod den unge Ridders Hoved, og sikkerlig havde han kløvet det i tvende Dele, eller skilt det fra hans Skulder, havde ikke Skjoldet imodtaget det drabelige Slag; men førend den kæmpestore Helt paany kunde hæve sit tunge Slagsværd, havde den fremmede Ridder sine Arme om hans Liv og strakte ham i samme Øieblik afvæbnet i Støvet.

Da glædede sig af Hjertet alle de Riddersmænd, som før vare gangne samme Vei ved den stærke Greves Haand; men Ingen glædede sig dog meer, end den deilige Jomfru, for hvem de Alle havde kæmpet forgjæves, og som nu stod paa Altanen med en Krands i Haanden af Laurbærblade og Roser. — Fraadende af Harme, foer Grev Albrecht op og greb rasende efter sit Sværd; men da traadte den øverste Kredsdommer, en graaskægget Ridder, imellem ham og den lykkelige Fremmede; „imellem Eder er denne Handel afgjort, ifølge denne Kamps særegne Vedtægt" — sagde Gubben — „nu er Krandsen din, unge Ridder! modtag den af Jomfruens Haand! og forsvar den i trende Dage imod enhver Medbeiler, som ikke allerede har kæmpet for den med Sværd eller vaabenløs Arm, da er Bruden din, og vi skulle Alle glædes ved dit Bryllup." — Gløbende af Blusfel og Harme, svang Grev Albrecht sig paa sin Skimmel og foer bort. Men den fremmede Ridder traadte hen for Altanen og bøiede ærbødig sit Knæ for Beatricia; derpaa tog han Hjelmen af sit Hoved og lod Vindene lege med de lysegule Lokker. Beatricia saae

nu grant, at hun ikke længer drømte, og at det intet Blendværk var, men at den Beiler nu i Sandhed var kommen, til hvem hendes Hjerte og Sind paa saa forunderlige Maader var henrevet. Med et livsaligt Smil rakte hun Seierherren Krandsen, og under Trompeternes Klang steg han nu op paa Borgen, ledsaget af de forundrede Riddere, som ikke noksom kunde berømme deres lykkelige Medbeilers Skjønhed og mandelige Færd.

Da nu de høflige Ridderskikke vedbørlig vare iagttagne og den skjønne Beatricia saavelsom den unge Seierherre havde modtaget de ædle Damers og Ridderes Lykønskninger, da begyndte Dandsen og Lystigheden i Riddersalen, og medens Gjesterne der adspredte sig i den glade Tummel, blev Beatricia og den fremmede Ridder alene sammen en liden Stund. Nu fortalte de hinanden med stor Glæde og Hjertes-Husvalelse de anende Elskovsdrømme eller Fremsyn, som hartad syntes at ville gjøre deres hele Liv og Elskovslykke til en vidunderlig Drøm. At en høiere, usynlig Magt maatte have sin Haand med her og maaske fra uendelige Tider have udkaaret dem for hinanden, derom bleve de snarlig enige og i en inderlig, kjærlig Omfavnelse syntes deres bankende Hjerter at bekræfte denne lykkelige Tro. — „Forunderlige, gaadefulde Lykke!“ — udbrød Beatricia — „endnu veed jeg jo ikke“ — — her standsede pludselig hendes Tale; thi med Gysen kom hun atter Drømmen ihu. „Nei“ — vedblev hun — „endnu har jeg ikke spurgt, og Himlen bevare mig derfor, hvis et Ord kunde forstyrre vor Lykke!“

„Ja vissselig! det kan det“ — svarede Ridderen og blegnede; derpaa greb han sin Lut og sang gaadefuldt med vaklende Stemme:

„Er Lykken en Gaade,
Søg ei den at raade

Med forskende Aand!
Fortabt er det Fundne,
Og Synerne svundne,
Naar fast du dem griber med prøvende Haand.

Kan Vaaren dig trylle,
Du ei den afhylle
Sit blomstrende Slør!
Led ikke om Guldet!
Du finder kun Muldet;
Men Blomsten i Haanden henblegner og døer.

Forskjærtset blev Eden
Og Paradisglæden
Ved Kundskabens Frugt.
— Mit Liv er en Gaade;
Men vil du den raade —
Da har du paa Jorden min Himmel tilluft."

„Det forbyde den høieste Gud!" — sagde Beatricia og saae ængstelig paa Ridderen, hvis klare Sølverstemme under denne Sang syntes hende dump som Klangen af en sønbret Klokke. Men der han nu satte Lutten tilside og med et inderlig vemodsfuldt Blik syntes at læse hver Tvivl og urolig Tanke i hendes fromme Sjæl, da forsvandt atter det Fremmede og Ængstelige, som for et Øieblik fordunklede Himlen i hendes Aasyn; hun saae en Taare fremstige i hans klare blaae Øine, og med ubegrændset Tillid sank hun atter i hans bævende Arme og sagde: „ja din er jeg, ihvo du end er og hvorfra du end kommer, skjønne Fremmede!" — Da tog han en Guldring af sin Haand, satte den paa Jomfruens Finger og sagde: „Tag aldrig selv denne Ring af din Haand!

thi da er vor Lykke forbi; see! dette hører med til min sælsomme Skjæbne, og det er mit Livs forunderlige Vilkaar, at jeg maa fordølge for Verden mit Navn og min Herkomst. Kald mig fra denne Dag Gottfried! og lad Guds Fred være over os og vor Elskov! — See! derpaa skulde jeg kjende, at du var den Udvalgte, hvem min Skytsaand havde udkaaret mig, at du elskede mig uden at kjende mig, ja endogsaa førend du saae mig. O! lad fremdeles saaledes min Kjærlighed være dig nok! og spørg mig aldrig i mit Liv om — hvad jeg fra denne Time ei længer kan fordølge dig, saafremt du adspørger mig! — men visselig! paa den Dag det skeer, maae vi adskilles for evig."

Ridderen taug, og den skjønne Jomfrues Kinder vare blege. En liden Stund sad hun tankefuld og taus, derpaa hævede hun sine Øine mod Himlen, som om hun bad til Gud i sit Hjerte, da kom Roserne tilbage paa hendes Kinder og Ilden i hendes elskovsfulde Øine; med et roligt Smil rakte hun Ridderen sin Haand og sagde: „vil Gud, min Gottfried! vi skal aldrig adskilles!" —

I trende Dage vedblev uforstyrret de glade Fester paa Borgen. Ridder Gottfried (saaledes kaldte nu Alle den fremmede Seierherre) havde ved Skranken ophængt sin Seierskrands, og ingen Medbeiler havde hidindtil formastet sig at nedrive den. Det lakkede allerede mod Kvel paa den tredie Dag, og endnu hang Krandsen urørt paa sit Sted. Da stod pludselig for Skranken en kæmpestor Ridder, i dunkelt Jernharnisk og med tre sorte Fjær i sin tillukte Hjelm. Uden at mæle et Ord tog han Krandsen paa Spidsen af sin Landse og slyngede den høit op i Luften, saa de falmede Rosenblade flagrede bort og adspredtes for alle Vinde. Studsende ilede Ridderne til, og fremmerst den forbausede Brudgom. Først tog han Krandsen op af Støvet og lagde den i den gamle Kampdom-

mers Haand, derpaa uddrog han det klingende Guldsværd, tog Skjoldet paa sin Arm, og nu begyndte der en frygtelig Kamp. Den fremmede Kæmpe slog drabelige Slag, og hvergang han rørte Arm eller Fod, klang det huult, som var det en Jernmand; ei heller gjorde Gottfrieds Guldsværd ham ringeste Meen paa Hjelm eller Pantser, hvorvel det ramte hvergang med kraftige Hug; men hyppigt randt Blodet fra den unge Ridders Side. Nu løb en huul Røst fra den tillukte Hjelm: „kjender du mig? Helias!“ — Da vaklede den unge Ridder; men de Ord hørte Ingen uden han alene. Endnu engang samlede han alle sine Kræfter, kastede Skjoldet paa sin Ryg og tog Sværdet i begge sine Hænder: „nu være du mit Skjold, korsfæstede Frelsermand!“ — sagde han — „faer til Helvede! Dødsfjende! — med dig har jeg Intet meer at skaffe!“ — Idetsamme klang Guldsværdet vældigt imod Kæmpens Bryst, og raslende styrtede den hule Jernrustning sammen; men Fjenden var ikke at see: — paa Jorden laae kun det store, tomme Harnisk med Hjelmen og de tre sorte Ravnefjær. Alle Ridderne korsede sig og forstummede af Rædsel; men, udmattet og blødig, segnede den unge Seierherre til Jorden og vidste Intet af sig selv at sige. I saadan Tilstand blev han bragt op paa Borgen og overdraget til Beatricias Pleie og Omhu. Med inderlig Gru hørte hun Beretningen om det ubegribelige Udfald paa hans Kamp; selv havde hun ikke udholdt at see den til Ende.

Hastigt og med helt underlige Tanker forlode nu alle de fremmede Riddere Borgen, og Beatricia blev alene tilbage med den saarede Brudgom. Omhyggelig forbandt hun hans dybe Saar og bragte ved kraftige Lægemidler de flygtende Livskræfter tilbage. Men endnu laae han bleg og sig selv ubevidst paa Leiet, og naar han talede, var det vilde og gaadefulde Ord. Med rædsomme Feberdrømme ængstede han

idelig den bekymrede Brud; men naar han saa et Dieblik laae rolig igjen og opslog paa hende de store sjælfulde Dine, da forglemte hun snarlig al sin Angest og Kummer, lagde sin lille hvide Haand paa hans glødende Pande og husvalede da ofte hans Hjerte med kjærlige Ord og mangent huldsaligt Smil.

Hver Dag tog Feberheden af, og de ængstende Drømme bleve færre. Han talte ikke heller mere saa vilde og gaadefulde Ord; men ofte laae der i hans Blik et uendeligt Tungsind, naar han saae Beatricia kjærligt syssle omkring ham, eller naar han hørte hendes Stemme og lislige Sang; thi mangengang tog hun Lutten og søgte at indlulle ham i Blund og milde Elskovsdrømme, naar Saarene smertede ham eller urolige Tanker syntes at formørke hans Aasyn.

En Dag især var hans Hjerte ret inderlig bevæget over al den Godhed og Kjærlighed, den fromme Jomfru saa trolig og utrættelig viste ham; da greb han hendes Haand, nedbøiede sin brændende Pande derpaa og udbrød: „o! hvormed har jeg dog forskyldt alt Dette? vidste du hvor lidet Godt der er i mig, og hvor saare meget Ondt, o! saa vendte du visselig dit milde Aasyn fra mig og lod mig synke" —

„Synke!" — afbrød ham den forbausede Jomfru — „nei det skal du ikke, min Gottfried! du gynges ikke længer paa Rhinens Bølger, og jeg staaer ikke i Vinduet og seer Skibet forgaae og Svanen bortflyve; nei, nu har jeg dig i mine Arme, og den gode Gud vil vist aldrig adskille os, hverken her eller hisset."

„Men jeg siger dig jo" — vedblev han med bævende Røst — „jeg er ikke saa god og from som du troer — jeg er en svar Synder for Gud og for Menneskene — mine Overtrædelser ere flere og større, end at din Kjærlighed og usigelige Godhed kan tilgive mig dem alle."

Da bedrøvedes høilig den kjærlige Beatricia og saae paa ham med taarefulde Øine. „Nei“ — sagde hun — „det er umuligt! saa stor en Synder er du vist ikke, som du selv anklager dig for — saa havde Gud ikke givet dig dette himmelske Aasyn, saa kunde du ei heller have mig saa kjær. Vær nu ikke mere saa bedrøvet! jeg elsker dig jo og vil aldrig ophøre at elske dig, var du endogsaa bandlyst og fredløs paa Jorden. Gud i Himlen elsker dig vist ogsaa og vil forlade dig al din Brøst. See! jeg tilgiver dig jo af Hjertet Alt, hvad du i Verden har syndet, om endog jeg ikke veed hvad det er og heller aldrig vil spørge dig derom; en lukket Bog maa jo stedse dit Liv være for mig.“

„O! hvi kan jeg ikke oplade den for dine Øine!“ — sukkede han — „dog det er umuligt; men kan du tilgive mig for min Kjærligheds Skyld, uden at spørge hvad det er, du tilgiver, saa kan Gud det vist ogsaa for sin evige Barmhjertigheds Skyld, og jeg vil ikke forsage.“ —

Trøstet, lagde han sit brændende Hoved til Hvile, og syntes snarlig helbredet baade paa Legeme og Sjæl. Saasnart hans Saar vare lægte, gik han til Skrifte og tog Bedring for sin lønlige Brøst; og paa samme Dag skrev han i den gamle Herr Dideriks Tidebog, som den fromme Beatricia havde givet ham, følgende aandelige Sang:

„Vig fra mig, mørke Frister!
Jeg vandre vil paa Herrens Vei;
Af Naadens Haand du vrister
Min arme Sjæl nu ei.

Ei meer du her mig vise
Din tomme Verdens Herlighed!

Gud Herren vil jeg prise,
Og knæle for ham ned.

Hos ham jeg kun kan hvile,
I ham jeg leve vil og døe;
Til ham jeg frelst skal ile
Fra Sodoms Flammesø.

Jeg seer mig ei tilbage,
Jeg ryster Støvet af min Fod —
Lad Herren nu borttage
Den Jord, hvorpaa jeg stod!

Omsust af Aandens Vinger,
Jeg vælter Verdens Byrde af —
Og luttret Sjælen svinger
Sig over Dyb og Grav!" —

Fra denne Dag af var han blid og rolig, men syntes ikke mere at vente nogen Lykke i denne Verden; han troede forvist, at han nu snarlig maatte døe, og talte ofte derom, som var det nødvendigt for hans og Beatricias Fred. Men intet Dødstegn var at see paa ham; han tog meget mere daglig til i Sundhed og Styrke; efterhaanden forlod da ogsaa hine sygelige Dødstanker hans Sjæl, og hans Øine tindrede atter af Livslyst og kjærlige Længsler. Nu blev ogsaa Beatricia rolig og glad, og forventningsfuld saae de Begge deres Bryllupsdag imøde.

Aftenen før Bryllupet sad Brudgommen i Riddersalen hos den kjærlige Brud og saae ud over Floden, hvorfra han var kommen. Solen gik just ned; det var som Bølgerne flammede i det glødende Aftenskjær, og midt i den luende

Strøm svømmede med Guldkjæden om Halsen den hvide Svane. „Flyv ikke fra mig, kjære Drømmefugl!“ — sagde Beatricia og kastede Brødkrummer ud til den af Vinduet. „O, min Gottfried!“ — vedblev hun, og hvilede fortrolig sin rødmende Kind paa hans Skulder — „Alt, hvad der omgiver dig, er mig saa skjønt og saa elskeligt, og det Drømmeslør, som omflagrer det Altsammen, gjør det mig endnu kjærere og rører mig forunderligt, ret ligesom lyse Billeder fra en fortryllet Verden og kjære Barndomseventyr, som jeg nu virkelig synes at opleve. Og naar jeg seer hvor inderligt du elsker mig, naar jeg hører din Stemme og forglemmer mig selv og den hele Verden ved at beskue dit Aasyn, o! saa kan jeg dog umuligt troe, at du er saa stor en Synder, som du siger; du er jo bestandig saa mild og god, du elsker jo ogsaa den kjære Herre Christ og beder jo ofte ret fromt og inderligt til ham, ja mangengang synes mig, du er langt gudfrygtigere og frommere, end jeg. Men Eet er der dog, som jeg jo gjerne tør spørge dig om, og som dog undertiden gjør mig ængstelig, jeg veed ikke selv hvorfor; men alle Ridderne, som vare her, talte saa underligt og forblommet derom, at jeg ikke veed hvad jeg skal tænke, og hidindtil har jeg ikke villet bringe dig det ihu: hvad var det vel for ēn drabelig Kæmpe, som gav dig hine gruelige Saar, og som saa pludselig forsvandt for Alles Øine, da du paakaldte den kjære Herre Christ?“

„Det var jo kun et tomt Blendværk“ — svarede Brudgommen og vendte det blegnende Aasyn bort — „vi saae jo Alle, det var Intet; men var det dog Noget, nu vel! saa var der min onde Dæmon, som fjendtlig vilde forstyrre mit Liv og min Lykke; men frygt ikke, du Elskede! jeg har jo fældet den frygtelige Fjende, og Bruden og Seiren er min.“

Da Beatricia vel mærkede, hvorlunde Ihukommelsen af det Forgangne altid forstemte den lykkelige Brudgom og formørkede deres Elskovsglæde, tog hun sig fra den Time nøie i Vare for at berøre disse hans Sjæls lønlige Vunder.

Bryllupsdagen kom; den var lys og skjøn, og det lykkelige Par indtraadte nu med uforstyrret Glæde i det ægte Livs Stand. Som Timer bortfløi de lyksalige Dage, og fortrolig smilede Fuldmaanen alt tredie Gang til de Elskendes Lykke; men da kom der Feide i Landet, og Keiseren opfordrede alle mægtige Borgherrer og ædle Riddere til at deeltage i et vigtigt Ledingstog. Allerede havde Gottfrieds klingende Guldsværd strengelig tugtet alle Røvere og Lovens Overtrædere i det blomstrende Cleve; nu tog han det atter ud af Rustkamret og beredte sig til Kamp for sin Herre og Keiser. Da glindsede vel atter en Vemodstaare i den fromme Beatricias Øine; men, for høimodig til Klage, naar Æren kaldte den trofaste Ridder til Kamp og Fare, iførte hun ham selv den glindsende Rustning, bandt ham det himmelblaae Axelskjærf om og bragte ham Skjoldet med Zinnoberstenen og de gyldne Sceptere. Nu betroede hun ham med nedslagne Øine og blussende Kinder, hvad der høiligst maatte glæde den vordende Fader; da krystede han hende endnu engang med dobbelt Varme til sit Bryst, trykkede et elskovssaligt Kys paa hendes Læber og svang sig rask og hurtig paa den pantsrede Stridshingst.

Længe stod endnu den skjønne Frue paa Altanen og vinkede Ridderen Farvel med det flagrende Slør, da gik hun vemodig tilbage i den ensomme Hal og søgte ved Lutten og den konstige Silkevæv at forkorte den langsomme Dag og give sin Kjærlighed og Længsel en husvalende Sysel; thi hun sang om sin Kjærlighedslykke, og i Silkevæven ind-

flettede hendes deilige Haand hine kjære og uforglemmelige Billeder, hvori bestandig hendes Elskov svævede for hende ligesom et vidunderligt Syn.

Længe varede det heller ikke, inden glade Tidender spurgtes paa Borgen om Ridderskabets og de keiserlige Vaabens djærve og lykkelige Fremgang, og da nævnedes ogsaa gjerne Ridder Gottfried som den Helt, hvis Mandbom gjorde Fjenden størst Meen og kraftig hævdede Keiserens og Ridderskabets Ære. Hvergang saadanne Ord hørtes, blussede Roserne stærkere paa Beatricias Kinder, og det var ligesom det ufødte Heltebarn sprang af Glæde under Moderens Hjerte.

Med Lykke og Hæder kom Ridder Gottfried tilbage fra den farlige Kamp. Til Løn for hans Mandbom og ridderlige Færd havde Keiseren ophøiet Cleve til et Grevskab, og saaledes blev Ridder Gottfried (hvis rette Navn var Helias) den første Greve til Cleve, og hans Skjold med Zinnoberstenen og de otte gyldne Sceptere blev saaledes et evigt Vaaben for alle tilkommende Grever og Fyrster af Cleve.

Da nu den hædrede Seierherre traadte ind i Høienloftssalen paa sin Greveborg, og det gyldne Sværd klang stoltelig ved Ridderens Side, da traadte en deilig Kvinde ham imøde med en smilende Dreng paa sin Arm, og det var den fromme Beatricia.

Trende Gange i fire Aar glædede saaledes Beatricia sin kjærlige Ægtemand. Trende sundhedsblomstrende Sønner forkortede ofte ved deres uskyldige og hjerterørende Spøg de længste Dage. Den Ældste blev efter sin brave og berømmelige Morfader kaldet Diderik; han røbede tidlig et ædelt og ridderligt Sind og blev siden ogsaa en bravelig Helt og Herre til Cleve. Den næstældste Søn, Gott-

fried, som var Faderens Yndling, blev siden Greve til Leyon. Men den yngste Søn Conrad, som var et fromt og stille Barn, lignede i alle Maader mest sin skjønne Moder; han havde mere Lyst til at høre smukke Legender og bibelske Historier af sin fromme Moders Læber, end lære Vaabenleg af Faderen og følge ham med de ældre Brødre paa Jagten; han blev ogsaa siden en geistlig Mand og Biskop til Mentz.

En St. Hans Aften ventede Beatricia forgjæves Borggrevens Hjemkomst. Han havde i nogle Dage været mørk og forstemt, og i flere Nætter var han ofte faret op i ængstelige Drømme og havde med Heftighed omarmet sin Hustru; nu var han uddragen paa en Fiskefangst paa Rhinen, og i trende Dage stod den ømme Hustru ved Vinduet i Riddersalen og saae ud efter Baaden; men den kom ikke — da græd hun saare og vred sine Hænder, og frygtede, at hendes Gottfried — som hun endnu bestandig kaldte ham — var ynkelig omkommen i den urolige Flod. Det var henved Kvel paa den tredie Dag, da forfærdedes hun pludselig ved et frygteligt Bulder, hvorved alle Borgens Vinduer rystede og klang. Og da hun skulde see hvad det var, saa var det den lille Diderik, den ældste og uregjerligste Søn, som i sin Faders Rustkammer havde fundet et gammelt Jagthorn, hvori han nu stødte af alle Kræfter og derved foraarsagede hint frygtelige Bulder; selv syntes han Intet at mærke, men vedblev ufortrødent at blæse og udtordne de forskrækkeligste Toner, imedens de andre Børn skreg høit og løb deres Vei, og den forbausede Moder stod som forstenet og saae hele Borgen skjælve omkring sig. Endelig fattede hun sig og rev Hornet af Drengens Haand — og da saae hun med Forundring, at det var det samme Jagthorn, Ridder Gottfried havde baaret

om sin Hals den Dag, da han først kom ned ad Floden paa Skibet, og Svanen svømmede foran ham, og han stod med Lutten i Haanden og sang. Nu betragtede hun Hornet nøie og saae Tegn og hemmelighedsfulde Ziffre derpaa, som hun ikke kunne udtyde; derhos syntes det ogsaa mere at ligne et gammeldags Drikkehorn, end et Jagthorn. Men da hun nu traadte hen ved Vinduet for ret at beskue det sjeldne Klenod, da kastede hun først sine længselfulde Øine ud over Floden, og see! langt borte kom Fiskerbaaden gyngende frem, og hun saae Ridder Gottfried sidde deri og roe af alle Kræfter mod den oprørte Strøm; i sin overvættes Glæde forglemte hun nu alt Andet i Verden og tabte Hornet ud af Vinduet i Bølgerne; men uden at agte derpaa, ilede hun ned af Borgen til Rhinbredden sin elskede Gottfried imøde.

Med den kolde Sved paa sin Pande og bleg som et Lig, steg han langsomt ud af Baaden og sank uden Liv og Bevidsthed i sin kjærlige Hustrues Arme. Endelig kaldte hendes Klageraab og hede Taarer ham tilbage til Livet igjen, og han slog Øinene op; men hans Aasyn var vildt og fremmed. „Ak! hvor har du været og hvad Ulykke er vederfaret dig?“ spurgte ængstelig den ømme Beatricia; men han svarede Intet derpaa, og det varede længe inden hun hørte et Ord af hans Læber. „Hvor har du mit Jagthorn?“ — var det Første, han mælede — „jeg har nylig hørt dets Klang over Rhinen. Hvo har været i mit Rustkammer og rørt det?“ — „Det har Diderik“ — svarede Beatricia — „nu er han vist krøben i Skjul, den Forvovne; du har vist forbudet ham at røre det; ak! nær havde det ogsaa skræmmet Livet af os Alle; jeg havde det just i Haanden, da jeg saae dig; men saa faldt det fra mig i min Glæde, og nu skal vi vist see, det er faldet i Floden; for der stod jeg henne i Vinduet,

og nu besinder jeg mig paa, at jeg hørte Noget pladske i Vandet, da jeg tabte det og løb dig imøde" —

„Saa har du tabt min Lykke!" — udbrød den gaadefulde Greve heftigt — „dog nei! — det kan jo findes endnu" — tilføiede han med tilkæmpet Fatning — „det Horn var mig af saare megen Vigtighed, min Hustru! dog dig bebreider jeg Intet — du tabte det jo af Kjærlighed til mig."

Omhyggelig lod nu Greven søge efter Hornet i Rhinen; men det fandtes ikke, og han blev Dag for Dag mere tungsindig. Forgjæves søgte den kjærlige Beatricia at opmuntre hans Sind; men hun kjendte ikke Kilden til hans Sorg og gruede for at spørge derom. Da han herover en Dag traf hende i Taarer og saae hvorlunde Deeltagelsen i hans lønlige Sorg gjorde hendes skjønne Kinder blege, blev han voldsomt bedrøvet, og han tog hende heftig i sin Favn og sagde: „o! du elskede Hustru! jeg volder dig kun Sorg og Bedrøvelse, og er ikke værd, at du skulde oplade dine milde Øine paa mig; græd ikke over mig! dine Taarer brænde hedt paa min Sjæl, og jeg veed ikke hvormed jeg kan trøste dig."

„Med din Fortrolighed, elskede Gottfried!" — svarede den grædende Hustru — „jeg seer, en svar Kummer betynger dit Hjerte, og jeg kan ikke længer udholde det, helst jeg selv maaskee er Aarsag dertil. Med hint underfulde Horn er vist en rædsom Løndom forbunden; men værre kan det ikke være, end mit ængstede Hjerte alt aner det; dog hvad det end er, jeg skal bære det med Taalmod og Kjærlighed. Fordølg mig derfor nu ei længer dit Livs lønligste Tildragelser! der er jo ingen Tanke i min Sjæl, undtagen du kiender den."

Da blev Greven saa hvid i sit Ansigt som et Linklæde:

„du vil vide mit Levnet“ — sagde han — „nu vel! saa er den ulykkalige Time da kommen — nu kan jeg Intet fordølge dig — fortrød du det end tusinde Gange — nu skal det drages for Lyset, som saa længe var skjult i Mørket. Saa vild da“ — vedblev han, medens Beatricia stod maalløs af Uro og Spænding — „mit rette Navn er Helias. Min Fader var en ringe Bjergmand, men ærlig og gudfrygtig; han opdrog ogsaa mig i Herrens Tugt, og jeg var længe from og uskyldig. Den Nat, jeg blev fød, var en hvidklædt Yngling kommen til min Fader; hans Aasyn lyste venligt og mildt, og min Fader holdt ham for en Lysalf; han havde ved min Vugge hensat et Guldsværd og Skjoldet, som du kjender, med Zinnoberstenen og de otte Sceptre: „„det skal være din Søns Vaaben““ — havde han sagt — „„han skal engang vorde mægtig og stor, og fra ham skal en herlig Fyrsteslægt nedstamme.““ — „Tidlig følte mit Hjerte en hemmelighedsfuld Anelse om de kommende Dage og en uudslukkelig Trang til Elskov og Verdens Lyksalighed. Jeg havde ofte Drømme om hvad der skulde komme; jeg saae ogsaa mangengang dig, ulykkalige Hustru! blandt de forvirrede Billeder af en gaadefuld Fremtid. Da optændtes i mit Hjerte en ubegribelig Længsel efter det Fjerne og Fremmede. Der er en Stjerne paa Himlen, som ligner den røde Zinnobersten; hvergang mit Øie saae paa den, da vorede mit Hjertes Uro og fredløse Higen mod det Fjerne. Stundom syntes mig da ogsaa, at dit Billede svævede for mig i Skyerne og vinkede mig ud i den løndomsfulde, ubekjendte Verden. Da tog jeg Afsked med min Fader, og han gav mig Sværdet og Skjoldet og sagde: „„Gud være med dig, min Søn! gak fort indtil du kommer til en stor Flod! — see! der skal du finde et Skib med en hvid Svane, kun paa det kan du naae, hvad dit Hjerte attraaer. Det er

ogsaa en Gave af hin venlige Lysalf, som satte disse Vaaben ved din Vugge.""

Beatricia stod taus, fordybet i hans Fortælling, og han vedblev: „Nu gik jeg ud i den vide Verden og fulgte hverken Vei eller Sti. Engang kom jeg til et Bjerg, som har Navn efter en hedensk Gudinde; der hørte jeg en Sang, som af Kvinder, og jeg fulgte de tillokkende Toner. Da steg en deilig Jomfru ud af Bjerget med et Drikkehorn i sin Haand; hun rakte mig Hornet og sagde: „„drik og bevar hvad du drikker af! med det — forgaaer din Lykke."" Da udtømte jeg den bedaarende Drik og sank beruset i Jomfruens Arme. Hun førte mig ind med sig i Bjerget — og jeg levede der længe et ugudeligt Levnet og glemte baade Himmel og Jord. Min gamle Fader døde af Sorg over mig, da han hørte hvorlunde jeg var forsvunden af Jorden. Jeg havde en eneste Broder — han opspurgte mit lønlige Tilhold og vilde med Magt udrive mig af Bjerget og de onde Magters Snare; men i min rasende Forblindelse kjendte jeg ham ikke — jeg stødte ham Sværdet i hans kjærlige Bryst og blev hans Morder. Jeg er en Skjørlevner — jeg er en Brodermorder, Beatricia! — kan du elske mig længer?"

„Ulykkelige Helias!" — udbrød den sønderknuste Hustru — „bliv ved! jeg elsker dig endnu."

„Ogsaa da" — vedblev han — „naar jeg siger dig, hvad endnu er værre — Jeg glemte Gud og gjorde Pagt med den Onde."

„Ogsaa da" — stammede Beatricia og holdt sig fast for ikke at synke til Jorden — „jeg har seet din Anger og Omvendelse; du har fældet den frygteligste Fjende."

„Du" — vedblev han — „var Maalet for den rædsomme Pagt. En Dag faldt mit Øie paa Skjoldet; jeg saae Zinnoberstenen blinke og kom Stjernen ihu og Skibet

med Svanen, som ventede mig; da saae jeg atter dit Billede i Skyen, som en frelsende Engel, og for din Skyld maatte Jomfruen i Bjerget lade mig løs; dig skulde jeg vinde, naar jeg havde fældet den Kæmpe, hun viste mig, med Jernrustningen og de tre sorte Ravnefjær i Hjelmen; og naar du aldrig et Øieblik i dit Liv ophørte at elske mig og aldrig tog denne Ring af din Finger, da skulde min Sjæl være frelst; men naar du aldrig spurgte, kunde det kun lykkes" — —

„Jeg har endnu ei ophørt at elske dig, og endnu kan du frelses" — afbrød ham den beængstede Hustru — „du har jo heller ikke ophørt at elske mig; hvad du har syndet og forbrudt før du saae mig, det har Gud jo tilgivet dig Altsammen: du har jo ganske vendt dig til ham og den kjære Herre Christ — og har jo aldrig siden vandret paa hine Veie."

— „O! gid jeg aldrig var fød!" — stammede Helias, og styrtede dødbleg for Beatricias Fødder — „da du sad sorrigfuld paa Borgen og ventede mig tro og kjærlig tre Nætter og Dage, da levede din troløse Ægtemand i Helvedes Glæder og forglemte dig og sin Salighed i Bjergherrens Arme." — —

Nu kunde den arme Beatricia ei længer udholde sin Kval: „troløse Mand" — jamrede hun og græd og vred sine Hænder. Da faldt Ringen af hendes Haand og trillede hen ad Fliserne. Den ulykkalige Helias udstrakte for sidstegang sine Arme imod hende og sagde med en Røst som af en Døende: „Farvel for evig! elskede Hustru! — kun ved Troløshed kunde jeg frelse dit Liv; det var Følgen af min Pagt med den Onde — nu har du bortkastet dens sidste Pant — nu er Alt forbi — Gud styrke dig! og være min arme Sjæl naadig!" Derpaa forlod han hende med et brændende Blik — og hun saae ham aldrig meer i sit Liv

Det Første, hun saae, da hun kom til Sands og Samling igjen, det var Ringen, som hun i Fortvivlelsen havde vredet af sin Haand; den laae paa Gulvet endnu, men var sort, som en udbrændt Gløb, og da hun rørte ved den, faldt den i Aske.

Da sank den fromme Hustru ned paa sine Knæ og bad til Gud for sin ulykfalige Ægtefælle. Hun elskede ham endnu stedse i Hjertet og kunde aldrig aflade at tænke paa ham; men som et underligt, længst henfaret Syn var hende fra den Stund af hendes hele Liv, og det var ligesom den hele Verden bevægede sig for hende i et gaadefuldt Stjernelys, hvori der Intet syntes virkeligt og vist, men de skjønneste og elskeligste Skikkelser svævede flygtig forbi, som Skyggespil paa Væggen. Den sidste Dag hun levede, sad hun endnu ved Vinduet i Riddersalen og saae ud over Floden, hvorfra Helias var kommen; da udbredte den hvide Svane sine Vinger og fløi bort med en vemodig Klang; og i det Øieblik brast Beatricias Hjerte.

Altertavlen i Sorø.

En Fortælling.

Det var en stormende Efteraarsaften 1647. De gule Vøgeløv hvirvlede hen gjennem Skoven ved Sorø, og den ellers venlige Sø svulmede høit og vildt som Havet. „Voer velske Franz her i Skoven?“ — lød en klar mandig Stemme paa Landeveien, og Grev Otto standsede sin Skimmel ved Bondehuset, medens han bankede paa Ruden med sin Ridepidsk.

„I kan aldrig ride feil“ — svarede en gammel Kone og aabnede Vinduet paa Klem — „naar I følger Veien til Venstre langs med Søen. Det første Hus, I støder paa, er Skovfogedhuset.“

Den unge Greve takkede og red fort. Da han svingede ned ad Veien til Venstre, hvor Maanen pludselig kom frem mellem Træerne, med sin bævende Sølvstøtte i Søen, sprang hans troe Skimmel til Siden og blev sky; Grevens Øine faldt idetsamme paa en huul Egestub ved Veien, hvortil en menneskelig Skikkelse stod lænet. Det var en Jæger, med Riflen ved sin Fod; ved Siden stod hans Hest bunden til Stubben, og da Maanen just belyste hans Ansigt, følte den unge Greve første Gang i sit Liv en uvilkaarlig Rædsel; det var som han saae et velbekjendt Ansigt, men skrækkelig forvandlet og forvildet. Han gav sig ikke Tid til at gjøre sig Rede for denne Rædsel, som han hidindtil paa sine Reiser aldrig havde følt, ikke engang ved virkelige Overfald af Røvere og Stimænd, som han rask havde hugget sig

igjennem, og uden at eftertænke, hvorfor han nu gruede, gav han sin Skimmel af Sporerne og forsvandt.

Den ensomme Jæger ved Stubben var velske Franz. Saaledes kaldte man ham, fordi han havde været Herskabsjæger hos en adelig Familie, med hvem han i flere Aar havde opholdt sig i Italien, og som til Løn for hans Troskab havde skaffet ham den lille Skovfogedtjeneste ved Sorø. Han var født der i Egnen, hvor hans Fader havde eiet en Mølle; men hans lange Ophold i Italien havde givet ham en sydlig gulbrun Ansigtsfarve, og hans nordiske blonde Haar og Kindskæg var blevet dunkelt og noget rødligt i de yderste Dele. Han var en Mand paa nogle og fyrretyve Aar; men naar han var oprømt og lystig, kunde han endnu gjælde for ung, formedelst den overordenlige Livlighed og Heftighed, han syntes at have medbragt fra Syden. Dog naar hans tungsindige og vilde Luner kom over ham, kunde han see saa ældgammel og tillige saa fortvivlet og frygtelig ud, at Ingen gjerne mødte ham alene i Skoven. Der gik han ofte hele Nætter med sin Riffel paa Nakken og fløitede eller sang underlige velske Sange i Maaneskinnet, helst naar Efteraarsstormen hvirvlede Løvet omkring ham, og Søen var mørk og urolig. Naar han saaledes tumlede om i Skoven og ved Søen, sad hans eneste Barn, den skjønne livlige Gjuliana, som var født i det herlige Italien, alene hjemme i Skovhuset og saae paa de smukke Billeder af Capri, Sorrent og Ischia, med de mangfoldige paradisiske Egne, som Faderen i smaa Kobbere havde medbragt fra hendes fortryllende Fødeland, og som hun forgjæves søgte klart at kalde tilbage i sin Erindring; thi hun var kommen saa tidlig bort derfra, at hun kun i sin Længsel efter hint fortryllede Land syntes at have en Anelse og dunkel Drøm om dets Herlighed. Om sin Moder vidste

hun heller Intet; derom vilde Faderen aldrig tale. Fra den Tid, hun kunde erindre Noget, havde hun aldrig hørt Navnet Moder nævne uden af fremmede Børn, og hun havde da tidt grædt, fordi hun ingen Moder havde. Hun var tre Aar gammel, da Grevinde N— medtog hende fra Salerno paa sin Tilbagereise fra Italien, tilligemed Faderen, som allerede havde ledsaget Familien paa en tidligere Reise, og fra den Tid havde Gjuliana ikke seet sit skjønne ubekjendte Fødeland. I de to Aar, som Reisen varede, havde hun udviklet sig betydelig, og fra den Tid havde hun mange Erindringer tilbage. Hun havde været den skjønne Grevindes Yndling og altid siddet inde i Vognen hos hende og de to unge Grever, Otto og Vilhelm, medens hendes Fader sad udenfor hos Tjeneren, hvilken Afstand han dog ikke altid maatte iagttage; men paa Gjestgiverstederne og i de fremmede Byer, hvor Ingen, som kjendte dem, var tilstede, var Jæger Franzesko altid den, der opmuntrede og underholdt hele Reiseselskabet. Gjuliana kunde endnu tydelig erindre hvorledes Grevinden og begge de unge Grever havde grædt, da hendes Fader for ti Aar siden tog Afsked med sit Herskab, for med sin dengang femaarige Gjuliana at flytte ud i Skovhuset ved Sorø, medens de unge Grever, som da næsten vare fuldvorne, fulgte deres sygelige og tungsindige Moder paa en Badereise i Tydskland.

Siden den Tid var næsten intet Aar gaaet hen, uden Gjuliana jo havde modtaget kjære og kostbare Erindringer og Smykker fra Grevinden. Hun klædte sig dog i simpel dansk Bondepigedragt, for ikke at ansees for hovmodig og fremmed blandt sine Jævnlige, og hun saae langt smukkere ud om Søndagen, med de røde strikkede Ærmer og den blommede Bul, end de fornemme Kjøbstedsjomfruer med

deres unationale og hensigtsløse Modepynt. Kun ved Bryllupper og andre festlige Leiligheder anbragte hun et Par Perler eller glindsende Stene i de opsatte Haarfletninger, og naar hun var ene, helst naar det var hendes eller Faderens Fødsels- eller Navne-Dage, kunde hun ikke modstaae den barnlige Lyst til inden lukte Døre at anlægge den skjønne fremmede Dragt, som hun vidste man bar i hendes Fødeland, og som hun efter Faderens malede Kobbere havde forfærdiget sig af de fremmede Stoffer og Smykker, den gavmilde Grevinde havde sendt hende.

Jæger Franz havde ved sin Omgang med dannede Reisende lært Meer, end hans Stand og Fødsel gav ham Leilighed til. Paa hin tidligere Reise med den grevelige Familie havde han været den afdøde Greves Yndling og var mere behandlet som hans Ven, end som Tjener. Hvad han dengang manglede i Kundskaber og hvad der udfordredes til at være en saadan Mands Ledsager og Ven, havde han snart i sin Herres Selskab indhentet. Indtil Grevens sidste Time havde Franz ogsaa, næst Grevinden og Børnene, været hans kjæreste og fortroligste Reisefælle. Da Greven, strax efter sin Tilbagekomst fra sin videnskabelige Omflakken i Sicilien og paa de barbariske Kyster, i Neapel faldt i den heftige Feber, som endte hans Dage, paa samme Tid som Grevinden ogsaa var sengeliggende, var Franz den Eneste, han vilde pleies og modtage Lægemidler af, og hans sidste Ord til Grevinden var, at hun maatte sørge for den tro Franzes Fremtid. De mange Lande, hvilke Franz siden havde seet, og det Samkvem med hans Herskab, hvori han saalænge havde levet, havde udviklet mange Aandsevner hos ham, og han var saaledes istand til at give sin Datter en Opdragelse, som faa Landsbypiger havde Leilighed til at nyde. Velsee Franzes Julle eller den smukke Skovfogedpige

var derfor ogsaa bekjendt i hele Sorø Omegn, og de fornemste Borgerdøttre i Byen skammede sig ikke ved at omgaaes hende; idet de syntes at nedlade sig til hende, drog hun dem uformærket op til sig og vidste at underholde dem paa den lunefuldeste og aandrigste Maade. Af Bonderpigerne var hun ei mindre afholdt, og de vare ikke lidet stolte af, at hun helst vilde regnes til deres Stand, skjøndt hun var fortrolig med Præstens Døttre og de fornemme Jomfruer i Staden. Først paa det sidste Aar havde nogen Kunkenhed indsneget sig i hendes mange Veninders Hengivenhed, og hun sad nu oftere alene og forladt i Skovhuset; men de unge Herrer i Byen og paa Herregaardene, saavelsom Præstens og Møllerens Sønner, begyndte nu ogsaa at rose og henrives af den lille italienske Skovfogedpige, som allerede havde fyldt sit femtende Aar og havde været til første Communion sidste Paaske.

Franz var hemmelig gaaet over til Catholicismen i Welskland, men havde ikke kunnet undgaae at lade sin Datter oplære i de lutheriske Troeslærdomme, skjøndt hun tidlig havde lært sit Ave Maria og havde den hellige Jomfru og de fromme Helgene ret kjær i sit Hjerte.

I et lille afsides Kammer i Skovhuset, hvor Ingen kom uden Fader og Datter, hang ogsaa over et Husalter af Egetræ den skjønne Himmeldronnings Billede; der brændte en Lampe Dag og Nat, og Gjuliana passede altid at holde Lampen vedlige og have friske Blomster til enhver Fest, for at smykke det lille Husalter dermed. Undertiden bad Faderen der i Enrum; men paa een Dag om Aaret lukkede han sig inde der et heelt Døgn og kom da altid forvirret og bleg som en Døende derfra, udmattet af Bøn og Faste. Det var den anden November, alle Sjæles Dag. Hvad særdeles Mærkeligt just den Dag havde for ham, derom

havde Gjuliana kun eengang spurgt Faderen; men hun vovede aldrig mere det Spørgsmaal, saaledes havde Faderens knusende Blik forfærdet hende. Over hendes Moders Skjæbne og hendes egen tidligste Barndomshistorie laae ligeledes et dunkelt Hemmelighedsslør udbredt, som hun aldrig vovede at ville opløfte; men hun maatte være glad, naar den gaadefulde Fader syntes i et lystigt Øieblikslív at forglemme alt Forgangent og Tilkommende. Dette lykkedes ham ogsaa fordetmeste, og Mange holdt ham for den muntreste og lykkeligste Mand af Verden. Kun naar alle Sjæles Dag nærmede sig, skyede han alt menneskeligt Selskab og foer om i Skoven paa Jagt Nat og Dag, men kom fordetmeste uden Bytte og med den ladte Riffel tilbage.

Det var nu just en saadan Aften midt i October. Gjuliana havde i sin Enlighed iført sig sin kjære italienske Dragt, for dermed at glæde sig selv og maaskee adsprede Faderen ved hans Hjemkomst. Hun sad med Sølvnaalen i de sorte Lokker, med den rosenrøde Steffes Trøie og Skjørt, som hun havde læst man bar i Nettuno; og med sine kjære smaa Billeder for Øie, drømte hun sig midt ind blandt hine fortryllende Egne. Det var silbigt om Aftenen, da hun hørte Hestetramp udenfor som standsede paa Stenbroen langs med Huset. Hun troede, det var Faderen, og vilde gaae ham imøde, da aabnedes allerede Døren, og den unge Grev Otto traadte ind, men blev forbauset staaende ved at see den skjønne Italienerinde her i det nordiske Skovhus. Han vidste ikke om han drømte eller vaagede; thi en saadan Skjønhed havde han endnu aldrig seet, og den sydlandske Dragt, hvori dette yndige Billede her svævede ham imøde, gav det Hele noget Eventyrligt og Drømmeagtigt. „Gjuliana!" — udbrød han og besindede

ig — „ja, rigtig! Gjuliana maa det jo være — og jeg
r Otto" — vedblev han — „den lille overgivne Otto,
om legede med Pommerantser med Dem i Vognen for ti
Aar siden."

„Otto!" — raabte Gjuliana og erindrede sig den
alvorne Legebroder, som han endnu stod for hende i hen-
es Barndomsdrømme, og hun havde i sin Glæde nær
ildet den unge Greve om Halsen; men hun saae nu den
jenne, høie Mand for sig og bluedes. „De overrasker
iig, Hr. Greve!" — sagde hun rødmende — „jeg var et
anske lille Barn, da De sidst saae mig, og nu finder De
t stort Barn i mig igjen: jeg ventede kun min Fader
iften — og denne Dragt" ... „Klæder Dem velsignet" —
fbrød Greven hende — „og sætter mig som ved et Trylle-
ag tilbage i det skjønne Italien — slaa ikke Øinene ned!
id mig dog see, om jeg kan gjenkjende den lille Femaars-
ige endnu! — Jo, Øinene er de samme; men nu tør jeg
ike længer sige Du til Dem og kalde Dem min Giuliana
om dengang."

„Og min lille Ridder Otto med Træsablen, som skulde
orsvare mig mod Røverne, er ogsaa forsvunden" — sva-
ede Gjuliana — „men sig mig, Hr. Greve, hvilken lykke-
g Omstændighed har bragt os i Deres Erindring, at De
verrasker os nu her i vort lille Skovhus?"

„Derom skal jeg tale med Deres Fader" — sagde Otto
lvorlig — „han er vel ikke hjemme, men ventes dog vel iaften?"

„Han er i Skoven paa Jagt; men jeg haaber dog
an kommer hjem iaften. Jeg har i flere Dage næsten
et ikke seet ham. Men De er vel træt af Reisen og be-
øver Forfriskning. — Lad som De var hjemme, Hr. Greve!
:g skal strax være her igjen!" Med disse Ord løb Gju-
iana ud af Stuen, og Grev Otto satte sig ved Bordet.

Han saae Intet uden den skjønne Gjulianas Billede, som havde gjort et forunderligt og pludseligt Indtryk paa ham, hvilket han dog søgte at tilskrive det Fantastiske og Overraskende i det første Møde.

Han forglemte næsten ganske hvorfor han var kommen, og at hans Besøg mere gjaldt Faderen, end Datteren; men han besluttede nu dog at opholde sig nogen Tid i Sorø, for at besee den smukke Egn der. Hans Øine faldt paa Bordet; der saae han de bedste Reisebeskrivelser over Italien, med de smukke velbekjendte Kobbere af de mærkeligste Egne og Nationaldragter; ved Siden laae Tasso og Ariost i Grundsproget, og paa en Hylde ved Stueuhret saae han en omhyggelig bevaret Udgave af Kæmpeviserne og den gamle danske Tragica, med flere udvalgte danske og fremmede Digterværker. Et lille Træcrucifix med en Krands af Evighedsblomster skjulte sig paa en Dragkiste i Alkoven, og ved Foden deraf laae den hellige Skrift opslaget. Han havde slaaet Gardinet tilside for den lille Helligdom og saae en smuk Egeseng staae i Krogen. „Her slumrer hun vist" — tænkte han — „i fromme, lyse Drømme, og hun har valgt sig et godt og aandrigt Selskab i sin Enlighed. Hvo skulde søge en saadan Pige i et Bondehus?" — Nu kom en nydelig Bondepige ind og dækkede Bordet; det var Gjuliana, som havde aflagt den fremmede Pynt, hvori hun blues over sin Barnagtighed for den Fremmede. Han fandt hende næsten endnu elskværdigere i denne simple, fordringsløse Skikkelse; men han vilde ikke gjøre hende undseelig, ved at lade hende mærke det. Han erkyndigede sig nu om hendes og Faderens Forfatning og underrettede hende om hans Moders Død, som gjorde et langt stærkere Indtryk paa Gjulianas ømme Hjerte, end han havde formodet, og hvorved han selv ikke kunde tilbageholde et Udbrud af Smerte, som

syntes at være stærkere, end Sorgens og Savnets. Med Flid søgte han at undgaae nærmere Berørelse af dette for dem begge saa sørgelige Tab, og ledte Samtalen paa de Gjenstande, som de opslagne Reisebøger gave ham Anledning til at omtale. Han saae da nu, hvorledes de dunkle Barndomserindringer i Gjulianas letbevægelige Sjæl vare opvakte og oplivede af de skjønne Beskrivelser og Billeder over hint fortryllede Land, og hvorledes hun følte sig fremmed her i Norden og bestandig længtes efter Syden. Det var hende som et forunderligt Feland, hvor hendes skjønneste Drømme og Forhaabninger havde hjemme. Faderens tungsindige Luner og hemmelighedsfulde, ofte ængstende Udbrud af en Sjælekval, som hun ikke kjendte og kunde lindre for ham, bekymrede hende ofte. Dette Misforhold hvori hun stedse følte sig til ham, endogsaa naar han syntes glad og usædvanlig oprømt, bidrog mægtig til at forhøie hendes Længsel efter et lysere Land og formindskede ofte Lyksaligheden i hendes barnlige Selvunderholdning og Fortrolighed med Digterparadiset i det ensomme Skovhus. Dette talte hun vel ikke tydeligt om og var sig vel neppe heller klart bevidst; men det mærkede dog snart hendes opmærksomme Gjest. Han begyndte allerede paa at aabne hende Udsigt til en lykkeligere Fremtid og talte om en Familie, som han halvt om halvt havde lovet at ledsage til Italien, og som manglede en Selskabsjomfru og Lærerinde for et Par Pigebørn. — Men idet han talte herom og gjorde sig selv han vidste ikke endnu hvilke dunkle Forhaabninger, hørtes der en Hest vrinske udenfor. Døren gik op, og en Mand traadte ind, i hvem han med Studsen strax gjenkjendte hin Jæger ved Stubben i Skoven, hvis Aasyn havde syntes ham saa forunderlig rædsomt i Maaneskinnet.

„Min Fader!“ — raabte Gjuliana og sprang ham imøde — „gjet, hvilken Gjest jeg har til Dig! — ti stille“ — sagde hun til Otto — „lad os see, om han kan kjende Dem.“

Otto, som hidtil havde staaet i Skygge, traadte nu frem for Lyset, som Gjuliana holdt ham for Ansigtet, og saae taus og alvorlig velske Franz i Øinene.

„Men hvad fattes dig, Fader! du bliver jo ganske bleg — du svimler“ —

„Hvem er du?“ — raabte Franz, som afsindig, og foer tilbage for Otto — „er du en Levende, saa tal! og stir ikke paa mig som et Gjenfærd!“

„Men, min Gud, det er jo Otto, Fader!“ — raabte Gjuliana ængstelig og tabte Lyset af Haanden.

„Vi skiftes til at blive bange for hinanden iaften“ — sagde Greven, medens Gjuliana tændte Lyset i Kjøkkenet — „da jeg nylig red forbi dig i Skoven, Franz, tog jeg dig ogsaa for et Gjenfærd eller jeg veed ikke selv hvad, og nu er Raden kommen til dig, mærker jeg. — Nu, hvordan staaer det? gamle Franz!“

„Godt, Hr. Greve! godt“ — sagde Franz — „nu kjender jeg Dem paa Stemmen, skjøndt den er bleven en hel Deel dybere. Det var altsaa Dem, som red mig forbi derhenne ved Søen, paa den vilde Skimmel. Jeg stod just saa i mine egne Betænkninger, da der pludselig sprængte en Rytter frem imellem Træerne og foer mig forbi; det Glimt jeg saae af Deres Skikkelse og Ansigt syntes mig bekjendt; men jeg ventede før at see den vilde Jæger eller et Gjenfærd, end Dem, Hr. Greve!“

Gjuliana kom nu ind med Lyset.

„Har jeg forandret mig meget?“ — spurgte Greven — „dig kan jeg nu tydelig gjenkjende, skjøndt du er bleven lidt

gammel, Franz! og Gjulianas Øine tindre mig endnu som et Par velbekjendte Stjerner fra min Barnehimmel. Jeg er imidlertid bleven ligesaa høi som min Fader, troer jeg, og skal have en paafaldende Lighed med ham."

„Det kan jeg dog ikke sige" — svarede Franz og vendte sig fra ham. — „Men har Greven faaet Noget at leve af? Gjuliana! — sæt Lyset lidt tilside! det skærer mig i Øinene. — Nu, sæt dem ned, Hr. Greve, og lad os være lystige! jeg har endnu en Flaske ægte Syracuser; den skal vi tømme sammen paa Deres Fru Moders den naadige Grevindes Sundhed!"

„For hende bærer jeg disse sorte Klæder" — svarede Otto og undertrykte sin Smerte — „for tre Maaneder siden endte hun sine Dage i Tøpliz, og hendes langvarige Lidelser ere ophørte." — .

„Død?" — udbrød Franz og skjulte sit Ansigt med Haanden — „De kommer altsaa som en Dødscureer, Hr. Greve! og bringer mig maaske en Afskedshilsen; eller har hun ganske glemt Jæger Franz paa det Sidste? — I ti Aar fik jeg ingen Hilsen fra hende."

„Til din Datter har jeg denne Ring fra den Døende" — svarede Otto og rakte Gjuliana en Guldring med et lille Kors af smaa Ædelstene. Inden i Ringen læste hun: bevar din Sjæl og bed for de Døde! — „Til dig, Franz, har jeg et Ord, som jeg maa sige dig i Enrum."

„Gak ud, min Datter, og hent os Vinen!" — sagde Franz og saae nu paa Otto med et gjennemtrængende Blik, idet han syntes at ville paatage sig en Rolighed, som hans spændte Adfærd modsagde. —

Gjuliana gik; og efter et Øieblikš Taushed, som syntes pinlig for dem begge, tog Otto velske Franz i Haanden og sagde: „Du maa forklare mig en Gaade, som forbittrer

mig Erindringen om min Moders sidste Time. Hun led skrækkeligt, dog vist ikke saameget legemligt som aandeligt. Da jeg tilsidst trængte ind paa hende, for at hun skulde lette sit Hjerte og betroe mig, hvad der ængstede hende, var det næsten allerede for sildigt. Hun nævnede dit Navn og sagde med bævende Stemme: reis hen og spørg ham, om det er sandt, hvad jeg aldrig har vovet at spørge ham om, og hvad nu i femten Aar som en skrækkelig Anelse har betynget min Sjæl — spørg ham for min Salighedś Skyld om" ....

„Hvorom?" — spurgte Franz og foer op af Stolen.

„Meer kunde jeg ikke forstaae af den Døendes gruelige Tale, et Krampeslag kvalte hendes Stemme, og hun var borte. For hendes Ro er det nu for silbigt, at fordre Svar paa det gaadefulde Spørgsmaal; men for min egen Ro fordrer jeg det. Sig mig, Franz, hvad veed du, som kunde ængste min Moder i hendes Dødsstund?"

„Har hun virkelig ikke sagt Meer?" — spurgte Franz og fattede sig.

„Ikke et Ord meer; men du maa sige mig Resten!"

„Tak De Gud, at De Intet behøver at vide, Hr. Greve! hvad jeg veed, tager jeg med mig i min Grav; det var ikke godt for Nogen af os, hvis jeg talte."

„Du skal" — raabte Greven og greb en Reisepistol fra sin Lomme — „jeg vil vide det, eller" ....

„Gjør hvad De vil, Hr. Greve!" — afbrød Franz ham kold og uden at bekymre sig om hans Trudsel — „De kunde bevise mig en Tjeneste, ved at gjøre Ende paa et Liv, som jeg foragter; men ingen Magt paa Jorden skal aftvinge mig et Ord, som jeg ikke har Lyst til at sige."

Franzes Kulde afvæbnede den hidsige unge Greve. „Tilgiv mig min Overilelse, Franz!" — sagde han med

nedstemt Tone — „din Bestemthed og Rolighed beskæmmer mig, og jeg er ikke berettiget til at aftvinge dig nogen Forklaring. Men jeg bliver nu fordetførste her i Egnen; vi vil da oftere see hinanden, og naar du veed, hvor magtpaaliggende det er mig at erfare, hvad du nu maaske kan have Grund til at skjule mig, kan du vel forandre din Beslutning.“ —

„Det tvivler jeg paa“ — svarede Franz — „var De endda en geistlig Mand, Hr. Greve! og af den rette saliggjørende Kirke, som er en fredløs Fugl her tillands, saa var det en anden Sag.“

„Det er dog altsaa en Samvittighedssag, Franz! og derom skulde min Moder“ ....

„Tro om mig hvad De vil, Hr. Greve! men lad Deres Moder være ude af Spillet! — i hvad hun saa har anet eller ikke, og hvordan mit Regnskab saa seer ud for ham, som veier Sjæle og Fristelser paa Dommens Dag — for Deres egen Roligheds Skyld, udforsk ikke min dunkle Skjæbne, og lad det være nok, at den formørker mit Liv! For Gjulianas Skyld beder jeg Dem ogsaa, lad selv denne Samtale være en Hemmelighed for hende! og hvis De ikke vil forstyrre denne uskyldige Sjæls Barnlighed og Fred, saa forlad os saasnart muligt, at hun ikke skal være Vidne til lignende Optrin imellem os!“

„Med Gjuliana har jeg en Plan, som jeg imorgen skal meddele dig, Franz! iaften har jeg ingen Ro dertil. — Farvel!“

Med disse Ord forlod den unge Greve ham, og da Gjuliana kom ind med Vinen, fandt hun Faderen alene og spurgte: hvorfor Grev Otto saa hurtig var gaaet, og uden at sige hende Farvel.

„Han havde Forretninger, mit Barn!“ — svarede Fa-

deren — „men han bliver i Sorø inat — og kommer nok igjen inden han reiser."

„Saa reiser han da saa snart?" — sukkede Gjuliana — „jeg troede dog, han blev nogen Tid hos os."

„Seer du ham da saa gjerne? min Datter!"

„Ak ja, han er jo min gamle Legebroder, og det er mig næsten som vi havde kjendt hinanden altid. Havde han ikke været saa stor, og dertil en Greve og fornem Herre, havde jeg gjerne kunnet omfavne ham, da han traadte her ind og fortalte mig, at han var den lille Grev Otto."

„Glem aldrig, mit Barn, at behandle ham med den Afstand, som sømmer sig efter hans Stand og Forhold til os!" — sagde Franz, alvorlig, og faldt i dybe Tanker.

For at opmuntre ham, tog Gjuliana sin lille italienske Mandolin frem, som Faderen havde medbragt fra hendes Fødeland, og sang i de fremmede Toner velske Franzes Yndlingssang, som omtrent lød saaledes:

"Vil Livet du finde,
Saa grib det iblinde!
Lad rulle de vexlende Dage!
Den Fremmede kommer
Til Lys og til Sommer,
Seer mørk mod sin Vinter tilbage.

Den Fremmede kommer
Til Lys og til Sommer,
Seer fremad mod Nat til sin Stjerne;
Hvor Livskilden rinder,
Hans Glæde forsvinder —
Hans Fryd er en Sky i det Fjerne.

Men Livskilden rinder,
Hvor Glæden ei svinder,
Hvor Lys og hvor Sommer har hjemme,
Hvor Sydvinde lufte,
Orangerne dufte,
Og Sjælen sin Længsel kan glemme."

Næste Dag kom Grev Otto igjen. Franz blev imod Sædvane hjemme og søgte ved Lystighed og munter Samtale at udslette Erindringen om Gaarsdagens alvorlige Optrin. Han syntes ene at ville underholde sin Gjest, og Otto fik ikke talt Meget med Gjuliana. Saaledes gik det i flere Dage, og den unge Greve lod endnu ikke til at tænke paa sin Afreise, uagtet Franz flere Gange erindrede ham derom og drak med ham paa en lykkelig Reise.

Otto tvivlede nu ikke paa, at jo Franz havde bemærket det Indtryk, den skjønne Gjuliana havde gjort paa ham, og han blev derved tillige opmærksom paa sig selv. Han fandt da ogsaa, at Faderen ikke havde Uret i at ville forhindre en Lidenskab, som, hvis den fandt Næring og Gjenklang i den skjønne Gjulianas Hjerte, formedelst deres Standsforskjel kunde gjøre dem begge ulykkelige. Han kæmpede flere Dage med sig selv og besluttede tilsidst ogsaa at reise og opgive den Plan med Gjuliana, som han endnu ikke havde meddeelt Faderen. Thi derved kunde vel hendes Længsel efter det skjønne Fødeland tilfredsstilles, men han maatte da nødvendig komme i en Stilling til hende, som kunde blive farlig for Begges Rolighed med mindre han vilde opoffre hende sin Stands Fordomme og sin Families Fordringer. Men dette Offer syntes ham daglig ringere; han var sin egen Herre og agtede Aand, Skjønhed og ren, elskværdig Natur høiere, end alle Stamtræer og

ormstukne Adelsdiplomer. Da han nu dog flere Gange, uagtet Faderens Omhu for at underholde ham alene, havde truffet den elskværdige Gjuliana paa uventede Tider eller naar Franz paa Embedsvegne var fraværende, kunde det ikke vare længe, inden han var bestemt i sit Hjerte og beredvillig til ethvert Offer, som kunde sikkre ham den elskelige Gjulianas Besiddelse, naar han først var overbeviist om, at den Deeltagelse, hun viste ham, var meer end blot Velvillie og barnlig aabenhjertig Hengivenhed; thi hun iagttog endnu stedse den Afstand, Faderen saa alvorlig havde indskærpet hende: hun kaldte ham endnu bestandig: Hr. Greve! og rettede sig strax selv, naar det fortrolige Otto svævede hende paa Læberne. Ved tusinde smaa Leiligheder syntes dog Otto at bemærke, at hun havde ham ret inderlig kjær, og naar Talen var om hans Afreise, som han bestandig opsatte, søgte hun forgjæves at skjule sin Frygt for, at han skulde gjøre Alvor deraf.

„Hvad skriver vi idag?" — spurgte velske Franz en Aften, for at erindre Greven om hans Afreise, da Faderen atter ved sin Hjemkomst havde fundet Otto i Skovhuset, hvor han sad ligeoverfor Gjuliana og læste de skjønne Middelalders-sange for hende i Tragica. „Det er den anden November" — svarede Otto, og Franz, som i de sidste Uger havde bortjaget alle mørke Griller med Lystighed og undveget enhver alvorlig Samtale, blev nu med Eet taus og alvorlig, hvorpaa han reiste sig urolig og lukkede sig inde i det hemmelige Sideværelse, hvor han havde sit lille catholske Huskapel. Da han ikke kom tilbage, spurgte Otto hvor han blev af. „Det er alle Sjæles Dag" — svarede Gjuliana — „det har Fader ikke husket paa, før nu, og den er ham næsten den helligste af alle Festdage, som han ogsaa altid høitideligholder i Ensomhed med Faste og Bøn. Jeg seer ham nu ikke før imorgen ved denne Tid."

„Hvo skulde troe, Jæger Franz var saa from" — sagde Otto — „han har jo siden Dagen efter at jeg kom neppe givet mig Tid til at tale et alvorligt Ord, for lutter Lystighed og Skjemt."

„Saadan er nu eengang Fader" — sukkede Gjuliana — „og jeg troer vist, han vilde være langt lykkeligere, hvis han ikke var saa munter. Hans Munterhed er ogsaa ustadig" — vedblev hun — „og han er ofte des tungsindigere derfor; De husker nok den Aften, De kom" . . . .

„Lad os ikke tænke derpaa!" — afbrød Otto hende, og hans Aasyn formørkedes ved Erindringen om den ængstelige Hemmelighed, han var kommen for at udforske, men som han saa gjerne havde ladet fortrænge af de nye og henrivende Følelser, som den daglige Omgang med den skjønne Gjuliana havde opvakt hos ham. Han søgte forgjæves at komme tilbage i den forrige lykkelige Stemning og forlod hende ikke nær saa glad den Aften som sædvanlig.

Da han næste Aften kom igjen, var Faderen endnu ikke kommen tilsyne, og Gjuliana var urolig for hans lange Indeslutteelse; men hun vovede ikke at banke paa Døren og forstyrre ham i hans Ensomhed. Endelig gik Døren op til det lille Sideværelse, og velske Franz traadte ind, men næsten ukjendelig, og med en saadan uhyre Smerte i det blege, forvildede Aasyn, at han saae ud som En, der var død i Fortvivlelse og staaet op af Graven, fordi han ikke havde Ro.

„Men, kjære Franz, hvad er det for skrækkelige Griller?" sagde Otto med en underlig blandet Følelse af Rædsel og Medlidenhed.

Gjuliana gav ham Tegn til at tie og sørgede for, at Franz strax fik Noget at styrke sig paa. Først da han næsten havde udtømt en hel Flaske Vin, kom han til Besindelse igjen og saae hvem der var i Stuen. „De her endnu? Hr.

Greve!" — sagde han til Otto — „jeg troede, De for længe siden var borte. Jeg har været syg, som De seer, og har maaskee lidt nogen Skade paa Hukommelsen; men det gaaer snart over. Vinen og den friske Luft skal nok helbrede mig! De rider vel med mig paa Jagt imorgen?"

„O ja!" — svarede Otto og behandlede ham næsten som en Sindssvag, man maa tale efter Munden; men inden han forlod Skovhuset den Aften, var Franz igjen ligesaa rask og livlig som nogensinde. „Nu har jeg længe nok poeniteret" — sagde han og tømte det ene Glas efter det andet — „nu vil jeg være lystig igjen saa længe det varer!"

Næste Dag red de paa Jagt sammen. Paa Hjemveien kom de til at tale om Gjuliana. Otto udbrød i en varm Lovtale over hende og roste Franzes Omhu for at danne og udvikle hendes naturlige Sands for alt det Skjønne og Herlige. „Men hvad skal saadan en Pige i det ensomme Skovhus?" — vedblev han — „en saadan Ædelsten kunde glimre i en Krone og er for god til at henkastes i Støv og Dunkelhed. Hun kunde gjøre sin indre Adel gjældende i hvad Stand og Vilkaar det saa var."

„Kom ikke og sæt Pigen saadant Galskab i Hovedet, Greve!" — svarede Franz — „De kan selv godt lide hende, har jeg mærket; men Grevinde kan hun ikke blive, og taler De et eneste Ord til hende om Kjærlighed eller Sligt, maa jeg for Alvor bede Dem forlade mit Hus."

„Men naar jeg nu formelig bad dig om hendes Haand, Franz!" . . . .

„Er De forrykt, Hr. Greve!" — udbrød Franz og standsede sin Hest — „skulde det virkelig være kommet saa vidt? — saa vid, da, Hr. Greve, at dersom De oftere vil beære mig med Deres Besøg, maa De nøies med mit Selskab! Gjuliana spærrer jeg inde for Dem herefter."

„Men naar hun nu selv, som jeg haaber" . . .

„Desto værre!" — afbrød Franz ham — „Deres, Hr. Greve, skal hun aldrig blive, før vilde jeg begrave hende i et Kloster, hvis her var noget."

„Men hvad Grund?" —

„Jeg er Pigens Fader og vil ikke have det — er det Dem ikke Grund nok, saa antag hvad Grund De selv vil! kast et Blik paa Deres Stamtavle! og see hvordan en Skovfogedpige vilde tage sig ud i det høiadelige Selskab! Duer skal ikke formæles med 'Ørne — det komme De slet fra. Ikke et Ord til Gjuliana om Kjærlighed, Hr. Greve! ikke et eneste! giv mig Deres Æresord derpaa, hvis De vil see hende oftere!"

„Nu vel!" — svarede Otto — „fordetførste nødes jeg vel til at love dig det; men du skal og maa opgive din urimelig Paastand."

„Saalænge jeg lever, forandrer jeg ikke min Beslutning, og naar jeg er død, vil De maaske være af andre Tanker."

Efter denne Samtale besluttede Otto, saasnart som muligt at rive sig løs fra den skjønne Gjulianas Nærværelse, for ikke at bryde det Æresord, hendes besynderlige Fader havde aftvunget ham, og for efter nogle Aar, under lykkeligere Omstændigheder, at vende tilbage og søge sit Livs Lyksalighed ved den Piges Haand, som han nu saa tydelig følte havde fængslet hans Sjæl med de skjønneste og uopløseligste Baand, men som han syntes en blot egensindig Grille nu vilde løsrive ham fra.

Han havde vel endnu ikke talt et eneste Ord til Gjuliana om hvad han følte for hende, men hun havde dog tydeligt nok kunnet læse det i hans elskovsfulde Blik og udtolke det af den Inderlighed, hvormed han sluttede sig til hende i Aand og Tale. At han langtfra ikke heller var hendes Hjerte ligegyldig, men at hun megetmere i ham syntes at have fun-

det et nyt Liv, hvori hendes eget Liv og Væsen ligesom fordobbledes — og fandt sin Betydning i den stille Gjenklang af hvad der laae dybest og helligst i hendes Sjæl — det var hun sig vel endnu ikke tydelig bevidst, men der behøvedes kun et Ord, kun et Aandepust fra Kjærlighedens Læber for at udfolde Hjertets svulmende Rosenknop i al dens Ynde. Skulde dette Ord ikke udsiges, maatte Otto nu bort; men han var uvis med sig selv, om han ikke før paa Lovenes Vei skulde bekæmpe enhver Hindring for hans Lyksalighed, som Egensindighed og Fordomstyranni vilde opreise, medens han dog med Rette frygtede for at gribe voldsomt ind i de ellers hellige Familiebaand, som her syntes ham despotiske Lænker. Medens han endnu opholdt sig med Haab om at bringe Franz paa andre Tanker, indtraf den Begivenhed, som har givet Altertavlen i Sorø en besynderlig Mærkværdighed.

Den berømte Maler Carl van Mander, som af Kong Christian den Fjerde var indkaldet fra Nederlandene, for at ophjælpe Konsten her i Danmark, opholdt sig nogen Tid i Sorø, hvor han malede en Altertavle til Kirken. Han studerede flittig Naturen og optog ofte i sine Compositioner sande og mærkelige Træk af Virkelighedens store Billedgalleri, for dermed, gjennem Konstens Farveglas, at give sine Billeder Naturlighed og Sandhed. Denne Nederlændernes Kjærlighed til det Virkelige og Opfattelse af Naturen, selv i dens lavere Skikkelser, bragte ham ofte til at optage virkelige Portraiter i sine historiske eller bibelske Malerier, og hvor han saae et mærkeligt Ansigt, vidste han i et Øieblik at tilegne sig det, ved et flygtigt henkastet Afrids, som han siden udførte og anbragte, hvor han troede det passende. Saaledes havde velske Franzes Ansigt flere Gange forbauset ham, naar han mødte ham i Skoven, og han havde engang fundet Leilighed til i Vertshuset ved Landeveien, hvor han ofte, paa Konstens

Vegne, sad midt iblandt Gjesterne med sin Tegnebog, at gjøre sig et temmelig tro og lignende Afrids af det Charakteristiske i denne Mands Ansigt, hvilket han siden ingen Betænkelighed gjorde sig over at anvende i Maleriet til Sorø Kirke. Maleren var nu allerede reist, og Altertavlen opsat i Kirken. Enhver, som saae den, roste Konstnerens Dygtighed, og Reisende gik ofte fra Værtshuset ved Landeveien ind til Byen, for at see Carl van Manders Nadver.

Velske Franz kom næsten aldrig i Kirken, hvor han savnede den udvortes Pragt og den beroligende Forligelse med Gud og sig selv, som han ved Absolutionen og de catholske Kirkeskikke syntes at have fundet i Italien, og som han nu, naar hans Trang dertil blev for stærk, søgte at finde i sit Huskapel. Naar han undertiden var syg, eller hans tungsindige Luner kom over ham, beklagede han ofte, med Sønderknuselse og Uro, at der ingen catholsk Geistlig var tilstede, som kunde meddele ham Absolution og give ham den sidste Salvelse, naar han engang skulde døe. I saadanne Øieblikke lukkede han sig ofte inde og skrev paa et hemmeligt Skriftemaal, som først efter hans Død skulde aabnes, hvis han ikke forinden kunde meddele det til en Geistlig af sin Troesbekjendelse. Ofte havde han ogsaa sat sig for, at reise til Hovedstaden og betroe sig til den catholske Præst ved Gesandtskabet; men der var altid kommet Forhindringer, og inden han fik udført sit Forehavende, var gjerne hans ustadige Lystighed kommen tilbage, og han syntes at glemme Alt, for at gribe Øieblikkets raske Livsnydelse. I Velskland havde han faaet en vis Sands for Konst og Skjønhed, som Synet af saamange Mesterværker nødvendig maatte frembringe, og da han hørte, at man roste den nye Altertavle i Kirken, fik han Lyst til at see den og gik med Grev Otto en Søndag ind i Kirken. De traadte just ind, da Præsten sluttede sin Prædi-

ken, som med tordnende Begeistring søgte at opvække de slumrende Sjæle og lignede de letsindige Christne, som hørte Ordet, men anvendte det ikke, og som bekjendte Christus med Læberne, men forraadte ham i deres Gjerninger — med Judas Iscariot, som med et Kys forraadte sin kjærlige Mester og Herre.

De sidste Ord havde rystet Franz. Idetsamme faldt hans Øine paa den nye Altertavle, hvorpaa han nu tydelig gjenkjendte sit eget Aasyn i Judas Iscariot, som sad forræderisk i det hellige Samfund. — „Ja, jeg er Judas" — raabte han fortvivlet — „seer I ikke, jeg er Judas? hvi forbande I mig ikke? hvi stene I mig ikke? jeg er Judas, den Fordømte." —

Hele Menigheden saae med Forfærdelse paa den afsindige Mand, der stod som en Besat med stirrende Blik og det skrækkelige Aasyn iblandt dem, og som nu styrtede ud af Kirken med et Jammerskrig, da Orgelet udsendte sine dybe Toner, der syntes at lyde som Dommedagsbasuner i den Fortvivledes Øren.

Otto var bleven saa forfærdet over dette Syn, at han stod som naglet til Kirkegulvet, og da han besindede sig og ilede efter den Ulykkelige, som han nu ogsaa troede var bleven vanvittig, og som han frygtede for skulde gjøre en Ulykke paa sig selv — var Franz ingensteds at finde. Da han forgjæves havde søgt ham i Byen, begav han sig hastig paa Veien til Skovhuset, for at see om han ikke skulde være der, og for at berede Gjuliana paa den Ulykke, han nu med Rette befrygtede. — Paa Veien opstod en skrækkelig Anelse i hans Sjæl, som Franzes underlige Adfærd og denne sidste gruelige Tildragelse syntes at fremkalde. Da han gik om ad Venstre i Skoven ved Søen, saae han en hel Deel Bønder forsamlede om et Træ, hvori en Ulykkelig havde hængt sig,

men som de, af Fordom og Frygt for at røre ved en Selvmorder, ikke endnu havde nedskaaret. Det var velske Franz, som saa skrækkelig havde bekræftet sit fortvivlede Udraab, at han var Judas, og nu havde givet sig selv hans jammerlige Endeligt. Forgjæves skar Otto ham ned og søgte at bringe Livet tilbage i hans fortvivlede Aasyn. Han var og blev død. Ved Penge og gode Ord bevægede Otto endelig Bønderne til at bære Liget i Skumringen ind til Byen, hvor det i al Stilhed blev jordet paa Kirkegaarden, og den ulykkelige Tildragelse blev, saa meget som muligt, neddysset.

Gjuliana sad alene i Skovhuset, da Otto traadte ind og bragte hende med Varsomhed og Skaansel den sørgelige Tidende om Faderens pludselige Død, hvorved han kjærlig fordulgte hende saavel Dødsmaaden selv, som Tildragelsen i Kirken; men da hun vilde see hans Lig og hørte, at han allerede var begravet, anede hun selv hvad Otto saa gjerne vilde have skjult for hende; hun begræd nu taus sin ulykkelige Fader og bad til Gud for hans evige Salighed.

Medens Gjuliana sad stille i sin Sorg, og Otto, som havde paataget sig at være den Faderløses Værge og Forsørger, nu gjennemsaae Faderens efterladte Papirer, fandt han i en Lønskuffe hint hemmelige Skriftemaal, som den Ulykkelige i sine uroligste Øieblikke havde opskrevet. Han tog det hemmelig med sig og læste det i sin Ensomhed.

Da Gjuliana saae Otto igjen, forglemte hun næsten sin egen Kummer over den dybe Græmmelse og Smerte i hans Aasyn. Hun spurgte ham bekymret, om han ikke var syg, og tvang sig selv til at bekæmpe sin Sorg, for at opmuntre ham og bringe Fred og Glæde tilbage i hans Hjerte. Men jo inderligere hun viste ham sin Deeltagelse og Omhu — jo nærmere nu selv den fælles Sorg syntes at bringe deres Hjerter og fremskynde det Øie-

blik, da den dybe tilsluttede Kjærlighed maatte faae Luft og aabenbare sig i en salig og gjensidig Tilstaaelse af hvad Ingen af dem længer kunde tvivle paa — jo uforklarligere blev hende Ottos Tungsindighed og besynderlige Adfærd. Han undgik ængstelig enhver hjertelig Samtale og syntes at fremtvinge en Rolighed i sit Væsen og en Tilbagetræden i sit Forhold til hende, som hun skulde have antaget for Kulde og smaalige Hensyn paa deres Standsforskjel, hvis hun ikke tilforn havde seet saa usvigelige Spor af hans Kjærlighed og vidste hvor liden Vægt han lagde paa Stændernes tilfældige Forskjel, som han fri og selvstændig kunde hæve sig over.

„Jeg kan nu ikke længer opsætte min Reise!“ — sagde Grev Otto en Dag, da den fælles Forstemthed var dem begge ret pinlig — „men jeg gaaer nu ikke til Italien — jeg gaaer til Amerika.“ Han foreslog derpaa den forundrede Gjuliana, at modtage en betydelig Sum af hans Formue, som kunde sikkre hende en uafhængig Fremtid, enten hun vilde besidde et lille Gods paa Landet, eller leve i Hovedstaden hos en anselig Familie, med hvem han var beslægtet, og som vilde modtage hende paa det Kjærligste.

Gjuliana kunde ikke holde sine Taarer tilbage; men hun tvang sig til at smile og afslog enhver Understøttelse. „Jeg takker Dem, Hr. Greve!“ — vedblev hun og fattede sig — „jeg takker Dem ret inderlig for den Deeltagelse, De saa uopfordret har beviist mig. — Jeg har kun et eneste Ønske i Verden, og det er at see mit Fødeland; her kan jeg ikke leve — og har De nogen Godhed for mig, saa skaf mig blot Tjeneste, som Opvarterinde eller hvad det kan være, hos en Familie, som reiser derhen! De har selv engang talt derom, og det var mit stille Haab, at De nu maaskee vilde opfylde dette mit inderligste Ønske, da jeg nu dog staaer saa fremmed og forladt her i Verden.“

„Er Deres Længsel efter Fødelandet saa stor, og kan De ikke leve lykkelig andenstedes" — sagde Greven efter et Øieblikfs Betænkning — „nu vel, saa følger jeg Dem selv derhen! — saa bliver jeg ved min første Plan, og De reiser, som Selskaberinde, i min Tantes og hendes Børns Selskab, til Rom og Neapel, hvor jeg skal see Dem tilfreds i en lykkelig Familiekreds, inden jeg iværksætter min vidtløftigere Reiseplan!"

Gjulianas barnlige Glæde, ved Haabet om at see sit fortryllende Fødeland, kunde dog ikke overvinde hendes dybe, hemmelige Smerte over den Forandring, som var foregaaet med Grev Otto; og det Offer, han syntes at bringe, ved for hendes Skyld at forandre sin sidste, pludselig fattede Reiseplan, var hendes krænkede Følelse imod. Hun bad ham derfor med synlig Spænding, at blive ved sin nye Beslutning og lade hende følge med Tanten og Børnene, uden hans Ledsagelse. Men deri var han nu bestemt, og uden hans Ledsagelse — sagde han — vilde Baronessen, hans Tante, desuden ikke reise.

Alt blev nu forberedt til Reisen. Tanten havde allerede længe været reisefærdig; nu blev hun underrettet om Grevens endelige Beslutning og Plan med Gjuliana, som kom hende høist forønsket. Faa Dage efter holdt hun i sin Reisevogn for Vertshuset ved Sorø, og da Greven, som ventede hende der, havde sat Tjenerne i Bevægelse med Indpakningen, ledsagede han sin muntre reiseglade Tante tilligemed Børnene til Skovhuset, hvorfra de medtoge den unge Reiseselskaberinde, som strax indtog dem Alle ved sin Skjønhed og usigelige Elskelighed.

Tanten havde formodet et Slags Kjærlighedsforstaaelse mellem den unge Greve og den smukke Skovfogeddatter, i hvis Nærhed han saalænge havde opholdt sig, og troede, at han, for at undgaae den øvrige Familles Stikkerier, tænkte

at formæle sig med hende i et fremmed Land. Thi Rygtet havde allerede været virksomt i Hovedstaden med at forklare Aarsagen til Grevens Ophold i Sorø. Den arme Gjuliana var bleven skildret snart som en enfoldig Bondepige, der lod sig bedaare af en ung, lystig Greve og tog hans smukke Løfter for gode Varer, snart som en listig, halv italiensk Skovnymfe, som i Dydens og Ærbarhedens Skikkelse havde lokket den unge forblindede Greve i uopløselige Snarer.

Tanten bekymrede sig ikke stort om alt Dette; hun var selv sine Børns Opdragerinde og medtog blot Gjuliana, fordi Greven havde gjort det til Betingelse for sit Følgeskab, uden hvilket hun, som enlig Dame, ikke turde begive sig paa Reisen.

Hun var nu dog særdeles nysgjerrig efter at udfinde det rette Sammenhæng i deres Forhold og fandt til sin store Forundring, at de selv undgik den Fortrolighed og Frihed i Omgang, som Reiselivet næsten gjør nødvendig, og at de, langtfra at søge hverandre, snarere syntes at undvige enhver Leilighed til at være nær sammen, som dog saa ofte af sig selv tilbød sig. Paa den anden Side bemærkede hun med Forundring den Ærbødighed og Hengivenhed, hvormed Greven forekom ethvert af Gjulianas Ønsker, og den stille Fordringsløshed, hvormed hun stedse søgte at gjælde for en underordnet og ubetydelig Person i Reiseselskabet, som hun dog hverken i Aand eller Kundskaber stod tilbage for. Det Træk af stille Kummer i hendes Aasyn, som kun hendes barnlige Glæde over Nærmelsen til Italien og Reiselivets skjønne, verlende Syner syntes at adsprede, gjorde ogsaa snart Gjuliana til Baronessens særdeles Yndling, og hun saae gjerne, at Børnene klyngede sig til hende med Kjærlighed. Naar Greven ikke var tilstede, fandt hun hende næsten endnu elskværdigere og naturligere, og det var da ligesom noget Spændt

og Tvungent i hendes Væsen faldt bort, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde forklare sig.

Gjuliana havde altid sin lille Mandolin med i Vognen; med den fornøiede hun ofte Børnene og dem Alle paa Veien. Naar hun om Aftenen var ene paa sit Værelse i Herbergerne, hørte Baronessen hende ogsaa undertiden spille og synge; men det var da ikke de muntre livsglade Sange, som hun sang for dem i Vognen: det var vemodige hjerterørende Toner, og naar hun undertiden overraskede den skjønne Sangerinde i hendes Ensomhed, fandt hun hende som oftest med Taarer i Øinene.

At Greven ogsaa var tungsindig, forundrede Tanten saameget meer, som hun tilforn havde kjendt ham, som særdeles munter og selskabelig; men nu kunde han ofte kjøre hele Timer, uden at sige et Ord, og naar de undertiden sad allerbedst sammen ved Bordet, og Glæden og Fortroligheden ret syntes at have taget Sæde iblandt dem, sprang han ofte pludselig op og havde Hovedpine, som han sagde, eller følte Siroccoen allerede fra den italienske Grændse.

De kom over Simplon til Mailand, og da de rullede ned i det paradisiske Hesperien og saae Vinrankerne slynge sig i Krandse mellem Almene — og de deilige Floder og Søer, med deres lyksalige Øer, laae for dem — da de saae himmelblaae Bjerge i den klare Luft — og saae de skjønne Mailænderinder paa Veien, medens de muntre Italienere red syngende over Bjergstierne paa deres Muler — da maatte alle tungsindige Griller vige og Øinene opklares for de fortryllende Syner. Gjuliana klappede, glad som et Barn, i Hænderne. Hun greb i sin Henrykkelse Ottos Haand og trykte den til sit bankende Hjerte. „Gud glæde og lønne Dem!" — sagde hun — „for dette Øieblik skal jeg aldrig ophøre at velsigne Dem." Da strømmede Taarerne ned af

Ottos Kinder, og han trykkede hende med stormende Heftighed til sit Bryst; men, som forfærdet for sig selv, foer han i samme Øieblik ud af Vognen, og fra den Dag af satte han sig som oftest udenfor, hvor han paastod, han havde bedre Udsigt.

Hin Scene i Vognen, hvortil Baronessen havde været Vidne, overbeviste hende nu tydelig om Ottos undertrykte Lidenskab, og hun beskyldte i sit Hjerte den skjønne Giuliana for at drive et grusomt Spil med hans Rolighed. Da de vare komne til Florenz, traf Grev Otto, tilligemed Tanten, en Dag i Tribunen den Marchése fra Salerno, med hans Familie, som havde været hans Faders fortroligste Ven, og som nu indbød dem Alle til at tilbringe Sommeren hos ham paa hans Villa i det Florentinske og Vinteren i Rom. Forslaget blev modtaget, og Grev Otto beredte sig nu til sin egen vidtløftigere Reise.

En Aften, da de vare komne hjem fra Komedien, og Gjuliana troede sig ubemærket paa sit Værelse, hørte Baronessen, gjennem den aabne Brædevæg, at hun talte høit med sig selv og sukkede. Hun hørte da ofte Ottos Navn i de afbrudte Hjerteudgydelser. — Noget efter tonede Mandolinen derinde, og Gjuliana sang:

„Jeg saae dig, Land med Bjerge blaae,
Hvor Barnet i sin Vugge laae!
Du saae min Fryd, du saae mit Savn —
Begrav nu Barnet i din Favn!

En Engel bar mig til din Kyst,
Og jeg har hvilet ved hans Bryst;
Med Graad velsigner jeg hans Navn —
Han dræbte Barnet i sin Favn.

Farvel, mit Paradis, farvel!
Flyv bort, flyv bort, du Barnesjæl!
Hvad vil du meer paa fremmed Kyst?
Du har jo hvilet ved hans Bryst." —

Nu saae Baronessen tydelig, at een og samme Lidenskab fortærede dem begge, og hun besluttede at være en Midlerske mellem disse forunderlige Hjerter, som syntes at ville dræbe hinanden ved deres Kjærlighed.

I en alvorlig Samtale med Otto næste Dag fortalte hun ham hvad hun havde opdaget om Gjulianas hemmelige Hjertesorg og trængte stærkt ind paa ham, for at affordre ham en Forklaring over hans Taushed og besynderlige Forhold. Da overrakte han hende velske Franzes Skriftemaal og gik ud, for at bestille Postheste til Livorno, hvor et til Amerika bestemt Skib alt laae seilfærdigt og ventede ham. Baronessen lukkede sig inde i sit Værelse og læste:

„Jeg, Franz Ebbesøn, fød den 1 Septbr. Anno Domini 1605, og naar dette læses, død, som jeg haaber, og ventende en forbarmende Dom, jeg skrifter og bekjender, at jeg i mit ustadige Ungdomsliv har betynget mit Liv med store, himmelraabende Synder, hvorfor jeg anraaber den saliggjørende Kirkes Forbøn, at være min Midler for Retfærdighedens evige Domstol.

I flere Aar fulgte jeg den grevelige N..ske Familie paa en Reise gjennem Italien. Greven var min Velgjører og hævede mig fra sin ringeste Tjener til sin Ven og Fortrolige; men desuagtet forraadte jeg ham af syndig Elskov til hans skjønne Gemalinde. I hans Fraværelse paa en toaarig Reise i Sicilien og paa de

barbariske Kyster, i hvilken Tid min ædle Herre havde betroet mig sin Families Bevogtning i Neapel, misbrugte jeg den unge Grevindes Svaghed og Hengivenhed. — Ved Grevens Tilbagekomst vare Følgerne af min og Grevindens Utroskab synlige, og hun modtog ham sengeliggende, for at skjule sin Tilstand. Greven faldt selv strax i en farlig Feber, og jeg var den Eneste, som han vilde modtage Pleie og Hjælp af. I min Angst for at have styrtet mig selv og Grevinden i den uundgaaeligste Ulykke, indgav den Onde mig en afskyelig Tanke, som jeg i min Synd og Nød ikke kunde jage fra mig — og da jeg skulde tælle fem Opiumsdraaber i min ulykkelige Herres Medicin, rystede min Haand, og der kom over hundrede. Jeg vilde kaste det bort — men det var som Satan førte min Haand — og jeg rakte min Herre den dræbende Lægedom. „Gud velsigne dig for din Kjærlighed, Franz!" sagde han og faldt i en dyb Søvn, hvoraf han aldrig opvaagnede. — I femten Aar har jeg ene baaret paa denne skrækkelige Hemmelighed, som hverken den angerfulde Grevinde eller vor Datter Gjuliana har havt mindste Kundskab om, skjøndt Grevinden vist, paa sin sidste Reise med mig, maa have anet det. Paa alle Sjæles Dag, min ulykkelige Herres Dødsdag, har jeg i ti Aar bedet for hans Salighed. Gid ogsaa paa den Dag en renere Sjæl maatte bede for min! — Gud være min syndige Sjæl naadig!"

Papiret faldt Baronessen af Haanden, og hun kastede det forfærdet i Kaminen.

„Altsaa Søstende" — sukkede hun — og forstod nu Ottos hele Fremfærd — men veed Gjuliana" .... Idet-

samme kom et Brev fra den bortreiste Greve, hvori han bad hende at fordølge Gjuliana, af Skaansel, hvad hun ikke behøvede at vide, og at sørge for hans ulykkelige Søster som en Moder. For hendes frie og uafhængige Fremtid havde han allerede selv sørget. Inden i Brevet laae et Par Ord til Gjuliana, som han kun ønskede i hendes Haand, hvis hendes Rolighed skulde gjøre det nødvendigt.

Faa Dage efter faldt Gjuliana i en heftig Sygdom. Baronessen, som indsaae Aarsagen dertil, overrakte hende nu Ottos Afskedsord, og hun læste:

„Evig elskede Søster!

For denne Verden ere vi adskilte — men der, hvor Brudgom og Brud ere som Søster og Broder — hvor Blodet ikke adskiller og heller ikke forener — der skal du gjenfinde den troe, elskende Aand, som evig og uadskillelig er forbunden med dig for Aandernes Herre."

Gjuliana overlevede Adskillelsens Smerte, og hendes Kjærlighed stod nu ren og klar for hende, som en Himlens Engel, der engang skulde aabne hende Paradisets salige Porte. Hun saae sit skjønne Fødeland med stille, vemodblandet Fryd, som et herligt Forbillede paa den evige Freds og Saligheds Hjem, og da hun havde seet denne Verdens Herlighed, vendte hendes Hjerte sig, stille i Andagt og Tro, til hendes Barndoms fromme Billede af den høie Himmelbronnings Guddomsro og uendelige Fredsalighed. Ligesom hun som Barn havde tændt Lampen for hendes Billede i Skovhuset og smykket hendes Alter med Blomster hver Festdag, saaledes indviede hun nu ogsaa sine sidste Dage til den evige Kjærligheds Priis, i et velgjørende Conservatorium for

Mariabørn eller forladte Faderløse, og glemte ikke sin ulykkelige Moders Afskedsord til hende i Ringen: bevar din Sjæl og bed for de Døde! — For velske Franz blev, efter hans Forlangende, Kirkens Forbøn paa alle Sjæles Dag ikke heller forsømt.

Grev Otto saae aldrig meer Europa: han tilsatte Livet paa en dristig Opdagelsesreise i den nye Verden. Af hans efterladte Papirer og uafsendte Breve til Gjuliana saae man, at hans Kjærlighed havde ledsaget ham allevegne, men at han aldrig var kommen til den Fred deri, som Gjulianas stillere Sjæl kun var istand til, og at Død og evig Gjenforening med den Elskede var hans eneste og ofte stormende Ønske, hvilket den milde Verdens og Begivenhedernes Styrer nu ogsaa kjærlig har opfyldt.

Rettelser.

Side 6 Linie 5 fra neden: Oltidsmindesmærke læs: Oldtidsmindesmærke

— 6 — 3 f. n.: sildig l. sildigt

— 59 — 10 Strand l. Stavn

— 125 — 4 f. n.: indvirket l. indvirket i

— 194 — 10 f. n.: Mand" l. Mand!"

— 194 sidste Linie: Liv l. Liv.

Bernhard Sev. Ingemanns

Samlede Skrifter.

Tredie Afdelings

Andet Bind.

Anden Udgave.

(Eventyr og Fortællinger.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

Samlede

Eventyr og Fortællinger

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Andet Bind.

Anden Udgave.

(Det høie Spil. Moster Marie. Sphinxen. Det forbandede Hus. Gravmælet. Den gamle Rabbin. Konstberiderfamilien.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

Forerindring.

De tre første Fortællinger i dette Bind udkom førstegang 1820 i den Samling „Eventyr og Fortællinger“, hvortil ogsaa „Altertavlen i Sorø“ hørte, og det er dem, det forudskikkede Digt „Vinterkvellen“ betegner som udsprungne af den hjemlige Stemning efter Forfatterens Tilbagekomst fra en Reise i Syden.

Eventyret „det høie Spil“ er en fri Opfindelse, der oprindelig blev improviseret i en Børnekreds, men senere med større Omhu blev gjennemført. I Eventyrhelten saae jeg den aldeles hensynsløse, dog godmodige Letsindighed, der kun spiller paa Overfladen af en dybere Natur; derfor maa han med Magterne fra Hjertedybet kunne udkæmpe sig af den dæmoniske Verden, hvori han i blind Ubevidsthed har indstyrtet sig.*)

Fortællingen „Moster Marie“ grunder sig paa en Familiebegivenhed, meddeelt af Fortællingens Hovedperson selv. Næsten alle Bipersonerne i Fortællingen tilhøre ligeledes det virkelige Liv; selv dens fantastiske Elementer, der dog ikke ere psychologisk ufor-

*) En Ytring af Jens Baggesen i Anledning af dette Eventyrbillede paa en Tid, da hans Characteer bedømtes haardt af Mange, vil jeg her anføre. Han fandt — hvad dog ikke var faldet mig ind — sin Natur tildeels deri betegnet med Hensyn paa Temperamentets Forhold til Characterens Væsen og inderste Grund.

klarlige, grunde sig paa Meddelelser af formentlige Livserfaringer. Tilknyttelsen til det bekjendte blot antydede Eventyr, der snoer sig ind i Fortællingens Traad, hører til den frie Behandlings Modificationer.

Eventyret „Sphinxen“ er ikke, som Nogen maaske kan have ment, et blot Forsøg paa at efterligne den fantastiske Hoffmannske Fortællemaade i den humoristiske Tegner Jacques Callots barokke Maner, men meget meer et Forsøg paa i den angivne Digtningsform at fremstille hvorledes en Romantik, der bevæger sig mellem Vanviddets og Ideens Dybder, enten maa forvilde sig i huul Nihilisme og dæmonisk Mørke — hvilket er Tilfældet med nogle af Hoffmanns „Fantasistykker“ navnlig med „Sandmanden“ — eller paa Ideens Vinger udsvinge sig i Frihedens Region. I den barokkeste Sammensmeltning af en overnaturlig Verden med det trivielleste Livs mest filistrøse Elementer, stræber hin Romantik her i sin befriende Retning at hævde Idelivets Realitet gjennem Kampen med Egoismen, Forfængeligheden og Smaaligheden i en aandsfornegtende Materialisme. Det Liv, der helt og virkelig skal leves, maa ikke falde ud af sig selv ved Tvivlen paa sin Tilværelse — kun med Troen paa sin egen og sin Verdens Realitet kan Manden indtræde i sit Rige. Nøiere at betegne den Traad, der fastholder Ideen gjennem alle Eventyrets Bizarrerier, vilde være at bogstavere mellem Linierne for den Tanke-Fantasi, der helst seer med egne Øine, men ikke forkaster alle slige Arabesker i Poesien, som idéløse Fantasterier og uforstandige Drømme.

De fire sidste Fortællinger i dette Bind udkom førstegang 1827 under Titel „Noveller“. De tre første af dem ere dog forfattede tidligere.

Fortællingen »det forbandede Hus« er en fri Composition, knyttet til den traditionelle Folketro, og i det daglige Bylivs Character. Den blev foranlediget ved en tilfældig Jagttagelse af en henkradset Indskrift paa et Hus ved Christianshavns Kanal, som i lang Tid stod mørkt og tillukket og syntes ubeboet. Fremstillingens og Tendentsens Ligefremhed gjør al videre Forklaring overflødig. Benyttelsen af det bekjendte smukke Vægterverss af Arrebo grunder sig paa Sandheden i en lignende oplevet Situation.

Den lille Fortælling »Gravmælet« er en fri psychologisk Udvikling af en selvvalgt Opgave, uden noget bestemt factisk Element.

Fortællingen »den gamle Rabbin« blev foranlediget ved de bekjendte forargelige Jødeforfølgelser 1819. Uden noget enkelt factisk Materiale havde den en Fremstilling af Mosaismens levende Idee til Formaal, saaledes som denne vel endnu, med en Afglands af sin forsvundne Høihed, kan tænkes afspeilet i et enkelt sjeldent Individ fra en ældre Tid. En saadan virkelig Israelit i den nyere Tid maatte træde i den skarpeste Contrast til Udartningen i et moderniserede Folks Indifferentisme; han maatte selv i sin Undergang beskæmme Lavheden i de Christnes Forfølgelsesaand; men denne maatte ikke kunne hindre ham i, med klaret Afskedsblik at skimte, hvad Mosaismen selv i sin høieste Forventning seer ud efter.

Fortællingen »Konstberider-Familien« er ligeledes en fri Composition; den blev foranlediget ved Synet af et omreisende Konstberiderselskab og ved Erindringen om den tragiske Contrast mellem den bekjendte Casortis Mesterskab i den lavtkomiske italienske

Farce og det dybe Tungsind i hin groteske Mimikers Character. Frihedens Brydninger med de ydre conventionelle Forhold — Konstneraandens og Kjærlighedens Realitet selv under Gjøgleriets og Skuffelsens Masker — Betydningen selv af det tilsyneladende udfaldne Livsmoment, der gjemmer en sand og virkelig Kjærne — i disse Reflexer af et uforgængeligt Lys, mellem Livsironiens og Illusionernes Lygtemænd, er det, at denne lille Fortælling bevæger sig.

Sorø i Januar 1845.

Forfatteren.

Vinterkvellen.

(Januar 1820.)

Fra Sydens varme, grønne Vaar
Kom i de kolde Vinterdage
Med Jubel Nordens Søn tilbage
Til Hjemmet, hvor hans Arne staaer.

Besjung nu hvad du saae og hørte!
Lød trindt ham mangen kjærlig Røst;
Men Hjemmets Fryd var i hans Bryst:
End fremmed Lyra ei han rørte.

Han sad igjen saa barneglad
Ved gamle Arnes muntre Lue
Og savned i den Vinterstue
Ei Rankens Løvsal, Laurens Blad.

Men Lillierne paa frosne Rude,
Oplyst af Maanens stille Glands,
Fortrylled ham som Myrthens Krands
Og Guldorangerne derude.

I Vinteraftenstunden flyer
Snefuglen over lune Bolig;

Der drømmer Vandreren fortrolig
Om gamle Barndomseventyr.

Og mens han fra sin Gang udhviler,
Fortæller han ved Ovnens Ro,
Hvad Sjælen drømmer barnefro,
Naar Fantasus fra Ruden smiler.

I stjerneklare Vinterluft
Den lille Dreng sig munter svinger
Og boltrer sig paa Riimfrostvinger
Til Feers Land og Blomsterduft.

Snart bleg, i Sneens hvide Lagen,
Som Gjenfærd, han derude staaer;
Men kommer han igjen til Vaar,
Han blusser rød som Foraarsdagen.

Med Trækfuglskaren, reisefro,
Om fremmed Land han da skal synge,
Og Alperosenkrandse slynge
Til Hjertet, som blev Skjalden tro.

Det høie Spil.

Et Eventyr.

Lo Vandringsmænd mødtes en Foraarsmorgen paa en Kors-
ei. Den ene var gammel og graa, den anden var en mun-
r, blomstrende ung Herre. Gubben gik krum ved sin Stav
g havde en Bylt paa Ryggen. Det unge Menneske nynnede
aa en lystig Foraarssang og havde en Cither i Haanden,
vori han af og til greb med rask og kraftig Haand, medens
e spøgende Morgenvinde legede med hans lysegule Lokker.
Gudsfred!" — sagde den Gamle og hvilede sig paa en Graa-
en, som stod til Grændseskjel paa Veien — „Du dandser
ngende ud i Verden, som jeg seer; jeg lister mig saa sag-
lig tilbage. Lykke paa Reisen, unge Ven! lad mig see, du
mmer ligesaa lystig tilbage, naar du har seet og hørt saa-
eget som jeg!"

„Tilbage?" — svarede den unge Reisende — „det
r jeg ikke isinde, førend jeg har været ved Verdens Ende,
 der er nok langt til."

„Rimeligvis!" — svarede Oldingen — „Du reiser
l paa din Konst?"

„Min Konst?" — spurgte den unge Herre og loe —
u ja! jeg troer du har Ret, Gamle! jeg reiser paa min
onst; rigtignok veed jeg ikke saalige hvori den bestaaer;
g jo, det maa være den Konst at leve lystigt: dertil har
g stort Anlæg af Naturen. Jeg har i otte Dage, maa du
de, sat hele min Fædrenearv overstyr — og agter nu at

reise Verden igjennem med disse tre Dukater og denne lille Flaske Tokaier!"

„Er det din hele Formue?" — spurgte Gubben og sukkede.

„Ja vist, Gamle! drik min Sundhed før vi skilles ad! saa blive vi strax begge lettere til Fods."

Den Gamle tog Flasken, drak den ud til den sidste Draabe og sukkede igjen.

„Nu, vel bekomme dig, Graaskæg!" — sagde den lystige unge Mand — „Du trængte til en Hjertestyrkning, seer jeg; nu behøver jeg ikke længer at slæbe paa den Flaske!" — han kastede den over Hovedet i Græsset — „men hvorfor sukker du saa tidt?"

„Jeg er en bedrøvet Enkemand" — sukkede den Gamle — „og min Datter ligger ude i mit Skovhus og trækkes med Feberen. Gud veed, om hun lever til jeg kommer igjen; men jeg maa til Staden og kjøbe Lægemidler til hende for vor sidste Smule Linned."

„Der har du Resten af min Fædrenearv!" — sagde det unge Menneske og rakte ham de tre Dukater — „de var gaaet Pokker ivold alligevel i det første Vertshus; men nu skal du see, din Datter kommer sig nok, for der er altid god Lykke ved mine Penge." Derpaa begyndte han at synge igjen og vilde gaae; men den Gamle reiste sig og tog ham ved Ærmet: „tøv lidt!" — sagde han — „der har du en Halvskilling, Søn! nu er du dog ikke uden Reisepenge; lad mig see, du holder godt Hus med den! saa er du en holden Mand endnu." Derpaa tog den Gamle sin Stav og gik hurtig til den modsatte Side.

Den unge Holger stod ganske forundret og saae snart paa Halvskillingen, snart efter den løierlige Gamle; endelig brast han ud i en høi Latter over sin taabelige Godhjertig-

hed: „drikke min Viin! tage mine Penge! og gjøre Nar af mig ovenikjøbet! nu det maa jeg lide!" — sagde han — „det var ret en snurrig Broder, ret saadan en Karl efter mit eget Hjerte, og see, om han ikke kunde tage Benene med sig, naar han vilde. Nu, det var da mit første Eventyr. Jeg begynder ikke saa galt paa det splinternye Liv, jeg nu agter at føre. Nu er jeg allerede en holden Mand; hvad kan der ikke blive af mig, inden jeg naaer Verdens Ende?" Han stak Halvskillingen i Lommen, sang sin Vise til Ende og gik videre.

Da Middagssolen begyndte at brænde ham for hedt, saae han et Huus ved Landeveien og gik derind. Paa Selskabet og Modtagelsen saae han strax, det var et Vertshuus, og krævede nu rask ind baade Spise og Drikke, det Bedste, Huset formaaede, uden at tænke paa Andet, end at han trængte dertil; men at han ikke havde en hel Skilling i Lommen, faldt ham ikke ind, førend baade Hunger og Tørst var stillet; thi han havde altid tilforn levet i Overflødighed og pleiede aldrig at plage sig med Sorger for den tilkommende Time. Nu greb han rask i Lommen for at betale; men da han kun fik Halvskillingen i Haanden, fandt han sin Stilling saa pudserlig og ny, at den aftvang ham en lydelig Latter. Da Verten og Gjesterne forundrede sig over den fremmede unge Herre, som sad alene ved Bordenden og loe, fortalte han dem aabenhjertig, at han ikke eiede en Skilling, og spurgte, om det ikke var morsomt. Alle fandt det ret artigt, undtagen Verten, som strax bemægtigede sig hans Hat og hans Cither og lod nogle plumpe Ord falde om Prakkere og Bavtyve, som dog ikke forstyrrede det unge Menneskes Munterhed. „I er en snild Mand, Hr. Vert!" — sagde han — „I vil ikke, jeg skal være længe i den Forlegenhed, seer jeg; nu vel! skal jeg gaae uden Hat og Cither videre, saa

maa I dog først drikke et Glas Viin med mig og disse gode Venner paa min Sundhed!" „Tak Den, som byder!" — sagde Verten — „en Flaske vil jeg endnu lade Jer faae for det Lapperi!" Vinen kom, og Holger, Verten og Gjesterne lod den smage sig vel. Iblandt Gjesterne sad en lang, mager Mand, som loe haanlig ad den overgivne unge Herre, idet han vendte sig til ham og sagde: „seer jeg ret, saa har I dog endnu en halv Skilling, Fremmede! den skulde I sætte paa Lykkespil, saa kunde I endnu blive rig inden Aften!"

„Ja, rigtig!" — svarede Holger — „jeg er en holden Mand endnu; tør I vove jer Halvskilling mod min, saa kom!"

Under almindelig Latter fik man Tærningerne frem, og de trillede saa heldigt for Holger, at han, ved bestandig at sætte det Vundne ud paa næste Kast, i kort Tid havde vundet en Dukat. Han blev saaledes ved, og snart var Halvskillingen skjult med lutter vundne Dukater. Nu blev den magre Mand vred og kastede Tærningerne hen ad Bordet: „enten er I en Heremester" — sagde han — „eller ogsaa I spiller falskt." „Ingen af Delene" — sagde Holger — „giv mig Hat og Cither, Hr. Vert! Dukaterne er eders!" Forundret skrabede Verten den store Sum til sig; Holger tog Cither og Hat, stak Halvskillingen i Lommen og gik. Men den lange, magre Mand gik efter ham, kaldte ham høflig tilbage og bad ham ikke at tage hans Heftighed ilde op; til Bevis paa, at han agtede den tabte Sum for Intet, vilde han nu vove hele sin Guldbørs mod den blotte Halvskilling.

„Det er et Ord!" — svarede Holger — „men I veed jo, jeg vinder. Lykken er nu eengang med mig idag, og sandt at sige, jeg kedes ved et Spil, hvorved jeg hverken har Stort at vove eller vinde; for jeg agter alle eders Penge

ikke meget meer, end min Halvskilling; men vil I endelig af med dem, kan de jo sagtens være et Kast værd." Han kastede og vandt.

Den lange Mand loe haanlig og rakte ham sin tunge Guldbørs. „Endnu et Kast!" — sagde han — „jeg har ikke flere Penge; men nu sætter jeg min Frihed paa Spil, naar I vil sætte Guldbørsen, Halvskillingen og et Aar af eders Liv derimod!"

Alle studsede og saae forundrede paa den lange Mand, som ikke lod til at finde noget Usædvanligt i sit Forslag.

„Hvorledes forstaaer I det?" — spurgte Holger — „nu begynder Spillet at more mig; for Liv og Frihed veed jeg at sætte Priis paa."

„Dersom I ogsaa vinder i dette Kast" — svarede Spilleren — „saa er jeg eders Slave, saalænge I selv vil, saa kan I befale mig hvad I vil, og jeg skal lystre; men vinder jeg, saa taber I, foruden hele eders Skat, et Aar af eders Liv, som jeg har Lov til at benytte paa hvad Maade jeg vil, eller med andre Ord: saa har jeg hvervet Eder paa et Aar til min Tjeneste."

„I er en Fandens Karl!" — sagde Holger — „der har I jo opfundet et ganske nyt Vovespil, som er særdeles forførende. Jeg vilde forsvoret, at jeg nogensinde i mit Liv skulde blive en Spiller; men nu faaer jeg med Eet stor Lyst dertil. Lad mig nu først tage Jer ret i Betragtning! hvad kan jeg bruge Jer til, hvis jeg vinder?"

„Til hvad I lyster" — svarede den lange Mand — „jeg er en munter Fætter, ja ret en Fandens Karl, som I siger, og har gode Indfald, som I jo seer. Mit Hoved er til eders Tjeneste, hvis I vinder mig, og Benene med — og naar I har mig ved Haanden, kan I altid leve lystigt i Verden."

„Jeg kaster allerede!" — sagde Holger og slog Tærningerne hen ad Bordet; den ene faldt med to Øine i Veiret, og de tvende kun med eet, og det unge Menneske blev hed om Hjertet for det Aar af hans Liv, som allerede saagodtsom var bortspillet.

„Skal vi gaae paa Akkord?" — sagde den lange Mand — „efter al Sandsynlighed maa I tabe, naar jeg nu kaster; men I maa kaste om igjen, naar I vil forhøie Indsatsen. Jeg forlanger ikke eders Penge; men læg et Aar til af jert Liv, og sæt Kone og Børn med paa det Kast, og jeg benytter mig ikke af min Fordeel!"

„Eet Aar til? det er høit Spil" — sagde Holger — „men Kone og Børn har jeg ikke, hvorledes kan jeg da sætte dem paa Spil?"

„Hvad man ikke har, kan man faae" — sagde Spilleren.

„Nu! den Tid, den Sorg!" — svarede Holger og loe — „Kone og Børn faaer jeg nok aldrig alligevel; jeg er ikke saa stadig af mig, og spiller jeg dem bort før jeg faaer dem, saa har jeg saamange Sorger mindre i Verden. Top! altsaa Kone og Børn og to Aar af mit Liv; dog det skal være to af de sidste: de duer saa dog ikke til Noget alligevel; men Forord volder ingen Trætte, og vinder jeg, skal I være min Nar saalænge I lever."

„Det er et Ord!" — sagde Spilleren. De kastede og Holger tabte. Nu mærkede han først, at hans Halvskilling var borte, og da han saae den i Spillerens Haand, blev han vred og sagde: „hid med min Halvskilling! I vandt kun to Aar af mit Liv og Kone og Børn; men Halvskillingen hører Jer ikke til; med den er jo Lykken gaaet fra mig."

„Jeg har ikke isinde at beholde den" — svarede Spilleren og rakte ham den tilbage — „men er det en Lykkeskilling, som det lader til, saa skal Fanden spille længer med Jer!"

Derpaa tog den lange Mand hurtig Hat og Stok og gik saa hastigt, at Ingen saae hvor han blev af.

„Det var en pudsig Karl“ — sagde Holger — „jeg veed nu næsten ikke, om det var Spøg eller Alvor med det Spil; men da jeg har beholdt hans Guldbørs, lader det næsten til at være Alvor, og han giver vel heller ikke Slip paa sin Gevinst, hvor naragtig den end er. Kun undrer det mig i saa Fald, at han ikke engang spurgte om mit Navn og hvor jeg var at finde, naar Terminen engang var forhaanden. Dog den Tid, den Sorg! skulde han imidlertid komme her en anden gang, saa sig ham, Hr. Vert! at hans Skyldner hedder Holger Frank og er at finde i den vide Verden. — Men nu er jeg jo en rig Mand; nu vil jeg ikke gaae et Skridt længer. Skaf mig Hest og Rideknegt, Vert! jeg vil leve standsmæssigt saalænge der er en Skilling i Pungen.“

Han levede nu lystigt saalænge han var i Vertshuset, og forlod det i en halv Rus paa en rask og prægtig opsadlet Ganger og med en galloneret Rideknegt bag efter sig. Ved disse Omkostninger var imidlertid næsten hele Guldbørsen tømt; men derpaa tænkte ikke den lystige Lykkeridder. Hvergang han paa Veien traf et muntert Reiseselskab, gjorde han strax Bekjendtskab og bad de nye Venner at følge med til næste Vertshus, og hvergang en Stodder gik ham forbi, kastede han et Guldstykke i hans Hat.

Om Aftenen kom han til en stor Stad med en hel Hob andre Reisende, baade Herrer og Damer, som han Alle havde indbudet til at tilbringe Aftenen hos ham. De toge ind paa det prægtigste Gjestgiversted i Byen, og den unge Ødeland lod anrette et Gjestebud for dem, saa prægtigt og overdaadigt, som det vel var muligt. Natten gik hen med Dands og fornøielig Tumult. Men da han næste Dag vilde ride

videre, og Verten kom med sin Regning, havde han kun tre Dukater og sin Halvskilling tilbage og var omtrent ligesaa rig, som da han begyndte sin eventyrlige Reise. „Det seer galt ud" — tænkte han — „min salig Fader var dog en anderledes Oekonom end jeg, han raadte mig ogsaa altid til at vende en Skilling tre Gange inden jeg gav den ud, saa skulde jeg aldrig komme i stor Trang for Penge, sagde han. Det maa jeg da engang forsøge." Han loe og vendte for Spøg hver Dukat tre Gange og gav Verten dem, som forundret saae paa denne Øvelse og tænkte allerede paa at sende Bud efter Vagten for at sætte den letsindige Galning i Gjeldsfængslet; thi det saae helt misligt ud med Betalingen. „I skal faae hver Skilling jeg har" — sagde Holger — Resten faaer I have tilgode til jeg bliver rig igjen." Nu vendte han ogsaa sin Halvskilling tre Gange og vilde give den til den forskrækkede Vert; da gled et Guldstykke ud af hans Haand paa Bordet, og Halvskillingen havde han endnu. „Ja saa!" — tænkte Holger — „saa havde min Fader dog Ret!" — Han blev ved at vende Halvskillingen saa længe, og der drattede en Dukat ud af Haanden paa ham efter den anden, til Verten var til Takke betalt. „I har en ganske egen Maade at tælle Penge ud paa" — sagde Verten — „jeg troer, I ryster dem ud af eders Ærme." „Jeg troer det næsten med" — sagde Holger, og gjerne havde nu Verten, som mærkede Hemmeligheden, givet tidobbelt saa stor en Sum for den velsignede Halvskilling, hvis vidunderlige Ynglekraft dens Besidder nu først kjendte. Holger glemte heller ikke at putte den i Lommen og tog hastig Afsked, for ikke af den misundelige Vert at blive anklaget for Troldsdom og maaske hængt eller stegt inden Aften.

Nu gik Reisen videre fort hvorhen Lunet eller Hesten vilde, og ingensteds savnede han lystige Selskabsbrødre og

gjestfri Modtagelse; thi han havde faaet saa stor en Færdighed i at vende sin Halvskilling, at han, uden at Nogen saae hvorledes det gik til, kunde tælle saa stor en Sum ud af Haanden paa eengang, som Enhver forlangte. Men denne Tællen gik saa ofte paa, at han tilsidst blev ked deraf. En Dag kaldte han paa sin Ridekneḡt, Jochum, og lærte ham Konsten: „nu er du min Skatmester!" — sagde han og kastede Halvskillingen hen til ham — „Du skal ikke knibe paa Skillingen! øs kun Penge ud som Sand, og sæt selv saa meget overstyr, som du lyster!" Hvad holder jeg den Dagdriver for — tænkte han — naar jeg selv skulde have nødig at gjøre Guld?

Jochum havde altid tilforn været en ærlig Karl, og det gik godt i nogle Dage med hans nye Embede; men tilsidst blev Fristelsen ham for stor, og han sagde til sin Herre: „tag jer Lykkeskilling selv i Forvaring! ellers løber jeg vist bort med den engang: jeg har allerede et Par Gange været paa Veien dertil." — „Sladder!" — sagde Holger — „du er en ærlig Karl og løber ikke bort for en Halvskilling, veed jeg." Men en Morgen var Jochum virkelig forsvunden med den frugtbare Lykkeskilling. „Det var en dum Streg" — sagde Holger — „men Karlen er i Grunden undskyldt: han kjendte sin egen Skrøbelighed. Nu har jeg det saa godt og har Ingen til at pudse mine Støvler idag." Han trak Støvlerne paa som de vare; og da han havde solgt sin Hest, for at betale hvad han skyldte, gik han syngende ud i Verden igjen og lod Fem være lige. Paa Veien mødte han en gammel Kone, som bad ham om en Almisse. Han gav hende sin næstsidste Skilling, og hun tog hans Haand og sagde: „skal jeg spaae dig? unge Menneske!" „Ja vel!" — sagde Holger — „dog nei, vidste jeg forud hvad der skulde hændes mig i næste Øieblik, saa havde jeg ingen Fornøielse af at

vente det; men veed du Meer, end jeg, saa sig mig, hvor min kjære Jochum er bleven af med min Halvskilling! jeg trænger snart til Frokost, og han er løbet bort med alle mine Penge."

„Skal jeg slaae et Øie eller to ud paa din Tyv?" — sagde Konen — „det er mig en smal Sag; men sige dig hvor han er, kan jeg ikke!"

„Nei, Moerlil!" — svarede Holger — „det er ikke værd: saa fordærvede I mig jo Karlen for hans hele Liv, og han kunde ingen Lykke gjøre meer hos Pigerne; men kan I høre, saa spil ham et andet Puds, som ingen Skade gjør ham paa Lemmet og Helbred! for naar jeg undtager denne lille Skarnsstreg, saa er det et godt Stykke Karl forresten."

„Det skal skee!" — sagde Heren og gik.

Holger gik videre og lod Fiolen eller egentlig Githeren sørge; den spillede han paa saa længe, han kunde, men solgte den tilsidst for Mad og Drikke og maatte siden behjælpe sig med at synge uden Strængeleg. Men tilsidst skreg Tarmene saa stærkt til hans Sang, at han begyndte at bande Jochum og love ham et godt Livfuld Prygl, hvis han traf ham igjen. En Aften kom han til et Herberg, kjøbte sig en Skorpe for sin sidste Skilling og drak en god Slurk Vand dertil af Posten; derpaa lagde han sig til Hvile i Stalden paa et Knippe Halm. Om Morgenen tilbød han sig for en tarvelig Frokost at sadle Heste til de Reisende for Staldkarlen. Den første Hest, han kom til, vrinskede velbekjendt ad ham, og han kjendte med Forundring og Glæde Jochums blisfede Hoppe. Han sadlede den strax og trak den for Døren. Nu kom Jochum, klædt som en fornem Herre, men med Kjolen slæbende efter sig og ganske søvnig og vranten, for at sætte sig til Hest. Da han saae sin Herre holde Stigbøilen, faldt han med Anger og Skamfuldhed ned paa sine Knæ i Skarnet og

rakte ham Halsstillingen tilligemed en fuldspækket Guldbørs: „tag hvad Eders er, kjære Herre!“ — sagde han — „og tilgiv mig! I befrier mig med det Samme for en Byrde, som jeg for længe siden er keed af: jeg har af Frygt for Tyve ikke lukket et Øie siden jeg forlod Jer, og“ — —

„Tyv troer, hver Mand stjæler“ — afbrød Holger ham og maatte smile over den arme Karl, som midt i sin Pragt og Herlighed saae helt forvaaget og latterlig ud. Han hjalp ham nu selv op af Skarnet og gav ham ikke engang de Prygl, han havde tiltænkt ham, men loe meer jo længer han betragtede ham.

„Lad mig være eders Ridefnegt igjen som før“ — bad den angerfulde Jochum — „saa er Æren vel mindre, men Skammen og Frygten ogsaa mindre, haaber jeg, og den Onde skal aldrig meer forføre mig til, at ville være en fornem Herre. Jeg har kun havt Ærgrelse og Fortræd deraf, og naar jeg troede, jeg ret tede mig fornemt og standsmæssigt, loe Folk mig ud og bedrog mig dertil i mine aabne Øine. Dertil kommer den Ulykke, at jeg seer ud som en Nar; for det er som forhexet, og jeg har aldrig kunnet faae en Herrekjole, som passede mig. Lad mig nu stille mig ved denne forbandede Stads, og mens I gjør Eder tilgode i Kroen, Herre! som I nok trænger til, vil jeg, hvis I tillader det, tage mig en lille Lur, at jeg ikke skal falde i Søvn for Eder paa Veien.“

Heren har dog holdt Ord, tænkte Holger, og føiede den arme Stymper i hans Begjering. Da Karlen havde udsovet, og hans Herre faaet Erstatning for den lange Faste, satte Holger sig paa den blissede Hoppe og kjøbte et Esel af Verten til sin Ledsager. Jochum satte sig, i ydmyg Tjenerdragt paa Eslet og fulgte i ærbødig Frastand sin lystige Herre,

som han fra den Dag af aldrig mere forlod, men blev en tro og hengiven Tjener.

En Dag kom Holger i Følgeskab med to unge opblæste Riddersmænd, som talte vidt og bredt om deres Turneringer og Heltegjerninger og berømmede deres Herskerinder over al Maade. Den unge Eventyrer havde ingen Bedrifter at berømme sig af og ingen Herskerinde at rose. Du maa slaaes — tænkte han — og forelske dig engang, saa kan du ogsaa snakke med; de Karle see ikke ud til at være halv saa raske som du. Jeg vil, for en Forandrings Skyld, yppe Klammeri, for dog at see, hvad jeg duer til i Krig! „Hør, veed I hvad!" — sagde han til Ridderne — „I skulde ikke snakke saa meget om Jer selv og eders Dulcineer, I maae ikke troe, I ere de største Helte i Verden, og jeg har seet mange smukke Piger, som vist ere tigange saa deilige som de Damer, I taler om."

Begge de unge Riddere bleve herover saa forbittrede, at de strax fore imod ham med deres Landser, og Jochum blev saa angest for sin kjære Herres Liv, at han nær havde slaaet sit dovne Esel ihjel, for at komme ham til Hjælp. „I er dog aldrig gale" — sagde Holger — „og vil sætte mig levende paa Spid, naar jeg ikke har saameget som en Hundepidsk at forsvare mig med? er I saa tappre og ædle Riddere, som I gjør Ord af, saa tøver I vel lidt, til jeg ogsaa faaer noget at stikke fra mig med!" De unge Riddere skammede sig og holdt inde. „Vil den Ene af Jer" — vedblev Holger — „laane mig sine Vaaben, saa vil jeg vove en Dyst med den Anden, og dersom han overvinder mig, saa vil jeg troe Jer paa jert Ord, og vi drikke alle Tre Forlig, naar vi komme til Herberget, at sige: hvis Ingen af os bliver slaaet saadan ihjel, at han ikke kan drikke. Jeg har ret Lyst til at see hvordan saadan en Krig seer ud."

De to unge Riddere kastede nu Lod om, Hvo der skulde laane ham sine Vaaben og Hvo der skulde slaaes med ham, og da Holger havde faaet Rustningen paa og Landsen i Haanden, svang han sig rask paa sin Blis og syntes nu, han var dobbelt saa stærk og tapper som før. „Det er en ganske ny Leg“ — sagde han — „jeg burde dog øve mig lidt, førend vi begynde! hør, Jochum! trav imod mig paa dit Esel, og lad mig see, om jeg kan stikke dig af Sadlen!“ Jochum undskyldte sig for denne Prøve: „kjære Herre!“ — sagde han — „I spøger saavist i Utide; tag I fat paa den pantsrede Herre! jeg skal nok gjøre det af med den Anden!“ „Det er et Ord!“ — sagde Holger — „lad os Hver tage sin!“ Idetsamme styrtede den fremmede Ridder imod ham. Holger skyndte sig at sætte sig i samme Stilling som sin Modstander, klemte sig fast i Sadlen med begge Knæ og lod staae til. Vel fik han et dygtigt Landsestød i Siden; men det rokkede ham dog ikke af Stedet; Ridderen laae derimod i Grøften, og hans Ganger vendte Benene i Veiret. „Haha!“ — tænkte Holger — „er du saadan en Helt, saa skal Pokker lade sig lumpe af nogen Ridder herefter!“ Hans Modstander krøb nu skamfuld op af Grøften og erklærede sig for overvunden; men det fortrød ham ikke — føiede han høflig til — thi det var ingen Skam, at falde for saa tapper en Herres Landse. Imidlertid havde Jochum tvunget den anden Ridder til en Nævekamp og havde samme Lykke som sin lystige Herre; Ridderen var ikke vant til det Slags Kamp og maatte snart give tabt for den plumpe og haandfaste Ridekneg. „Skal vi nu slutte Fred“ — sagde Holger — „saa forlanger jeg, som Seierherre, de ridderlige Vaaben, jeg nu bærer. Vil I ikke afstaae mig dem, saa vover jeg endnu en Dyst med Jer begge!“ Den ene Ridder taug og pyntede paa Fjæren i sin Hjelm, den anden bed sig i

Læben, men fattede snart en rask Beslutning: han overøste Holger med Høfligheder og forsikkrede, det var ham en sand Ære, at han vilde bære hans Vaaben.

„Til Bevis paa min Høiagtelse vil jeg bytte Ganger med Eder, tappre Ridder!“ — sagde nu Jochum og steg af sit Esel, og den høflige Ridder, som nylig havde prøvet, at Jochum var en haandfast Karl, modtog Forslaget som en Æresbevisning. Saaledes blev Freden nu sluttet, og Jochum var ikke lidet stolt af sin og sin Herres Seier; især morede det ham kosteligt at see den ene Ridder komme slukøret bag efter paa Eselet, og den anden ømme sig hvergang Hesten gjorde et Spring med ham; men Ingen af dem talte nu et Ord meer om sine Bedrifter den Gang. Da de i Herberget havde drukket sammen paa en lykkelig Reise, toge Ridderne Affsked og forsikkrede, at det glædede dem meget, at have gjort saa ridderlig en Herres Bekjendtskab.

„Hør, Jochum!“ — sagde Holger, da Vinen begyndte at løbe ham lidt om i Hovedet — „kjender du ingen smuk Dame, jeg kan forelske mig i? Forelske mig vil jeg nu, og det i en Hast; jeg vil ikke give de Pralhanse efter i Noget.“

„Jeg veed ikke bedre“ — svarede Jochum — „end at Herren forelsker sig i Prindsessen af Velskland. Hun skal være den deiligste Dame i Verden; mange Riddere ere blevne gale af Kjærlighed til hende, og hvorvel jeg aldrig har seet hende, har jeg selv allerede en Rem af Huden, skjøndt jeg dog kun er en lumpen Rideknegt.“

„Tyveknegt kunde du gjerne sagt og ikke løiet endda“ — sagde Holger — „men fra idag af skal din Ære være saa ren og blank som et Speil; for du har kæmpet som en Helt, Jochum! Hvad Prindsessen af Velskland angaaer, saa maatte jeg være en Klods, om jeg ikke ogsaa

kunde blive forelsket i hende, siden du allerede har en Stem af Huden. Vi vil strax ride derhen og see hende. Maaske bryder jeg en Landse for hendes Ære; men gifte mig med hende, skal jeg dog vel vogte mig for, blev jeg end tigange saa forelsket som jeg agter at blive."

„Jeg veed dog, I er ingen Munk eller Johanniterridder, Herre!" — sagde Jochum.

„Ingenlunde" — svarede Holger og tømte sit Glas — „men en Frihedsridder er jeg; og blev jeg ogsaa engang bindegal af Forelskelse, saa har jeg Intet imod Kjærligheden selv — den kan være artig nok for en Forandrings Skyld; men Troskaben, Jochum! den blev jeg nok snart ked af, hvis jeg kjender den ret. Desuden spiller jeg maaske Fanden et Puds, hvis jeg aldrig gifter mig; jeg har for længe siden spillet Kone og Børn bort, maa du vide, og var det ikke til Beelsebub selv, saa var det dog vist til en af hans Haandlangere."

„Det er en underlig Tale, I fører!" — sagde Jochum og korsede sig — „jeg troer, Vinen er løbet Jer lidt i Hovedet."

„Det kan nok være!" — svarede Holger — „husk mig paa, naar jeg bliver ædru, at vi strax ride til Velskland!"

„Det skal skee!" — sagde Jochum, og da Hestene vare sadlede, glemte Jochum ikke at erindre sin Herre om hans Beslutning. De toge nu ogsaa virkelig Veien til Velskland, og efter mangfoldige lystige Eventyr og adskillige ridderlige Foretagender, hvorved Holger vandt ligesaamegen Ære, som Færdighed i at bruge sin Landse, kom de tilligemed flere unge Riddere til Velskland, og Ingen tvivlede paa, at den unge Galning jo var født og baaren til den ridderlige Heltestand. Nu kom de endelig til den Stad, hvor den skjønne Prindsesse lyste som en Sol og fortryllede hele Landet om-

kring sig. Næste Dag var et stort Ridderspil forhaanden, hvorved den skjønne Prindsesse skulde uddele Prisen til den tappreste Ridder. Den unge Eventyrer meldte sig ved Hoffet, udbad sig Tilladelse til at tage Deel i Turneringen og udgav sig for en Slægtning af den berømte Holger Danske, med hvem han ogsaa virkelig troede at være i et Slags Slægtskab, fra den Dag, han havde opdaget, at han var saa tapper en Karl.

Han blev meget naadigt modtaget, ja havde endogsaa den Lykke at see den deilige Prindsesse; og ganske svimmel i Hovedet af hendes blendende Skjønhed, kom han som en Beruset tilbage til Herberget og omfavnede Jochum saa heftigt, at den arme Karl var færdig at tabe Veiret derved. „Puds mit Harnisk, saa det kan skinne som en Sol!" — sagde Holger — „og giv min Blis en Tønde Havre eller to! imorgen skal jeg bryde en Landse for de deiligste Øine, jeg i mine Dage har seet."

„Tag Jer iagt, Herre!" — sagde Jochum — „at I ikke ogsaa faaer en Skrue løs! husk paa, I er en Frihedsridder!"

„Det er jeg ogsaa" — sagde Holger — „og skjøndt jeg er saa forelsket, at jeg ikke veed hvad Ben jeg skal staae paa, saa har det dog nok ingen Nød, hvis jeg ellers kjender mig selv ret; det gaaer nok over, naar vi iovermorgen ride ud i den vide Verden igjen. Men dersom jeg ikke imorgen bliver Seierherre ved Ridderspillet og kaster alle de andre Riddere af Sadlen som Vanter, saa er min Ridderære fløiten, og det er ude med min Lykke som Helt; for du maa vide, jeg har pralet en Smule og sagt, at jeg var af den uovervindelige Holger Danskes Slægt; men jeg haaber, du skal ingen Skam have af mig, Jochum!"

„Saa skulde jeg selv tage en Haand i med!" — svarede

Jochum og fik nu travlt med at berede Alt til at gjøre sin Herres Ridderfærd saa glimrende som muligt.

Imidlertid faldt Tiden Holger lang. Han gik ud af Byen, for at see sig om, og tænkte paa den skjønne Prindsesse, uden dog derfor at vende Øinene bort fra de andre Skjønheder, som i Hobetal gik ham forbi, og hvoriblandt Nogle smilede saa yndigt til ham, at han nær havde glemt, det var Prindsessen, han nu dog var forelsket i. Det var en deilig Sommeraften. Egnen var skjøn og tillokkende, og han blev ved at gaae fort, til han kom til en Skov. Der sad en gammel pjaltet Zigeuner paa en Stænte, som man skulde over, for at komme i Skoven. Da Holger nærmede sig Stænten, reiste Gubben sig og bad om lidt i Guds Navn, og Holger gjenkjendte strax den besynderlige gamle Mand, som havde givet ham den lykkebringende Halvskilling.

„Seer jeg ret" — sagde han til Stodderen — „saa er det dig, som har gjort mig til en holden Mand. Det seer du dog ikke ud til selv at være: du hænger jo sammen af lutter Pjalter. Vidste du maaske ikke selv, det var en Lykkeskilling, du gav mig, da sidst vi saaes?"

„En Lykkeskilling?" — spurgte Gubben — „vil I gjøre Nar af mig? unge Menneske!"

„Nei, vist vil jeg ikke!" — svarede Holger. — „Var det ikke dig, som gav mig denne Halvskilling?"

„I er dog ikke vred paa mig for den Spøg?" — sagde Gubben — „jeg mente det ikke saa ilde; men jeg saae, I var af det Slags Folk, der giver Alting bort til den Første den Bedste, som kan sætte et ynkeligt Ansigt op, og da det netop har været min Ulykke i Verden, vilde jeg advare Eder for min Skjæbne ved en uskyldig Spøg. I skal ellers have Tak for de tre Dukater! de hjalp min Datter paa Fode igjen. Nu er hun gudskelov frisk og rask: hun sidder og

spinder flittig, mens jeg gaaer omkring og tigger lidt til Hjælp til Husholdningen. Vort lille Skovhus maatte vi da sælge; nu har vi betlet os hertil, og saalænge det er Sommer, boe vi ret godt herude i Skoven i en Hule, som de vilde Dyr har været saa gode at overlade os."

„Jeg veed ikke ret, hvad jeg skal troe om dig, Gubbe!" — svarede Holger — „men er du virkelig saa fattig, som du lader til, saa har du der din Halvskilling igjen! Hvergang du vender den tre Gange, har du en Dukat i din Haand. Siden du ikke har vidst deraf, da du gav mig den, saa hører den jo dig endnu til med Rette." Han gjorde strax en Prøve med Halvskillingen for den Gamle, som lod til at forundre sig høilig derover, og med stor Taknemlighed puttede Stodderen nu Halvskillingen i Lommen. „Jeg boer strax herved" — sagde han glad — „har I Lyst til at see min ringe Beilighed, saa kom med! endnu idag faae vi tage til Takke med Hulen; men imorgen vil jeg boe i et Slot!"

„Det havde jeg gjort for længe siden" — sagde Holger — „hvis jeg ikke havde en naturlig Afsky for at være bosiddende, det være sig i et Slot eller et Hundehus! naar man har Hus og Hjem, er man dog paa en vis Maade en Lænkehund."

„I forstaaer Jer kun lidt paa den huslige Lyksalighed" — sagde Gubben og rystede paa Hovedet.

Holger loe og mente, at den kunde han tidsnok faae Forstand paa, naar Raden kom til ham at gaae omkring og tigge lidt til Hjælp til Husholdningen.

Nu kom de til Hulen, og en Pige kom dem imøde, skjøn som en Himlens Engel; men af den fattige Zigeunerdragt slog den ene Las den anden om hendes skjønne Legeme, og en pludselig Rødme overfoer hendes deilige Kinder, da hun saae den fremmede Herre.

„Min Stakkels Mirza undseer sig ved at tage imod en Fremmed i saa tarvelig en Paaklædning" — sagde Gubben. Holger stod som fortryllet og kunde ikke sige et Ord; thi han syntes livagtig at see den skjønne Prindsesse for sine Øine, kun tusindfold elskværdigere i den ydmyge Betlerdragt og med de rødmende Kinder, end som han sidst havde seet hende i den glimrende Pragt og med det høie fyrstelige Smil. „Deilige Prindsesse" — sagde han endelig og bøiede, uden selv at vide det, sit Knæ for den Skjønne — „hvorledes er det muligt, at jeg træffer Eder her?"

„God Aften, Fremmede!" — sagde Mirza og nikkede — „jeg er ingen Prindsesse, det kan du da nok see; du vil dog ikke spotte mig, fordi jeg er lidt fattig og pjaltet?"

„Prindsesse!" — stammede Holger igjen.

„Fy, skam dig!" — sagde Mirza — „jeg vil ikke snakke meer med dig. Du seer dog ikke nær saa ond ud, som du lader til." Hun vendte ham nu Ryggen og klappede en lille Hund, som laae ved Siden af hendes Stol paa en Straamaatte og knurrede; dog kunde hun ikke bare sig for at titte under Armen til den Fremmede.

„Enten er jeg gaaet fra min Forstand" — sagde Holger og reiste sig — „eller du og Prindsessen er een og den samme Person; dog nei, jo meer jeg seer paa dig, smukke Mirza! jo meer indseer jeg min Vildfarelse: Prindsessen havde deilige sorte Øine; men dine ere dog tusinde Gange saa huldsalige, og var jeg ikke fortryllet før, saa troer jeg vist nu" . . . .

„Det er Skade, han ikke er rigtig i Hovedet" — sagde Mirza til den Gamle — „jeg kunde ellers holde grumme meget af ham. Du maa ikke bide ham, Bellino!" hun klappede atter den lille Hund og saae med et medlidende Smil paa den Fremmede.

„Ja er jeg ikke gal, saa bliver jeg det nok snart, skjønne Mirza!" — vedblev Holger — „men vilde du alligevel kun holde halvt saa meget af mig, som af den lille grimme Hund, som dog vel ikke er meget klogere, end jeg, saa vilde jeg aldrig forlange at blive visere i mine Dage."

„Bellino er en kjøn Hund" — svarede Mirza — „men du er dog rigtignok lidt kjønnere."

„Hør, unge Menneske!" — hvislede den Gamle — „lad den forelskede Snak fare! du gjør mig Pigen ganske forvirret i Hovedet og falder jo med Døren lige ind i Huset, skjøndt her rigtignok hverken er Dør eller Hus; men sæt dig nu ned og fortæl os dit Liv og Levnet! saa skal vi ogsaa fortælle dig vores."

„Mit Liv og Levnet har jeg glemt" — svarede Holger — „men det kan ogsaa være det Samme! fra idag af begynder det først for Alvor, troer jeg; thi hvor lystig jeg endog har levet i Verden, har jeg dog aldrig været saa sjæleglad som nu."

„Hvad har du taget dig for, siden sidst vi saaes?" — spurgte Gubben.

„Ingenting" — svarede Holger og fortalte nu, med faa Ord, hvorledes han havde flakket om, indtil han havde opdaget, at han igrunden var en tapper Karl, og havde besluttet at være Ridder og forelske sig jo før jo heller; hvorledes han endelig havde faaet Prindsessen af Welskland at see, og var strax bleven saa indtaget af hendes Skjønhed, at han imorgen havde isinde at bryde en Landse til hendes Ære —

Her vendte Mirza ham atter Ryggen og klappede den lille Hund.

„Prindsessen er skjøn" — vedblev Holger — „og hun har saa stor Lighed med dig, Mirza! at jeg endnu har Tvivl, om der er nogen Forskjel paa Eder. Dog jo, hist skjuler sig

en gylden Lok blandt dine kastaniebrune Haar; det Særsyn saae jeg ikke paa Prindsessen eller noget andet Menneske i Verden. Vil du give mig et eneste Haar af hin gyldne Lok? skjønne Mirza!"

„Jeg veed ikke ret hvad jeg vil" — sagde Mirza, og rakte ham dog idetsamme et af de besynderlige Guldhaar — „Du skal ellers ikke bilde mig ind, at jeg er saa overvættes kjøn" — vedblev hun og rødmede — „for det kan Fader ikke lide; han kan ikke engang lide, at jeg seer mig selv i mit lille Speil; men dig maa jeg nok see og alle de andre løierlige Mennesker. Dig vil jeg dog helst see af dem Alle; men du er ikke god at faae fat paa, for neppe har jeg dig paa eet Sted i Verden, førend du allerede er paa et andet."

„Kan du see mig, naar jeg er fraværende? skjønne Mirza!" — spurgte Holger forundret.

„Ja, vist kan jeg; hvormed skulde jeg ellers fornøie mig, naar jeg er alene?"

„Det er egenlig en Hemmelighed" — sagde Gubben — „som Mirza ikke skulde sladdre om. I min Ungdom gav en venlig Fee mig et konstigt Speil, hvori man kan see det Fraværende; det har jeg ikke kunnet nænne at skille mig ved, uagtet min Armod; for det er min Datters eneste Fornøielse. Der hænger det; men jeg kan ikke vise dig dets forunderlige Egenskab nu: det er kun paa en vis Time om Dagen, det kan bruges."

„Og da seer du helst mig, velsignede Pige!" — sagde Holger henrykt og trykkede Mirzas lille hvide Haand til sit Hjerte — „nu skal ingen Prindsesse i Verden bringe mig til at glemme dig!"

„Jeg skal have Øie med dig i Speilet! tag dig kun iagt, du ikke lyver!" — sagde Mirza og truede ad ham

med Fingeren. — „Men“ — sukkede hun — „imorgen eller overmorgen veed jeg nok, du har glemt mig.“

„Dersom du erindrer os om et Aar“ — sagde Gubben — „skal du see mig og min Datter igjen! men lad mig saa see, du er bleven et fornuftigt Menneske!“

„Det tvivler jeg paa“ — svarede Holger — „men saa gal bliver jeg vist aldrig, at jeg finder nogen Pige i Verden saa elskværdig som din Datter“ — —

„Lad os nu tømme en Flaske Viin paa det nye Bekjendtskab!“ — afbrød Gubben ham, og tog en Flaske frem inderst fra Hulen. — „See, den har jeg gjemt fra sidst jeg var rig“ — vedblev han — „til her engang kom en Gjest, jeg kunde nyde den med; min Datter har ingen Smag derfor, og Viin smager mig aldrig uden Selskab.“

De drak, og Holger blev saa glad og modig ved den begeistrende Drik, at han vovede tilsidst at slynge sin Arm om den skjønne Mirza og trykke et elskovsfuldt Kys paa hendes blussende Læber. Men nu faldt med Eet en saadan fortryllende Svimmel over ham, at han segnede hen paa Mosbænken som i Blund, og da han slog Øinene op igjen og de henrykkende Drømme forlode ham, saae han sig ene i Skoven, og Solen stod høit paa Himlen.

„Hvordan hænger Dette sammen?“ — tænkte han og gned sine Øine — „hvor er den skjønne Mirza bleven af? har jeg ligget her og sovet siden igaar? og er maaskee Mirza og den Gamle og Alting en Drøm?“ — Han gned Øinene igjen, greb i sin Lomme — og Halvskillingen var borte; han stak Haanden i sin Barm og fandt det gyldne Haar. Nei, en Drøm har det, Gud skee Lov, ikke været“ — raabte han glad og trykkede Haaret til sine Læber — „men lidt Hexeri maa her vist være med i Spillet. Skulde den skjønne, lille Mirza være en Hex? — hm, hm! det var en Ulykke — men det fik

ikke at hjelpe! hun var dog den deiligste Her paa Jorden, og skulde hun brændes, vilde jeg brændes med! — Men, hilledød! min Ridderære! det var jo idag, jeg skulde kæmpe for Prindsessens og hele Ridderskabets Dine, og nu skal vi see, jeg har sovet baade fra Seier og Ære." Han skyndte sig tilbage til Staden, og den Første, han mødte, var Jochum, som, i sin Herres ridderlige Rustning, kom hinkende med begge Gangerne efter sig.

„Hvad skal det betyde? Jochum!" — spurgte Holger.

„Ak! hvad veed jeg det?" — svarede Jochum — „Gud ske Lov, I er levende, Herre! jeg troede, I var kommen en Ulykke til, siden I ikke lod Jer see ved Turneringen. Jeg har maattet sørge for Æren, mens I var borte; men det er kun løbet maadelig af, som I seer. Jeg tog eders Rustning paa og meldte mig i eders Navn ved Skranken, for dog at holde paa Æren saalænge jeg kunde. Men da de helvedes Trompeter lød, og jeg skulde til at stikke fra mig med Landsen, saa fik jeg paa eengang et Sting tværsigjennem Hjertet og ligeud igjennem Ryggen, Herre! og det var ligesom Landsen allerede sad i Livet paa mig og kildrede mig i Indvoldene, og jeg har aldrig kunnet taale at kildres; den kolde Sved stod ogsaa paa min Pande, og jeg fik derhos, med Tugt at sige, saadan en Kniben i Underlivet, at jeg faldt af Hesten saa lang jeg var, Herre! men Ridderen havde dog, Gud ske Lov, ikke krummet et Haar paa mig; han holdt endnu langt borte med den fældede Landse. Men saa var det ikke nok med, at jeg havde faaet Sting og Kolik, saa maatte jeg ovenikjøbet høre, at de kaldte Jer en Skrædder og Kujon, Herre! — kort at fortælle, jeg blev kastet ud af Skranken og eders gode Navn og Rygte er Fanden i Vold."

Jochum græd; men Holger brast i Latter over den be-

drøvelige Helt, og Jochum forundrede sig storligen over, at han tog sig den Sag saa let.

„Jeg tænkte vist, at I vilde idetmindste hugge Hovedet af mig" — sagde han — „men da jeg seer, I er i saa godt et Lune, Herre! saa vil jeg, min Tro, heller ikke sørge længer! Der har I eders Rustning igjen! til mig passer den kun slet. Havde jeg maattet bruge de bare Næver, skulde jeg nok have holdt paa Æren, Herre! men denne Landseprikken forstaaer jeg mig ikke paa, og det kildrer mig, som sagt, i Tarmene hvergang jeg seer en Landse, ret ligesom jeg allerede sad paa Spid."

„Det kommer af din alt for brændende Fantasi, Jochum!" — sagde Holger — „men hvad sagde Prindsessen til den Ridderdaad?"

„O! tal ikke derom, Herre! — hun loe, saa hun var færdig at briste, og alle Ridderne med. Jo, det var en dygtig Holger Danske! — sagde de — og jeg skammede mig som en Hund paa eders Vegne, Herre!"

„Men hvorfor sagde du da ikke, hvem du var?"

„Nei, dertil havde jeg dog for megen Ære i Livet, og da jeg troede, I var død og borte, saa tænkte jeg som saa: denne Verdens Ære og Herlighed kan han nu blæse et Stykke" —.

„Det var snildt tænkt af dig, Jochum! nu vil vi da ride videre! Prindsessen, maa du vide, er jeg ikke længer forelsket i."

„Det tænkte jeg nok" — sagde Jochum — „og hende kan I nu ogsaa skyde en hvid Pind efter. Men jeg kan dog ikke begribe, Herre! hvorledes I saa godt kan finde Jer i at være bleven udleet af hende og hele Ridderskabet."

„Det var jo ad dig de loe, Dosmer!" — svarede Holger — „hvad kommer det mig ved?"

„Men man troede jo dog, det var Eder."

„Hvad gjør det til Sagen, naar det dog var dig?"

„en det veed Ingen" —

„Jeg veed det jo, og dermed Basta!"

„I er en underlig Herre!" — sagde Jochum, og de rede videre.

Da de kom til Skoven, toge de Hvile under et Træ, og Holger fortalte den troe Jochum sit Eventyr i Hulen med Gubben og den skjønne Mirza.

Med Forskrækkelse hørte Jochum, at Lykkeskillingen var borte, og hans Herre priste ham forgjæves den deilige Mirzas Skjønhed og det gyldne Haar.

„Jo, der har I gjort et godt Bytte, Herre!" — sagde Jochum — „I har givet al Verdens Rigdom bort for et Haar, sovet Æren bort, og er ovenikjøbet bleven gal af Elskov til en Hex, som Fanden nok allerede har taget."

„Jeg er det lykkeligste Menneske under Solen" — sagde Holger — „om et Aar skal jeg see hende igjen!"

„Inden den Tid" — smidskede Jochum — „har I nok været forelsket i hundrede andre Skjønheder, hvis jeg ellers kjender eders gode Natur, Herre!"

Medens de endnu talte herom, kom et stort Jagtselskab forbi, med en prægtig Dame i Midten, som red paa en staalgraa Ganger og skinnede som en Sol i de gyldne Klæder. Det var den skjønne Prindsesse med alle de tappreste Riddere fra Turneringen. Da disse saae Holger sidde i Græsset i sin velbekjendte Rustning, hilsede de ham Alle med en lydelig Haanlatter: „der sidder den tappre Holger Danske" — raabte de. Men da Prindsessen saae Holgers Ansigt, blev hun saa rød som Blod i sine deilige Kinder; hun satte Ridderne i Rette for deres Spot og kunde ikke undlade at hilse den fremmede Eventyrer, som ærbødig havde reist sig, da hun

nærmede sig, og, uden at forstyrres af Riddernes Haanlatter, med Velbehag betragtede den skjønne Kongedatter, der saa fuldkommen lignede Mirza, paa den gyldne Lok og den barnlige Simpelhed nær, hvilken her maatte vige for Høihed og kongelig Anstand.

Jagtselskabet drog forbi, og Holger udbrød: „ja deilig, henrivende deilig er hun; men Mirza holder jeg dog meer af.“

Jochum stod imidlertid og var færdig at forgaae af Harme og Skamfuldhed over den Spot, hans gode Herre maatte udstaae: „jeg vil ride efter dem“ — raabte han — „og fortælle den hele Historie! jeg kan ikke holde ud, at see Jer haanet og foragtet for min Skyld.“

„Jeg vil slaaes med dem!“ — sagde Holger — „saa er den Sag klar.“ — Neppe vare de stegne paa deres Heste, forend de hørte Jammersskrig i Skoven. De sprængte strax derhen, hvor Lyden kom fra, og saae nu Prindsessen forfulgt af et rasende, saaret Vildsvin. Medens Ridderne gjorde Anstalter til at komme hende til Hjælp, havde Holger allerede fældet Vildsvinet. Da Faren var forbi, kom først Ridderne med megen Iver, for at hjælpe hende.

„Jo, I ere nogle dygtige Karle!“ — sagde Holger — „har I nu Lyst til at slaaes med mig, saa kom!“

Ridderne vidste ikke, hvad de skulde troe om denne pludselige Forandring hos den fremmede Herre, hvis Feighed og Ubehændighed i ridderlige Øvelser de troede sig nokfom overtydede om. „Han forstaaer nok bedre, at slaaes med Svin, end med Mænd“ — sagde de, og der foer strax en Ridder imod ham, men som til Alles Forbauselse blev kastet af Sadlen, som en Vante, og da det saaledes var gaaet den Anden og den Tredie med, afbrød Prindsessen Kampen og erklærede Holger for den tappreste Ridder af dem Alle.

„Saamange har endnu Ingen overvundet idag“ — sagde

hun — „I har gjort Mere, ædle Fremmede! end at fegte for min Farve og for Spøg, I har kæmpet for mit Liv, og det for Alvor; drag nu med mig, og lad Kongen, min Fader, bevise Eder sin og min Erkjendtlighed!“

Holger kunde ikke afslaae den skjønne Prindsesse denne Bøn, som blev ledsaget af et Blik, der syntes at love ham en større Lykke, end den dristigste Ridder havde vovet at drømme om. Men dette Blik syntes først Holger ganske at forstaae, da det i flere Dage ret ofte havde mødt ham, medens han levede ved Hoffet, som en fyrstelig Gjest, i al mulig Glands og Herlighed. Dog var Prindsessen ikke den eneste Skjønne, som betragtede den unge Helt med saa kjærlige Øine. Det var Tilfældet med alle de Damer, som saae ham, fra den høieste til den ringeste, fra den halvvorne Pige til den ældste graahærdede Matrone; thi, uden at han vidste det, var den Egenskab forbundet med hint gyldne Haar, som han bestandig bar om sin Hals, at det, uden at forandre hans Udseende, som af Naturen var skjønt og indtagende, gjorde det umuligt for nogen Kvinde at see ham, uden paa Øieblikket at forelske sig i ham.

Dette var vistnok en haard Prøve for den unge letsindige Helt; men til sin egen Forundring holdt han Prøven temmelig godt ud og var sin Mirza tro i Hjertet, om han ogsaa nu og da kom i Stillinger, hvor han maatte være Stok og Sten, for ikke at bevæges, og ligesaa utaknemlig som grusom, for ikke at modtage en uskyldig Gunstbevisning. Men da Jochum engang vilde aagre med sin Herres Pund og drage sig hans Lykkestjerne hos de Skjønne til Nytte, blev han i sin Herres Dragt overrasket af en Hob skinsyge Elskere og maatte i sin Herres Navn modtage alle de Prygl, Ridder Holgers alt for store Elskværdighed ved denne Leilighed blev belønnet med. Nu svoer Jochum i sit Hjerte, at

han aldrig tredie Gang skulde lade sig friste til at gjælde eller undgjælde for sin Herre.

Prindsessen var imidlertid den Klippe, hvorpaa Holgers Troskab lettest kunde strande. Hendes Lighed med Mirza forførte ham ofte til at indbilde sig, at det var Prindsessen selv, han havde seet i Hulen, og at hun, for at sætte hans Hjerte paa Prøve, havde spillet en Komedie med ham. Vel savnede han hos hende den gylbne Lok, som syntes at udmærke den skjønne Mirza fremfor alle andre Dødelige; men den kunde jo have været en tilheftet Prydelse, som hørte til den eventyrlige Maske. Prindsessens Finhed, Dannelse og fyrstelige Mildhed henrev ham vel, men syntes ham dog ikke saa elskværdig, som Mirzas Simpelhed og fortrolige Tone; men denne kunde jo ogsaa have været Maske. Jo meer han sammenlignede dem, jo meer forvildede deres Billeder sig med hinanden. Kun naar han om Natten, som ofte hændtes, drømte om Mirza og saae hende i Hulen lege med sin lille Hund og titte til ham under den venstre Arm, kun da syntes han næste Dag, at Ligheden med Prindsessen var ikke nær saa stor, og at denne dog ikke, trods alle sine Yndigheder, kom den skjønne Skovpige nær. Men efterhaanden forsvandt Mirza meer og meer af hans Drømme, og Prindsessen kom nu bestandig istedet; da saae det ofte helt maadeligt ud med hans Troskab. Prindsessen fordobblede nu ogsaa sin Opmærksomhed for ham; hendes Blikke syntes ham hver Dag fortroligere, og Troskabshelten vaklede.

En Dag kaldte Kongen ham for sig, modtog ham med Udtryk af den høieste Naade og sagde tilsidst: „jeg har ingen Sønner, som I veed, ædle Ridder! og behøver en Støtte i min Alderdom, som jeg engang kan betroe Folk og Land til. Min Datter elsker Eder, og jeg agter Eder som min tappreste Ridder. Jeg har troet at bemærke, at I heller ikke er blind

for hendes Yndigheder; bliv min Søn og min Efterfølger, og hjælp mig, medens jeg lever, at bære det Scepter, som allerede begynder at blive mig for tungt!" Med disse Ord satte Kongen sit Diadem paa hans Hoved. Men i dette Øieblik stod den skjønne Mirzas Billede saa levende for Holgers Øie, og Prindsessen, som just nu traadte ind, skjønnere og elskværdigere, end nogensinde før, bragte en saadan Kamp og Forvirrelse i hans Følelser, at han blev Kongen Svaret skyldig og styrtede ud af Slottet som en Besat.

„Sadl min Hest, Jochum!" — var det Første, han sagde — „jeg vil ud i den vide Verden igjen!" Og da Jochum studsende saae paa ham og nølede, ilede han selv ned i Stalden, svang sig paa sin Blis og foer ud af Byen, som om en Ulykke var i Hælene paa ham, og den forbausede Jochum havde Møie med at følge ham. Da Holger kom uden for Byen, mærkede han først, at han ingen Hat havde paa; han foer med Haanden over Panden, for at samle sine Tanker og dog huske efter hvorfor han havde saadant Hastværk. Til sin Forundring fik han nu Diademet i Haanden, som han i sin Iver havde glemt at tage af. Medens han endnu forundrede sig herover, saae han sig pludselig forfulgt og i samme Øieblik omringet og afvæbnet af Kongens hele Livvagt, som havde seet ham flygte med det kongelige Diadem, og som nu bragte ham i Lænker tilbage til Byen, hvor han strax blev kastet i Fængsel og bevogtet som en stor Forbryder. For førstegang i sit Liv mærkede nu Holger, at han for Alvor var vred, men vidste dog ikke paa hvem; thi Kongen og Prindsessen havde ingen Deel i Dette, og hende kunde han desuden ikke vredes paa, om det ogsaa skulde koste hans Liv.

Da han havde ligget nogen Tid alene i det mørke Fængsel, dumpede der Noget ind til ham, og det var Jochum.

Da han mærkede hvad Selskab han havde faaet, gik hans Vrede pludselig over, og han gav sig ret af Hjertet til at lee over Jochums ynkelige Gebærder.

„Jo, nu er det Tid at lee!" — sagde Jochum grædende — „om en Time skal I hænges, Herre! jeg er kastet herind, for at melde Jer det og holde Jer med Selskab til Mestermanden løser mig af."

„Det var snurrigt!" — sagde Holger — „saa skal jeg virkelig hænges? nu vel! man maa forsøge Alting i Verden, Jochum! det Ene er ligesaa naragtigt, som det Andet: for en Time siden kunde jeg blive Konge og faae en Prindsesse til Brud, og nu skal jeg hænges!"

„I kan ogsaa gjerne slippe for at hænges" — vedblev Jochum — „hvis I heller har Lyst til at ægte Prindsessen og blive Kongens Svigersøn. Vil I ikke det, saa kan hverken Keiser eller Pave redde Jer; for efter dette Lands vise Love skal den hænges strax, uden videre Snak, som offentlig bærer Diademet og ikke hører til det kongelige Hus. Jeg har Befaling til at lade Jer vide, at I har frit Valg; men om en Time skal I have taget jer Beslutning og enten gaae til Galgen eller Brudeskamlen. Dersom I nu ikke er rent fra Forstanden, saa vælger I vel det Sidste, allerhelst, da I jo er ganske forelsket i Prindsessen."

„Det er jeg rigtignok saa halvt om halvt, Jochum!" — svarede Holger — „men jeg holder dog mere af Mirza, og tvinge mig skal Ingen! — jeg vil hænges."

„Nu kunde jeg ret have Lyst — tag mig ikke min Dristighed ilde op, Herre! — jeg mener kun som saa, jeg kunde ret have Lyst til at prygle Jer, Herre!" — sagde Jochum — „for I er, uden Fortrydelse, saa fuld af Egensindighed og Galskab, at der er ingen Maade med. Maa jeg nu spørge ethvert fornuftigt Menneske, om det ikke er

bedre, at have en deilig Prindsesse til Kone, som man desuden er forelsket i, end at lade sig tridse op i en Galge og ædes af Himlens Fugle?"

„Spar din Tale, Jochum!" — svarede Holger — „det er min Sag; hvad rager det dig, at jeg bliver hængt? naar jeg er fornøiet dermed, er det nok."

„Ja, naar I er fornøiet dermed, Herre! saa har jeg ikke et Ord at sige meer dennegang. Det maa vist ogsaa være ganske fornøieligt, at svæve saadan mellem Himmel og Jord og lade Næse og Øren hakke af sig, uden at kunne sige et Muk; lidt langhalset bliver man vel sagtens ved den Dinglen; men det hører med til Fornøielsen, kan jeg troe."

„Den Tid den Sorg!" — sagde Holger — „nu vil jeg være lystig saalænge jeg kan. Hvad er der i den Flaske, du har med dig? Jochum!"

„Vin, Herre! til at drikke Prindsessens Skaal i — eller ogsaa paa en lykkelig Reise, hvis I endelig saa vil. Drik nu kun først! saa kommer I nok til Forstand."

„Vin!" — sagde Holger og drak — „nu, hvad Nød har vi saa? Prindsessen leve! havde jeg aldrig seet Mirza, skulde jeg med stor Fornøielse taget hende; men nu er hun eengang kun Prindsessen, og der kan ikke blive Noget af."

„I vil altsaa hænges, Herre!" — sagde Jochum — „Eders Ord i Æren! men jeg synes dog, det var fornøieligere, om I ikke blev hængt." Nu begyndte han forfra igjen og søgte at bringe sin Herre paa andre Tanker; men han vilde ikke høre et Ord meer om den Sag, og da Flasken var tømt og Timen forløben, kom Skarpretteren for at føre ham til Galgen.

„Skal det endelig saa være" — sagde Holger — „saa vil vi da nu tage Afsked. Tak for dennegang, Jochum! du har været mig en tro Karl — fordetmeste, og jeg skilles

heller ikke fra dig nu, dersom du havde Lyst til at følge mig længere; men det seer jeg nok, du ikke har, og overtale dig, vil jeg ikke, Jochum! havde jeg nu havt min Halvskilling, skulde du arve den efter mig; men nu har jeg jo Intet uden dette gyldne Haar, og det vil jeg tage med mig i Galgen." Da han sagde Dette, blev han ganske rørt og vemodig stemt; men da Jochum nu begyndte at hyle og jamre sig, fattede han sig strax igjen og sagde: „fy for en Ulykke, Jochum! hvad er det at gjøre saadan en Styi for? har du maaske aldrig før seet Nogen blive hængt?"

„Nei" — sagde Jochum og hylede.

„Saa kom med!" — svarede Holger — „jeg vil vist tage mig ganske pudserlig ud i en Galge. Det er Skade, jeg kan ikke staae nedenfor og see til; men være to Steder, paa eengang, kan man jo ikke. Gjør det nu kort og godt, kjære Hr. Mestermand!" — derpaa tog han Bøddelen ved Haanden og vilde gaae. Denne spurgte endnu engang, om han ikke havde betænkt sig og vilde ægte Prindsessen.

„Nei" — svarede Holger — „jeg har ikke betænkt mig; men dersom I Andre vil betænke Jer, skal det være mig kjært. Saadan en Karl, som mig, finder man ikke paa Gaden, og det lumpne Diadem, I hænger mig for, vilde jeg ikke tage op paa en Vei."

„Jeg lod Jer sgu gjerne løbe, hvis jeg turde" — sagde Bøddelen — „men jeg synes, I er ret godt beredt; nu er desuden jo alle Anstalterne gjorte, og det skal være snart bestilt. Dog der kommer Kongen; kan I komme til Akkord med ham endnu, saa hænger jeg ligesaa gjerne en Anden."

„Er det dit Alvor, Holger!" — spurgte Kongen — „at du heller vil døe, end ægte min Datter?"

„Ja, Eders Majestæt!" — svarede Holger utaalmodig — „vil I ikke troe mig, saa hav den Naade, at følge mig

til Galgen! men skal jeg hænges, saa lad det skee i en Hast, og lad os ikke spilde Tiden med unyttig Tale!"

„Hvad har du at udsætte paa min Datter?" — spurgte Kongen.

„Hun er saa deilig og elskværdig, som nogen Prindsesse i Verden" — svarede Delinqventen — „men hun maatte have en gylden Lok og hedde Mirza, hvis hun skulde være min Brud."

„Er der ikke Andet i Veien, saa kom med mig!" — sagde Kongen — „derfor er vel Raad!"

Holger fulgte Kongen forventningsfuld til Borgen; der stod Prindsessen i den skjønne Mirzas fattige Zigeunerdragt, og en gylden Lok flagrede om hendes deilige Skulder, blandt de lange kastaniebrune Silkehaar.

„Hvad seer jeg? Mirza!" — raabte Holger og fløi i hendes Arme.

Kongen kastede Purpurkaaben tilside og stod for ham som den gamle Betler; i samme Øieblik kom ogsaa Mirzas lille Hund og sprang velbekjendt op ad Holgers Ben.

„Kjender du os nu?" — sagde Gubben — „du har udholdt Prøven, og Mirza er din."

„Men er det ogsaa dig selv? skjønne Mirza!" — raabte den henrykte Holger.

„Tvivler du endnu, om jeg er mig selv" — sagde den Skjønne og slog ham kjærlig over Skulderen med den gyldne Lok.

„Men er du da ikke Prindsessen?"

„Jo" — svarede Mirza — „jeg er baade Mirza og Prindsessen, og min Fader baade Betler og Konge. Naar vi ere kede af det Ene, saa ere vi det Andet — det koster os kun et Ord."

„Men gaaer Dette til uden Hexeri? kjære Venner!" — spurgte Holger.

„Fordetmeste" — svarede Gubben. — „Alting i Verden er igrunden lige forunderligt og ubegribeligt: kun hvad der ikke skeer hver Dag forlange vi Forklaring over. Jeg skal imorgen fortælle dig min Historie; mit hele Liv er et forunderligt Eventyr, og Den, der skal troe mig, maa have samme Overbeviisning om sit eget, det maa synes saa sædvanligt, som det vil. Ifør dig nu din Brudedragt, Mirza! nu haaber jeg, Holger ikke længer afslaaer din Haand."

„Nei, saa fortjente jeg for Alvor at hænges" — sagde Holger. Han omfavnede atter den skjønne Mirza og havde gjerne ført hende til Alteret som hun stod der, i den kjære, eventyrlige Zigeunerdragt; men for Folkets Skyld opgav han dette barnlige Ønske, og snart stod Prindsessen for ham i sin glimrende Brudedragt. Nu skjulte hun ikke længer den gyldne Lok: den slyngede sig fortrolig om Brudekrandsen blandt de mørke Silkelokker, og Holger saae nu tydelig, at Prindsessen og Mirza var den samme fortryllende Pige.

Bryllupet stod nu med stor Pragt og Høitidelighed, og Holger var saa sjæleglad, at han ofte gned sine Øine for at overbevise sig om, at det ingen Drøm var. Den troe Jochum var næsten ligesaa glad som hans Herre og holdt samme Dag Bryllup med Prindsessens skjønneste Terne.

Dagen efter Bryllupet sagde Mirza rødmende til den lykkelige Brudgom: „nu har du mig saa ganske, baade med den gyldne og de brune Lokker — giv mig nu mit Guldhaar tilbage! nu forlanger jeg ikke at sætte din Troskab mere paa Prøve, og det var dog Synd, at alle Piger skulde elske dig forgjæves; men især gjør det mig ondt for de ærværdige Matroner, som saa længe har gjort sig til Latter for din Skyld." Hun fortalte ham nu Guldhaarets lønlige Kraft, og

han gav hende det villig tilbage, da han vel mærkede, at Mirzas Medlidenhed med de ulykkelig elskende Damer igrunden kom af en lille skinsyg Frygt, som klædte hende usigeligt elskværdigt.

Da den første Glædesrus nogenlunde havde sat sig, og den stillere, men inderligere Lue gjennemglødede ham, som siden aldrig udsluktes i hans Liv, men gav det en Betydning, han aldrig før havde drømt om; da fortalte den gamle Konge ham sine underlige Hændelser saaledes:

„Mit Liv har havt temmelig Lighed med dit, min Søn! paa det nær, at jeg fødtes til at arve en Krone, som jeg ingen Pris satte paa. Jeg ansaae ofte Betleren for lykkeligere, end Fyrsten, fordi han hverken havde Hus eller Hjem, men kunde gaae fra Land til Land og svæve i den sælsomme Uvished, om han skulde sulte ihjel inden Aften, eller maaskee finde en Skat og være en rig Mand imorgen. Jeg fandt Intet behageligere, end at styrte fra den ene Yderlighed til den anden og lade Lykken lege Bold med mig. Derfor løb jeg ogsaa bort fra min Fader og drog Verden igjennem paa Eventyr, snart som Zigeuner og Betler, snart som Ridder og Prinds, ligesom Lunet eller Omstændighederne førte det med sig, og jeg var næsten lige fornøiet i enhver Forfatning; thi min Rigdom, som min Armod varede sjelden længe, og Forandring var jeg en stor Elsker af. Tidt styrtede jeg mig i Livsfare, for ikke at kedes ved den idelige Sikkerhed, og at jeg slap saa vel derfra, var ikke min Skyld. Forelsket var jeg næsten bestandig, men sjelden længer end een Dag i den samme Skjønhed. Alt gjorde et hurtigt, men let og flygtigt Indtryk paa mig; og Intet fængslede mig længe til enkelt Sted eller Menneske. Den hele vide Verden syntes mig mit Hjem og alle Mennesker mig lige beslægtede. Saaledes førte jeg længe et omflakkende Liv, til jeg engang kom

til det berømte Land Avalun. Der kom jeg til et Slot, som tilhørte den deilige Prindsesse Melior. Hun var af Feernes Slægt og var saa henrivende skjøn og elskværdig, at jeg hos hende forglemte hele den øvrige Verden og blev et ganske andet Menneske. Hun elskede mig inderlig. Jeg blev hendes Gemal og levede hos hende som i Paradis. Hun var Moder til din Mirza, min Søn! og den gyldne Lok, som udmærker min Datter fremfor alle andre Dødelige, har hun arvet efter sin skjønne, fortryllende Moder. Men Mirza har kun af Feernes Natur den overordenlige Skjønhed og et aabent Øie for Naturens Hemmeligheder, som dog ene beroer paa Besiddelsen af hin gyldne Lok og det konstige Speil, som du saae hos os i Hulen; det er ogsaa en Gave af hendes Moder, saavelsom den Lykkeskilling, som du kjender fra vort første Bekjendtskab. Min Forbindelse med den skjønne Melior var en Hemmelighed, som jeg ikke maatte røbe under Tabet af hendes Besiddelse, og min Lykke var for sand og inderlig til, at jeg ikke skulde vaage over min Lyndom som en dyrebar Skat. Men min Lyst til at see mig om i Verden havde ikke ganske forladt mig; jeg gjorde tidt smaa eventyrlige Reiser og forhøiede mig Nydelsen af min Lykke ved Adskillelse og Gjenforening; thi saalænge jeg bevarede min Hemmelighed, stod det fortryllede Land mig aabent, og jeg fandt altid uden Vanskelighed Veien tilbage til mit gyldne Slot og den skjønne Meliors Arme. Engang gjorde jeg Bekjendtskab med en Mand, hvis lange Benrad-Udseende i Førstningen stødte mig tilbage, men som vidste at drage mig med sig paa de lystigste og eventyrligste Foretagender. Derved vandt han snart min Fortrolighed og i et letsindigt Øieblik afloffede han mig min Hemmelighed. Da jeg kom tilbage fra denne ulykkelige Reise, var det fortryllede Slot forsvundet, og min stakkels lille Mirza laae alene i Græsset og græd.

Den skjønne Melior var forsvunden med sit fortryllede Slot, og min Lykke var forbi. Hin troløse Ven saae jeg aldrig meer. Jeg tog min spæde Datter paa Armen og vandrede nu med hende ligesaa forladt og ulykkelig igjennem Verden, som jeg før havde været glad og lyksalig. Tilsidst slog jeg mig til Ro her og tog efter min Faders Død hans Throne i Besiddelse. Men aldrig har jeg kunnet glemme min forsvundne, evig elskede Melior, og hver Sommer har jeg med min Datter gjort en Valfart i den vide Verden, for atter at opsøge det fortryllede Feeland og min forsvundne Lyksalighed; men forgjæves" · · · · her kom Taarerne den gamle Konge i Øinene; — han greb Guldharpen i sin Arm og sang:

„Hvor er du? skjønne Avalun!
Mit tabte Paradis!
Om dine gyldne Slotte kun
Jeg drømmer til min sidste Stund;
Graahærdet sjunger jeg din Priis. —
Hvor er du? skjønne Avalun!
Mit tabte Paradis!

Hvor er du? evig unge Brud!
Seer jeg dig aldrig meer?
Mit Øies Ild er slukket ud,
Om dig Guldlokken flagrer prud;
Men ei graahærdet Ven du seer,
Og saae du mig, min Ungdoms Brud!
Du kjendte mig ei meer."

Den gamle Konge tørrede en Taare af sit Øie og vedblev: „Saaledes gik jeg hver Sommer og sang min Kummer og mit Savn forgjæves ud i den vide Verden. Det

var paa saadan en Valfart, jeg saae dig førstegang, og jeg gav dig min Lykkeskilling, for at see hvorledes du vilde bruge den. Ved Hjælp af mit Tryllespeil kunde jeg stedse have Øie med dig, og da min Datter havde faaet dit Billede saa kjært, gav jeg hende Speilet, at hun kunde see dig saa ofte, hun vilde. Efter hvad hun har fortalt mig om dig, har jeg ingen Grund til at fortryde mit Venskab for dig. Uagtet du stedse har levet lystigt og halvgalt, har du dog stedse beholdt dit gode Hjerte, og at det sidder dig paa det rette Sted, veed jeg. Men engang saae Mirza dig i et Vertshuus, da en Mand gik fra dig, som efter hendes Beskrivelse maa have været hin lange, magre Mand, som var Skyld i min Ulykke. Vogt dig for ham, min Søn! thi efter hvad min Datter kan see af Naturens Hemmeligheder, saa er denne Mand et Væsen, som hverken hører til Himmel eller Jord, og med ham er det ikke værd at have Noget at skaffe."

Holger blev urolig, da han tænkte paa sit Spil med dette mistænkelige Væsen, og at han endnu stod i hans Gjæld paa den forunderligste Maade; men han taug dermed, for ikke at bekymre den Gamle og Mirza. Snart forglemte han ogsaa selv denne Sorg, og Historien med Spilleren forekom ham som en længstforsvunden, urimelig Drøm. Førend det første Aar var tilende var Holger en lykkelig Fader, og i tre Aar var hans Faderlykke tredobbelt. Men nu døde den gamle Konge, og det var ligesom han endnu i Døden stirrede længselfuld efter hint fortryllede Land og sin elskede Melior. Grædende tillukkede Mirza de brustne, stirrende Øine. Ogsaa Holger begræd ham oprigtig, som en god og kjærlig Søn, og førte lykkelig Sceptret efter ham. —

Nu var Holger da Konge, havde den deiligste Prindsesse til Hustru og tre sunde, velsignede Børn, som han inderlig elskede. Hans Lykke var saa stor, at han ikke kunde

tænke sig den større, naar kun den gamle Konge havde levet og seet hans Lyksalighed noget længer. Men den Gamle var gaaet bort i rette Tid.

En Dag kom Holger hjem fra en Lystreise, og Mirza kom ham ikke som sædvanlig med Børnene imøde. De vare ingensteds at finde, og Holgers Fortvivlelse var grændseløs.

Nu erindrede han sig atter hint ulyksalige Spil, hvori han i letsindig Overilelse havde bortspillet sin høieste Lyksalighed, førend han nogensinde havde drømt sig den mulig.

I sin Fortvivlelse gav han Regjeringen i sin første Ministers Haand og forlod sit kongelige Slot, blot med sin Halvskilling i Lommen, og fulgt af den troe Jochum, som, for at følge sin Herre, rev sig af Armene paa Kone og Børn.

Holger red længe uden at tale et Ord, men saae i taus Fortvivlelse hen for sig. „Min Konge!“ — sagde Jochum, som endnu bestandig havde Frispas hos ham — „i gamle Dage var I dog en anderledes Karl; da tog I Jer ikke Verden saa nær; men nu er I da bleven Konge og Ægtemand, kan jeg troe, nu hænger I med Hovedet.“

„I gamle Dage var jeg en Nar“ — sagde Holger — „derfor kommer jeg nu vel til at gaae fra Forstanden. Naar man har spillet Kone og Børn bort til Satan — kan man sagtens hænge med Hovedet.“

„Jeg troer, I har Ret, Herre!“ — sagde Jochum og korsede sig — „I taler rigtig nok som I ikke var saa ganske rigtig i Hovedet.“

„Havde jeg ham kun fat!“ — sagde Holger — „saa skulde du dog see, jeg er intet Hængehoved endnu.“

„Herre!“ — spurgte Jochum forskrækket — „I vil dog aldrig slaaes med den Onde? — det skal Fanden gjøre! tag Jer iagt, Herre! naar man taler om den Karl, er han nærmest.“

De red nu i en stor, mørk Skov og kom just forbi en Grotte; der stod et Stenbord, og ved Bordet sad en lang, mager Mand med tre ildrøde Terninger i Haanden og saae stift paa de Reisende. Holger kjendte strax den lange, djævelske Spiller. „Tag min Hest, Jochum! og gak tilside!" — sagde han og sprang af — „jeg har et Par Ord at tale med denne gode Mand."

Jochum saae forundret paa sin Herre og den besynderlige Fremmede og adlød.

„Er du den Trold" — sagde Holger — „som har vovet at berøve mig min Dronning og mine Børn ved dine forbandede Koglerier?"

„Jeg har taget hvad mit var" — svarede Spilleren.

„Giv mig dem tilbage! eller du er Dødsens" — truede Holger og greb til sit Sværd.

Den lange Mand hævede en sort Stav og sagde rolig: „hvor jeg har Ret, er jeg mægtigere, end alle Konger paa Jorden: et Vink af denne Stav! — og du kryber som en Orm for min Fod."

„Saa tog jeg ikke feil!" sagde Holger og studsede — „du er saa et Stykke af en Djævel. Giv mig Hustru og Børn tilbage! og jeg giver dig al Verdens Rigdom — jeg giver dig min Lykkeskilling!" Han tog den frem og viste ham den; men Spilleren loe: „agter du Hustru og Børn ikke mere værd, end en Halvskilling?" spurgte han.

„Jeg giver dig Alt, hvad jeg selv eier i mit Kongerige!" — sagde Holger.

„Du skylder mig det, som er dig vigtigere" — svarede Spilleren — „du skylder mig to Aar af dit Liv; naar du i dem har trællet i mine Bjerggruber, kan vi tales ved!"

„Jeg vil trælle ti Aar for dig i dine Bjerggruber — giv mig kun Mirza og de uskyldige Børn tilbage!"

„Bedre op!“ sagde Spilleren.

„Jeg giver dig tyve Aar af mit Liv — lad mig faae dem tilbage!“

„Det forslaaer kun lidt“ — sagde Spilleren med et haanligt Smil — „desuden veed du jo ikke engang, om du har saamange tilbage.“

„Jeg giver dig mit hele Liv“ — raabte Holger fortvivlet — „lad mig kun see dem og vide dem frelste!“

„Hvad skal jeg med dit Liv?“ — svarede Spilleren koldt — „det har kun Værd for dig, men intet for mig; jeg har Trælle nok i mine Bjerggruber. Men hør nu et andet Forslag! jeg vil give dig de to Aar tilbage, som du skylder mig — jeg forlanger hverken din Rigdom eller dit Kongerige, ja jeg vil give dig Hustru og Børn uskadte tilbage, naar du, efter et langt og lykkeligt Liv, vil afstaae mig den Smule Fornøielse, du venter i den anden Verden, som dog jo Ingen alligevel kan være vis paa — allermindst saadan en Karl, som du, der allerede har spillet Kone og Børn og to Aar af sit Liv bort.“

„Nei, Djævel!“ — udbrød Holger — „før vil jeg kæmpe med dig og hele Helvede selv; endnu kan du dog kun slaae Legemet ihjel.“ Han drog nu sit Sværd og slyngede det rasende mod Trolbmandens Hoved; men den lange Mand hævede hastig sin Tryllestav — og Holgers Arm stod stiv og urokkelig i den truende Stilling.

„Vi kan endnu komme til Akkord“ — sagde Spilleren — „du vil ikke give mig hvad jeg forlanger, nu vel! saa sæt det da paa Spil! Lykken har været med dig saa tidt, maaskee er den det endnu. Kast Terninger med mig! dersom du vinder, saa er vi kvit for evig, og Alt, hvad du har tabt, er gjenvundet; taber du, skal du først betale mig paa Dommedag, og skal have Liv, Kongerige, Hustru og Børn

og al Verdens Lyksalighed ovenikjøbet! Men saa maa du kaste din Lykkeskilling fra dig; thi saalænge du har den, kan ikke Fanden selv spille med dig. Gjør nu hvad du vil! din venstre Arm er fri."

„Jeg kaster" — svarede Holger og blegnede, idetsamme kastede han Lykkeskillingen fra sig og greb de forfærdelige Tærninger — „men Hvo staaer mig inde for, at du spiller ærligt? Satan! du kan sagtens faae Tærningerne til at trille som du lyster."

„Dersom jeg ikke denne Gang spiller ærligt og lader Lykken alene her raade, saa gjælder min Fordring ikke paa Dommedag, og du troer dog vel, han kan see det, som sidder øverst i Retten."

„Jeg har kastet!" — stammede Holger — og Tærningerne rullede klingende hen over Stenbordet. Han vovede neppe at see hvad han havde kastet; men Blodet foer ham høit fra Hjerte til Kind, da han saae to Sexer og en Fem.

„Nu skal der Meer, end en helvedes Lykke, til at vinde" — raabte Spilleren og bed sig i de tørre Læber — „det lader til, Lykken er dig bedre, end Forstanden, du Galning! og jeg har gjort Akkord som en Dosmer."

Harmfuld greb han Tærningerne og rullede dem hen over Stenbordet; men forfærdet saae Holger tre Sexer ligge i Veiret — og sank til Jorden uden Bevidsthed.

Da han kom til sig selv igjen, befandt han sig i sin Hustrues og sine Børns Arme, paa sit kongelige Slot, og den troe Jochum stod bekymret ved Døren og begræd allerede sin Herre som død. Men saasnart han slog Øinene op, var han sund og glad og syntes slet ikke at erindre hvad der var skeet; dog spurgte han Mirza, hvor hun havde været henne saalænge med Børnene.

„Jeg veed, du har været i stor Angest for os" —

svarede hun — „og min Ubesindighed kunde nær kommet mig dyrt at staae og kostet os dit Liv. Jeg var alene med Børnene gaaet ud i Skoven, for at finde den Hule, hvor jeg første gang saae dig; men jeg forvildede mig saa forunderligt, at det var mig umuligt at finde ud igjen af Skoven. Endelig traf vi din troe Tjener, Jochum, og strax efter dig, i den Forfatning, som du nu gudskelov er udreven af."

„Her er eders Lykkestilling, Herre!" — sagde Jochum — „jeg fandt den i Græsset, da jeg vaagnede; for I maa vide, jeg kom mod min Villie til at tage mig en god Lur, mens I talede med den fremmede Mand i Skoven. Han var borte, da vi kom til Eder, men havde nok snakket Jer i Søvn og det saa dygtigt, at jeg troede, I rent havde glemt at vaagne igjen. Nu er vi da gudskelov Alle lysvaagne, og Kone og Børn er I kommen sovende til, Herre!"

Holger rystede med Hovedet og syntes at være vaagnet af en slem Drøm, men som han aldeles ikke kunde erindre sig.

Han levede længe igjen et fornøieligt Liv, og Alt, hvad han foretog sig, lykkedes ham. Førte han Krig, var Seiren altid hans. Det var ligesom Lykken søgte at forekomme ethvert af hans Ønsker, og Dagene svandt for ham som Øieblikke.

Engang var der stort Selskab ved hans Hof. Da han var træt af Dandsen og de andre Forlystelser, satte han sig hændelseviis ned ved et Tavlbord og tog nogle Tærninger i Haanden, for at lege dermed for sit mindste Barn; men da Tærningerne trillede hen over Bordet, foer der pludselig en Gysen igjennem ham, og et grueligt Lys gik op for hans Sjæl: „fordømte Tærninger!" — raabte han — „I har kostet mig min Salighed." Som afsindig forlod han Selskabet og aabenbarede nu i Enrum sin bekymrede Hustru den

hele rædsomme Hemmelighed, som nu først saa pludselig var kommen tilbage i hans Erindring. „Jeg har været vanvittig“ — raabte han — „jeg staaer alt med Foden i Afgrunden, viis mig en Udvei! ingen Bod og Pinsel er saa stor, at jeg jo vil underkaste mig den; men jeg faaer aldrig Ro, før min grusomme Creditor selv giver mig sin Fordring tilbage; vidste jeg kun hvor han var at finde! — skulde jeg saa søge ham ved Verdens Ende, jeg vilde gaae og bringe ham hvad Offer han fordrer!“

Den arme Mirza var forstummet af Rædsel. Nu lyste der et Glimt af Haab i hendes skjønne Øine: „jeg har endnu min Moders Speil“ — sagde hun — „deri kan vi see det Fraværende.“ Hun rakte det til Holger, som nu saae det for førstegang, og da det just var den Time, da dets forunderlige Kraft yttrede sig, saae han tusinde Billeder af fraværende Gjenstande og endelig ogsaa hin lange, magre Mand, som sad fjernt paa en Steen i en Ørken i Afrika og ridsede Trolddomsziffre med sin Stav i Sandet.

„Jeg reiser til ham“ — sagde Holger — „giv mig Speilet med! regjer du Folk og Land! og bed til Gud, at min Valfart maa lykkes!“

Endnu den samme Time tog han Afsked med den bekymrede Mirza, trykkede hende og Børnene til sit beklemte Hjerte og red bort med Speilet og med sin Lykkeskilling i Lommen, ledsaget af den troe Jochum, som paa ingen Maade vilde skilles fra sin Herre.

Efter mangfoldige Besværligheder kom de endelig til Afrika. Ofte var Holgers Liv i Fare, snart paa Havet, snart i de vilde afrikanske Ørkener, hvor glubende Dyr baade Dag og Nat vrimlede omkring ham og desuden Røvere og Mordere gjorde Veiene usikkre. Dødsfrygten, som Holger aldrig før havde kjendt, forfulgte ham nu, som en martrende

Plageaand, ved hvert Skridt, og han vaagede over sit Liv og forsvarede det med et Raseri, som kun den kan tænke sig, der har sat sit Alt paa dette Liv alene.

Efter en mageløs Bodsvandring kom han med den troe Jochum til det Sted, han søgte. — Jochums Hest var styrtet, og Holgers Blis var sønderrevet under ham i Kampen med en Tiger. — Men Troldmanden fandt han nu dog ikke, og med Forskrækkelse saae han i Speilet, at hans frygtelige Creditor sad fjernt i en Hule ved Bjerget Kaukasus. Ogsaa der kom han endelig med utrættelig Udholdenhed hen, og nu traf han ogsaa virkelig sin dæmoniske Salighedsfjende, som sad i en Hule ved et Stenbord og havde, ligesom sidst, de fordømte Tærninger i Haanden.

„Har du Meer at sætte paa Spil?" — sagde han til Holger — „vil du maaskee vove din Kones og dine Børns Salighed for din egen — saa kom!"

„Nei, Satan!" — sagde Holger — „det kun ikke; men er der intet Andet i Verden, hvormed jeg kan løskjøbe mig af din Gjæld?"

„Det kunde vel være!" — svarede den djævelske Spiller med et haanligt Smil — „din Smule Sjæl er ikke saa kostbar, at der jo vel kan gives Det, som kan opveie den. Bring mig den Sten, som St. Peder kastede i Havet! og du skal være mig kvit for evig. Du gjør mig ellers for megen Ære ved at kalde mig Satan — jeg er kun en af hans ringeste Tjenere. Naar du tre Gange kalder paa Fimbul, skal jeg staae for dig, hvor du saa er!" Med disse Ord var Dæmonen forsvunden, og Holger stod alene ved Bjerget med Jochum, som nu ogsaa var indviet i hans rædsomme Hemmelighed og med Forundring havde hørt hvert Ord.

„Den Sten, St. Peder kastede i Vandet, jo den kan vi lede efter til Dommedag" — sagde Jochum — „om vi

ogsaa fiskede hver Steen op, som ligger paa Havsens Bund, Hvo siger os da hvilken der er den rette?"

„Borttag mig ikke det sidste Haab!" — sukkede Holger — „nu vil vi reise hjem til Søes, saa ere vi dog idetmindste i Stenens Element, og saalænge der er Liv, er der Haab."

Saasnart de kom til en Søstad, hyrede de et Skib og gik til Seils, og hvergang de landede paa en Kyst, gik Holger hele Timer ved Strandbredden og saae paa Stenene, som Havet havde opkastet, men kom stedse mere raadvild og haabløs tilbage. Efter mange Farer og Besværligheder, kom han endelig hjem igjen til sit Rige; men den længselfulde Mirzas og Børnenes Glæde, ved at see ham igjen, var ikke istand til for et eneste Dieblik at bortfjerne hans Kummer. Nu fortalte han Mirza hvilket Underværk der ene kunde frelse ham, og hvilken Umulighed Dæmonen havde fordret. Men, Mirza blev dog ikke saa nedslaaet over denne Tidende, som han havde troet. „Du veed" — sagde hun — „at jeg efter min Moder har arvet et mere aabent Die for Naturens Hemmeligheder, end der blev andre Mennesker til Deel; for førstegang, siden vor Forening, vil jeg tage min Tilflugt til en Gave, som i sig selv er uskyldig, naar den bruges til det Gode; men du har dog mit Speil endnu? uden det kan jeg intet Hemmeligt see."

„Speilet har jeg" — sagde Holger og rakte hende det. Og nu indesluttede hun sig tre Dage i sit Kammer og beredte sig ved Bøn og Faste til at see det Forborgne. Den fjerde Dag kom hun ud af sit Kammer, og hendes Aasyn var blegt, men ligesom forklaret. Speilet holdt hun i sin Haand; men det var sønderknust: „du kan frelses, min Holger!" — raabte hun glad og kastede det overnaturlige Arvegods fra sig.

Holger saae hendes Offer; han trykkede hende taus til

sit bankende Hjerte, og hun vedblev: „den Sten, som din Sjælefjende har forlangt for din Frelse, er den farligste af alle Hemmeligheder i Naturen, og mange Vise have for dens Skyld grundet sig til Vanvid. Den har fordum ligget under Roden af Kundskabens Træ; nu ligger den paa Havsens Bund, hvor den fromme Apostel har nedkastet den, paadet den ikke skulde blive til Fordærvelse for Menneskene. Den hører ikke hjemme paa Jorden, og endnu mindre i Himlen, men drager ofte, ligesom magnetisk, Væsner til Jorden fra den Verden, hvorfra den er kommen. De elske og søge denne Skat, men have ikke Magt til at hæve den, formedelst det hellige Billede, som staaer paa Kysten, hvor den er nedkastet. Ved Ancona paa Italiens Kyst staaer et Madonnabillede af Marmor, og hundrede Skridt derfra ligger Stenen. Den har Form og Størrelse som et Menneskeøie, men er sort som Kul og lyser om Natten som Ild; derpaa kan du kjende den. Naar den kan frelse en Menneskesjæl, kan en uskyldig Haand hæve den, og det er en Velgjerning for Menneskene, at den kommer tilbage til den Verden, hvor den hører hen; men det kan kun skee ved et Menneske, som staaer paa det farlige Overgangspunkt mellem Lyset og Mørket."

„Der staaer jeg" — udbrød Holger — „jeg kan række den største Djævel Haanden og være en Midler mellem Jorden og Helvede. Giv mig vort yngste Barn med, Mirza! hendes uskyldige Haand skal hæve den frygtelige Skat, og enten kommer jeg aldrig meer eller frelst igjen i dine Arme!"

Nu begav Holger sig strax paa Reisen med Barnet, og Jochum fulgte trolig sin Herre.

Efterat de længe forgjæves havde søgt, og den beængstede Holger ofte havde været nær ved at fortvivle, fandt de endelig Madonnabilledet ved den italienske Kyst, som Mirza havde beskrevet dem nøie. Her sank Holger paa sit Ansigt i

Sandet og bad om Naade og Lykke til sin sælsomme Gjerning. Ved Midnat, da Vandet var lavt, bar han Barnet hundrede Skridt ud i Havet, og nu saae de Stenen lyse som et Ildøie paa den lave Havbund. Med en inderlig Bøn bøiede Holger Barnet ned under Vandet, og det greb uden Frygt den lysende Sten, som syntes det et kosteligt Legetøi. Sjæleglad, gik Holger tilbage med Barnet og den sælsomme Skat.

Endnu den samme Nat gik han ene til en gammel Ruin, kaldte tre Gange paa Fimbul, og den djævelske Spiller stod for ham. Da han saae Stenen lyse i Holgers Haand, syntes hans Forbauselse stor. „Vi er kvit for evig!“ — raabte han og greb efter Stenen; men Holger slog et Kors over den, før han rakte ham den, og Dæmonen sank i Afgrunden for hans Øine og hylede.

Efterat nu Holger for St. Peders Stol havde modtaget Syndstilgivelse og Velsignelse, ilede han glad tilbage i sin Dronnings Arme og blev fra den Tid af et ganske andet Menneske. Ved et daadfuldt Liv, og med Blikket stadig henvendt mod den Himmel, han havde været saa nær ved at tabe for evig, søgte han nu paa den værdigste Maade at afsone den Synd, hans Ungdoms Letsindighed havde forledt ham til. Han blev siden næsten et Mønster for Konger, og levede et langt og lykkeligt Liv. Hans Børn havde Alle efter den skjønne Mirza et gyldent Haar blandt de mørkebrune Lokker og vare Alle overordenlig skjønne og lykkelige i Kjærlighed. Den guldbringende Halvskilling gik ogsaa fra Slægt til Slægt i Holgers talrige Familie og skal endnu findes hos hans sildigste Efterkommere.

Men Jochum havde troet, det var Synd, at den Onde saa ganske skulde løbe af med de Vises Sten, som han ganske vist troede det var, hans Herre havde fundet i Havet, og da

de gamle Tyvenykker endnu ikke saa ganske havde forladt ham, havde han listet sig til at skrabe et Par Sandskorn af Stenen og gjemte dem hos sig som en stor Skat. Han blev virkelig ogsaa i kort Tid saa viis, at hverken hans Herre eller noget andet fornuftigt Menneske kunde forstaae et Ord af hvad han sagde, og dertil saa overmodig, at han troede, Vorherre først i ham var kommen til rigtig Forstand. Mange Lærde troede nu ogsaa i Jochum at opdage et uhyre filosofisk Hoved, og maaske var han bleven en vigtig Person i den menneskelige Culturhistorie og havde gjort Epoke i Literaturen, som Opfinder af et mageløst filosofisk System. Men en Dag tabte han sine Sandskorn i Stalden, og saasnart de vare kastede paa Møddingen, var Jochums Viisdom forbi, og han blev atter den samme lystige og jævne Karl, han altid havde været. I de følgende Tider skal hine Sandskorn ofte være fundne og tabte igjen, skjøndt vel neppe saa rene, som da Jochum besad dem, men med langt finere infernalske Virkninger.

Moster Marie.

En Fortælling.

„I Aften fortæller du os dog Eventyret ud om Manden med det blaae Skæg? ikke sandt, Moster!" — sagde den lille Gitte og satte sig paa den skjønne Moster Maries Skjød, medens den lille Broder Hans tog Plads paa Skamlen ved hendes Fod. — „Men saa maa du ikke blive bange, Gitte!" — svarede Marie og klappede den lille Søsterdatter paa de lange nedrullende Lokker — „og du maa kjønt sidde stille paa din Skammel, Hans! til vi faae Lys og Moder kommer ind og drikker Thevand med os." — „Men det er jo dog kun et Eventyr?" — spurgte Gitte — „nu har Ingen dog meer saadant et fælt blaat Skæg?" — „Og nu tør heller Ingen saadan slaae sine Koner ihjel; det har Ingen Lov til meer, ikke sandt? Moster!" spurgte Hans. — „Vist er det et Eventyr, Børn!" — svarede Marie — „og der er ingen saadan Mand mere til i Verden. Men hør, det banker! det er vist Hr. Hind — nu maae I have Historien tilgode til imorgen, Børn!" Derpaa satte Moster Marie lille Gitte ned paa Gulvet og løb hen at aabne Døren. — „Den slemme Hr. Hind!" — klagede Børnene — „han kommer ogsaa altid og forstyrrer os, naar vi sidde saa rart her i Tusmørket og skal høre Historier." —

„God Aften, min skjønne Scheherezade!" — sagde Hr. Hind, idet han traadte ind og kyssede Maries Haand. — „De

sidder vist her igjen midt i Tusind og een Nat med de Smaa; lad mig ikke forstyrre Dem! jeg sætter mig ogsaa gjerne ved Deres Fod paa lille Hanses Skammel og lader Deres huldsalige Stemme hentrylle mig i det vidunderlige Børneparadis." Med disse Ord trykkede han Maries Haand i det fortrolige Tusmørke, og Marie mærkede, at hendes Kinder glødede. „Jeg gaaer at hente Lys" — sagde hun hastig og løb ud — „her er jo saa mørkt, at man ikke kan see en Haand for sig."

„Hvad har Moster Marie fortalt Eder iaften? Børn!" — spurgte Hr. Hind og klappede de Smaa, medens Marie var ude. — „Ingenting" — svarede Gitte og løb fra ham — „Du kommer ogsaa altid, naar hun vil fortælle os den rare Historie om Blaaskæggemanden."

„Det var ham, som slog sine Koner ihjel" — sagde Hans, belærende — „men det er kun et Eventyr; saadanne Mænd er der nu ikke mere til i Verden."

Marie kom ind med Lyset og spurgte bekymret, da hun saae Hr. Hind i Ansigtet: „De befinder Dem dog vel? jeg synes, De er noget bleg iaften."

„En Smule Hovedpine" — svarede Hr. Hind og foer med Haanden over Panden — „behag blot at sætte Lyset paa Bordet! De har maaskee seet mig i en uforbeelagtig Belysning. Deres Fru Søster er vel hjemme?" — vedblev han og rømmede sig — „har hun ingen Efterretninger endnu fra Hr. Capitainen? Det maa være tungt for en kjærlig Hustru at svæve saalænge i Uvished om sin Mands Skjæbne. Jeg længes ogsaa inderlig efter at see ham og gjøre hans Bekjendtskab. Han er Dem i Faders Sted, veed jeg; det giver ham en Fordring meer paa min Høiagtelse og gjør mig hans Bekjendtskab til et af mine varmeste Ønsker."

Marie saae hans betydningsfulde Blik og rødmede. Hun

dreiede Samtalen i Hast hen paa Sømandslivet i Almindelighed, hvis Rasthed og Livlighed hun priste.

„Men det er dog sjældent, at en Sømand er en tro Elsker" — indvendte Hr. Hind — „med Deres Hr. Svoger gjør jeg naturligviis, skjøndt ubekjendt, en Undtagelse; men Sømanden har gjerne en Elskerinde paa hver en Kyst, og naar han forgaaer paa Havet, har han ofte den Trøst, at Kone og Børn græder for ham i alle fire Verdensdele."

„Spøg ikke med at forgaae!" — sagde Marie — „hver gang det stormer om Natten, har jeg ingen Ro, før det er Morgen og min Søster kan forsikkre mig, at hun intet Forvarsel har havt; for jeg har ofte hørt, at naar en Sømand forgaaer paa Havet, tager han gjerne Afsked med dem, han har kjærest, i deres Drømme eller ved et og andet mærkeligt Tegn."

„Elskværdige Drømmerinde!" — udbrød Hr. Hind — „hvis Deres Overtro ikke klædte Dem saa velsignet, vilde jeg af al Magt bekæmpe den."

„Anseer De da virkelig selv al Tro paa Varsler og Gjenfærd for Overtro?"

„Upaatvivlelig" —

„Saa tag Dem iagt, Hr. Hind! at De ikke selv kommer til at opleve noget Saadant engang! det skal allersnarest kunne hændes dem, som ere mest forstokkede i at tvivle."

„Vil De gjøre mig frygtsom for min egen Indbildning?" — spurgte Hr. Hind og loe — „nei dertil har jeg til Lykke ikke Fantasi nok, og Hvo som ikke har Troen derpaa, staaer netop mindst Fare for slige Forvildelser. Som Poesi betragtet, hører jeg imidlertid ret gjerne paa alle slige Hjernespind, og fra min Barndom har jeg et temmeligt Forraad, hvormed jeg kan opvarte Dem, naar vi Intet bedre har at tale om."

„Intet er mig kjærere — o fortæl, fortæl, kjære Hr. Hind! Deres sidste Historie om den store, ulykkelige Røver holdt jeg ret meget af, og havde jeg været i hans Bruds Sted" —

„Saa havde De maaske dog ikke forladt ham?"

„Nei, dertil var han dog for tro og ærlig, skjøndt han rigtignok var en rædsom Mand. Men Spøgelsehistorier ere dog bedre; fortæl os nogle ret frygtelige! Dog det siger jeg Dem, kom mig ikke bag efter og forklar det paa en naturlig Maade, saa det bliver til Rotter eller Muus, hvad jeg troede var Aander eller overnaturlige Væsner! det kan jeg ikke lide for min Død."

„Modige Sjæl! De gruer ikke engang for det Skrækkeligste og vil have virkelige Spøgelsehistorier; men dermed kan jeg naturligviis ikke tjene Dem, da jeg ikke kan ansee nogen for virkelig, om den saa hændtes mig selv."

„Heller ikke for sandsynlig eller mulig?"

„Nei, derfor bevare mig den sunde Menneskeforstand! Meer end poetisk Tro derpaa har De neppe selv; thi De har dog vist Intet oplevet, som De med Rimelighed kunde henføre til det Overnaturlige."

„Det behøves ikke heller, just fordi jeg troer det alligevel; men jeg frygter ikke derfor."

„De troer da vel ogsaa paa Dobbeltgængere, skal vi see?" — spurgte Hr. Hind nu og smilede.

„Derom veed jeg ikke hvad jeg skal tænke; det synes mig dog næsten alt for besynderligt."

„De vilde vist ogsaa forfærdes, hvis De saaledes engang tog et flygtigt Skyggebillede for en af Deres bedste Venner."

„Naar det var En, jeg ret holdt af, troer jeg dog ikke jeg vilde frygte derfor. Det vilde være mig et Beviis meer

for, at Aanden kan være hvor den vil, og for en god og kjær Aand havde jeg jo Intet at frygte."

„Men De maa dog antage det for umuligt" — vedblev Hr. Hind — „ellers kunde de jo ikke være vis paa, at det var mig, som stod her for Dem i dette Dieblik: — saa meget meer, som man hjemme paa min Gaard virkelig har villet indbilde mig, at jeg gaaer dobbelt."

„Min Gud! De forskrækker mig" — sagde Marie ængstelig. I det samme gik Døren op, og hendes Søster traadte ind. Da hun saae Hr. Hind der hos Marie og Børnene, forsvandt Smilet, hvormed hun traadte ind, og den noget kolde Maade, hvorpaa hun besvarede den unge Herremands Hilsen, viste tydeligt nok, at han ikke var velkommen. Marie blev forlegen derover og søgte at skjule sin Misfornøielse med Søsterens Ordknaphed, idet hun satte en Stol til Hr. Hind og bad Pigen om flere Gløder til Themaskinen.

Forstemtheden varede heller ikke ret længe; thi Hr. Hind vidste strax at sige Fruen noget Behageligt, uden at det ligefrem syntes smigrende; men han havde en let og fin Maade at udtrykke sig paa, som sjælden forfeilede sin Virkning.

Han var en ung, smuk Mand, høi og kraftig bygget, med fyrige brune Dine, sorte Dienbryn og stærkt sortsmudset Hage. For at adsprede sig efter sin unge Kones Død, havde han nylig forladt sin Herregaard i Jylland og agtede at tilbringe nogle Maaneder i Hovedstaden, hvor han allerede havde gjort Bekjendtskab i flere gode Familier. Ved en Bekjendt af Huset, som var Maries Curator, havde han ogsaa faaet Adgang til Capitain S . . . . s Hus, og havde ved sit høist behagelige Væsen allerede gjort stort Indtryk paa den skjønne Maries Hjerte. Dette havde Søsteren bemærket, og søgte nu ofte, ved en mindre forekommende Modtagelse, at formindske

hans stedse hyppigere Besøg, og naar hun var alene med Marie, havde hun altid meget at indvende mod hendes Lovtaler over Hr. Hinds artige Levemaade og indtagende Væsen.

Næste Dag sad Marie med Syerammen ved Vinduet, og saae fra andet Stokværk ned paa Gaden ved Stranden, hvor Hr. Hind nylig var gaaet forbi og havde hilset. „En klog Mand, denne Hr. Hind!" — sagde Søsteren — „hans Udvortes er endogsaa smukt og behageligt, og han veed altid at sige os noget Forbindtligt eller hvad man forresten gjerne hører; men det er dog Altsammen ikke nok, til at overvinde det Ubehagelige i hans Smil og det besynderlige Træk ved Munden, som selv i den mest underholdende Samtale ikke forlader ham. Den Mand desuden, som saa hastig kan glemme sin første Kjærlighed og allerede indlede en ny Forbindelse, førend hans første Kone er bleven kold i Graven — han bærer jo Sørgedragt for hende endnu — den Mand er ikke at lide paa, Marie! og jeg undrer mig over, at du ikke tænker finere og har meer Agtelse for sand Kjærlighed og Troskab, end at en saadan Mands Opmærksomhed og Hengivenhedsyttringer kan være dig behagelige."

„Det har jeg sagt mig selv Altsammen, kjære Søster!" — svarede Marie og saae paa sin Ramme — „men saasnart jeg seer ham eller hører ham tale, forglemmer jeg Alt, hvad man kan have imod ham. Efter hvad han igaar yttrede, har hans første korte Ægteskab nok heller ikke været Andet, end en ulykkelig Plan af hans salig Fader, som havde sit Huses Gjenopreisning ved en rig Forbindelse kjærere, end sin Søns Lyksalighed. At han har bragt sin gamle Fader et saadant Offer, gjør jo hans sønlige Hjerte Ære, og den ringe Priis, han sætter paa sin dyrekjøbte Velstand, er Beviis nok paa, at ingen egennyttig Bihensigt nogensinde kunde have

Indflydelse paa hans Valg, naar han engang blev virkelig forelsket."

„Han vidste dog, at du var rig, før han kom her, og han har klogelig gjort din Curators Bekjendtskab førend han saae dig og lod sig indføre her i Huset."

„Fy, Søster! det er ikke smukt tænkt af dig; vil du saaledes udlægge enhver Tilfældighed ilde, saa kan let det fortræffeligste Menneske blive en Forbryder i dine Øine."

„Jeg troer ikke ilde om Nogen, kjære Marie! men lov mig kun, ikke at give Hr. Hind noget Løfte, førend min Mand er kommen hjem og du kan raadføre dig med ham i saa vigtigt et Anliggende!"

„Deri kan jeg kun raadføre mig med Gud og mit eget Hjerte" — svarede Marie. Og der blev ikke talt mere derom den Dag.

„Hvorledes befinder min skjønne Myndling sig?" — spurgte Curatoren en Dag — „jeg finder Dem ikke saa oprømt som sædvanlig, og De bekymrer Dem saa lidet om Deres Velfærd, at De lader disse høist vigtige Papirer ligge der paa Bordet som Krøllepapir."

Marie blev Curatoren Svaret skyldig. Hun sad med Taarer i Øinene ved sit Strikketøi og tænkte paa, at hun i flere Dage ikke havde seet Hr. Hind, og at han, efter Curatorens Sigende, nu vilde reise imorgen.

Fruen undskyldte hendes Adspredthed med en lille Upasselighed og bad Marie gjemme Papirerne. „Det er min Mands Beviser for din Mødrenearv" — sagde hun — „Med Renterne maa du give mig Opsættelse, til han kommer hjem; du kjender jo min Forfatning, og jeg haaber, Hr. Curatoren har Intet derimod."

„Presserer ikke, presserer ikke!" — sagde Curatoren — „mellem Slægt og Venner regnes det ikke saa nøie."

Fruen ledte nu Samtalen uformærket, men med Hensigt, paa Hr. Hind og hans saa hurtig bestemte Afreise, og Marie blev opmærksom.

„I Sandhed en besynderlig Mand denne Hr. Hind, en besynderlig Mand" — sagde Curatoren og tog sig en Pris —„jeg veed ikke om jeg maa opvarte — en Sværmer, min naadige Frue, en Grillefænger, men en sjelden Characteer, et nobelt Gemyt. Jeg er bleven hans fortroligste Ven, maa De vide, og Alt, hvad der ligger ham paa Hjertet, betroer han mig."

„Men dog vel ikke, for at sige det igjen?" — spurgte Fruen.

„Bevare's, min naadige Frue, bevare's! hvad man betroer mig ligger i et Arkiv" —

„Som et helt Collegium har Reglen til — ikke sandt? men hvad Sværmerisk finder De ved Hr. Hind? At han har valgt Dem til sin Ven og Fortrolige er dog vel ikke Sværmeri?"

„Jeg beder om Forladelse, min naadige Frue! selv deri er noget Sværmerisk, noget Pathetisk, eller hvad man skal kalde det, noget Sentimentalsk, som man kun kan tilgive en forelsket Person" . . .

„Da veed jeg dog, han er ikke forelsket i Hr. Curatoren" — afbrød Fruen ham og loe.

„De forstaaer mig ikke, min naadige Frue! ligesom Poeter og gale Mennesker udøse deres Hjerter for Træerne og Dyrene, saaledes" . . . .

„Saaledes Hr. Hind for Dem, vil De dog ikke sige?"

„Saa omtrent har han sagt mig selv; forstaaer sig, uden derfor at sætte mig i Klasse med de Umælende; men

som sagt — sjelden Characteer, nobelt Gemyt, men Sværmer og Grillefænger af første Skuffe; i den Post kan jeg ikke forsvare ham. Skulde De troe, at fordi han aldrig før i sit Liv har været forelsket og aldrig engang har omfavnet sin første Ægtefælle, som han af lutter Pligt havde ægtet — skulde De troe, at han derfor staaer mangengang op af sin varme Seng midt om Natten og løber Panden imod Døren af Anger over, at han ikke har været kjærlig nok imod hende, og at han endogsaa gjør sig Samvittighed over at ægte nogen Anden" —

„Tys, Hr. Curator! det er dog aldrig en af de betroede Hemmeligheder, som ligge i Arkivet?"

„Bevare's, min naadige Frue, bevare's! det har jeg seet og hørt gjennem en Sprække i Panelet; for han boer i mit Hus, som De veed. Men det er altsammen Grillefængerier, som en god Kone nok kunde faae ud af Hovedet paa ham" —

„De har dog aldrig i Commission" — —

„Bevare's, min naadige Frue, bevare's! jeg giver mig ikke af med Commissionsforretninger."

„Hr. Hinds første Kone døde meget pludselig — ikke sandt?" — spurgte Fruen — „og efterlod ham en betydelig Formue?"

„Just derfor, min naadige Frue! anseer han i sine Grillefængerier den velsignede Rigdom selv for en Ulykke" — vedblev Curatoren — „og deraf kommer vel ogsaa den Grille, at han nu reiser bort over Hals og Hoved, fordi han er bleven forelsket i en rig Pige, troer jeg. Men jeg maa anbefale mig; jeg har Forretninger i Overformynderiet."

Curatoren gik. „Hr. Hind veed nok" — sagde Fruen efter et Ophold — „til hvem han betroer sine smaa Hemmeligheder, men maaske ikke hvem han har til Nabo paa sit Værelse, og denne Hr. Curator er dog den taabeligste Slad-

dermund i Byen. Nu maa du da berede dig paa et rørende Affkedsbesøg, Marie!" — vedblev hun — „Skulde det efter al Formodning forvandle sig til en Frierscene, saa lov mig blot, at opsætte Svaret i otte Dage! inden den Tid maa min Mand vist indtræffe, og det lykkes mig maaske forinden at udrive dig af din Forblindelse og vise dig denne Hr. Hind i hans sande Skikkelse."

„Jeg lover dig Intet, Søster!" — svarede Marie alvorlig — „er Nogen af os To forblindet, saa er det vissælig dig. Hvor inderligt et fuldt Hjerte kan trænge til Meddelelse, har jeg selv i flere Dage prøvet, og det enfoldigste Menneske kunde jeg gjerne have betroet mit Hjertes Hemmelighed. Du er den Eneste, som veed den; men for dig har jeg ikke kunnet udøse mit Hjerte. Dit forsigtige, mistænkelige Blik seer Plan og listig Hensigt, hvor jeg kun seer Ubetænksomhed og hensigtsløs Aabenhjertighed; du seer Falskhed, hvor jeg seer godmodig Venlighed, og du seer et helt overlagt Spil — eller maaske endnu noget Værre — hvor jeg seer de naturligste Ytringer af en fintfølende Sjæls Skrupler og indvortes Kamp."

„Jeg beder dig endnu engang" — sagde Søsteren urolig — „ved vor Moders sidste Time besværger jeg dig — giv ham blot i tre Dage intet Svar!"

Marie studsede ved Søsterens Høitidelighed; hun aabnede allerede Læberne, for at svare, da bankede det paa Døren — og Hr. Hind traadte ind.

„Tilgiv," — sagde han — „om jeg kommer ubeleiligt!" — En kold Hilsen af Fruen var Svaret, og Marie var for spændt og urolig til, at hun kunde faae et eneste Ord frem.

„Jeg indseer" — vedblev han — „at mine hyppige Besøg i den senere Tid ikke ere frie for Udseendet af Paatrængenhed, og jeg vilde nødig miskjendes i saa elskværdig en

Families Øine. Det er sidste Gang, jeg sætter min Fod i dette mig uforglemmelige Huus — imorgen forlader jeg Hovedstaden for bestandig — og ønsker at medtage, om ikke Andet, saa dog Deres Agtelse og venskabelige Erindring. En Bøn har jeg endnu, inden jeg forlader Dem — det er den eneste og sidste — at den ædle Marie vil skjenke mig et Øiebliks Samtale uden Vidner."

„Min Søster har ingen Hemmeligheder for mig" — svarede Fru S . . . . med stigende Uro.

„Men jeg beder dig, Søster!" — afbrød Marie hende — „lad mig opfylde Hr. Hinds Ønske! jeg seer ingen Grund til at afslaae denne Bøn."

„Velan da, Søster! jeg gaaer" — svarede hun med bævende Stemme — „men husk paa" — hviskede hun Marie i Øret, idet hun gik — „husk paa hvad vor Moder sagde til dig i sin Dødsstund!"

Marie blegnede og holdt sig fast ved Stolen, for ikke at synke.

„Hvormed har Deres Søster saaledes forfærdet Dem?" — spurgte Hr. Hind urolig — „frygter De for at være ene med mig et Øieblik? hvorved er jeg da bleven saa forhadt i Deres Øine?"

„De finder mig i en besynderlig Stemning, hvis Grund jeg nu ikke kan forklare Dem" — svarede Marie og fattede sig. — „At jeg ikke frygter for at være ene med Dem, eller paa nogen Maade seer Dem ugjerne, det har De jo ofte nok havt Leilighed til at bemærke. Men hvad har De at sige mig, som min Søster ikke kan høre?"

„Skulde De aldrig have anet det? skjønne Marie! eller har jeg saa ganske bedraget mig, at ingen Stemme i Deres Hjerte taler venligt og deeltagende for mig, til Trods for den fjendtlige Dæmon, som staaer kold og ubarmhjertig imel-

lem os og søger at iføre mig Mørkets sorteste Dragt for Deres Øine?"

„Jeg forstaaer Dem ikke. Om end min Søster miskjender Deres Characteer — hverken hun eller Nogen har kunnet bibringe mig den mindste uforbeelagtige Tanke om Deres Levnet og Handlemaade."

„Og dog er jeg ikke Den, jeg synes" — vedblev han — „jeg er ikke den muntre, lykkelige Mand, som De maaske holder mig for — og mit forgangne Liv er ikke frit for Brøde."

„Hvis Liv er vel det?" — sagde Marie med Skaansel — „men hvad det saa er, der foruroliger Dem — betro det til en deeltagende Sjæl! og De vil finde Trøst og Husvalelse" —

„Jeg troede at have fundet en saadan deeltagende Sjæl" — vedblev han med stigende Varme — „en Sjæl, som havde Kraft til at forstaae mig og følge mig: den lyste mig venlig og fortrolig imøde fra Deres milde, rolige Blik; men jeg bedrog mig, og jeg maa bære min Byrde — alene."

„Tal! — ved Gud i Himlen! De er ikke ligegyldig for mit Hjerte, og deres Rolighed er mig saa kjær, som min egen."

„Tør jeg stole derpaa? vil De ikke fordømme mig, naar De hører, hvad jeg nu ikke længer kan fordølge Dem? — Der gives Forhold i Livet — der gives Sammenstød af Hændelser og Stemninger, hvor Villie og Nødvendighed kæmpe, og det Uundgaaelige indtræffer, før Sjælen vidste hvad den vilde — ja, De maa vide det! — De vil ikke fordømme mig — jeg har — jeg er" . . . . Han holdt inde og betragtede Marie med et gjennemforskende Blik. — „Ja, jeg tør sige det — jeg maa sige det" — vedblev han og greb hendes Haand — „jeg maa udtale det skrækkelige Ord — jeg er en Morder." —

Marie sank bevidstløs og som lynslagen tilbage, og da hun opslog Øinene og saae sig i hans Arme, foer hun forfærdet fra ham og vilde forlade Værelset. Men han besvor hende ved Alt, hvad helligt var, at blive og høre ham ud.

„Ved min Kulde" — vedblev han roligere og gav hende Tid til at fatte sig — „ved min uovervindelige Afsky for at hykle en Kjærlighed, som jeg ikke følte — ved min Blindhed for de elskværdigste Egenskaber hos en Hustru, som ikke mit Hjertes frie Valg havde forbundet mig med — see; derved har jeg forkortet hendes Dage og knust et Hjerte, som hang ved mig med en ubegribelig og aldeles ugjengjældet Lidenskab. See, saaledes maa jeg anklage mig selv som hendes Morder, uagtet al min medlidende Skaansel med den Ulykkelige. Aldrig kjendte jeg tilforn den Lidenskab, som i et gjensidigt Forhold kunde være Kilden til et helt Livs Lyksalighed. Derfor staaer jeg nu, næsten som en Forbryder, for den Piges Øine, som har lært mig hin forunderlige Lidenskab at kjende i hele dens Frygtelighed og haabløse Smerte."

„Hvad siger De!" — udbrød Marie, og hendes blege Kinder oplivedes, hendes Blik hævede sig, som forklaret og saligt — „saaledes udmaler De selv en ulykkelig Tildragelse, og forvandler det til en frygtelig Brøde, som Deres samvittighedsfulde Sjæl ingen Deel har i" —

„Søg ikke at undskylde, hvad jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv!" — vedblev han — „At staae brødefri for Deres Øine, det kan og vil jeg nu ikke — og at De skulde kunne dele den Følelse, som har gjort mig det til en uimodstaaelig Trang at aabenbare mig for Dem, det er en Lyksalighed, som jeg aldrig tør haabe. Deres Medlidenhed er det Høieste, hvad mit ulykkelige Hjerte nu attraaer, og kan jeg forlade Dem med det Haab, at der dog er een Sjæl i Verden, som

vil bede medynksfuld for mig i min Dødsstund, saa har jeg intet Mere at fordre af denne Verdens Lyksalighed og Glæde."

Inderlig rørt, greb Marie hans Haand og saae paa ham med et kjærligt, taarefuldt Blik. „Lad disse Taarer sige Dem, hvad jeg nu ikke har Ord til!" — sagde hun, og han sank, som overvældet af Salighed, til hendes Fod og gjentog den mest glødende og heftige Kjærlighedstilstaaelse.

Da erindrede Marie sig Søsterens høitidelige Advarsel, kun i tre Dage at opsætte sit Svar. Erindringen om hendes Moders sidste Ord foer ogsaa varslende igjennem hendes Sjæl.

„De har overrasket mig, Hr. Hind!" — sagde hun ængstelig — „forlad mig i dette Øieblik! — om tre Dage skal jeg sige Dem min Beslutning."

„Hvorledes!" — foer Hr. Hind op og blegnede — „det var ikke Marie, som talte, det var en fremmed, fjendtlig Stemme, som løb igjennem Deres Læber; den klang mig som en Dødningerøst, der forkyndte mig min Undergang — om tre Dage maa De være min — eller aldrig!"

„De er mig uforklarlig" — sagde Marie — „og denne besynderlige Iil forfærder mig. Troer De, at hvad jeg nu føler for Dem ikke engang vil have tre Dages Varighed, hvorledes skulde disse Følelser da kunne skjenke Dem et helt Livs Lyksalighed? Hvad jeg ikke endnu har udtalt, det veed De nu jo dog; hvor kan nogle Dages Opsættelse da være Dem saa vigtig? især naar jeg siger Dem, at det ikke er for min Skyld; thi med mig selv er jeg enig og bestemt; men Familieforhold tvinge mig" —

„Til at dræbe mig" — afbrød hende den sælsomme Beiler — „inden tre Dage maa De være min — eller aldrig! om tre Dage kommer Deres Svoger tilbage og vil af al Magt modsætte sig vor Forbindelse."

„Hvoraf veed De det?“ — spurgte Marie og studsede.

„Jeg veed det saa vist, som det allerede var skeet: han er i dette Øieblik i Helsingborg, hvor vigtige Forretninger ophulde ham. Deres Søster har skrevet ham til, og af Svaret, som jeg har læst, før det kom i hendes Haand, har jeg erfaret hvorledes de begge har sammensvoret sig imod os. Fjender, som jeg ikke kjender, maae have sværtet mig for Deres Familie og opfundet Beskyldninger, som de vel aldrig vil kunne gjøre gjældende for Verden, men som dog ere stærke nok til at adskille os for evig.“

„Hvilke Beskyldninger? for Gud i Himlens Skyld! hvad er det?“

„Hvad jeg selv i dette Øieblik har betroet Dem — mit Forhold til den Ulykkelige, hvis tidlige Død jeg angerfuld begræder og paa en Maade kan tilregne mig, som en smertelig, men ufrivillig Brøde — denne ulykfalige Skygge i mit Liv, som jeg aldrig selv fuldkommen kan tilgive mig, og som kun Deres Kjærlighed kan oplyse og mildne — see, den bruger en fjendtlig Dæmon til at iføre mig en Hustyrans Skikkelse. Man vil male Træk i mit Aasyn, hvorfor De skulde bæve tilbage og afskye mig — man vil virkelig tillægge mig den Brøde, som jeg vel selv i fantastiske Øieblikke anklager mig for; men Deres kjærlighedsfulde Blik har frikjendt mig. De har seet mit Livs dunkleste Side og ikke fundet mig uværdig til Deres Deeltagelse og Kjærlighed.“

„De har altsaa efterspuret min Søsters Brevverling?“

„Jeg vidste, hun var min Fjende, og mit Livs sidste Haab stod paa Spil — det maa undskylde mig.“

„Derfor altsaa skulde jeg vente til min Svogers Hjemkomst? hvad min Søsters Advarsler ikke kunde hindre, skulde hans Magtsprog forbyde? — Man har besluttet at adskille

os, før vi havde erklæret os for hinanden — men hvorfor? viis mig en Grund til denne afskyelige Sammensværgelse!"

„Naar De erindrer, Hvo der er i Besiddelse af Deres Mødrenearv — naar De betænker Deres Svogers forvirrede Omstændigheder ved hans sidste betydelige Søskader . . . dog just disse Omstændigheder, som jeg haaber har ødelagt Deres Formue, ere mig høist kjærkomne; de maae tillige retfærdiggjøre mig for al Mistanke om lave Bihensyn ved mit Hjertes Valg. Den blotte Formodning derom vilde have betaget mig alt Mod til at anholde om Deres Haand."

„Afskyeligt!" — udbrød Marie med oprørt Følelse og overvunden af den dobbelte Sindsbevægelse — „Alt er mig klart — jeg skulde være et Offer for smaalige Formuesberegninger. Deraf denne ængstelige Omhu for at holde mig fast — deraf disse mistænkelige Advarsler for en Beiler. — Min egen Familie staaer som listige Forrædere omkring mig — og Dem, ædle Mand! den Eneste, som kan udrive mig af deres egennyttige Snarer, Dem vil man afmale mig som en Djævel, at jeg skal afskye og skye Dem. — Velan! der er min Haand, jeg troer Dem og elsker Dem — før mig til Alteret hvad Øieblik De vil! — og jeg er Deres!"

„Min Lykke overvælder mig" — udbrød Hr. Hind, og hun sank i hans Arme. — „Erklær nu Deres Søster Deres faste Beslutning! men fordølg hende hvad jeg her har betroet Dem! Jeg gaaer, at besørge det Fornødne — og imorgen afhenter jeg min elskede Brud."

Med disse Ord var han forsvunden, og Marie fornam nu først, at hun havde en prægtig Ring paa sin Finger. Det var hende Alt endnu som en Drøm, da Søsteren traadte ind og saae forfærdet paa den forvirrede Brud, som stod taus og tankefuld og stirrede paa den tindrende Demantring.

„Saa er det da skeet, hvad jeg gruede for!" — sagde

Søsteren — „hans glatte, falske Tunge har bedaaret dig og aflokket dig det ulykfalige Ord. Men tag det tilbage! giv ham den tilbage, denne falske, glimrende Ring, som trolover dig med en af Mørkets listigste Sønner!"

„Nei, Søster!" — svarede Marie rolig — „mit Hjerte har dennegang ikke bedraget mig; men du havde Ret: forblindet var jeg tilforn, og nu forstaaer jeg først min Moders sidste Ord: vogt dig for Den„ som dit Hjerte har kjærest! — Den, der dengang var mig kjærest, skal nu ikke længer gjøre mig til et Offer for sine smaalige Hensigter. Tal med Agtelse om min Brudgom, og søg ikke længer at sværte den Mand i mine Øine, som jeg imorgen rækker Haand for den Almægtiges Aasyn!"

„Saaledes har han altsaa indlokket dig i Snaren! dine Venner og Slægtninge har han gjort dig mistænkelige og revet enhver Støtte fra dig, at du dessikkrere skulde styrte i hans Arme! Fint, saare fint og klogt har han udspændt sit Garn, og dit forvildede Hjerte vil og kan nu ikke frelses. Er det din faste Beslutning, at ægte ham imorgen?"

„Deri kan Ingen forhindre mig, og jeg vil ikke oppebie en unødvendig Strid med din Mand om hvad jeg uigjenkaldeligt har besluttet i mit Hjerte."

„Saa give Gud dig sin Velsignelse!" — svarede Søsteren og omfavnede den forundrede Marie — „gid du aldrig maa fortryde, at du ikke hørte min Advarsel! Nu er det for sildigt, at holde dig tilbage, og nu skal du dog see, at jeg ikke har ophørt at være din Søster og Veninde. Du tillader dog vel, at Bryllupet staaer hos mig, og at jeg besørger Alt, hvad der sømmer sig og kan glæde dig paa din Bryllupsdag?"

„Søster! din Adfærd er mig uforklarlig" — svarede Marie, idet hun trykkede hende rørt til sit Hjerte og forlod hende.

Den skjønne Brud tilbragte en søvnløs Nat i mangehaande Tvivl og Bekymringer. Hun overtænkte sit foregaaende sorgfrie Liv i Svogerens og Søsterens Hus, hvor hun siden Moderens Død havde opholdt sig, og de mange Venskabs- og Kjærligheds-beviser, hun af Begge havde modtaget, bestred mægtig den Mistanke om deres egennyttige Hensigt med at beholde hende i Huset, som hun nu dog syntes fuldkommen overtydet om. Hun tænkte paa sit korte Bekjendtskab til Hr. Hind, som hun vel fra det første Øieblik havde fundet elskværdig, men som dog saalænge havde kunnet beholde det muntre, lykkelige Udseende, han nu selv havde tilstaaet, ikke var hans sande og naturlige Skikkelse. Hun tænkte paa det Sværmeriske og Tungsindige i hans samvittighedsfulde Skrupler og Selvanklagelser og paa det Misforhold til en lidenskabelig, ulykkelig Elskerinde, som var Anledning dertil. Hine Yttringer af et ømtfølende Hjerte, som ikke kunde tilgive sig selv, hvad hun dog saa gjerne tilgav ham, var hende Borgen for, at hun var hans første Kjærlighed, og havde noget usigeligt Tiltrækkende og Elskeligt for den unge, noget sværmeriske Brud. Men alt Dette syntes hende dog ikke at stemme overeens med den forstandige Livsanskuelse, han saa ofte havde yttret, og med den Mangel paa Indbildningskraft, han undertiden havde tillagt sig selv, naar Talen var om det Underfulde og Uforklarlige i Menneskelivet og Aandeverdenens Forhold til os. Denne Dobbelthed i Characteren foruroligede hende; men saa tænkte hun paa, hvorledes dog Hjerte og Forstand ofte var i Strid hos hende selv, og hvorledes hun i visse fantastiske Øieblikke kunde henrives af Det, hun i en roligere Stemning maatte forkaste, som Drøm og forvirret Indbildning. Hun fandt nu i sin Brudgom en Medfølelse og Overeensstemmelse med hendes eget Væsen, som var hende det skjønneste Beviis paa deres Sjæles inder-

lige Forbindelse, og at ingen anden Mand i Verden saaledes kunde være Gjenstanden for hendes Kjærlighed og Tillid.

Da Morgenen kom, stod hun, fuldkommen beroliget, for Speilet og iførte sig den hvide broderede Atlaskes-Kjole, som hendes Moder havde bestemt til hendes Brudedragt. Den Første, som meldte sig, var Hr. Hind; han medbragte Kongebrev og tvende Forlovere, som vare Maries Curator og en Advocat fra Nabolaget.

Brudgommen var saare glad og munter. Han havde ikke forsømt at iføre sig den Dragt, som han troede var tækkeligst i den unge Bruds Øine. Søsteren var sysselsat i Kjøkkenet og paa Salen med Bryllupstilberedelserne og lod sig først see, da Alt var i Orden, og de Gjester, hun havde indbudet, vare forsamlede for at bivaane Brudevielsen.

Da Høitideligheden var til Ende, hvorved Marie var bleven heftig rørt, men Brudgommen syntes mere glad, end bevæget, omfavnede Søsteren med Taarer den bævende Brud og forsikkrede hende, at vist Ingen var nærværende, som tog varmere og inderligere Deel i hendes Skjæbne.

„Det skulde jeg dog troe!" — sagde Brudgommen og trykkede Maries Haand til sit Hjerte. — „Nu, da Deres elskværdige Søster er min Hustru" — vedblev han og vendte sig til Fruen — „haaber jeg, De ikke længer vil miskjende den Mand, som fra dette Øieblik er indtraadt i Deres agtværdige Familie, og jeg haaber aldrig at blive uværdig til Deres Agtelse. Jeg vilde kun ønske" — tilføiede han — „at Deres Mand nu var tilstede og vilde tilgive, at jeg, uden at oppebie hans Indvilligelse, har paataget mig den kjære Pligt, at gjøre Deres elskværdige Søster ret lykkelig!"

Om Eftermiddagen rullede en Vogn for Døren af Brudehuset; det var Capitainen, som havde ilet med at fuldende sine Forretninger i Helsingborg, og nu med Cureerheste var

hastet til Hovedstaden, for, om muligt, at forhindre, hvad allerede var skeet. Glæden over hans pludselige Komme forvandlede sig snart til almindelig Forstemthed, da man saae hans Misfornøielse med det ham ubegribelig hurtige Bryllup. Men da han saae, at al Indsigelse var unyttig, og fandt Alt i den lovligste Form fuldbyrdet, vendte han sig til Brudeparret med tilsyneladende Rolighed og overrakte Brudgommen, til Maries store Forundring, hendes Mødrenearv. Dertil føiede han en betydelig Medgift, som han i Forlovernes Overværelse forlangte saaledes udsat, at Bruden i ethvert paakommende Tilfælde havde fuldkommen Raadighed derover, som en hendes egentlige Formue aldeles uvedkommende Brudegave.

„Jeg ønsker ikke at være Hr. Capitainen Noget skyldig" — svarede Brudgommen koldt — „og jeg tvivler paa, min Brud vil modtage en Gave, som synes at have til Hensigt, at fornærme mig og svække hendes Tillid til mig, som hendes lovlige Forsørger og Værge."

Marie stod i den pinligste Spænding. Forundring, Tvivl og Kjærlighed kæmpede i hendes Sjæl. Hun trykte sin Brudgoms Haand og bad ham ikke miskjende hendes Svogers gode Hensigt; derpaa sank hun rørt i Svogerens Arme og bad ham tilgive den ugrundede Mistillid, som havde bevæget hende til saa pludseligt et Skridt. „Min Lykke behøver ingen anden Tilvext, end Deres og min Søsters Velsignelse" — tilføiede hun og sluttede Søsteren nu ogsaa i sine Arme.

„Gud velsigne og bevare dig!" — sagde de begge, og lagde deres Hænder paa hendes Hoved.

„Og siden her nu skal være Bryllup, saa lad det være lystigt!" — raabte Capitainen — „har du bestilt Musikanterne? Kone! et Bryllup uden Spil og Klang er mig en

Seilads uden Vind og Strøm. Jeg kommer hjem som en rig Mand" — tilføiede han — „og det skal spørges i Nabolauget, at der er Bryllup hos Capitainens. Vær nu god igjen, Hr. Svoger!" — sagde han derpaa til Brudgommen og rystede ham trohjertig i Haanden — „jeg har ingen Deel i Svogerskabet, det er sandt, og havde gjerne sat en Vind derfor; men siden Vor Herre nu vil have det, saa er det godt, tænker jeg, og jeg giver Øretuderiet Døden og Djævelen. — Og nu lystig, Gutter! nu vil Capitainen være glad, og det skal gaae for fulde Seil, om saa Fanden braser op i Takkeladsen og giver os en Dravat med paa Slæbetouget."

Snart begyndte Musiken nu i Brudehuset, og Alle lode til at være glade; men Bruden var dog længe alvorlig og høitidelig stemt. Først noget ud paa Aftenen lykkedes det Brudgommen ved en kjærlig Samtale at opklare hendes Blik for den skjønne, lykkelige Fremtid, der nu ventede dem. Da hun nu fuldkommen saae sig udsonet med sin Familie, og følte sig lyksalig ved den Mands Side, som hun elskede høiest i Verden, lod hun ogsaa Glæden overvinde enhver Betænkelighed og dandsede glad med sin Brudgom gjennem de pyntelige Rækker.

Ogsaa Børnene vare glade, og Faderens Hjemkomst havde bragt dem til at glemme, at den kjære Moster Marie nu saa snart skulde forlade dem og ikke mere fortælle dem Eventyr om Aftenen i Tusmørket. Hans og Gitte havde faaet deres nye Klæder paa og hoppede om i Krogen sammen til Musiken, medens de Andre dandsede.

Noget ophidsede af Dandsen, satte Brud og Brudgom sig hen i Krogen til dem. De glemte da strax deres Leg, Gitte satte sig paa Maries Skjød, og Hans paa Skamlen ved hendes Fod, og de bade hende, nu dog fortælle Eventyret

ud om Blaaskæggemanden, inden hun skulde reise bort med den slemme Hr. Hind, som tog hende fra dem.

For at feie dem begyndte hun ogsaa at fortælle.

Da raabte pludselig lille Gitte: „men see, Moster! Hr. Hind har jo ogsaa blaat Skæg, han er jo ganske blaa om Hagen."

„Jeg er sort om Hagen, mit Barn!" — sagde Brudgommen og klappede Gitte — „og naar Lyset falder saaledes fra Lysekronen kan det gjerne see lidt blaaligt ud; men jeg har dog kjønt raget mig idag, og du kan gjerne give mig et Kys for den rare Moster Maries Skyld."

„Hu! nei" — sagde Gitte og løb fra ham — „du er en Blaaskæggemand."

„Aa, Snak!" — sagde Hans fornuftig paa sin Skammel — „det er kun et Eventyr, og saadanne fæle Mænd er der nu ikke mere til i Verden."

Brudgommen sad urolig og saae stift henfor sig blandt de Dandsende.

„Bevægelsen har ophidset mig" — sagde han — „jeg faaer Næseblod, mærker jeg — undskyld mig!" Derpaa holdt han Tørklædet for Ansigtet og gik ud.

Marie havde seet ham skifte Farve og fulgte ham. „Hvad fattes dig? kjære Hind!" — spurgte hun bekymret — „det er jo ikke Næseblod, det mærker jeg nok."

„Kan du da ikke ane hvad det er?" — svarede han mørk — „hvi vil du pine mig med en Forklaring? har ikke de smaa Dæmoner derinde nu igjen oprevet det ulægelige Saar i mit Hjerte! og skal selv den gladeste Dag i mit Liv formørkes af hendes blege Billede, som med Rette kan anklage mig, som sit Livs Forstyrrer!"

„Du, kjære samvittighedsfulde Drømmer!" — svarede Marie kjærlig og omfavnede ham — „lad det være sidste-

gang, hint Billede forstyrrer din Ro! Hun misunder os vist nu ikke den Lykke, hendes ublidere Skjæbne negtede hende. Medlidende og venlig, har du jo tillukt hendes Øine, og hun kan ikke tilregne dig Tabet af et Liv, som uden din Kjærlighed jo intet Værd havde for hende. O! var hendes Aand tilstede i dette Øieblik, svævede den usynlig over os nu — velkommen! vilde jeg tilraabe den, velkommen, du min Sjæls Søster! ulykkelige Deeltagerinde i min Kjærlighed! kom og velsign os i din Salighed!" —

„Stille, stille, Marie! man ikke den Døde op af sin Grav! — dog nei, jeg drømmer — du har Ret, Marie! jeg er med al min Overbeviisning om overnaturlige Tings Umulighed dog i visse Øieblikke den inconseqventeste Gjæk af Verden. Skulde du troe det — da jeg gik ud af Dandsesalen, var jeg nær ved at indbilde mig, at hun stod midt iblandt de Dandsende og saae bleg og truende paa mig" — —

„Gjør mig ikke bange, min Ven!" — sagde Marie — „hvorfor skulde hun ville forfærde os? kunde hun ogsaa være synlig tilstede iblandt os, hun vilde vist ikke forstyrre vor Glæde."

„Det skal hverken Døde eller Levende!" — udbrød Brudgommen — „kom, Marie! kom, lad os dandse!"

De tumlede nu rask hen blandt de Dandsendes Rækker, til Spisesalen blev aabnet og man satte sig til Bryllupsbordet. Salen var prægtigt oplyst, og af Gjenskinnet i Kanalen kunde man see, at Husverten havde oplyst Vinduerne nedenunder i første Stokværk. Maanen skinnede klart ind ad de polerede Vinduesruder, og ligeoverfor, ved Midten af Bordet, sad Brudgom og Brud.

Der var muntert ved Bordet, og Brudgommen tømte hyppigt sit Glas, saavelsom Capitainen og Gjesterne. Da Glassene vare fyldte, og man vilde til at drikke Brudens og

Brudgommens Skaal, faldt hændelseviis hans Øine paa Kagen, hvorpaa blot Dagens Datum var anbragt med Strøsukker.

„Hvorledes!" — spurgte han hastig — „skrive vi den tyvende idag?"

„Hvad har De mod den Dag?" — spurgte Capitainen og loe — „det er jo ingen Tycho Brahes Dag?"

„De er nok ikke stærk i Almanakken, Hr. Hind!" — sagde Vertinden — „men saa vigtig en Dag burde De dog bedre vide, end Conditoren."

Da man nu til Trompeternes Klang drak Brudeparrets Skaal, sad Brudgommen bleg med Glasset i Haanden og stirrede paa Vinduet ligeoverfor. Marie bemærkede det og fulgte ængstelig hans stirrende Blik. Med Forfærdelse syntes hun da paa Ruden at see ligesom et kridhvidt Ansigt, men som i samme Øieblik forsvandt.

„Du saae dog Intet?" — hviskede Brudgommen — „ifjor i denne Time døde hun."

Idetsamme raabte Vægteren tolv.

„Men takker De da ikke for Skaalen? Hr. Brudgom!" — raabte Capitainen — „spil op endnu engang, I Trompetere, og blæs, saa Brudeparret kan høre det!"

„Fat dig!" — hviskede Hr. Hind til Marie — „det var Galskab og Indbildning." — Derpaa reiste han sig og takkede, medens Musikanterne stødte i Trompeterne af alle Kræfter. Men da han vilde sætte Glasset til Munden, saae han atter hen til Vinduet — Glasset faldt ham af Haanden, og den røde Vin fløb hen over Dugen. Men han skjenkede hastig en stor Pokal fuld af Vin, som han ikke tog fra Læberne, før den var tom. „See! saadan maa en Brudgomsskaal drikkes" — sagde han — „de smaa Glas er der ingen Velsignelse ved." Derpaa satte han Pokalen saa fast ned paa

Bordet, at den sprak. „Jeg er ret ubehændig iaften" — sagde han ligegyldig, og man reiste sig.

„Det var Skade for den smukke Pokal" — sagde Fruen til sin Mand — „det var et Familiestykke, som jeg troer der var Lykke ved."

„For den er der Raad" — svarede Capitainen — „Lad den klinke!"

Bryllupsgjesterne skiltes snart ad, og da Brud og Brudgom vare alene, faldt Maria sin forvirrede Brudgom om Halsen og sagde: „hvorledes er det fat med dig? du raver jo som en Beruset, og hvad var det for et skrækkeligt Ord, du tilhviskede mig?"

„Jeg er virkelig halv beruset" — svarede han — „og det er min Lykke — ellers kunde jeg gaae fra Forstanden og bilde mig ind, at jeg virkelig havde havt Syner iaften."

„Du gjorde mig ret ængstelig med din Stirren paa Ruden, og jeg syntes selv i min Angest at skimte et hvidt Ansigt udenfor. Men kan det ikke have været Maaneskinnet eller Gjenskinnet af Lysene nedenunder fra Kanalen?"

„Rimeligviis!" — svarede han — „hvad kan en ophidset Fantasi ikke indbilde sig? og saa skulde det just komme til, at jeg, uden at erindre det, har valgt denne Dag til vor Bryllupsdag, og skal først see det ulykkelige Datum, ligesom Midnatstimen slaaer — det var netop hendes Dødstime. Den, der under saadanne Omstændigheder ikke kunde see hvad det skulde være, maatte aldrig have hørt Spøgelsehistorier i Ammestuen — eller idetmindste ingen Viin have drukket iforveien. Men lad det nu være glemt Altsammen! jeg skammer mig ret over disse Barnagtigheder."

„Det er mig nu saare forklarligt af din Stemning, bedste Hind! men lad slige ulykkelige Fantasier aldrig meer

forstyrre vor Lyksalighed! jeg vil herefterdags afsky alle Spøgelsehistorier."

„Og der skal ingen dumme Bøger eller Ammestusnak være i mit Hus!" — svarede Brudgommen og slukkede Lyset.

„Angaaende min Svogers forvirrede Omstændigheder har vi dog taget feil, bedste Mand! og din Mistanke var dog ugrundet" — sagde Marie et Par Maaneder efter til sin Mand, da de sad alene sammen i den dunkle gothiske Sal paa hans Herregaard i Jylland, og hun førstegang, efter de mange larmende Selskaber, havde faaet Tid til at tænke sig om.

„Ja vist!" — svarede Hr. Hind — „nogen Grund var der dog til at troe det, og jeg maatte benytte mig af Leiligheden og smedde, mens Jernet var varmt. Det var en List, et Krigspuds, om du vil. Nu behøver jeg jo ikke længer at skjule det."

„Hvorledes?" — spurgte Marie — „en List? kunde du i hiint hjertelige Øieblik, da du førstegang tilbød mig din Kjærlighed, og da du egentlig kom for at tage Afsked med mig for evig — kunde du da tænke paa List?"

„Hvor I Kvinder dog ere lette at gjennemskue og troskyldige, elskværdige Skabninger!" — sagde han og loe — „Mener du, at Alt, hvad jeg den Aften sagde dig, var lutter Udbrud af sygelig Følsomhed? En hel Deel Elskovsberuselse var deri, det vil jeg tilstaae; men hos en Mand maa Følelsen ikke rent løbe af med Forstanden; vi maae kunne besinde os hvad Øieblik det skal være, og lade Hjertet føre Ordet gjennem Hovedet. Du var nu eengang ikke paa anden

Maade at vinde, og jeg havde fast besluttet, ikke at vende tilbage uden dig."

„Saa!" — sagde Marie og blev iskold — „det var altsaa vel overlagt og beregnet Altsammen?"

„Nei, det kan jeg ikke sige: der skete Meget, som var uden for min Plan og nær havde gjort mig til en elskovssyg Drømmer og overtroisk Sværmer i min modne Alder. Sværmeriet er farligt, mærker jeg: man kan ikke engang lege dermed, uden at staae Fare for at faae en Rem af Huden, og vor Bryllupsdag var den naragtigste Dag i mit Liv."

Marie kunde ikke sige et Ord. Hun var som nedfalden fra Himlen, og det var som hvert Ord af hendes Ægtemand udslukte en Stjerne af hendes Drømmehimmel, til det tilsidst blev mørkt i hendes Sjæl, som i en Grav.

„Jeg troede dig helbredet for dine noget forskruede og overspændte Ideer" — vedblev Hr. Hind, da han mærkede hendes Forstemthed — „jeg er selv endnu i visse Øieblikke ei fri for Anstød af Skrupleriei og følsomme Griller, som tilsidst kunde gjøre mig til en fortvivlet Tragediehelt, hvis jeg ikke af al Magt bekæmpede dem. Jeg kunde blive rasende over Sligt, hvis jeg ikke havde Kraft nok til at lee deraf, og skal det gaae godt i Fremtiden, maae vi ikke blive Hængehoveder og sygelige Maaneskinselskende, som vi engang vare paa Vei til, men nyde Livet raskt og lystigt, uden at gjøre for mange Betragtninger derover."

„Har du nogensinde virkelig elsket mig?" — spurgte Marie, sønderknust, og saae ham stift i Øinene.

„Jeg har spillet et høit og farligt Spil for at vinde dig, og havde du havt Kraft nok, til at see dybt i en Afgrund, uden at svimle — kunde Meget nu været anderledes."

„Hvad mener du? jeg forstaaer dig ikke“ — sagde Marie ængstelig.

„Du forstod mig aldrig og skal heller aldrig forstaae mig“ — svarede han mørk. — „Men lad os ikke igjen falde ind i den høitidelige Tone!“ — vedblev han efter et Ophold — „i en Roman eller et Digt kan det klinge artigt nok, hvad dog i Livet snart bliver kedsommeligt, og saadanne poetiske Drømmerier, som undertiden kan klæde en Elsker og en Jomfru ret godt i Forlovelsesdagene, passe slet for en Ægtemand og Husmoder. Derfor seer jeg ogsaa helst, du for Fremtiden læser lidt mindre eller lader Kogebogen afløse Werther og alle Romaner. Du har vel tænkt paa, jeg faaer Fremmede iaften?“ — vedblev han — „at det ikke skal gaae som sidst, og man sætter os en Hare paa Bordet, der ikke er spækket.“ Der var en Kulde og Haan i hans Blik og Stemme, som gjennemisnede hende.

„Er det dig selv, som taler?“ — spurgte Marie og saae paa ham, som paa et Blendværk.

„Troer du maaske ogsaa paa Eventyret her i Huset om min Dobbelthed?“ — spurgte Hr. Hind og loe — „derom maa vel gamle Maren Amme have fantaseret med dig i Kjøkkenet.“

Marie forlod ham og lukkede sig inde i sit Soveкammer, hvor hun sad hele Aftenen og græd. Siden hørte hun hvor Pokalerne klang i Spisesalen og Hr. Hind loe høit blandt sine lystige Gjester, hvis raae og vilde Selskab hun ofte havde undveget.

„Her var det jo, hans første Hustru døde“ — sukkede hun — „her vil vel ogsaa snart mine Lidelser faae Ende. Ak, Søster, Søster! du havde Ret, og du, min døende Moder! hvi vilde jeg ikke forstaae dine varslende Afskedsord? — ja, jeg var forblindet og saae en Engel fra Himlen i den

kolde, frygtelige Beiler, som nu afkaster Masken og neddrager mig i Graven."

En Isnen gjennemfoer hende, og hun syntes, Noget bevægede sig i Stuen, som hun troede var Trækvind fra Panelet. Hendes Øine faldt derhen, og hun opdagede nu en Løndør, som hun ikke før havde bemærket, men som var fast tillukket. Hun erindrede nu ogsaa, at hendes Mand havde bestilt et stort Skab til den Plads, og at han i de første Dage havde været meget urolig for en Nøgle, som var bortkommen. Det faldt hende ind, at den maaske var til denne Dør, og hun forsøgte nu, dreven af en besynderlig Anelse, om ikke en af hendes Nøgler kunde aabne den. Det varede ikke længe, førend Døren sprang op — og hun foer forfærdet tilbage; thi hun syntes at have seet sin Mand staae derinde og gnide paa Kanten af et Hjørneskab; men i samme Øieblik var han forsvunden.

Hun samlede sig dog snart igjen og søgte at overbevise sig om, at det var et Indbildningsspil, som denne Aftens Samtale tilligemed Sagnet om hans underlige Dobbelthed meget naturlig kunde have frembragt, saameget meer som hun nu næsten ikke kunde tænke sig ham uden som to Væsner, der kun havde Skikkelse tilfælles. Derpaa tog hun med Bestemthed Lyset i Haanden, for klart at overtyde sig om, at der Ingen var i Sidekamret, og at det var et Bedrag af hendes egen ophidsede Indbildningskraft. Hun fandt nu rigtig nok Værelset tomt; men med Forfærdelse opdagede hun, at Kanten af Hjørneskabet var rød, som af Blod; paa Gulvet og Væggen saae hun ligeledes Blodstænk, og lange afrevne Haar klæbede fast derved.

Nu gik der, som ved et Lynslag, et frækkeligt Lys op i hendes Sjæl — „ja, han har myrdet sin første Hustru" — udraabte hun og sank afmægtig om paa Gulvet. Da hun

kom til sig selv, saae hun hele Værelset i Lue; Lyset, som hun i Faldet havde tabt, maatte have stukket Panelet i Brand. Snart var hele Huset i Bevægelse, og da Hr. Hind saae hvorfra Ilden kom, foer han som afsindig mod Marie og hævede allerede Haanden voldsomt imod hende. Men hun undveg ham — hun styrtede ud af det brændende Hus og fra sin skrækkelige Ægtefælle, som hun fra den Time af heller aldrig meer saae i Verden. Hun flygtede tilbage til sine Slægtninge, som modtoge hende med Kjærlighed og Skaansel, uden at udforske den gruelige Hemmelighed, som de allerede anede; thi at Hr. Hind havde forgrebet sig paa sin første Kone, havde Rygtet længe sagt, men tillige tilføiet, at hun havde været opfarende og heftig og havde plaget ham med en ugrundet Skinsyge. Hvad Marie havde seet i det frygtelige Lønkammer, skulde ogsaa været begravet med hende, hvis ikke Hr. Hinds pludselige Død kort efter var indtruffet, og paa samme Time, som han, Aaret iforveien, havde siddet ved Bryllupsbordet, ved sin skjønne Bruds Side, og med Glasset i Haanden seet det blege Dødningeansigt paa Ruden. Af nogle utydelige Ord til Marie, som han i sine sidste urolige Dage havde nedskrevet, troede hun at see, at det dog ikke var djævelsk Ondskab og Umenneskelighed Altsammen, og at han dog kun halvt kunde tilregne sig de blodige Spor af en Misgjerning, som nagede hans Sjæl med de skrækkeligste Kvaler, dem han kun ved en paatvungen Kulde og Foragt for alt Aandeligt troede at kunne befrie sig fra.

I en heftig Scene med hans skinsyge og af ulykkelig Kjærlighed fortærede Kone, havde han, opbragt og krænket af hendes falske Mistanke, stødt hende fra sig, og saa voldsomt, at hun var tørnet med Hovedet mod hint Hjørneskab i Lønkammeret, og da Blodet strømmede ned over hendes Hals, havde hun, i Fortvivlelse over den haarde Behandling,

styrtet sig med Panden mod den stenhaarde Muur. Om hun saaledes selv havde fremskyndet den pludselig paafulgte Død, eller om hint første Saar allerede var dødeligt, det vidste han ikke. Han vovede aldrig siden at sætte sin Fod i hint ulykfalige Lønkammer, som han troede at have tilluft for evig, men hvor hans hemmelige Nag stedse førte hans Tanker tilbage, og hvor han idelig syntes at maatte hen, for at udslette de blodige Spor af hin Misgjerning.

Meget meer kunde Marie ikke udtyde af de afbrudte, næsten ulæselige Ord. At han paa en Maade havde elsket hende, syntes klart, og at han aldrig havde havt noget Ondt isinde imod hende, skjøndt han var saa nær ved at gjentage sin første Forbrydelse paa hende, det saae hun vel ogsaa, og hun opfyldte nu hans sidste Bøn og bad for hans Sjæl.

Hendes nærmeste Slægtninge døde næsten Alle før hun, og ligesom Gitte og Hans tilforn havde siddet paa hendes Skjød og hørt Historier i Tusmørket, saaledes flyngede siden deres Børn sig til den gamle Moster Marie, som de Alle endnu kaldte hende. Men Rolf Blaaskægs Historie kunde hun aldrig fortælle Børnene, hvor ofte hun end begyndte derpaa, og hvergang hendes ulykkelige Bryllupsdag indtraf, lukkede hun sig inde hele Dagen, flettede en Krands i sine isgraae Lokker, og tændte om Aftenen mange Lys i sit ensomme Kammer. Der sad hun da til Midnat stille ved Bordet og stirrede paa Ruden ligeover for sig. Flere Uger derefter var hun da gjerne hensjunken i en dyb Sørgmodighed, hvoraf kun Religionen og Haabet om et bedre Liv kunde udrive hende, og det vedblev at være hendes Trøst til hendes sidste Time.

Sphinxen.

Et Eventyr

i den Callot-Hoffmannske Maneer.

„Gamle Stokke! fornuftige Stokke! Spidsborgerstokke!“ raabte en gammel Sælgekone paa Gaden i Hamborg, og viste de Forbigaaende en hel Favn fuld af Spanskrør og Knortekjeppe af forskjellig Størrelse og med Benknapper i allehaande underlige Dyreskikkelser med Grimasansigter; men der var Ingen, som kjøbte; dertil havde Alle for travlt med deres egen Handel og Vandel. Endelig kom der en ung rask Herre ned ad Gaden, i en gammeltydsk Kofte, med lange Lokker om Ørene og en lille Kalot paa tre Haar. Han saae ud som en Student og lod ikke til at have travlt med nogen Ting i Verden, men syntes ret bekvemt og velfornøiet at spadsere gjennem den vide Verden og lade dens brogede Skikkelser tumle sig omkring ham som de vilde, ligesom i et tragikomisk Skuespil, hvorved han selv kun var den rolige Tilskuer. Da Kjærlingen saae ham, begyndte hun at skrige endnu høiere, og nu raabte hun: „nye Stokke! Studenterstokke! Dagdriverstokke! romantisk-poetiske Stokke! ravsplitterpinendegale, djævleblendte Stokke!“

„Hei, Mutter!“ — raabte Arnold — „saadan en Stok maa jeg endelig have! lad mig faae en af de galeste! eller er de maaske alle lige kloge?“

„Vil Han have den galeste, skal han s'gu ogsaa betale den dyrt“ — svarede Kjærlingen — „men tag sig saa iagt, at den ikke gjør Ham selv gal! Denne her er saa djævleblendt,

som nogen ærlig Mand kan forlange; men den er ogsaa en Groschen værd mellem Brødre."

„Tag De kun den! jeg staaer Dem inde for, den er god!" — hviskede en venlig sølvklar Stemme ham i Øret. Arnold saae sig om og saae en munter, fantastisk klædt Dreng, som nikkede fortrolig til ham i Forbigaaende og forsvandt i Folkevrimlen. Arnold stod endnu med Stokken i Haanden og tænkte paa hvem den smukke Dreng kunde være; men nu skreg Sælgekonen atter med sin skærende Stemme: „allamodiske Stokke! fantastiske Stokke! Daarekistestokke!" Stakkels Kone — tænkte Arnold — hun er nok ikke rigtig i Hovedet; det var Synd andet, end give hende Handsel. Han kjøbte Stokken og gik, men hørte længe, hvor Kjærlingen loe efter ham og raabte: „splinternye Stokke! Bloksbjergsstokke! Helvedfartsstokke! Fandens-Oldemodersstokke!" Nu stod først det gamle Kjærlingeansigt ret levende for ham og syntes ham med Eet saa forunderlig rædsomt, at han allerede løftede Stokken og vilde kaste den fra sig, for ingen Erindring at have længer om det hæslige Syn. Men da han nu betragtede den nøiere, forandrede han snart sin Beslutning; thi paa den elfenbens Knap, hvor han først troede at have seet et gammelt rynket Kvindeansigt, ikke uligt den vanvittige Kones, som havde solgt ham den, der opdagede han nu det deiligste Pigeansigt, hans Øine nogensinde havde seet. Han saae nu først, at Knappen forestillede en moderniseret ægyptisk Sphinx, med smukke Arme og Hænder istedetfor de forreste Løvefødder og med den ene Arm opløftet, medens hun hvilede paa den anden. Hun smilede hemmelighedsfuldt med det lille fortryllende Ansigt og holdt Pegefingeren saaledes i Veiret, at den snart syntes at vinke, snart at true eller advare. Uagtet Stokken selv kun var en simpel Tjørnekjep, gav dette fuldendte Konstværk paa Knappen den en Værdi, som ingen Priis

syntes ham stor nok til at opveie. Nu glemte han ganske den hæslige Gamle over det skjønne Billede, han havde i sin Haand, og jo mere han betragtede den lille smilende Sphinx, jo hedere blev han om Hjertet, jo stærkere blussede hans Kinder. Saaledes gik han næsten en halv Dag uden at vide hvorhen, til han endelig stødte Panden mod en Træbul og saae sig midt i en stor mørk Skov. Da mærkede han først selv hvorledes han havde det. „Plager Fanden dig? Arnold!" — sagde han ved sig selv — „er du gaaet fra Forstanden og bleven forelsket i en Stokkeknap?" — Han brast herover selv i en høi Latter, og holdt først inde, da han hørte sin Latter besvaret i Skoven — og af en Stemme, som han vilde taget for Gjenlyden af sin egen, hvis den ikke just ved sin vrængende Lighed med hans syntes at haane den vildfarne Vandrer. „Mon Fanden har her sit Spil?" — raabte han nu. „Fanden har her sit Spil!" — svarede den spottende Stemme. Da blev han hed om Ørene, men besindede sig strax og skammede sig over sig selv. „Det kan dog jo ikke være Andet end Gjenlyden" — tænkte han — „men Natten falder paa; jeg vilde dog ønske, jeg vidste hvor jeg var. Eller skulde jeg virkelig være selvanden her i Skoven? Saa her frem da" — raabte han — „er her Nogen, saa kom! — om saa det er den lede Satan selv." Dennegang var der Ingen, som svarede; men Arnold gruede over sine egne Ord og tænkte ved sig selv: „hvo lægger mig dog saadanne gale Ord i Munden? havde Echo nu svaret: det er den lede Satan selv" .... Han kom ikke længer i sine Betragtninger, da han virkelig hørte de selvsamme Ord langt borte. „Nei, det er ikke længer til at holde ud" — raabte han — „det forbandede Echo gjør mig gal." Idetsamme hørte han en Raslen i Bladene, og Noget bevægede sig under hans Fod, med en hæslig hvæsende Lyd. Han trak hastig Foden tilbage

og saae, der laae en stor Skrubtudse med den hvide, spættede Bug iveiret og kravlede. Med en uvilkaarlig Rædsel stødte han Stokken i dens ækle Bug og kastede den langt bort fra sig over de nærmeste Buske. Men der, hvor den faldt, skinnede Maanen just frem mellem Grenene, og Arnold vidste nu ikke, om han vaagede eller drømte; thi han syntes tydelig, at den gamle Sælgekones Ansigt grinte til ham gjennem Busken i Maaneskinnet og lignede Skrubtudsens spættede Bug. „Forbandede Hex!" — raabte han — „Det er dig, som har gjort mig forrykt idag!" Han foer med Stokken mod det grinende Ansigt — men saae nu intet Andet, end den hvide spættede Knast paa en Birkestamme. Han loe atter høit over sig selv; men en umaadelig Latter løb ham i samme Øieblik imøde fra alle Kanter. Nu reiste Haaret sig paa hans Hoved og den kolde Sved sprang ud af hans Pande. „Heida! I Djævle! I Hexe! I Trolde!" — raabte han — „Fanden og hans Oldemoder! eller hvem I er, gjør Jer nu saa lystige med mig som I vil! nu har I mig dog med Hud og Haar, hvis der ikke kommer en Engel fra Himlen og befrier mig." — Derpaa styrtede han, som en Besat, igjennem Skoven — og standsede ikke, førend Foden gled for ham paa en slibrig Tudse og Aandedrættet gik fra ham, idet han styrtede hovedkulds ned som i en Afgrund.

Da han kom til sig selv igjen, laae han paa et guldvirket Tæppe i et lyst, glimrende Ridderslot, og Morgensolen skinnede muntert og livligt ind til ham. En deilig, ung Ridderdame, med stille, betydningsfulde Maaneskins-Øine og lange, brune Lokker over den elfenbenshvide Hals, stod ved hans Leie og betragtede ham med et ubeskriveligt gaadefuldt Smil, da han slog Øinene op.

„Hvor er jeg?" — spurgte Arnold og sprang op, idet han henrykt og forundret saae paa den Skjønne — „er Ti-

den gaaet tilbage med mig? Er den herlige Middelalder opstaaet af Graven? eller er jeg løbet lige ind i Himlen her og har lagt Veien hertil gjennem Helvede? og er min Stok bleven levende? — eller er jeg selv maaskee bleven gal? eller uden Fortrydelse, ædle Ridderdame! I skulde dog aldrig være en Stokkeknap? — en Sphinx vil jeg sige — Eders skjønne Aasyn mener jeg kun — har noget saa besynderligt hemmelighedsfuldt" . . . .

"Deres Feber er endnu ikke ganske forbi" — svarede den Skjønne — „De fantaserer endnu, hører jeg; men besind Dem! og lad ikke de besynderlige Tanker faae Magt over Dem. De er paa Grevinde Cordulas Lystslot og har lagt Veien hertil gjennem min Fjeldskov. Den er meget vildsom og farlig at gjennemvandre i Mørke, og jeg fandt Dem nedstyrtet af en steil Fjeldskraaning tæt her ved Slottet, da jeg i morges var ude og saae Solen staae op. Den Stok, De drømmer om, og hvorpaa De formodentlig har opdaget et Ansigt, som ligner mig, see! den staaer her ved Deres Side. Hvorledes den er kommen i Deres Haand, veed jeg ikke; men den har tilhørt mig tilforn og er et Værk af den lille Floristan, som ofte finder sin Fornøielse i at afbilde mig i saadanne sælsomme Skikkelser."

„Nu er hele Verden mig en Gaade!" — sagde Arnold — „jeg lever jo dog i det nittende Aarhundrede, veed jeg, og har studeret ved Universitetet i Kiel, og veed, at der hverken er Hexe eller Spøgelser eller fortryllende Feer til, og dog synes det mig siden igaar Middags, at jeg har oplevet noget af alt Sligt. Dersom De nu ikke er en overmenneskelig Fee, ædle Ridderdame! men virkelig Grevinde Cordula og et levende Menneske, som jeg, saa haaber jeg, De tilgiver mig en Sindsforvirring, som Deres skjønne Aasyn ene og alene er Skyld i."

„Underlige Menneske!“ — svarede Grevinden og rødmede — „Deres Maade at gjøre Bekjendtskab paa, har noget saa hovedkuldt og besynderligt, at jeg ret gjerne nu vil kjende Dem nøiere. Vær min Gjest her saalænge De vil! og tag Deel i mine Sommerglæder, saalænge det behager Dem her i mit lille, afsides Paradis! Dersom De elsker Sang og Musik, smukke gammeldags Billeder og vidunderlige Eventyr fra de forrige Tider, saa haaber jeg, De ikke skal kede Dem her. Et lille, udvalgt Billedgalleri og en sjælden Samling af gamle Haandskrifter maae underholde Dem, naar jeg ikke er tilstede.“

„Deres Godhed fortryller mig!“ — sagde Arnold henrykt og trykkede den skjønne Grevindes Haand til sine brændende Læber. Et sagte, næsten umærkeligt Tryk af Grevindens lille Elfenbenshaand, ledsaget af et blufærdigt, anelsesfuldt Blik, satte nu Arnold i en sælsom Stemning og gjorde ham til det lykkeligste Menneske i Verden. Han fortalte hende derpaa med faa Ord sit hele Levnetsløb, hvoraf Historien med Stokken syntes ham det eneste Mærkværdige, og hans nærværende Lyksalighed, i den skjønne Grevindes Feeslot og i Glandsen af hendes stille, fortryllende Maaneskinsøine, var ligesom det Brændpunkt, hvori alle Himmelstraalerne af hans hele Tilværelse samlede sig og gjennemglødede hans inderste Væsen.

Den elskovssvimle Arnold gik nu med Grevinden fra Slottet til Haven og Lunden. Der forekom det ham som i et velbekjendt, vidunderligt Landskab, han som Barn engang havde seet, hvor en Ridder gik med sin Dame paa en ensom, skovbegroet Fjeldsti, medens det gamle, gothiske Ridderslot speilede sig i en stille, klar Sø, og en vild, brusende Fjeldstrøm skummede hen mellem mosbegroede Klipper i den dunkle Baggrund. Ofte havde han ønsket sig i det elskende Pars Sted,

midt inde i det herlige Landskab, istedetfor, som Adam efter Faldet, at staae udenfor sit Paradis, som Tilskuer, og kige ind i den forsvundne Herlighed. — Nu var det ligesom hans Ønske var opfyldt og han selv var den lykkelige Vandrer, som gik det ved den skjønne Ridderdames Side, og Billedet var ikke længer et malet Konstværk, men en underfuld levende Natur. Fra Lund og Have gik han tilbage til Slottet med den skjønne Grevinde og saae nu Billedgalleriet, hvor de herligste og forunderligste Syner henrev ham fra Billede til Billede. Dog Intet af Alt, hvad han her saae, fortryllede ham saameget, som den skjønne Grevindes Aasyn, som, ved Beskrivelsen over de mest udmærkede Billeder, langt overgik selv de yndigste Afbildninger af kvindelig Skjønhed og udtrykte et Liv og en Begeistring over det Skjønne og Herlige, der ligesom forklarende antændte Arnold og aabnede hans Øine for hvad han aldrig før havde drømt om. Hvad de længst dvælede ved, vare visse sælsomme Billeder, hvori en overnaturlig, underfuld Fantasiverden blandede sig, vild og barrok, i det virkeligste, spidsborgerligste Hverdagsliv og i den besynderligste Contrast syntes at ville udtale de høieste Ideer i en forvirret Blanding af Skjønhed og Carrikatur. — Derfra fulgte Grevinden ham til Bibliotheket, hvor hun forlod ham og bad ham more sig selv en liden Stund. — Til at studere følte Arnold intet Kald i det Øieblik; men hvert Ord, den skjønne Grevinde havde sagt til ham, klang endnu lifligt i hans Øre; mangent huldsaligt Blik, som var faret forbi, kom venligt tilbage i hans Erindring, opflammede hans Elskov og gav Haabet Styrke.

Imidlertid satte han sig ned og gjennembladede mangfoldige Bøger og Haandskrifter, uden at vide et Ord af hvad han læste. Det Eneste, han med Bevidsthed dvælede ved, var de trohjertige Træsnit paa de gamle Bøger og de smukke,

glimrende Vignetter paa Haandskrifterne. Tilsidst faldt der ham en Bog i Haanden, som ved det nye Bind og det nymodens Snit stak underlig af blandt de andre. Det var „der goldne Topf“ af Hoffmann. Jo længer han læste i den, jo opmærksommere blev han og syntes tilsidst, at det var Noget af hans eget Liv og Levnet, han læste. „Hvordan hænger det sammen“ — tænkte han — „du skulde dog vel aldrig elv være Studenten Anselmus? Du skulde dog vel aldrig være „„ein Phantasiestück in Callott's Manier?““ ... Længer kom han ikke i disse gale Tanker, da Grevinden traadte ind paany, og han snart igjen ved Synet af hende glemte Alt, hvad han nylig havde læst, og som nær havde bragt ham til at drage sin Originalitet, som et levende Menneske, i Tvivl. — „Er jeg vel et Fantasistykke i Callott's Maneer? Deres Naade!“ — havde han nær sagt — men betænkte sig igjen og holdt inde. „Det er nok, jeg har prostitueret mig eengang“ — tænkte han — „og har holdt den skjønne Grevinde for en Stokkeknap; hvor kan man dog faae slige forbømte Griller!“ — Nu talte den Skjønne et Par venlige Ord, og de forstyrrende Selvbetragtninger havde Ende. Arnold var atter det lykkeligste Menneske i Verden, og Timerne fløi for ham som Øieblikke i glad Begeistring og den første Kjærligheds anelsesfulde Glæde.

Saaledes forsvandt tre Dage for ham, som en skjøn, men flygtig Sommernatsdrøm. Den fjerde Dags Morgen hørte han med Forskrækkelse, at Grevinden var syg, og det var strengelig forbudet Tjenerne at indlade Nogen til hende. Den forelskede Arnold blev saare bestyrtet over dette Budskab, og en hemmelig Mistanke opstod idetsamme i hans Sjæl, idet han erindrede sig Eventyret om den skjønne Melusina, som paa visse Tider var en Slange og lukkede sig inde, naar hendes Forvandlingstid kom. Frygten for noget Lignende her,

hvor ogsaa Alting syntes ham saa vidunderligt, som paa et underfuldt Feslot, satte ham i saa forvirret en Tilstand, at han glemte alle Høflighedsformer og, at han her kun var Gjest. Han stødte Tjenerne voldsomt tilside og trængte lige ind i Grevindens hemmeligste Kammer. Og — see! der laae hun i det dunkle Værelse, svagt bestraalet af en Maaneskins-lampes underlige Dæmringslys. Hun var bleg, som et elfenbens Billede, og hvilede med Brystet paa den venstre Arm, medens hun hævede den høire Pegefinger og sagde med et gaadefuldt Smil: „Arnold, Arnold! Hvo er Du? og Hvo er jeg?"

„Hvad seer jeg, min Sphinx!" — raabte Arnold og stirrede forvirret paa hende — „du spørger mig om en Gaade, som jeg ikke kan løse" —

„Arnold, Arnold!" — vedblev Grevinden med ængstelig Stemme — „kunde du løse min Gaade, maatte jeg forgaae for dine Øine — og dog maa jeg spørge: Hvo er du? og Hvo er jeg?"

Da var det, som en pludselig Rædsel betog Arnold baade Sands og Samling. Stuen løb rundt med ham, og hvor han vendte sig hen, saae han den skjønne, blege Sphinx, som spurgte: „Hvo er du? Hvo er jeg? Hvo er du? Hvo er jeg?" „Jeg veed det jo ikke" — raabte han og tumlede uden Bevidsthed ud af Slottet; allevegne forfulgte ham det underlige Syn, og da han kom til sig selv igjen, stod han paa Marken tæt uden for Hamborg, med Stokken i sin Haand, Øinene stift fæstede paa den lille elfenbens Knap, og syntes at have drømt det Altsammen. „Hvor den Stokkeknap dog har ophidset min Fantasi!" — sagde han og saae paa sit Uhr — „det er jo kun en Time siden, jeg gik ud af Hamborg og havde kjøbt mig denne underlige Spadserestok af den gamle Kone. Eller skulde du virkelig være til? skjønne Sphinx! Grevinde Cordula — var det ikke saa jeg drømte, hun hed? Jeg vil dog spørge mig for hos forstandige Folk,

søgelse havde gjennembladet hans Papirer og udfundet, at han udentvivl maatte være en Art Digter eller saadant Noget, saa fandt han Intet mere besynderligt i hvad han saa foretog sig; thi det Slags Folk antog han altid havde en Skrue løs.

En Morgen — det var just St. Hans Dag — stod Arnold i sit Tagkammervindue og tænkte paa sit Eventyr. Det var et deiligt Sommerveir, og han saae mangfoldige, pyntede Herrer og Damer strømme ud af Stadsporten, for at fornøie sig ved Kilden i den nærliggende Lystskov. Han saae de fornemme Junkere og de rige Grossererssønner tumle deres lystige Rideheste og hilse Damerne i de rullende Faetoner og Wienervogne, medens de fore forbi, og han beklagede kun, at han ikke ogsaa var rig og havde en prægtig Hest at ride paa. Det syntes ham ret en kostelig Glæde, saaledes at fare forbi den ene Skjønhed efter den anden og glæde sig over en venlig Hilsen i Forbifarende, medens man ilede andre maaskee endnu skjønnere Syner og Hændelser imøde. „Hvergang jeg da saae en Vogn med pyntede Damer langt borte, vilde jeg spore min Ganger“ — sagde han ved sig selv — „og maaskee tænke: hun er midt iblandt dem! og naar det saa virkelig var hende, virkelig Grevinde Cordula . . . Men det er sandt, det er jo Drøm og Eventyr Altsammen. Dog Hvo kan vide sin Lykke?“ — tænkte han videre — „kan jeg ikke ride, saa kan jeg jo gaae!“ Derpaa tog han Hat og Stok og gik ud af Porten. Men Lysten til at ride kunde han slet ikke faae ud af sit Hoved, og han tænkte ved sig selv: „Hvo der dog nu var et Barn! saa kunde man ride, naar man vilde, paa den første den bedste Kæp og have ligesaa stor Fornøielse deraf, som siden paa den deiligste Hest i Verden, og naar man troer, man rider, saa rider man jo dog igrunden i Aand og i Sandhed, om ogsaa hele den prosaiske Verden bander paa, man gaaer.“ Han fordybede sig saa ganske i disse

Tanker, at han tilsidst, uden at mærke det, begyndte at ride til Hest paa sin Stok langs ad Landeveien, og da de Forbigaaendes Latter gjorde ham opmærksom paa hans barnagtige Foretagende, blev han ganske skamfuld og vilde tage Stokken i Haanden som før, men mærkede idetsamme, til sin store Forundring, at han greb i et levende Hesteøre, og at han virkelig red paa en prægtig, snehvid Ganger, der tumlede saa lystig afsted med ham, som han fløi. Nu loe han selv over sin forrige Indbildning, at han kun havde redet paa en Kæp; men hvorfra han havde faaet den deilige Ganger var ham ubegribeligt. „Ligemeget!" — tænkte han tilsidst, efterat han forgjæves havde anstrengt hele sin Tænkekraft — „nu rider jeg jo dog, og det var jo det, jeg ønskede; nu vil jeg ikke fordærve mig Fornøielsen, ved at tænke længer paa hvordan det er muligt — ab esse ad posse valet conseqventia — Hop!" — Støvet fløi ham om Ørene, det gik fort i susende Gallop. Han red forbi mange smukke Damer, som han før havde seet, og hilste dem paa det Sirligste. Han hilsede ogsaa sin Husvert, som gik langsomt med et Par andre Spidsborgere til Vertshuset og ikke noksom kunde forundre sig over, hvor den fattige Poet kunde føre sig saa prægtigt op. Nu saae Arnold langt borte en herlig forgyldt Vogn, næsten af Skikkelse som en romersk Triumfvogn, og hvori der sad en enlig Dame. „Dersom det nu var den skjønne Grevinde Cordula!" — tænkte han og gav Hesten af Sporerne. Jo nærmere han kom Vognen, jo vissere syntes det ham, at det ingen Anden kunde være, end hende, og da han endelig kom ved Siden af Vognen, saae han til sin store Henrykkelse, at han ikke bedrog sig: hun sad virkelig i Vognen og hilsede ham med sit fortryllende Smil, medens han lod Hesten gjøre smukke Kaprioler og tog Hatten af for den Skjønne.

„Seer jeg Dem endelig igjen, underlige Menneske!" —

sagde Grevinden — „troer De endnu, jeg er en forhexet Melusina eller en Marmorsphinx — eller vel endogsaa en elfenbens Stokkeknap?"

„Ak, nei, skjønne Grevinde!" — svarede Arnold — „men hvorfor talte De og saa gaadefuldt sidst? hvorfor modtog De mig just i den besynderlige Stilling, som nu eengang for alle har forvirret mit Hoved, idet den har gjort Deres skjønne Billede til min Sjæls eneste Tanke? Siden jeg har seet Dem, veed jeg hverken om jeg vaager eller drømmer, og de naturligste Ting af Verden forekomme mig ofte overnaturlige og ubegribelige. Skulde De vel troe det, skjønne Grevinde! at jeg for et Øieblik siden var nærved at troe, jeg kun red paa en Kæp? jeg syntes, Folk loe mig ud, og vilde virkelig tage min Ridehest i Haanden, som en Spadserestok, men var nær bleven Græsrytter over det Galskab. Jeg har ogsaa havt den taabelige Indbildning" — blev han ved — „at holde Deres Naade selv og mit sidste behagelige Ophold paa Deres Slot for en Drøm eller et Eventyr; og selv nu, da den huldsaligste Nærværelse overtyder mig om min Lykke, er det ligesom en hemmelig Frygt foruroliger mig, og at ogsaa Dette kunde være et Slags Drøm."

„Tro dog Deres egne Øine!" — sagde Grevinden — „Deres Hang til at gjøre Betragtninger over Alting, kan tilsidst jo bringe Dem til at tvivle paa Deres egen Tilværelse. — Slaa nu alle Skrupler i Glemmebogen og vær glad! see nu ere vi jo allerede i Skoven." Vognen holdt; Arnold svang sig hurtig af Sadelen og hjalp Grevinden ud. „Bring Heste og Vogn til Slottet!" — sagde hun til sin lille Kjøresvend, som Arnold nu først blev vaer, og i hvem han med Forundring gjenkjendte hin skjønne, fantastisk klædte Dreng, som han sidst havde seet paa Gaden i Hamborg. Han fik ikke Tid til at yttre sin Forundring herover; thi Grevinden

tog ham fortrolig under Armen og sagde med sin kjærligt tonende Stemme: „nu følger De mig dog til mit Slot — og bliver hos mig længer, end sidst, haaber jeg."

„Til evig Tid!" — sagde Arnold og trykkede den lille elfenbenshvide Haand til sine Læber; og neppe vare de paa et enligt Sted i Skoven, førend den elskovssvimle Arnold laae begeistret for den Skjønnes Fod og fremstammede, med glødende Læber og bankende Hjerte, den varmeste og inderligste Kjærlighedstilstaaelse. Rødmende hævede den Skjønne ham op i sine deilige Arme og sagde efter en betydningsfuld Taushed, med et alvorligt prøvende Blik: „Dersom du virkelig elsker mig saa høit, som du siger, hvi tænker du da saa meget paa, hvad vi ere for den udvortes Verden? vi vide jo nu dog, hvad vi ere for os selv og for hinanden, om der saa slet ingen Verden var til uden om os."

„Ja, visselig!" — svarede Arnold henrykt og omfavnede den vidunderlige Skjønne — „nu skal Intet i Verden adskille os meer!"

„Tænk da heller ikke paa, hvad jeg spurgte dig om sidst!" — vedblev hun — „jeg maatte sætte din Kjærlighed paa Prøve; men den holdt jo ikke Stand: du tvivlede paa mig, fordi du ikke begreb mig — du fordybede dig i dig selv og vilde see før du troede. Dersom du nu ikke vil tabe mig for evig, og dig selv med mig, saa følg herefter kun dit Hjerte iblinde! og slaa ikke Lyksaligheden ihjel, for at see hvoraf den bestaaer!"

„Sig mig kun een Ting, skjønne Cordula!" — spurgte Arnold — „hvem var den smukke Dreng, som styrede de vælige Gangere for din gyldne Karm? han saae jo ud som en lille Kjærlighedsgud, der kjørte Spændet for Cyprias Triumfvogn; men tager jeg ikke feil, saa har jeg seet ham før."

„Det var min Page, den lille Floristan" — svarede Cordula — „jeg har den Dreng saa kjær som en Broder;

du vil vist ogsaa elske ham høit, den lille Tusindkonstner, naar du lærer ham at kjende. Imorgen skal han male mig dit Aasyn" — føiede hun til med et Suk — „at jeg dog kan have dit Billede tilbage, hvis du atter faaer isinde at tvivle paa mig og forlade mig."

Det var allerede Aften. Maanen skinnede nu just frem mellem Buskene og ligesom forklarede den skjønne Cordulas Aasyn, idet hun med et kjærligt vemodigt Smil svævede let ved Arnolds Side gjennem Skoven.

„Lad Himlen tilsammenføie os!" — udbrød Arnold — „og intet Menneske skal adskille os. — Saae du det Stjerneskud? skjønne Cordula! det bekræftede mit Ønske."

„Det var intet Stjerneskud" — gav den Skjønne til Svar — „det var en Raket fra min Slotshave. Seer du ikke hvor vi er? — see, Slottet er allerede oplyst. Det er Floristans Værk: han vil overraske os, seer jeg, med en lystig, fantastisk Sommernatsfest."

Nu saae Arnold først den glimrende Ridderborg, der lyste som et Feslot gjennem den dunkle Skov. I Luften flammede tusinde Lys, og lange, dybe Valdhorntoner klang vemodigt og anelsesfuldt i det Fjerne. Efterhaanden forstummede de vemodige Toner, og en glædelig Musik af Skalmeier og landlige Fløiter tonede de Elskende imøde. Under Sang og Dands kom nu en talrig Skare af festligt smykkede Piger og Ynglinger, hver med en Fakkel i sin Haand, gjennem Skoven og strøede Blomster paa Veien for de Elskende. Det var et smukt Syn, at see de dunkle Skikkelser dandse i Mørket med de flammende Fakler, som de svang i Luften og mod Træerne medens de sang, og Musiken gjorde saa henrivende en Virkning paa den forelskede Arnold, at han ogsaa tog en Fakkel i sin Haand, svang den lystig i Luften, og dandsede med Grevinden i Armen gjennem Skoven blandt

den muntre Skare? Da de kom til Slottet, var der stort Selskab, men af maskerede Personer, som, i de besynderligste Masker og Dragter, i en broget Vrimmel ilede de Kommende imøde og hilsede dem venligt under Trompeternes Klang. I en glad, men sælsom Stemning tumlede Arnold, med den skjønne Cordula i Armen, hen i den store, gothiske Riddersal midt i den ubekjendte, formummede Skare, og det var ham ligesom han nu oplevede en velbekjendt Scene af et shakspearisk Skuespil: midt under den gladeste Dands stod Romeos Scene i Gravkapellet for hans Øine, og han havde Møie med ikke at indbilde sig, at han selv var den elskende Romeo, og at en frygtelig, sønderknusende Skjæbne stod formummet i Baggrunden og truede at forvandle den glimrende Riddersal, med de muntre, brogede Skikkelser, til en dunkel Gravhvælving, hvor han i næste Øieblik stod ene ved sin Elskedes Marmorkiste og tømte Kjærlighedsdødens bittersøde Kalk. — „Nei, nei, ikke længer saaledes!" — lød en venlig Røst i hans Øren. Dandsen holdt op — og Cordulas kjærlige Stemme vakte Arnold af de tragiske Drømme. Man forføiede sig nu til Slotshaven, for at see paa Fyrværkeriet, som fra Bredden af en lille Ø, midt i en stille, speilklar Sø, tog sig forunderlig deiligt ud. Men hvad der glædede Arnold mest af Alt, hvad han her saae, var en høi, skjøn Bygning i Form af et prægtigt Høialter, besat med en utallig Mængde Stjerner af de skjønneste Regnbuefarver og med to store hundredarmede Lysestager, hvori de høie, hvide Vorlys brændte klart og stille i den rolige Aftenluft. En gammel, ærværdig Mand i geistlig Ordensdragt knælede ved Alteret og bad, og ved hans Side stod en skjøn smilende Chordreng med et gyldent Røgelsekar i Haanden, i hvem han syntes at gjenkjende Floristans Træk, men i et yngre, barnligere Aasyn. „Gjør mig nu fuldkommen lykkelig!" — sagde Arnold og greb den skjønne

Cordulas Haand. Med et kjærlighedsfuldt Blik rakte Cordula ham Haanden og fulgte ham taus til Alteret. Ved Fakkelernes Skin og under høitidelige Sange, knælede det skjønne Brudepar for det straalende Høialter. Men i det Øieblik den Geistlige vilde lægge deres Hænder i hverandre og udsige de sidste afgjørende Ord, syntes Arnold at høre en Stemme ved Siden af sig, som sagde: „Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er din Brud?“ — han vendte hastig Hovedet til Siden og saae paa sin skjønne Brud; men hun syntes ham nu bleg, som et elfenbens Billede, og i den Stilling, hun laae der for Alteret, kom hun ham livagtig for som en londomsfuld Marmorsphinx. — „Nei, du er intet Menneske, Cordula!“ — raabte han forfærdet og sprang op; i samme Øieblik slukkes alle Brudefaklerne, Høialteret og Bruden forsvandt for hans Øine, og han tabte baade Sands og Samling. Endelig hørte han en Stemme, som neden under ham, sige i en ligegyldig Tone: „De tabte Deres Stok, min Herre!“ og han saae nu, at han stod hjemme i sit Tagkammervindue, med Hatten paa sit Hoved, i det klare Maaneskin, og havde tabt sin Stok ud af Vinduet, hvilket en Forbigaaende lod ham vide, der havde taget Stokken op og nu lod ham bringe den ved Vertens Pige. —

„Har jeg ikke været ude idag?“ — spurgte han Pigen og søgte forgjæves at skjule sin Forvirring.

„Det maa Herren da bedst vide selv“ — svarede Pigen og loe — „men de Lærde har saa mange Ting i Hovedet, kan jeg tænke, at de ikke altid kan vide hvor de selv ere. Min Husbond siger rigtignok, at han har seet Dem til Hest i Formiddags paa Veien til Skoven; men han maa have seet feil og taget en Anden for Dem; for De har jo ingen Ridehest, veed jeg, og har jo desuden siddet hjemme hele Dagen og skrevet.“

„Troer Hun, jeg er forrykt og ikke veed hvor jeg selv har været?" — spurgte Arnold skødt og lod Pigen gaae, som fniste skalkagtig, idet hun gik, og sagde halv høit: „naar han veed det selv, hvorfor spørger han da om det?"

„Det var underligt!" — tænkte Arnold — „har jeg da været to Steder paa eengang? eller er Eventyret med min Ridetour og den skjønne Cordula, som jeg indhentede paa Veien, og som jeg allerede var for Alteret med — skulde alt Det kun være en Drøm?" — Han tændte Lys og gik til sit Skriverbord. Der saae han med Forundring det hele Eventyr skrevet med hans egen Haand; paa den sidste Side var Blækket endnu vaadt, og han tvivlede nu ikke paa, at han jo selv havde opdigtet det Altsammen og havde saa levende sat sig ind i sit Eventyr, at det tilsidst var syntes ham virkeligt. „Eller har mit andet Jeg maaskee været her og skrevet" — vedblev han — „mens jeg selv har været ude og oplevet Alt, hvad her staaer? Jeg kan ikke længer blive klog paa mig selv — er jeg Een eller To? og er jeg To, hvilken af de To er da mit virkelige Selv? — eller er jeg maaskee endog gal, og har kun enkelte lucida intervalla, hvori al min Lyksalighed synes mig Tant og Drøm? — Ak! skjønne Cordula!" — sukkede han nu — „skal jeg da aldrig see dig uden i Drømme — eller naar jeg er gal? — Gud give da, jeg aldrig maatte vækkes af min Drøm og aldrig komme til Fornuft i mine Dage!" —

Under saadanne Tanker lagde han sig endelig til Hvile og drømte hele Natten fort om den skjønne Cordula. Han syntes, at hun gik i den mørke Have ved Søen og ledte om ham og græd og bebreidede ham hans Vantro og Mistillid. „Arnold, Arnold!" — syntes det ham, at hun sukkede — „see, nu er jeg bleven for dig, hvad du endelig vilde have mig til — et Drømmebillede, en sælsom Skabning af Menneskeklogt, som ligger bleg og forstenet i det fremmede

Land og spørger: Hvo er du? og Hvo er jeg?" — Da syntes ham, at det var i Ægypten han var; han saae de store Pyramider og Obelisker og stirrede forundret paa de gaadefulde Hieroglypher; endelig saae han ogsaa en stor, hvid Marmorsphinx, som syntes ham var den skjønne Cordula — og han vaagnede.

Da han slog Øinene op, stod der et ungt Menneske ved hans Seng, i hvem han ufeilbarlig troede at gjenkjende Pagen Floristan.

„Undskyld mig, min Herre!" — sagde den fremmede Yngling — „at jeg forulemper Dem saa tidlig! min Herskerinde Prindsesse Goldini har sendt mig til Dem, for at udbede mig Tilladelse til at afmale Dem."

„De vil nok sige Grevinde Cordula" — afbrød Arnold ham, men holdt strax inde igjen og gned sine Øine, for at see, om han ikke drømte endnu.

„Jeg er Prindsessens Page" — vedblev Ynglingen.

„Ja vist" — svarede Arnold — „jeg kjender Dem jo nok — jeg kjender Dem jo nok ikke, vil jeg sige. Tag ikke ilde op" — vedblev han — „jeg er endnu ikke rigtig vaagen, som De mærker. Hvem er den Grevinde — eller Prindsesse vil jeg sige — som De taler om?"

„En Dame, som interesserer sig meget for Dem og maaske kunde skaffe Dem vigtige Oplysninger om Deres Fødsel og Herkomst, naar De gunstigst vilde tillade" ... her begyndte han allerede at gjøre nogle Træk med en Blyant i sin Tegnebog.

„Var det ikke bedre, om jeg personlig fremstillede mig for Grevinden?" — sagde nu Arnold hurtig og gjorde Mine til at staae op, men undsaae sig derved for den Fremmede — „jeg vilde gjerne lære den ædelmodige Dame at kjende, som tager saa megen Deel i min Skjæbne; maaske ogsaa en Sam-

menkomst kunde oplyse Et og Andet fra igaar — hvad jeg vil sige — fra min Barndom, mener jeg — det er jo om min Fødsel og Herkomst, Grevinden vil give mig Oplysning?"

„Ganske rigtig, min Herre! men incognito, og derfor er det, Prindsessen ikke ønsker at see Dem selv endnu — men Deres Skikkelse og livagtige Billede."

„Hvad siger De" — afbrød Arnold ham urolig — „mit livagtige Billede, mit andet Jeg vil hun see? ja saa! — det træffer De maaske bedst, naar jeg er ude; — forstaa mig ret, min Herre! jeg mener kun, at jeg ligner mig selv mest, og naar De har mig, saa har De ogsaa mit livagtige Billede. Jeg ønsker ikke heller at see det skilt fra min Person — eller med andre Ord, min Herre! jeg ønsker ikke at see mig selv — det skee paa hvad Maade det vil! — jeg mener naturligviis ved Penslen — jeg har al Respekt for Konsten; men jeg har saa mine Aarsager derfor — det er en Grille, som De maa holde mig tilgode — jeg mener, man kan have Ulykke nok med sig selv, baade som Subject og Object, naar man vaager og naar man drømmer — see, det er allerede to Væsner og to Tilværelser; blev man nu ovenikjøbet malet, saa blev man jo tre — jeg haaber De ikke misforstaaer min Mening og holder mig for en Fantast eller Sværmer — jeg skjøtter kun ikke om at males, mener jeg."

„De er allerede saa godt som malet" — sagde den fremmede Yngling, som imidlertid havde betragtet Arnold nøie og tegnet fort — „Grundridset har jeg, og Meer behøver jeg ikke. Jeg er Dem meget forbunden, min Herre, Farvel!"

Med disse Ord var han ude af Døren, og inden Arnold fik kastet nogle Klæder paa sig, for at indhente ham, var han ganske forsvunden og ingensteds at opspørge. „Det var atter en besynderlig Casus" — tænkte Arnold — „det vil jeg dog ogsaa tilføie i mit Eventyr."

Neppe havde han begyndt at skrive, førend hans Husvert kom ind til ham og var, imod Sædvane, saa høflig og ærbødig, at han neppe syntes at vide med hvad Ærestitel han skulde benævne sin Tagkammergjest, som han baade kaldte Excellence og Høihed.

„Plager Fanden Dem? Hr. Vert!" — spurgte Arnold forundret — „har De maaskee drømt inat, at jeg var en forvandlet Prinds, og venter, at jeg idag skal krybe ud af Skindet og faae Prindsessen og det halve Rige? det er fortidlig, Hr. Vert, saavidt er jeg ikke kommen i mit Eventyr."

„Deres Høihed er saa naadig at spøge" — svarede Verten og bukkede — „De veed maaskee ikke endnu den store Lykke, der nylig er vederfaret Dem, og at De er Fyrstens naturlige Søn eller maaskee endog en unaturlig — af et hemmeligt Ægteskab — mener jeg." —

„Hvis saa er, saa er det vel ikke skeet saa nylig" — svarede Arnold og loe — „saa maa jeg formodentlig have været det fra min Fødsel" —

„Uden al Tvivl, Deres Høihed! men det har Ingen vidst førend idag" — svarede den ydmyge Vert — „og jeg skammer mig som en Hund over, at jeg ikke har kunnet see det strax paa Deres fyrstelige Blik og majestætiske Aasyn, samt Deres hele kongelig-keiserlige Anstand og Væsen — og indrømmet Dem den bedste Sal i Huset, istedet for dette lumpne Tagkammer."

„Derover skal De ingen Skrupler gjøre Dem, Hr. Vert!" — svarede Arnold — „dersom jeg ogsaa var en keiserlig Bastard, var Æren ikke saa stor endda, og min Høihed kunde gjerne rummes paa Deres Tagkammer; maa jeg ellers spørge hvor den dumme Snak kommer fra?"

„Tag mig det ikke unaadigt op, Deres Høihed! men det er den rene Sandhed; hele Byen veed det allerede. Og saae

jeg Dem ikke selv igaar paa Fyrstens Livhingst, som Ingen ellers rider uden han selv — og hvo kunde saa fortrolig hilse og tale med vor tilkommende Fyrstinde, Fyrstens kjødelige Broderdatter, den skjønne Prindsesse Goldini, uden en Prinds af Blodet?"

„De tager feil, Hr. Vert! red jeg paa Noget igaar, saa var det nok paa en Kæp, og talte jeg med Nogen, saa var det vist med en Stokkeknap eller en Sphinx — eller i det allerhøieste med en Grevinde."

„Deres Høihed er nu altid saa spøgefuld" — sagde Verten — „jeg mærker nok, De vil være her incognito; men De har blot at befale, og jeg staaer ganske til Deres underdanigste Tjeneste, baade med Hus og Hjem, Ære og Gods, Liv og Blod, Kone og Børn og Alt hvad Dem kjært er." — Derpaa gik Verten baglænds ud af Døren og faldt af lutter Underdanighed ned af alle Trapperne.

„Kommer nu Raden til de Andre, at være gale?" — tænkte Arnold — „eller skulde der virkelig være Noget om? Man har dog hørt saa galt før, og jeg har altid havt en Anelse om, at der engang maatte blive noget Stort af mig; men paa den Maade havde jeg rigtig nok ikke troet det. Bedre var det dog, om jeg var noget Dygtigt selv, end om jeg nu kom til at gjælde for noget Glimrende i Verden. — Jeg troer, jeg løber min Vei fra denne uægte Ære — en naturlig Prinds eller en hemmelig Høihed — hvad Stort kommer der ud af? — ak! kunde jeg kun finde den skjønne Cordula igjen, slog jeg gjerne en Streg over Storheden og tog tiltakke for evig med Lyksaligheden. Ak, var hun dog kun virkelig til! det gaaer mig som Pygmaleon nu: jeg har forelsket mig til Døden i et Værk af min egen Opfindelse; men der er ikke mere slige medlidende Guder til, som gjøre mig det døde Billede levende for min Kjærligheds Skyld.

Og om det nu ogsaa skete, vilde jeg da troe det? vilde jeg da ikke ogsaa holde det for en Drøm og for en Virkning af min egen ophidsede Indbildningskraft? — Nei, med os Forstandsmennesker er der Intet at udrette! kunde vi ogsaa fare levende til Himmels, som Elias, vi vilde troe, det var Drøm og Indbildning, og kunde dog aldrig blive salige i vor Vantro."

Nu bankede det paa Døren; en Ubekjendt traadte ind, rakte Arnold et Brev og gik. Han aabnede Brevet og læste: „Fly, Arnold, fly strax! om en Time er det forsildigt."

„Hvilken Advarsel!" — tænkte han forundret — „Hvo forfølger mig og Hvo advarer mig? det er mig Altsammen lige ubegribeligt; men hvorfor flye, naar jeg ikke engang veed, hvad jeg flyer for? — jeg bliver — og vil dog see hvad der kommer ud af. Det hører ogsaa til mit Eventyr, kan jeg tænke." Derpaa satte han sig til Skriverbordet.

En Time var neppe forløben, førend Døren foer op og en Officeer traadte ind, med en dragen Sabel i Haanden, og forevifte ham en Kabinetsordre, som befalede ham, ufortøvet at adlyde. Her hjalp ingen Indvendinger. Han maatte strax følge med og fik neppe Tid til at tage sine Papirer i Lommen. En lukt Vogn holdt for Døren, og i et Øieblik var han ude af Stadsporten. Der sad han nu i et Hjørne af Kareten og overveiede sin underlige Skjæbne. „Maaske min Vert dog havde Ret" — tænkte han — „hvem uden en fyrstelig Person gjør man saadanne Ophævelser for? man frygter maaske en Kronpretendent i mig, og hvis saa er, gjør man klogt i, at sætte mig fast, thi med det Gode opgiver jeg ikke mine Rettigheder." — Der foer nu med Eet saadan en heroisk Aand i ham, at det syntes ham en let Sag, at sætte sig i Frihed hvad Øieblik han vilde. Han gjorde allerede Mine til at ville afvæbne Officeren, som sad ligefor ham i Vog-

nen, med den dragne Sabel i Haanden; men da denne mærkede sin Fanges Hensigt, slog han Skodden fra Vinduet, og Arnold saae nu, at Vognen var omringet af bevæbnede Ryttere, og at Modstand altsaa var forgjæves. — „Sig mig kun Eet, min Herre!" — sagde han nu til sin Bevogter — „hvem holder man mig for? og hvad har man egenlig isinde med mig?" „Man holder Dem for en Eventyrer" — svarede Officeren — „som, ved en tilfældig Lighed med en vis afdød fyrstelig Person, søger at udgive Dem for ham og spille en vigtig Rolle her i Landet. Derfor bringer jeg Dem til den øde Grændsefæstning, min Herre! Dersom De virkelig er den Person, enkelte Sværmere holde Dem for, saa hører De netop hjemme der; thi der opgav den høie salig Herre sin urolige Aand, og der skal De, som hans troe Gjenfærd, have Lov til at spøge Deres Livstid. Der kan De ogsaa, uden Fare for Landet, fortsætte deres Eventyr og give det saa glimrende en Ende, som De vil — paa Papiret."

„Hvo har sagt Dem, at jeg skriver paa et Eventyr" — raabte Arnold — „og hvo har givet Dem Lov til at tage Helten i mit Digt for en virkelig Person og ovenikjøbet for mig selv?"

„Det er jo Dem selv" — svarede Officeren koldt — „og De holder dog vel Dem selv for en virkelig Person?" —

„Ja det er ogsaa sandt, forsaavidt har De Ret, min Herre! — men, for Fanden! det er jo dog alligevel kun et Eventyr."

„Nu vel, saa svarer det Ene jo til det Andet — eller synes denne Reise Dem ikke eventyrlig nok?"

„Jo, tilvisse! jeg har Intet at beklage mig over; jeg mærker nok, at alle Mennesker ere gale nuomstunder, og jeg selv maaske med. Jeg har altid før klaget over, at der var formegen Forstand i Verden, og at det var Poesiens Død;

nu har jeg da endelig faaet det, som jeg vilde, og dersom der nu ikke bliver en ordenlig Digter af mig, skulde jeg see en Ulykke."

Efterat Arnold havde kjørt Nat og Dag uden Ophør, holdt Vognen endelig stille, og han saae sig nu henført til en øde, vild Egn, rundt omgiven af Taager og nøgne Klipper. Inderst mellem Klipperne ragede et gothisk Fangetaarn i Veiret. som paa alle Sider var omgivet af en steil Klippemuur og dybe uoverstigelige Grave. „Skal jeg her indmures paa Livstid?" — tænkte Arnold, og en Gysen gjennemisnede ham; men han taug og adlød Nødvendigheden.

Man førte ham over en Vindebro og gjennem tre store Jernporte. Da den sidste Port smeldedes i Laas efter ham, blev et Skud løsnet paa den anden Side af Porten, og han hørte noget efter Vognen rulle bort. Han saae sig nu ene i en snever mørk Forgaard, ligeover for det skumle Fangetaarn, hvorfra en gammel, graaskægget Mand kom ham langsomt imøde med en Lygte i den ene Haand og en spændt Pistol i den anden.

„Skal du ogsaa den Vei?" — sagde Gubben og hævede den bævende Arm, men dreiede tillige Lygten saaledes, at Skinnet faldt paa Arnolds Ansigt; idetsamme tabte han Pistolen, som gik af i Faldet, og den Gamle laae nu paa sine Knæ, uden at mæle et Ord, og bævede for Arnold som for et Spøgelse.

„Hvad skal nu det betyde?" — spurgte Arnold — „hvad holder du mig for? Gamle!"

„Ak, Eders høisalige Høihed!" — svarede Gubben — „jeg holder Eder for hvad I virkelig er eller idetmindste har været. — Hav Barmhjertighed med mig! og drei nu ikke Halsen om paa mig! jeg var jo nødt til at slaae Jer ihjel; Prindsessen befalede det jo" —

„Har Du nogensinde slaaet mig ihjel?" — spurgte Arnold og loe.

„Ja, desværre! det veed Eders høisalige Høihed bedst selv, og dengang loe I mig ikke ud; — hvormed kan jeg nu tjene Eders Høisalighed?" —

„Spar Titulaturen!" — sagde Arnold — „har du virkelig engang slaaet mig ihjel, som du jo bedst maa vide selv, saa er jeg jo død nu og har ingen Complimenter behov; men hvorfor vilde du da skyde mig før? kunde det ikke være nok, at du havde taget Livet af mig eengang? — Dog sig mig nu een Ting, Gamle! — reis dig kun og vær ved frit Mod! — hvad er det for en Daarekiste, man har spærret mig ind i? for at du er gal, kan jeg da nok høre, og jeg har en hemmelig Mistanke om, at jeg selv nok ikke er saa ganske vel forvaret."

„Gud give, her var en Daarekiste, Herre!" — svarede Gubben — „her er det, der er værre: her er jo en blodig Morderhule, som I nok veed selv."

„Slaaer man ikke Folk bedre ihjel her, end man hidindtil har gjort ved mig, saa er Morderhulen ikke saa blodig endda; men enten jeg nu er død eller levende, Gamle, saa trænger jeg til Noget at leve af — og dernæst til et godt Natteleie; skaf mig nu det først! saa kan vi siden tales ved, om vi ere døde eller levende, kloge eller gale."

„Jeg kommer mig igjen!" — svarede Gubben — „Eders Høihed er dog ikke saa død endda, som jeg havde troet; for ellers forlangte I vel ikke Mad og Drikke. Det har dog vel altsaa kun været en forhexet Drøm, at jeg stak Jer ihjel her for fem Aar siden med min Brødkniv" . . . .

„Ti stille med Drømme!" — afbrød Arnold ham — „jeg har Ulykke nok med mine egne, og hvo veed, om jeg ikke nu atter ligger hjemme i min Seng og drømmer?"

Under denne besynderlige Samtale fulgte Arnold med Gubben ind i Taarnet, som havde mere Lighed med en Hule for vilde Dyr, end med en menneskelig Bolig. Da han havde faaet Noget at styrke sig paa, medens den gamle Fangefoged bestandig betragtede ham med et mistænkeligt Blik, forlangte han at komme til Hvile. Den Gamle tog Lampen fra Bordet og bad ham følge sig. Hvergang Arnold tog et langt Skridt, saae den Gamle sig urolig tilbage, som vidste han endnu ikke Andet, end det var en Aand, der gik bag efter ham gjennem de lange, dunkle Taarngange; undertiden stod han ogsaa stille og sagde med truende Stemme: „kom mig ikke for nær, Eders Høihed! — jeg har min Brødkniv endnu."

Endelig kom de til en stor, hvælvet Sal, med stærke Jerngittre for Vinduerne. Der stod et Bord med Skrivertøi, en gammel, forgyldt Stol uden Ryg og en Seng med røde Damaskes Gardiner — Alt saaledes henstillet, som om et Menneske nylig var gaaet derfra; men det tykke Støv paa Stol, Bord og Gardiner, viste noksom, at Værelset længe maatte have staaet saaledes øde.

„See! her er da eders sædvanlige Værelse" — sagde Gubben og tændte Vorlysene i de trearmede Lysestager, der stode paa Bordet — „jeg havde aldrig ventet at see Jer igjen før Dommedag; derfor seer her lidt støvet og uordenligt ud; men jeg har ikke sat min Fod her siden den Nat, I veed nok selv, da jeg gik i Søvne. See! der kan I endnu see Blodet paa Lagenet; det maa dog altsaa kun have været Næseblod eller Rust — det gaaer nok af i Vasken — Godnat!" Derpaa gik den gamle Graaskæg tilbage med sin Lampe og laasede Jerndøren efter sig.

„Den gale Mand gjør mig dog urolig tilsidst" — sagde Arnold og saae paa det rødplettede Lagen. — „Han har dog

sikkerlig myrdet et Menneske her engang og troer nu i sit Galskab, at det var mig; hvad sikkrer mig for, at han ikke kommer og gjør ligesaa ved mig, naar jeg er falden i Søvn! — Jeg vil sætte Bordet for Døren, saa kan han dog ikke komme ind, uden at jeg vaagner ved Larmen."

Da Bordet var flyttet, tog han det ene Lys og besaae sit Fængsel nøie. Det var en stor skummel Hvælving og havde kun den eneste Indgang. Paa Væggene saae han hist og her indridset Skrift; han holdt Lyset til og studsede; thi det var ligesom han her saae sin egen Haandskrift, og hvad han læste, var Steder af Macbeth, som han selv kunde udenad, og som ofte faldt ham ind, naar han var ene. Der stod ogsaa enkelte Bibelsprog, og Navnet Goldini stødte han ofte paa; men efter det fulgte gjerne en frygtelig Forbandelse af det gamle Testamente.

„Goldini!" — tænkte han — „det Navn har jeg jo ogsaa hørt før; det unge Menneske, som tegnede mig igaar, kaldte sig jo Prindsesse Goldinis Page. Men det var jo Floristan, den skjønne Grevinde Cordulas Page; skulde Grevinde Cordula og Prindsesse Goldini da være een og den samme? sagde Verten mig ikke ogsaa, at han havde seet mig hilse og tale med Prindsesse Goldini? og det var jo dog Grevinde Cordula . . . Men nu er jeg jo midt inde i mit Eventyr igjen. Saameget er da vist" — vedblev han ærgerlig og holdt sig selv i begge Øren — „jeg, Candidatus Philosophiæ Arnold, er Statsfange her, og man holder mig for en Prinds, som efter al Sandsynlighed er myrdet her i denne Stue af den forrykte Fangefoged og paa Prindsesse Goldinis Befaling. Jeg vil dog optegne, hvad jeg kan udfinde, der er Mening i, af alt dette Virvar, at jeg ikke imorgen igjen skal blande mine Drømme dermed og være ligesaa gal som igaar og iforgaars og alle de andre Dage."

Han tog nu sine Papirer frem og begyndte at skrive, men det var paa Eventyret igjen, og jo længer han skrev, jo underligere blev det for ham: det var ligesom Pennen løb af sig selv, medens han hengav sig til de forunderligste Forestillinger — om den ulykkelige Prinds, som her engang var myrdet — om den dæmoniske Prindsesse Goldini og om den skjønne Cordula, som snart syntes ham en deilig Fe, der gik med ham til et Alter af Stjerner, i en dunkel, underfuld Have; snart syntes det ham igjen, hun var en kold Marmorsphinx, som spurgte med gaadefuld Stemme: „Hvo er du?“ — tilsidst blev hun endogsaa til et frygteligt Uhyre, som sagde: „jeg er Prindsesse Goldini — du faaer ikke Ro for mig, før du farer med mig i Afgrunden“ . . .

Udmattet af disse Forestillinger, kastede han sig paa Sengen for at hvile, men lod Lysene brænde; thi han ventede ikke at kunne sove. Henimod Midnat slumrede han dog ind et Øieblik, men vaktes strax efter af en susende Lyd, og en kold Gysen foer over ham. Han slog Øinene op, og alle sex Lys vare slukte. Nu erindrede han sig at have seet et lille Hul paa en af Ruderne bag Gitteret, og trøstede sig med, at maaskee et Vindpust derigjennem havde slukket Lysene; skjøndt der var liden Sandsynlighed for i den Afstand og han heller ikke fornam mindste Trækvind. Han forsøgte at slumre igjen; men nu faldt det blodige Lagen ham ind, og det var ligesom Blodet blev vaadt og varmt under ham og fyldte hele Sengen med en brændende Strøm. Han foer forfærdet i Veiret, rev Lagenet tilside, og den gruelige Fornemmelse var forsvunden. Nu skinnede Maanen klart gjennem Vinduesgitteret; han saae hen mod Døren, for at see, om den var lukket. Bordet stod endnu for den som før; men hans Forfærdelse var grændseløs, da han i Stolen saae et Menneske sidde med Ryggen imod Sengen og skrive. „Er

det den gale Fangefoged?“ — tænkte han — „eller er det den Myrdedes Gjenfærd, paa hvis blodige Dødsseng du ligger? — eller er det dig selv, dit andet, ubegribelige Jeg, som nu sidder paa din Plads og fortsætter dit Livs vidunderlige Eventyr?“ — Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om mod Arnold og stirrede stivt paa ham; det var et blegt, men ædelt, skjøndt forvildet Aasyn, og paa Panden var Blod. Maanen skinnede ind paa det blege Dødningeansigt — og Arnold gjenkjendte med usigelig Rædsel sit eget Aasyn, saa livagtig, som saae han sig i et Speil; kun Blegheden og den blodige Pande vedkjendte han sig ikke. Forgjæves vilde han spørge: Hvo er du? Det var ligesom en usynlig Haand holdt ham for Munden og som det Spørgsmaal maatte koste hans Liv. Forgjæves søgte han at reise sig; han kunde hverken røre Haand eller Fod. Nu hævede den tause Skikkelse sig fra Stolen, traadte et Skridt nærmere mod Sengen og gav Arnold et betydende Vink, medens han pegede paa en hvid Rose i Panelet — Meer saae ikke den bestyrtede Arnold; han sank udmattet tilbage og kom først til sig selv henved Morgenstunden ved et forfærdeligt Bulder.

Da han slog Øinene op, saae han Bordet omvæltet, og den gale Fangefoged stod ved hans Seng, med en stor, rusten Kniv i Haanden.

„Jeg kommer til at gjøre det om igjen, Herre!“ — sagde den afsindige Gamle og fordreiede Ansigtet krampagtigt — „Prindsesse Goldini vil ingen Ro lade mig have, og Eders høisalige Høihed maa finde sig i at dandse til Himmels endnu engang!“ Han gjorde allerede Mine til at støde ham Kniven i Hjertet; men nu kom pludselig Arnolds hele Ungdomskraft tilbage, da han saae et virkeligt levende Menneske for sig; i et Øieblik var han ude af Sengen og havde

Kniven i sin Haand; men den Gamle laae afmægtig paa Gulvet. Solen kastede just sine første Straaler ind i den dunkle Hvælving, og Arnold saae nu ret nøie den Gamles fortrukne Ansigt. „Han er dog galere, end jeg" — tænkte han — „og skal Nogen af os regjere her, saa tilkommer det mig, som den Klogeste." Derpaa tog han Nøgleknippet ud af den Gamles krumme Haand, bandt ham Hænderne paa Ryggen og hjalp ham til Live. —

Da den Gamle fik Øinene op og saae, han var bunden, og at Nøglerne med Kniven var i Arnolds Haand, satte han sig ganske sagtmodig ned og sagde med et underligt Nik: „ja det skulde Eders Høihed have gjort for længe siden! — det havde været godt for os Begge: I havde beholdt eders unge Liv — og jeg mine gamle Hænder rene."

Arnold lod den Gamle sidde og eftertænkte denne Nats besynderlige Hændelser. Han bemærkede nu først et stort Speil, som hang paa Væggen, straas over for hans Seng, og han begyndte at troe, det Syn, han havde seet om Natten, kun var hans eget Billede i Speilet; thi nu saae han, at han virkelig baade var bleg og blodig og havde nok stødt sin Pande i Mørket mod Sengestolpen. Han tog nu sine Papirer i Haanden og saae alt Det skrevet med hans egen Haand, som han siden igaar havde drømt eller tænkt eller virkelig troet at fornemme. „Nu vel!" — tænkte han — „saadan maa det altsaa være, naar man er Digter; mit Eventyr gaaer rask fra Haanden, og naar det kun ikke gjør mig rent gal, inden det faaer Ende, saa vil jeg med alt Dette prise mig ret lykfalig." — „Hør nu Gamle!" — sagde han til Fangefogden og løste hans Hænder, efterat han først havde undersøgt, om han ingen flere Vaaben havde hos sig — „nu er jeg Fangefoged her, og du er Statsfange — forstaaer du ikke nok det?"

„Jo, det er godt at forstaae“ — svarede Gubben — „I er mig, og jeg er Jer, det er en ren Sag — det kan En jo see med et halvt Øie — det er heller ikke mig, der har stukket Eders Høihed ihjel, men det er Jer, gale Karl! der har stukket min Høihed ihjel“ — her slog den Gamle en høi Latter op — „ja, nu har I det saa godt!“ — vedblev han — „nu kan I see hvor rart det er at være Fangefoged paa Prindsessens forhexede Slot.“

„Er du den eneste levende Sjæl her paa Slottet?“ — spurgte Arnold.

„Levende Sjæl?“ — gjentog den Gamle — „det er et underligt Spørgsmaal — levende Kroppe er her nu slet ingen af, undtagen det skulde være En af os; men jeg er jo et Spøgelse nu, og om min Sjæl lever — ja det skal jeg sige Jer paa den yderste Dag.“

„Af ham faaer jeg nok aldrig et fornuftigt Ord“ — tænkte Arnold og besluttede nu, selv at undersøge det mistænkelige Slot. Han laasede Døren efter sig for den forrykte Gamle, og gik med Nøgleknippet og Kniven i Haanden, gjennem de lange, mørke Gange. Hvert Øieblik ventede han at møde noget Usædvanligt og Dæmonisk; thi han troede nu dog næsten, at det var et forhexet Slot, han var kommen til. Han kunde ikke tilbageholde en vis ængstelig Følelse, som Forventningen om overnaturlige Begivenheder altid medfører; men Bevidstheden om, at det nu dog var Dag, uagtet der var mørkt i Gangen, og den Skarpsindighed, hvormed han før havde udfundet, at hans natlige Syn kun var et optisk Selvbedrag, og at alt det Eventyrlige, han hidtil havde troet at opleve, ingen objektiv Realitet havde, men kun var en subjectiv Yttring af hans Digtertalent — alt Dette gav ham Mod. For ganske at sikkre sig mod ethvert Anfald af forskruet Fantasi, tog han nu desuden sin Tilflugt til sin for-

standige salig Pleiefaders Lærdom, som gik ud paa, at naarsomhelst man hørte nogen Lyd, hvis Aarsag man ikke kunde begribe, kunde man altid være temmelig sikker paa, at det var — Rotter, og naar man saae Noget, som syntes Overnaturligt, var det enten Tyve eller forklædte Kjærester eller ogsaa drømte man og lod sig bedrage af sin egen Fantasi. Denne Filosofi havde Arnold ofte udleet tilforn; men nu syntes det ham dog ønskeligt, at kunne redde dens Ære og holde al Ængstelse borte med dens solide Skjold. Han søgte derfor nu ogsaa at indprente sig disse Lærdomme som Troesartikler. Idetsamme hørte han en klagende Stemme, som af en Døende, tæt ved sig. — „Det er Rotter!" — sagde han høit til sig selv og gik videre. Nu saae han en Skikkelse, ligesom det Syn, han havde seet sidste Nat, bevæge sig langsomt foran ham i den lange, mørke Gang, og ikke paa sædvanlig Menneskeviis, men svævende som en Skygge. „Det er en Tyv eller en forklædt Elsker!" — sagde han nu — „dog hvad kan her være at stjæle? og hvem kan her være at elske paa et øde Fjeldslot, hos en gammel, forrykt Fangefoged, der lever som et Dyr i sin Hule? det er altsaa et Billede, min egen Fantasi foregjøgler mig; nu velan! som saadant vil jeg da behandle det, og hvis det er mit eget Aandsfoster, behøver jeg ingen Complimenter at gjøre." „Stop, min Søn!" — raabte han nu — „eller hvad det er, du hedder, du Skabning af min ophidsede Indbildningskraft, som spadserer der foran mig i min brune Frakke! hav den Godhed at sige mig hvem du egenlig er?" — Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om til ham, og han saae nu atter sit eget Aasyn som i et Speil. — „Om Forladelse, min Herre!" — sagde han nu lidt forvirret og bukkede — „De skulde dog aldrig være en vis Candidatus Philosophiæ Hr. Arnold, som jeg hidindtil i min Uskyldighed har holdt for mig selv?"

„Din Tvillingbroder var jeg" — svarede Skikkelsen og forsvandt. — „Nei nu bliver det alt for galt!" — sagde Arnold — „tør et lumpent Fantasibillede, som jeg selv har skabt, et usselt Skyggeværk uden Kjød og Blod, saa frivostig fordriste sig til at paastaae, han er i Familie med mig? det maatte jeg dog selv vide bedre. Men Gud give, det var min Fætter eller endogsaa min Tvillingbroder!" — vedblev han noget ængstelig — „saa var det dog ikke mig selv — og en Tvillingbroder har jeg dog virkelig havt engang: det har jeg selv engang hørt af min Amme; men dermed er jeg lige klog og veed ligesaalidt hvem han er, som hvem jeg er." Nu var han ved Enden af Gangen og stødte paa en Dør, som ikke var lukket i Laas; han aabnede den og traadte ind i en stor, lys Sal, hvor der paa Væggene hang en lang Række Billeder af fyrstelige Personer. Det var lutter kronede Hoveder, og næsten Alle havde de deres Dronninger ved Siden; Somme havde endogsaa flere. Den, som var yderst i Rækken, hang mellem to deilige Kvinder, hvoraf kun den paa høire Side bar en Krone, men den paa venstre Side havde to smaa Drengebørn paa sit Skjød, der lignede hinanden som to Draaber Vand; men Moderen syntes med en frygtsom Mine at ville tilhylle Børnene for Dronningens Øine, og Arnold saae nu i Baggrunden af Maleriet en dunkel Skikkelse, med en Dolk i den ene Haand og en Maske i den anden, og paa Masken syntes han med Forundring at gjenkjende den skjønne Cordulas Ansigt. — „Hvorledes!" — tænkte han — „hører dette Billedgalleri maaskee med til mit Eventyr?" — Nu faldt hans Blik paa den modsatte Væg, og der saae han virkelig den skjønne Cordulas Billede, men med et Slør for Ansigtet, hvorigjennem han dog tydelig kunde gjenkjende de saa inderlig elskede Træk; ved hendes Side hang et andet endnu mere tilsløret Billede, men hvori

han syntes at kunne skimte Grundtrækkene af sit eget Aasyn. Idetsamme sprang Døren op — og Floristan traadte ind. „Følg med mig!" — sagde Pagen — „og du kan reddes endnu; seer du ikke hvor Dæmonen truer dig selv i Moders Skjød? om et Øieblik er hun her og vil blende dig med den fortryllende Maske. Forlang ikke at vide Meer! — men følg mig!"

„Ei, ei, Hr. Tusindkonstner!" — sagde Arnold — „skal jeg træffe Dem her! — Jeg forstaaer ikke ret Meget af, hvad De siger mig der, og endnu mindre af Alt, hvad der er hændet mig siden jeg førstegang havde den Fornøielse at see Dem; imidlertid skal De have Tak, hvis De vil hjælpe mig ud af dette Vilderede. Men Billedsalen her kan jeg ikke forlade saa hastig. Den skjønne Grevindes Billede der maa jeg see noget længer paa! det skal vel være mig selv, som hænger der ved hendes Side? eller er det maaskee min Hr. Fætter eller Tvillingbroder? vil jeg sige — mig synes, han har en Krone paa Hovedet; — det er godt, den Karl er halv usynlig: saae jeg ham rigtig igjen, blev jeg nok rent forrykt. — Det er ellers et underligt Indfald, Hr. Page! at male Folk med Slør paa: det giver dem noget skyggeagtigt og spøgelsemæssigt, som ordenlig gjør En ængstelig — og hvorfor skal den skjønne Cordulas Aasyn være mig tilhyllet? vel veed jeg, hun er en hemmelighedsfuld Sphinx — men jeg elsker hende dog usigelig" . . . .

„Saa see hende da ganske! og følg mig saa strax!" — sagde Floristan, medens han rakte Haanden i Veiret og ligesom drog Sløret tilside. Den skjønne Cordula smilede nu i al sin Skjønhedsglands til den henrykte Arnold, som midt i sin Glæde dog ikke kunde Andet, end forundre sig over, at et malet Slør lod sig ligesaa let drage tilside, som et virkeligt.

„Kom nu!“ — afbrød Floristan ham — „her er intet Øieblik at spilde.“

„Lad mig først see lidt endnu!“ — sagde Arnold bønlig og kunde ikke rive sig bort fra det fortryllende Billede. — „Ogsaa et Blik endnu paa dette!“ — vedblev han og pegede paa Moderen med de to Børn paa Skjødet — „det er formodentlig et Slags Allegori; men Allegorier kan jeg ikke lide for min Død — jeg forlanger heller ingen Forklaring derover. Sig mig kun hvem den dunkle Figur er der i Baggrunden med Dolken og Masken! det skal vel være Melpomene; men hvorfor ligner Masken min skjønne Grevinde? og hvorfor har Moderen det ængstelige Blik og de to ligestore Børn? for det skal vel være en Madonna? jeg vilde idetmindste ønske, hun var det; Intet uden den skjønne Cordulas Blik kan drage mig bort fra dette fromme moderlige Aasyn“ . . . .

„Men kom dog!“ — raabte Floristan — „dersom De dvæler et Øieblik endnu, seer De aldrig den skjønne Cordula meer“ . . . .

„Hvorledes? du vil bringe mig til hende, velsignede Page!“ — raabte Arnold og faldt Floristan om Halsen — „før mig hvorhen du vil! — jeg følger dig strax. Men det er sandt, den forrykte Gamle maa jeg dog først lukke ud, ellers hungrer han jo ihjel derinde — bi lidt! jeg kommer strax igjen.“ — Derpaa løb han tilbage i den mørke Gang, for at lukke den Gamle ud af Hvælvingen, men forvildede sig i Mørket og kunde ingensteds finde nogen Dør. Der faldt nu ogsaa adskillige underlige Tanker ham ind, om hvo det Gjenfærd kunde være, han havde holdt for sig selv, og hvo han selv igrunden var, siden hans Billede hang tilsløret mellem Konger og Fyrster. —

„Det er forsilde!“ — løb nu Floristans Stemme efter

ham — „vogt dig for Melpomene! hun kommer!“ — „Hvad skal nu den Snak betyde“ — tænkte Arnold — „at bede en Digter vogte sig for den tragiske Musa — jeg veed jo dog, Muser og Gratier ingen Skade gjør os nuomstunder; men kunde jeg kun finde den forhexede Dør!“ —

Endelig fandt han Døren, og da han traadte ind i Hvælvingen, saae han den ulykkelige Gamle, bleg som en Døende, med sønderrevne Klæder og afrevne Haar, knæle ved Sengen og bade Blodpletterne paa Lagenet med sine Taarer, medens han bestandig gned derpaa og mumlede nogle uforstaaelige Ord. — Dette Syn bevægede Arnold til Medynk. „Fortvivl ikke, Gubbe! din Synd kan vel tilgives dig“ — sagde han og lagde Haanden paa det isgraae, blødende Hoved. Da reiste den Gamle sig, saae paa ham med et forvirret Smil og nikkede: „I vil ikke lade eders høie Blod komme over mit Hoved“ — sagde han — „nu vel, saa kom da! jeg vil gjøre Alting godt igjen og heller ikke længer forholde Jer hvad Eders er med Rette.“ Derpaa gik han hen til Panelet, hvor en hvid Rose var malet; der trykte han paa en hemmelig Fjær, og der aabnede sig et lille Skab i Muren. Deraf udtog han en kort Stav og gav Arnold den i Haanden, tog en Kappe frem og hang den over hans Skuldre; endelig satte han Noget paa hans Hoved, som han ikke ret kunde skjelne hvad var. „Gak nu med Fred!“ — sagde Gubben — „og glæd Jer i Eders Herlighed! nu maa Prindsessen gjøre ved mig hvad hun vil! jeg er saa alligevel i hendes Kløer — men naar jeg farer til Helvede, kan jeg dog trøste mig med, at I ikke kommer igjen og kræver mig for eders Skat.“

„Du er fri, Gamle!“ — sagde Arnold og skyndte sig tilbage til Billedsalen, for der at træffe Floristan igjen og ile med ham til den skjønne Cordula. Men idet han traadte

ind i Salen, vare de malede Konger og Dronninger tilligemed Floristan forsvundne, og hvorhen han vendte sit Blik, saae han kun et eneste Billede, men tusindfold fordobblet, og som rørte sig og levede: — det var ham selv i en prægtig Kongedragt med Scepter og Krone. Han mærkede nu, at alle Væggene vare af det klareste Speilkrystal, som viste ham hans egen herlige Skikkelse, i en uendelig Række af kronede Hoveder, der alle vare Gjentagelser af hverandre. „Det var altsaa de Billeder, jeg saae her før“ — tænkte han — „kun mangler her, synes mig, ved den herlige Kongerække, at hver Konge skulde have en deilig Dronning ved Siden, da vilde jeg i dette Billedperspectiv see mig selv og mine Efterkommere i en Herlighed og Glæde, som aldrig skulde have Ende . . . Men nu begynder jeg vist at drømme igjen“ — vedblev han — „hvorledes er jeg bleven Konge? det er dog vel aldrig et Kapitel i mit Eventyr, som jeg nu maaskee sidder hjemme paa mit Tagkammer og skriver?“ — Videre kom han ikke i sine Betragtninger, da Døren fløi op, og en prægtig Dame traadte ind, med en Purpurkaabe om sine Skuldre, Guldkrone paa Hovedet, og i hvis deilige Aasyn han ufeilbarlig troede at gjenkjende den skjønne Cordula. „Hvad seer jeg!“ — raabte Arnold og sank for hendes Fødder — „Cordula, min Brud! min evig elskede Brud!“

„Din Dronning, hvis du har Mod!“ — svarede den Skjønne, og der foer som et glødende Straalevæld fra hendes sorte, funklende Øine og tændte en Attraa i Arnolds Hjerte, som han aldrig før havde virkelig følt, men kun leget med i sine Drømme. Det gik ham som Macbeth paa den sælsomme Hede, da de rædsomme Søstre hilste ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skjønne Cordulas Aand i dette fortærende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at grue for sig selv. Men det

var dog Cordulas Aasyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt — med de glødende Kinder og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik — syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere henrivende, end tilforn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgribeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege, gaadefulde Aasyn, der altid havde sat ham i en underlig, anelsesfuld Stemning og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drøm, og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. „Ja, skjønne Cordula!“ — raabte han — „bliv min Dronning! og jeg har Mod til hvad det skal være — det koste hvad det vil! det koste Liv, det koste Blod!“ ...

„Ja, Blod vil det koste“ — svarede den Skjønne — „men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblinde! — og den skal vorde din —“

„Uimodstaaelige!“ — raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men, pludselig greben af en uvilkaarlig Rædsel, standsede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: „tag Jer iagt, Eders Høihed! lad Jer ikke andengang skuffe! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne; skal hun dandse til Helvede med Nogen her, saa er det med mig!“ — I samme Øieblik saae han den gale Fangefoged styrte i Armene paa den Skjønne, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forfærdet tilbage og saae nu den gamle Fangefoged dandse lystig hen ad Gulvet — med den forrykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forfærdede Arnold, og han tabte baade Scepter og Krone. Han tumlede fort, som iblinde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte,

at En holdt ham ved Haanden, og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: „det var et slemt Stykke Vei — nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De før mistet baade Hat og Stok, Hr. Arnold!" — Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stok med Sphinxen, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tillige, at de nu vare paa Vei til den skjønne Cordula og vare lykkelig slupne ud af den falske Prindsesse Goldinis forherede Slot.

„Hør nu, Floristan!" — sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet taus og alvorlig — „nu vil jeg aldrig meer tænke paa hvem jeg er, om jeg er stor eller lille, Digter eller Konge, Statsmand eller Student. Hvad jeg er, bliver jeg dog alligevel, enten jeg veed det og gjælder for det eller ikke. Andet, end sig selv, kan Ingen jo heller blive, om man ogsaa tusinde Gange bilder sig det ind og hele Verden siger, man har Ret. Ved at tænke for meget paa sig selv, bliver man desuden gal tilsidst, mærker jeg, eller — hvad der er endnu værre — kommer i Fandens og hans Oldemoders Kløer; for jeg tvivler ikke længer paa, at jo denne Prindsesse Goldini var en forførerisk Djævel, som med den skjønne Cordulas Maske vilde lokke mig i Afgrunden. Maaske har jeg ogsaa drømt det Altsammen; det kommer igrunden ud paa Eet; men at den herlige, fortryllende Verden, hvori den skjønne Cordula lever og rører sig og hvor jeg har levet saa lyksalige Timer med hende — at den er sand og virkelig og hverken nogen Drøm eller et betydningsløst Eventyr, som jeg selv har opfundet, derpaa vil jeg nu heller ikke tvivle et Øieblik meer i mit Liv, om ogsaa hele Verden reiste sig imod mig og paastod, jeg var daarekistegal."

„Ret saa!" — sagde Floristan og rakte ham sin Haand — „tro paa din Lykke! — og den er dig nær."

„Hvo du saa er, skjønne Yngling!" — vedblev Arnold — „enten du er et Menneske, som jeg, eller ikke — saa veed jeg dog nu, at du mener mig det vel, og ikke staaer i den Djævelindes Tjeneste, af hvis Hexeslot, du nu har befriet mig. Men du vil føre mig til min Cordula — ikke sandt? til hende, som vist eier Kronen i Aand og Sandhed, om hun end aldrig bærer Navnet og den tomme Glands deraf i Verden — til hende vil du føre mig tilbage, som min Sjæl ene finder Fred og Lyksalighed hos, bliver hun mig endogsaa en evig Gaade."

„Her seer du allerede hendes Slot" — sagde Floristan — „men gruer du ei længer for den gaadefulde Sphinx?"

„Nei, nu er jeg forsonet med dens hellige Mysterium" — raabte Arnold henrykt — „og spørger Sphinxen mig atter: Hvo er du? og Hvo er jeg? — see, da vil jeg pege op paa Himlens Stjerner og sige: der kan du læse det — jeg veed det ikke — jeg vil og skal vel ikke vide det nu; men Eet veed jeg, og det er, at jeg elsker dig grændseløst og skal elske dig i Evighed, skjønne Ubegribelige!"

„Amen!" — sagde en kjærlig, velbekjendt Stemme, og den skjønne Cordula fløi i hans Arme — „nu er jeg ikke længer et Drømmebillede for dig, min Elskede! og nu skal ingen fjendtlig Aand adskille os mere. Dæmonen er forsvunden, som bar Skikkelsen, Navnet og den blendende Glands, og gjaldt for mig i den blinde Verdens Øine; men mig skal Ingen see, uden Den, som troer paa mig og elsker mig, uden at forstaae mig. Du har ikke drømt, min Elskede! dit Eventyr er sandt og virkelig oplevet; det er ikke opfundet af dig paa menneskelig Viis, men skabt i dig og ved dig af andre og mægtigere Aander. Din urolige Tvillingbroders vildfarne Aand, i hvem du troede at see dit eget Væsen, og hvis forfængelige Drømme fandt saadan Samstemning i din Sjæl,

at de nær havde ført dig Dæmonerne i Vold — han er nu kommen til Klarhed og Fred; thi Skatten er hævet og forsvunden, som bandt hans forvildede Sjæl til det Forgængelige."

„Sig mig ikke Mere, skjønne Cordula!" — afbrød hende den henrykte Arnold — „jeg veed Nok og vil ikke vide Meer; — dig har jeg jo nu, og der mangler Intet meer i min Lyksalighed."

Solen var allerede gaaet ned, og Fuldmaanen skinnede klart gjennem Træerne. Nu rullede Cordulas skjønne, velbekjendte Guldkarm frem mellem Buskene, og det lykkelige Brudepar besteg den; hvorpaa Floristan greb Silketømmerne og styrede de vælige, ligesom flyvende Heste gjennem den dunkle Skov til det prægtigt oplyste Slot.

Der modtoge dem atter de dandsende Ynglinger og Piger med Krandsene og de flammende Brudefakler, ligesom sidst. Paa Slottet modtog dem ogsaa et talrigt Selskab, hvori Arnold nu gjenkjendte mangen Ven og Broder i Aanden, som han i lang Tid ikke havde seet. De modtoge ham Alle med inderlig Glæde og lykønskede ham, som den skjønne Cordulas Brudgom.

I Slotshaven steg nu atter den muntre Glædesild op fra Øen i den speilklare Sø, og i Lunden funklede Høialteret med de tusinde Stjerner.

Haand i Haand gik Arnold og den skjønne Cordula til Alteret. Da hun nu knælede andagtsfuld ved hans Side og rakte ham den elfenbenshvide Haand, medens hun hævede de skjønne, betydningsfulde Øine mod Himlen, da syntes hun ham vel atter et overjordiskt, ubegribeligt Væsen, der, lig en gaadefuld Sphinx, laae Haand i Haand med ham for den Eviges Throne; men han gruede ikke for det herlige Syn:

en høi, anelsesfuld Glæde opfyldte hans Hjerte, og det var som en Engel hviskede dybt i hans Sjæl, med Floristans velbekjendte Stemme: „lykfalige Eventyrer! du vandt dog Prindsessen — og hendes er Kronen, naar al Verdens Herlighed er Tant og forfængelig Drøm."

Det forbandede Hus.

„See, nu staaer det igjen tilfals, Huset ved Christianshavns Kanal — din salig Farbroders Hus, Johanne! og det paa endnu billigere Vilkaar" — sagde den unge Snedkermester Frants en Morgen til sin smukke Kone, idet han lagde Adresse-Avisen paa Buggen og saae paa den lille fjerdingaarsgamle Dreng, som endnu slumrede rolig og syntes at lege med Guds Engle i Drømme.

„Lad os slaae det kjære, gamle Hus rent af Hovedet, bedste Mand!" — svarede den unge Kone og lagde Avisen paa Bordet uden at see paa den — „Tag over Hovedet har vi jo dog, saalænge Hr. Stork vil have Taalmodighed med Leien. Havde vi kun Brød til os selv og den lille velsignede Gudsengel der, naar han nu snart vil begynde at kræve det, saa maatte vi vel lade os nøie. Med al vor Armod ere vi maaske dog endnu det lykkeligste Ægtepar i Byen" — føiede hun mild og kjærlig til — „og vi maae ret takke vor Gud, at han ikke lod den vide Verden adskille os, men bragte dig sund og glad tilbage fra Reisen og gav os Kjærlighed og Styrke til at bære vort lille Kors med Taalmodighed."

„Du er mig dog altid den samme fromme, velsignede Johanne" — sagde Frants og omfavnede den unge, blomstrende Moder, som erindrede ham om et herligt Madonnabillede, han engang paa sine Reiser havde seet — „mig har du ogsaa gjort langt frommere og taalmodigere, end det ellers

var min Natur og Sædvane. Men paa dette elendige Loftkammer kan jeg ikke længer udholde det. Her har jeg hverken Lyst eller Plads til at arbeide; skal jeg bringe Noget ud af Haandteringen, maa jeg have et ordenligt Værksted og Plads til at aande og røre mig. Din salig Farbroders Hus ved Kanalen var ret et Hus for mig: der har jeg og den gamle Mester sjunget saa mangen lystig Sang ved vor Høvlebænk, og der vilde jeg ret være saa hjemlig og trøstig tilmode. Der var det jo ogsaa jeg saae dig første Gang. Der sad jeg siden hver Aften hos dig i den lille Dagligstue med det grønne Paneel, naar jeg kom fra Værkstedet med gamle Mester Flok. Hver Helligaften tog han saa Sølvbægeret frem af Skabet i Alkoven og drak med mig paa en glædelig Fest. — Og da mit Svendestykke var færdigt, og den store smukke Ligkiste stod til Skue i Værkstedet, husker du da hvor den Gamle var glad, og hvor lyksalig du sank i mine Arme, da han lagde din Haand i min over Kisten og sagde: „tag hende, Frants, og vær brav! her skal du boe og bygge med hende engang, naar jeg ligger i denne Kiste og venter paa en salig Opstandelse."

„Ak, det skete dog ikke" — sukkede Johanne — „Kisten staaer vist endnu der paa Loftet og forskrækker Pigerne i Mørke. Nu er det gamle kjære Hus jo endogsaa i Vanrygte, og Ingen vil mere leie eller kjøbe det, siden de mange ulykkelige Dødsfald."

„Just det kan være vor Lykke, Johanne! derfor vil Hr. Stork nu sælge det for saa urimelig godt Kjøb og give et halvt Aars Henstand paa det Hele. Inden et halvt Aar maa det langvarige Skifte jo være sluttet, og vi faae dog idetmindste saameget, at vi kan betale hvad vi skylde — saa er Huset vores, og med det skal du see er der Lykke og Velsignelse. At tre Børn kan døe der i et halvt Aar af Mæs-

linger og et Par gamle Folk af Alderdom, deri er vist Huset uskyldigt. At Gadedrengene har hittet paa at ridse: „et forbandet Hus!" paa Muren, det forskrækker kun de gamle gode Koner i Vartov. For mig er og bliver det et velsignet Hus, og vil Hr. Stork modtage mit Beviis for Kjøbesummen, uden anden Sikkerhed, end mit ærlige Ansigt — saa er Huset mit idag, og vi kan flytte derind den Dag imorgen."

„Ak, kjære Mand! jeg vilde saa nødig, vi skulde komme i mere Gjeld til denne Hr. Stork: det er ingen god Mand, maa du troe, hvor venlig og høflig han endogsaa synes. Selv Farbroder kunde jo aldrig ret lide ham, hvorvel han ikke kunde hade nogen Guds Skabning paa Jorden. Men hver Gang Hr. Stork kom og talte om Handel og Bodmeri, blev han mørk og stille og gav mig Vink til at gaae paa mit Kammer."

„Hr. Stork havde dengang et godt Øie til dig, veed jeg nok" — sagde Frants og smilede selvtilfreds — „men jeg var ham for lykkelig en Medbeiler. Nu, det var en Daarlighed af den gamle Pebersvend; det er nu glemt, og den Godhed, han havde for dig, er nu endogsaa gaaet over til mig. Han kræver mig jo aldrig for Husleien, gav mig endogsaa et nyt Laan til Barnedaaben og viser mig meer Artighed, end nogen Anden."

„Men den Maade, hvorpaa han seer paa mig, Frants, er mig altid modbydelig, og jeg har ingen god Tro til hans Venlighed og bestandige Talen om hans Redelighed. Selv Huset, han nu vil sælge, kom han neppe saa ærlig til, som han siger, og de store Fordringer, han har paa min Farbroders Bo, har jeg aldrig hørt Farbroder tale om. Gud veed hvad der bliver tilovers, naar nu Hver faaer Sit; og Alle holdt dog Farbroder for en rig Mand."

„Det maa Skifteretten forstaae!" — svarede Frants —

„men det veed jeg kun, at jeg er en Gjek, om jeg nu ikke kjøber Huset."

„Sandt at sige, kjære Frants!" — sagde Johanne nu bønlig — „jeg er næsten lidt ængstelig for at flytte ind igjen i det Hus, hvor kjær ogsaa hver Krog der maa være mig fra min Barndom. Farbroders ulykkelige Dødsmaade kan jeg dog aldrig ret forsone mig med, og hver Gang jeg gaaer over Langebro og seer de Druknedes Dødningehus med de lave Vinduer, er det mig altid som jeg maatte hen og see derind, om han ikke laae der endnu og ikke kunde komme i Jorden, førend han kom i sin rette Kiste."

„Spøger endnu de gamle Ammestue-Eventyr i dit Hoved, min Johanne! For din gode, kjære Farbroder behøve vi vist ikke at frygte. Han vilde dog kun bringe os Lykke og Velsignelse, hvis han endnu skulde være om os paa Jorden. Men derfor er jeg rolig: han var from og gudfrygtig, og der var vist Intet i hans Liv, som kunde forstyrre hans Ro efter Døden. At han forsætlig skulde have styrtet sig i Stranden, som Rygtet jo har villet indbilde os, derfor er jeg fuldkommen tryg. Havde jeg kun ikke just været paa min Svendereise og du hos din døende Moster, havde vi maaskee havt ham endnu. Hvor ofte har jeg ikke advaret ham mod den Seilen alene paa Kallebo Strand! men det skulde han nu gjerne hver Søndag. Saalænge jeg var i hans Lære, fulgte jeg jo altid med, og da jeg reiste, lovede han mig dog at tage en Sømand med sig for Fremtiden."

„Ak, det var en ulyksalig Jul" — sukkede Johanne — „først da man havde lyst efter ham i Avisen, og Hr. Størk havde gjenkjendt ham i de Druknedes Hus og besørget ham jordet i Stilhed, som en Selvmorder, først da fik jeg Ulykken at vide, og han kom ikke engang i sin rette Kiste og med Nød og neppe i christen Jord."

„Lad os nu ikke sørge længer, kjære Kone, over hvad der dog ikke stod i vor Magt at hindre! men lad os til min fromme Mesters Erindring nu holde hans gamle Hus i Agt og Ære og befrie det fra det taabelige Vanrygte, ved ubekymret at boe og bygge, hvor han har levet og arbeidet for os! Alt hvad han samlede og arbeidede for, var dog kun vor Lykke og Velstand.“

„Som du vil da, kjære Mand!“ — sagde Johanne, eftergivende, og tog den Lille ud af Buggen, som nu vaagnede og strakte de smaa Hænder op efter Moderen — „Gud vil nok bevare os og det uskyldige Barn.“

Frants kyssede Moder og Barn og tog nu sit blaae Arbeidsforklæde af og den gamle, grønne Reisefrakke paa, som ved Johannes Flid var bleven ny og hel igjen. Hun strøg de brune Lokker tilbage fra hans Pande og pillede omhyggelig et Par Dun af hans Krave. „Gud være med dig!“ sagde hun saa og rakte ham Barnet hen endnu engang til Afsked. Nu greb han hastig den grønne Kasket fra Sømmet og gik ud, for at afgjøre Huskjøbet.

Tilfreds og glad, kom han hjem — og næste Dag flyttede den lille Snedkerfamilie ind i Mester Floks forrige Hus ved Christianshavns Kanal. Det glædede Frants at see sin Mesters gammeldags Bohave, som han havde kjøbt paa Auctionen, nu komme tilbage til sit gamle Hjem, og det var ham ligesom Lænestolen og Dragkisten maatte glæde sig med ham.

Men Brødkonen paa Hjørnet trak paa Skuldrene og beklagede det unge, smukke Ægtepar, som hun mente snart vilde hjemsøges af Sygdom og Ulykke, fordi fem Lig i et halvt Aar vare baarne ud af Huset, og hvor ofte man end havde overkalket den i Muren indridsede Skrift, kom den dog snart igjen tilsyne. „Et forbandet Hus!“ stod der, som

med Rødkridt, og alle de gamle Koner ved Kanalen kaldte det en Blodskrift. „See kun til!“ — sagde Brødkonen paa Hjørnet til sin Datter — „inden Aaret er ude, kommer der et Lig igjen ud af Huset.“

Snedker Frants havde nu travlt med at indrette sit Værksted, og Johanne med at ordne Alt i Huset og give det den gamle, kjære Skikkelse igjen. Den lille Dagligstue til Gaden, med det grønne Panel og med den gammeldags Alkove, fik nu Stole, Bord og Dragkiste paa samme Sted som i gamle Dage. Farbroders Lænestol blev ogsaa sat i Kakkelovnskrogen, ligesom tilforn, og syntes kun at vente paa den gamle Mesters Tilbagekomst. Naar saa de unge Folk sad der om Aftenen i Tusmørket, medens Ilden knittrede muntert i Vindovnen og lyste gjennem Laagen ud paa Gulvet, savnede de ofte den Gamle og talte om ham med Vemod og Kjærlighed. Men Johanne saae dog imellem lidt ængstelig hen til den ledige Stol i Krogen, og naar Maanen skinnede ind paa den gjennem de smaa Vinduesruder, var det hende undertiden ligesom han sad der endnu, men bleg og blodig og med dryppende Lokker.

„Lad os tænde Lys!“ — sagde hun da — „Barnet er uroligt, synes mig — jeg maa see, om der er Intet, som trykker det.“

En Aften var der intet Lys nede; det maatte hentes i Pakkamret paa Loftet. Hun tændte Stumpen i Lygten og gik ud, medens Frants vuggede Barnet og vilde lulle det roligt. Da hørte han et Bulder paa Loftet, som af et faldende Menneske, og han syntes, Johanne havde skreget; han lod Vuggen staae og foer op ad Loftstrappen efter hende.

Der laae hun, med den slukte Lygte i Haanden, bleg og afmægtig, ved Ligkisten. Forfærdet bar han hende ned, fik tændt Lys og bragt hende til Live, medens han bekymret spurgte om hvad der var hændet hende.

„Ak, jeg er dog et stakkels, frygtsomt Barn!“ — sagde Johanne og fattede sig — „vær ubekymret for mig! det var kun Farbroders Kiste, som forskrækkede mig. Jeg vilde bedet dig hente Lysene; men jeg skammede mig, og da Trækvinden blæste Lyset ud i Lygten deroppe, var det som en Dødnings kolde Aandepust berørte mig — jeg stødte i Mørke paa Ligkisten og syntes, Kistelaaget hævede sig — og saa tabte jeg Sands og Samling i min barnagtige Forfærdelse.“

„Den Kiste skal ikke oftere forskrække dig!“ — sagde Frants — „jeg sætter den imorgen i Avisen til Salg!“ Den blev nu ogsaa buden tilfals; men naar en Kjøber meldte sig, var den enten for stor eller for lille.

En Dag kom Hr. Stork med Skjødet paa Huset og Kjøbekontracten. Han var en høi og svær Mand, med et Ansigt, som ingen Velvillie indskjød, skjøndt det næsten bestandig smilede, hvilket, naar man nøie gav Agt derpaa, dog snarere lignede et Slags Krampe. Han gik gjerne med en ildrød Vest og klædte sig i det Hele som en Pebersvend, der gaaer paa Frieri og gjerne vil skjule sin Alder. Han var den Dag endnu mere venlig og forekommende, end sædvanlig, roste Barnets Skjønhed og dets Lighed med den smukke Moder, og tilbød Frants et Laan til at udbedre og forskjønne sin nye Bolig med, hvilket Frants dog ikke modtog, da Huset netop var ham kjærest i sin gamle Skikkelse. Kun Værkstedet ønskede han at udvide med det gamle Pulterkammer ved Enden af Huset, hvortil Døren var spærret, og som Hr. Stork for det Første havde forbeholdt sig, da han brugte det til

Brændekammer og havde Indgang dertil fra Nabohuset, som han selv eiede og beboede.

Ogsaa heri var Hr. Stork meget føielig; han lovede saasnart muligt at lade Kamret udrydde og Indgangen til Nabohuset tilmure. „Naar Alle havde saa ærlige og honnette Naboer som jeg" — føiede han høflig til — „behøvedes der slet intet Skillerum mellem Husene."

„Hvad har du dog mod den gode Hr. Stork? Johanne!" — sagde Frants, da han var gaaet — „han er jo Artigheden selv. Hvad kan han gjøre ved, at han har den Smule Krampe i Ansigtet?"

„Jeg vilde dog heller, vi havde en anden Mand til Nabo og Intet med ham at skaffe!" — sagde Johanne og slog Skodden for Døren efter ham.

Frants arbeidede nu med Lyst og Flid og stod silbig ud paa Aftenen i Værkstedet, naar der var et og andet Arbeide, det hastede med, eller som han med særdeles Lyst og Kjærlighed vilde fuldende. Han vilde gjerne hæve sit Haandværk til Konst og arbeidede helst i de finere Træsorter, hvoraf han kunde danne Bohave med smukke Former og konstige Prydelser. Dette var især siden hans Svendereise blevet hans kjæreste Syssel. Men hans Armod nødte ham til at see paa det Nødvendige, og da han var bekjendt for at gjøre smukke og gode Ligkister, var dette hans sædvanligste Arbeide. Han gjorde undertiden i lang Tid intet Andet, for siden at have Fred, naar han fik isinde at gjøre et Stykke til sin Fornøielse. Naar han nu om Aftenen stod og høvlede paa Fjælen til en Ligkiste, faldt det ham ofte ind at tænke paa al den Sorg og Bedrøvelse, dette hans Arbeide vilde bringe i det Hus, hvorhen det skulde bæres, og det var ham en underlig Tanke, at han maaske kunde møde det Menneske sundt og friskt imorgen paa Gaden, som han nu allerede ham-

rede Ligkisten sammen til. — „Hvad om den maaske var til dig selv eller til din Kone eller en af dine bedste Venner" — tænkte han videre. Han blev da beklemt og underlig tilmode over sine egne Tanker og over sin bedrøvelige Gjerning og ønskede kun, han var saa velhavende, at han ingen Ligkiste behøvede mere at forfærdige.

En Aften var intet Saadant faldet ham ind; men han havde været saa ivrig i sit Arbeide, at han først mærkede, det var sildigt, da Vægteren havde raabt Tolv. Han vilde endnu kun slaae et Søm i den store Kiste, han stod med ved Høvlebænken; da syntes han, Nogen hviskede bag ved ham: „hamrer og høvler du endnu? til hvem er den Kiste?"

Han tabte Hammeren af Haanden og saae sig forfærdet om; men der var Ingen. „Det er de gamle, dumme Tanker, som spøge i mit Hoved og nu faae Røst i den underlige Midnat" — tænkte han, men lod nu Høvl og Hammer hvile og tog Lyset for at gaae til sit Sovekammer; men Lyset var udbrændt og gik ud, før han kom til Døren. I Mørket forvildede han sig nu saaledes i Værkstedet, at han paa enhver anden Tid vilde have leet over sig selv; thi hvorledes han saa vendte sig, kom han altid tilbage til den spærrede Pulterkammerdør. Da dette var hændtes ham tre Gange, blev han staaende og syntes, Noget rørte sig i Pulterkamret; gjennem en Sprække paa Døren syntes han at skimte Glimtet af et Lys, og han troede at høre en Lyd som Pjasken i Vand med en Karklud. „Det er en underlig Tid at vaske Gulv paa" — tænkte han, idet han bankede stærkt paa Døren og spurgte høit: hvem der var inde, og hvad man gjorde der saa silde. Men idetsamme forsvandt Lyset, og der blev dødsstille.

„Jeg maa dog have taget feil" — sagde Frants ved sig selv og søgte at besinde sig og finde Døren til Sove-

kamret; men nu faldt Tanken ham ind om hans gamle Mester, som jo var druknet, og som saa ofte havde staaet her og arbeidet med ham sildigt ud paa Natten; og det var ham ligesom Høvlen skulde røre sig igjen, hvor den Gamle havde staaet, og som om de endnu havde et Arbeide at gjøre sammen i denne Verden.

Forvirret af disse underlige Tanker, fandt han endelig Døren og gik til Sengs.

Kone og Barn sov allerede sødelig; men Frants havde ingen Ro for de besynderlige Drømme. Han syntes, den gamle Mester Flok stod for ham og sagde: „hvorfor kom jeg ikke i min Kiste? hvorfor kom jeg ikke i christen Jord? — Søg! og du skal finde! — udslet Forbandelsen, at den ikke skal ramme dig!"

Da han om Morgenen vaagnede, saae han syg og bleg ud, og Johanne spurgte bekymret, om han fattedes Noget. Men han vilde ikke ængste hende med sine Drømmerier til Unytte og skammede sig selv derover. „Jeg er, med alle mine gode Tanker om min Styrke og min sunde Forstand, dog i Grunden lidt nervesvag og overtroisk" — sagde han til sig selv og glædede sig over Johannes og Barnets Sundhed og blomstrende Udseende.

Han gik til sit Arbeide og søgte at slaae Drømmen af Hovedet, som en Følge af hans Nattevaagen og ophidsede Fantasi. Men nu vilde intet Arbeide ret lykkes ham, og hans sædvanlige Munterhed var borte. Tiden nærmede sig nu ogsaa, da Huset skulde betales; men Skiftet var endnu ikke sluttet, og han plagede sig med Sorg for det daglige Udkomme og Frygt for den truende Fremtid. „Søg! og du skal finde" — tænkte han da tidt og lod Høvlen hvile — „bank! og dig skal oplades — men hos hvem skal jeg søge? paa hvilken Dør skal jeg banke? hvorledes skal jeg udslette

Forbandelsen? — og hvilken Forbandelse? min gamle Mester blev jo virkelig begravet i christen Jord; Johanne har jo ladet sig vise hans Grav og bragt Blomster til den. At han ikke fik den Kiste, der var ham bestemt, kan jeg jo ikke gjøre ved eller ændre; men at der ingen Velsignelse er ved hans Hus, begynder jeg nu næsten at mærke."

Naar han saaledes var mismodig, gik han ofte ud, for ikke at bedrøve den fromme Johanne med sin Forstemthed. Men hun mærkede vel, at han sørgede for Udkommet, og at han ofte lod Høvlen ligge af Mismodighed. Hun saae derfor gjerne, han gik ud og adspredte sig; thi hun frygtede for hans noget aftagende Sundhed. Selv søgte hun imidlertid ved Syning og det Lidet, hun derved kunde erhverve, at skjule de Mangler, som mest maatte falde i Øinene i det daglige Liv.

Gik Frants ene ud om Aftenen, var hans Gang som oftest over Langebro og forbi de Druknedes Dødningehus. Hvergang han kom dertil, gik han langsommere og huskede paa Johannes Ord, og han syntes nu ogsaa, at det var ligesom han maatte see ind gjennem de lave Vinduer, om ikke den gamle Mester laae der endnu og ventede paa sin Kiste. Men han gik dog altid forbi og gruede for at see derind. Naar han saa siden gik tilbage over Broen, og Maanen skinnede venligt paa Skibene i Bugten og paa de hvide Gavle og Pakhuse ved Bredderne, fik han gjerne frisk Mod igjen, og det var ligesom han kom hjem fra en lang Reise og skulde nu gjenfinde Kone og Barn, Hus og Hjem og Alt, hvad hans Hjerte hang ved, paa den anden Side af Broen. Men naar han saa kom til sit Hus og læste Skriften paa Muren: „et forbandet Hus!" — tog han ofte en Sten og gned derpaa til han ikke længer kunde læse hvad der stod. „Slet Forbandelsen ud, hvis den ikke skal ramme

dig!" — tænkte han; men næste Dag stod den afskyelige Indskrift der igjen og syntes ligesom opfrisket og rødere.

Nu blev ogsaa Barnet syg, og Johanne begyndte at græmme sig og frygte baade for Mandens og Barnets Liv; thi Frants blev hver Dag mismodigere og blegere, som Barnets Sygdom tiltog og Terminen tillige nærmede sig, da Huset skulde betales.

En Aften kom han hjem fra sin sædvanlige Vandring. Johanne sad grædende ved Barnets Vugge, og der var en Uro og Ængstelighed over hende, som hun forgjæves søgte at skjule.

Frants sad længe taus i den gamle Farbroders Stol og stirrede paa den bekymrede Moder.

„Ja, du havde Ret!" — sagde han endelig og foer op — „det var dog bedre paa vort Loftkammer, end i dette ulyksalige Hus. Sig mig kun hvad du tænker paa, Johanne! har Doctoren været her? hvad siger han om Barnet?"

„Bliver det værre til Natten" — sukkede Johanne og pegede paa Bordet — „saa ligger der det sidste Redningsmiddel."

Frants tog Recepten fra Bordet og stirrede paa de uforstaaelige latinske Ord, som skulde han deri læse sin Skjæbne. Men Bogstaverne svømmede forvildet for hans Øine i de bittre, frembrydende Taarer.

„Og imorgen" — vedblev Johanne — „imorgen er det en Ulykkesdag. Veed du endnu ingen Udvei til at betale Hr. Stork?"

„Nei, Kone! men det er kun en lille Sorg imod denne" — sagde Frants og pegede paa det hede, stønnende Barn. „Har du været i Værkstedet? — vedblev han efter et smerteligt Ophold — „jeg har været flittigere, end du troer; men maaskee er det for os selv, jeg har arbeidet. Vor sidste

Nødtørft har jeg maaske sørget for. Den store nye Kiste er vel istand til at rumme os Alle."

„O, var det saa vel!" — udbrød Johanne og omfavnede ham med hede Taarer — „kunde vi alle Tre følges ad til en bedre Verden, hvad havde vi da at sørge for mere? men adskille os vil man; imorgen bliver du kastet i Fængsel, hvis du ikke kan betale Hr. Stork, og jeg sidder ene her med det døende Barn."

„Hvad siger du? i Fængsel? hvor veed du det? har han været her og talt til dig derom? til mig har han jo ikke sagt et Ord — og dig vil han skræmme tildøde med slige Trudsler?"

Nu fortalte Johanne hvorledes Hr. Stork paa den senere Tid ofte var kommen, for at tale med Frants, som det hed, men altid naar han var fraværende. Han havde da nogle Gange slaaet sig til Ro og sagt den unge Kone plumpe Smigrerier, beklaget hendes Mands slette Omstændigheder og lovet at hjælpe ham ud af al Forlegenhed, naar han hos den smukke Kone kunde vente — Taknemlighed. Hun havde tiet dermed, for Frantses Roligheds Skyld, og vidste endnu heller ikke ret hvad hun skulde troe om disse Yttringer. Hun vovede heller ikke at fornærme den mægtige Mand, skjøndt hun hvergang stod som paa Gløder i hans Nærværelse og havde bestandig syslet med Barnet, for ikke at see paa det modbydelige Krampesmil i hans afskyelige Ansigt. Men hver Dag var han bleven dristigere og mere paatrængende, og da Johanne endelig med Afsky forstod hvad hendes rene Sjæl var for uskyldig til at see i dets hele Afskyelighed, havde hendes oprørte Følelse nu iaften givet hende Mod til at see ham rolig og kold i det smilende Skurkeansigt med al en fornærmet Hustrues Værdighed og Kraft. Hun havde behandlet ham med al den Foragt, han fortjente, og han var gaaet

bort med den Trudsel, at hvis hun talte et eneste Ord om denne Samtale til Frants og selv ikke imorgen var af andre Tanker, skulde Frants inden næste Sol gik ned være hans Gjeldsfange og kunde da glæde sig over sin smukke Kones Troskab i Slutteriet.

„Nu vel!“ — sagde Frants rolig — „han har mig i sit Garn: undgaae ham kan jeg ikke; men Nederdrægtigheden er for usſel til at nedbøie mig. Blind har jeg været, at jeg ikke saae hvad Helvede der laae bag dette Smil, og uforsigtig, at jeg indlod mig med den stemplede Nidding. Men vil Gud kun bevare dig og Barnet, skal jeg ikke tabe Modet. Vær kun rolig, min Johanne!“

Det var blevet silbigt ud paa Natten. Barnet vaagnede op i heftige Feberrystelser, og Frants gik med Recepten til Apotheket.

„Det sidste Redningsmiddel!“ — sukkede han — „og hvis det nu slog feil — hvo skal da trøste den arme Johanne, naar jeg imorgen Nat sidder i det mørke Fængsel, og hun maaskee staaer ene og klæder Barnet i Ligskjorten. — Og skal vi miste dig, lille venlige Engel! hvo skal da smile sorgløs til os i Sorgen? Det var da den Lyksalighed, jeg drømte om i det gamle, kjære Familiehus! — ja, man har Ret: det er — forbandet.“

Apotheket var lukket. Han havde givet Recepten ind gjennem den lille Laage paa Døren og sad nu paa Steentrappen udenfor og ventede paa de Lægemidler, man tilberedte. Det var en skjøn, stjerneklar Decembernat; men Kulden gjennemisnede den sørgende Fader; han saae hverken Maane eller Stjerner, men stirrede mørk og haabløs paa de frosne Brostene. Da gik Vægteren forbi, hilsede venlig og sagde: „god Morgen!“

„Gud hjælpe mig for Morgen det er!“ — mumlede

Frants — „i min Sjæl bliver det aldrig meer Morgen, og denne iskolde Vinternat knuger mig til Graven."

Fra Taarnet slog Klokken nu Et, og Vægteren sang med ren og klar Stemme i de simple, dybe Toner:

„Hjælp os, o Jesu kjære!
Vort Kors i Verden her
Taalmodelig at bære!
Der er ei Frelser fleer."

Frants hørte de fromme Ord, og hans Smerte opløste sig i Vemod. En brændende Taare nedrullede over hans Kind; han løftede sit Hoved mod Himlen, saae den evige Stjernepragt og uendelige Ro foroven, og han foldede sine Hænder og bad de sidste Ord med i Vægterens Sang:

„Ræk os din Haand, o Frelsermand!
Saa vorder Byrden let."

Nu gik Laagen op paa Apothekdøren. Frants modtog en lille Flaske med Draaber, gav sin sidste Skjærv derfor og ilede haabfuld og styrket til sit Hjem; det var ligesom en overmenneskelig Magt havde hævet hans Sjæl og lettet Byrden, som kuede ham til Jorden.

„Har du ogsaa hørt hvad Vægteren sang, Johanne!" — spurgte Frants, da han traadte ind i den lille, grønne Stue og saae Moderen sidde smilende ved Vuggen — „eller var det dig selv, som sang for mig i Natten om Haanden fraoven, som skulde lette vor Byrde?"

„Tys! han er falden i en mild og rolig Søvn" — hviskede Johanne og pegede paa Barnet — „du skal see, det bliver Altsammen godt endnu. Sæt kun den Flaske hen! Gud kan nok hjælpe foruden."

„Hvad er hændet dig, Johanne! dit Øie glindser jo saa

mildt og roligt, som en Engel fra Himlen havde været hos dig og forkyndet dig et saligt Evangelium."

„Ja, et saligt Evangelium er ligesom nedfaldet til mig fra Himlen" — svarede Johanne og pegede hen paa en gammel Bibel, som laae opslagen paa Bordet — „See! det er salig Farbroders gamle Familiebibel — den har jeg ikke seet siden han døde, og — Gud forlade mig det! jeg har i lang Tid ikke tænkt paa, at den kunde trøste mig. Den laae i Lønskabet i Alkoven og faldt just i min Haand, da jeg greb efter et Klæde, for at aftørre mine Taarer. Og see, den har trøstet og beroliget min Sjæl. I hvad der ogsaa skeer, Frants! om Døden og Menneskene ogsaa tage al vor Glæde fra os i Verden, saa er Herren dog med os alle Dage indtil Verdens Ende, og vi skal være hos ham engang, og Ingen skal meer tage vor Glæde fra os."

Frants foldede sine Hænder og læste det opslagne Sted af Johannes.

I den gamle, sølvbeslagne Spænde-Bibel laae nogle løse Papirer og skrevne Blade, som han lagde tilside uden at læse dem, da han saae, det var kun Regninger og Qvitteringer. Men med Begjerlighed gjennemsaae han nu de første skrevne Blade i den gamle Familiebog, som indeholdt den ærlige Mester Floks hele Slægtregister, med indstrøede fromme Tanker og Ønsker for Fremtiden, og endelig et Slags Dagbog over det sidste Aar af hans Liv. Jo længer han læste, jo opmærksommere blev han, og Johanne saae urolig paa de sælsomme Bevægelser i hans Ansigt. Tilsidst foer han op og raabte: „Det er skrækkeligt, Johanne! det er skrækkeligt! man har stræbt din Farbroder efter Livet — see! her staaer det. Det er skrevet med hans egen skjælvende Haand, men dunkelt og gaadefuldt — hør hvad her staaer!" — og nu satte han sig og læste:

„Gud gjøre mine Fjenders onde Anslag til Intet! — Hvorfor gav jeg mit Guld i den Uretfærdiges Haand og mit Liv i Rovdyrets Kløer? — Mit Gods har han ranet med List — min Tunge har han bundet med Ed — og mit Liv har han truet i Løndom. Men forbandet vorde mit Gods i den Uretfærdiges Haand! og forbandet det Hus, hvori han sætter sin Fod! — Vel er der en Tid, hvori et Menneske hersker over et andet, sig selv til Ulykke; — men et Menneske haver ikke Magt over Aanden, at forhindre Aanden, og ingen Magt paa Dødens Dag." —

„Hvad er Dette!" — sagde Frants og stod forfærdet op — „Hvo er den Dødsfjende, han taler om og ikke tør nævne? i hvis Haand kom hans Gods og hans Hus? — Den samme er det, som har bundet hans Tunge med Ed og truet hans Liv i Løndom. Hvo har vidnet for os og Verden, at han er druknet og funden i Dødningehuset? Hvo har derfra begravet ham i Stilhed — som en Selvmorder? — Hvormange Ulykkelige bares ikke did, som ingen Ven kjendte meer paa det forknuste, opsvulmede Ansigt? — og hvis Vidnesbyrd have vi for, at det var ham? — Hans Been ligge os maaske nærmere, end vi troe. Søg! og du skal finde — var det ikke saa du sagde? gamle Mester! — hvorfor kom jeg ikke i min Kiste? — hvorfor kom jeg ikke i christen Jord? — Ti stille, Gamle! du kan komme der endnu. — Hvad siger du om Pulterkamret? Johanne! der er det ikke altid saa rigtigt ved Midnat — der vaskes Gulv, naar vi Andre sove. — Før Sol staaer op, skal jeg have gjennemrodet den lukte Morderhule som en Muldvarp!"

„Ak, bedste, kjæreste Mand! hvilken forskrækkelig Mistanke! Jeg forstaaer ikke det Halve af hvad du siger; men hvad jeg aner og tænker er grueligt."

„See vort Barn, Johanne! det sover roligt og smiler

nu til os i Drømme. Jeg er paa Veien til at udslette Forbandelsen, og Velsignelsen kommer os allerede imøde."

„Jeg vil vaage ved Barnets Vugge. Gjør du i Guds Navn hvad du kan og maa!" — sagde Johanne; og Frants tændte Lygten taus og gik til Værkstedet. Der tog han Øxe og Brækkejern og gik til Pulterkammerdøren. „Kamret er mit eget" — sagde han ved sig selv — „Hvo vil forbyde mig at opbryde det?" — Han satte Brækkejernet til — og det var skeet. Halv ængstelig aabnede han dog Døren; men da han traadte ind, blev han rolig og begyndte trøstig sin natlige Gjerning. Han belyste med Lygten hver Plet paa Muur og paa Gulv; men der var Intet, som nærede hans Mistanke. Nogle Sække med Brænde stode i en Krog; dem udrystede han, og hver Pind syntes ham mistænkelig som et Døbningeben; men han fandt intet Spor af hvad han søgte. Kamret var forresten ryddet og, som det lod til, nylig vasket og rengjort. Nu begyndte han paa at opbrække Gulvet. Da syntes det ham, en Haand greb i Døren til Naboens Hus. Han tog forsigtig Lygten i den venstre Haand og holdt fast om Øxeskaftet med den høire. „Har Nogen Lyst til at hjælpe mig?" — sagde han halv høit — men der kom Ingen. Frants satte Lygten fra sig igjen og begyndte paany at hamre og haandtere med Bræderne; uden selv ret at vide hvorfor, begyndte han nu tillige at fløite paa en Sang, som hans gamle Mester altid pleiede at nynne, naar noget Arbeide ret skulde gaae ham fra Haanden. Men Frants havde ikke hamret og fløitet ret længe, førend det greb i Døren igjen. Nu tog han Lygten og Øxen og reiste sig — idetsamme gik Døren op og en høi, hvid Skikkelse traadte ham langsomt imøde, med et Aasyn som fra Fordømmelsens Bolig.

„Har du ikke afhamret endnu? gamle Mester! vil du

da høvle og hamre her til Dommedag? — faaer den Vise ei i Evighed Ende?" — sagde en huul, velbekjendt Stemme, og Frants gjenkjendte med Forfærdelse den blege, forvildede Søvngænger, som med stift opspilede Øine og forvildede Haar kom, afklædt og nøgen, fra sit Sovekammer.

„Hvor lagde du mine Ben?" — sagde Frants, som greben af Vanvid — „hvorfor kom jeg ikke i min Kiste? hvorfor kom jeg ikke i christen Jord?"

„Dine Ben ere vel forvarede" — svarede den blege, frygtelige Drømmer — „under mit Væretræ skal Ingen forstyrre dem."

„Men hvem begrov du med mit Navn, som Selvmorder, da du ranede mig min Ære i Døden?" — spurgte Frants videre og forfærdedes selv ved at høre sin Stemme; thi det var som hans gamle Mesters Røst talede ud af ham.

„Det var jo Betleren" — svarede den blege Synder og fordreiede Ansigtet krampagtigt — „det var jo den fremmede Betler, som du gav din gamle, graae Kappe — men jeg jog fra min Trappe Julenat."

„Hvor han laae, skal du raadne! — ved hans Side skal du møde mig paa Dommedag!" — sagde Frants og vidste ikke selv hvad han talte; thi han var ikke længer sig selv bevidst, men hørte ligesom den Dødes Stemme tale igjennem ham hvad han ikke forstod.

Da hørte han et Rædselsskrig — og stod ene med Lygten og den hævede Øxe i Haanden; men den hylende Skikkelse var forsvunden, hvor den kom fra.

„Var det en Drøm?" — sagde Frants — „eller var jeg afsindig? — er der Blod paa min Øxe? — nei, endnu er den ren; men bort, bort fra denne Morderhule! — nu veed jeg hvor jeg skal finde hvad jeg søger."

Han gik tilbage til Johanne, som sad stille hos det slumrende Barn og læste i den hellige Skrift.

Frants taug med hvad der var hændet, og hun gruede for at spørge ham derom. Han bad hende kun hvile sig til det blev Dag, medens han vaagede ved Barnets Vugge. „Endnu har jeg kun dunkle Formodninger“ — sagde han — „men imorgen vil maaske Meget blive klart.“

Han gjennemlæste nu nøiere de strevne Bibelblade og den gamle Mesters efterladte Papirer, som han næste Dag bragte i Retten, hvor han fordrede Alting lovlig undersøgt.

„Sagde jeg det ikke nok, der vilde komme Lig ud af Huset inden Aaret var omme?“ — sagde den gamle Brødkone paa Hjørnet til sin Datter, da, tre Dage efter, en smuk, sort Kiste, med Passer og Vinkelmaal over Kors paa Laaget, bares ud af Snedker Frantses Hus. Den var ledsaget af Frants og det hele hæderlige Snedkerlaug, alle i sorte Klæder og med deres Kaarder ved Siden.

„Det skal jo være den gamle Snedkermester Flok, som nu først bliver virkelig begravet“ — sagde Brødkonens Datter — „saa var det dog virkelig hans Ben, man fandt under Træet i Naboens Have?“

„Ja, det har jo den unge Mester Frants beviist for Retten“ — tog en Fiskerkone Ordet, idet hun satte sin Kurv ned paa Fortouget og satte sig paa Hanken, for i Magelighed at betragte Ligfølget. — „See, der gaaer han, den unge smukke Mester“ — vedblev hun — „nu kan man dog for Fremtiden tjene en Skillingspenge hos ham, siden Hus og Gods er hans, og den gamle, gjerrige Stork faaer en lang Næse.“

„Og maaske en lang Hals med“ — sagde Kjeldermanden — „hvis det ellers er sandt, hvad man siger, at han hemmelig har taget den ærlige Mester Flok af Dage.“

„Det har jeg længe tænkt, at den Karl blev hængt engang“ — sagde Brødkonen — „han kjøbte jo aldrig for to Skilling Brød hos mig uden han vilde have for den tredie i Tilgift.“

„Havde man kun fat paa ham!“ — sagde Kjeldermanden — „i tre Dage har Ingen seet ham i Byen.“

Juleaften sad en lille, lykkelig Familie i Snedkermester Floks forrige Hus ved Kanalen. Barnet sad sundt og friskt paa den skjønne Moders Skjød, og den unge Mester Frants fyldte glad og stille det gamle Familiebæger med Vin. „En lyksalig Jul! min Johanne!“ — sagde han rørt — „det saae det ikke ud til for fjorten Dage siden. Nu sidde vi, som velhavende unge Folk, her i vort eget lille Hus, ligesom din gode salig Farbroder havde tiltænkt os det. Nu behøver jeg ikke meer at hamre Ligkister sammen ved Midnat, men kan gjøre smukke Stole og Komoder til lykkelige, nygifte Folk, kan holde Svende og Drenge i Værkstedet og have en glad Aften ved hver Høitid. Og nu har du Fred, gamle Mester!“ — føiede han høitidelig til og saae hen til Stolen i Kakkelovnskrogen, ligesom han sad der endnu — „du har taget Forbandelsen fra Huset og givet os din Velsignelse; derfor skal din Ihukommelse være velsignet iblandt os. Gud give dig en salig Opstandelse!“

Pulterkammerdøren havde Frants ladet tilmure, og han lod Værkstedet blive som det var i den gamle Mesters Tid.

Den indridsede Skrift paa Muren havde han ladet overhvidte, og den var ikke kommen mere tilsyne.

Da han nu næste Gang gik over Langebro og kom forbi de Druknedes Dødningehus, gik han rolig hen til Vinduet og sagde ved sig selv: „nu kan du gjerne see derind; gamle Mester Klok ligger der dog ikke og venter paa sin Kiste." Men forfærdet foer han tilbage; thi et blaat opsvulmet Dødningeansigt stirrede ham med opspilede Øine imøde, og han kjendte i de afskyelige, fordreiede Træk den forsvundne Storks skrækkelige Morderansigt.

„Selv har du da givet dig det Endeligt, som du paaløi min mørdede, uskyldige Mester" — sagde Frants — „Intet Menneske savner dig i Verden uden Bøddelen, hvis Øre du sneg dig fra. Dog begravet skal du blive. Din Kiste har jeg høvlet paa, da du lagde Planen til at lægge mig i Graven. Gud være din syndige Sjæl naadig!"

Frants lod ham i Stilhed begrave og gav ham den Kiste, han havde troet var til ham selv, da han for faa Uger siden stod modløs i sit Værksted og saae ingen Redning i sin store Nød og Jammer.

Lykke og Velsignelse syntes nu ret at have hjemme i hans Hus og være med ham i al hans Gjerning. Den gamle Mesters Bibel kom ofte ned fra Hylden og husvalede det stille, fromme Ægtepar med de evige Forjættelser, medens den tillige mindede dem om, at al denne Verdens Lykke og Glæde dog var forgængelig. Kom en Prøvestund da imellem blandt de gode Dage, og blev det stundom ogsaa de Lykkeliges Lod at sørge ved en kjær Vens Bortgang eller vaage en kummerfuld Nat ved et elsket Barns Sygeleie, saa forsagede de dog ikke, men rakte hinanden kjærlig Haanden over Bibelen og haabede. Naar da Vægteren sang:

„Hjælp os, o Jesu kjære!
Vort Kors i Verden her
Taalmodelig at bære!
Der er ei Frelser fleer" —

da kom Frants hin Nat ihu, da han sad haabløs og fortvivlet paa Apothektrappen og ventede paa det sidste Redningsmiddel, som dog Gud gjorde overflødigt. Han maatte da altid istemme de sidste Ord af Sangen:

„Ræk os din Haand, o Frelsermand!
Saa vorden Byrden let."

Gravmælet.

„Der er Stenhuggeren kommen med det nye Gravmæle. — Min arme Søster vil nu atter faae Næring for sin Tungsindighed. Skal det opstilles i Kirken ligeoverfor hendes Stol, som hun jo endelig vil have det, saa vil selv Guds Ord neppe mere kunne trøste hende, naar hun bestandig har Mindet om sit Tab for Øie. Kan De ikke overtale hende til at lade den Grille fare, kjære Hr. Pastor!"

Saa sagde Amalie bekymret til den unge Præst i Vedby, som nylig havde tiltraadt sit Embede og med megen Deeltagelse seet den Sorg, der var i Præstegaarden over hans fortræffelige Formands tidlige Død. Hele Menigheden deelte Familiens Sorg; thi den afdøde Præst havde i sin korte Embedstid vundet Alles Hjerter. Man beklagede med Rette hans unge, skjønne Enke, som var utrøstelig og syntes kun at finde Lindring i sin Smerte ved den fixe Idee, hun i sin Sorg havde sat sig i Hovedet, at hun umulig vilde kunne overleve sin forklarede Ægtefælle til Naadsensaarets Udgang. I denne faste Overbeviisning havde hun ogsaa ladet en Plads i den aabne Begravelse under Kirkegulvet tilberede til at modtage hendes Lig ved Siden af hendes Ægtefælles Kiste. Endog paa Marmorstenen, som hun vilde lade indsætte i Kirkemuren over Gravstedet, med sin Mands Navn, Fødselsdag og Dødsdag, havde hun tillige ladet sit eget Navn hensætte, samt hvad Dag og Aar hun

var føb, og nedenunder havde hun ladet tilføie „død“ og med det begyndte nye Aarstal, kun var Datumet naturligviis ikke udfyldt. Forgjæves havde Søsteren villet overtale hende til at lade denne besynderlige Grille fare; hun havde endogsaa forestillet hende det, som formasteligt og som et Indgreb i Forsynets evige Raad, som ingen Dødelig kunde forudsee. Men Luise havde ikke været til at bringe derfra.

Da Eftermanden var kommen, var den unge Enke i nogle Dage slet ikke kommen tilsyne. Det var hende uudholdeligt at see den Mand, som nu skulde indtage hendes elskede Frederiks Plads for Alteret og paa den hellige Talerstol og beboe det Huus, som havde været Vidne til hendes hurtig forsvundne Lyksalighed. „Hvad der har forstyrret mit Livs hele Glæde og gjort Graven til min eneste Trøst“ — sagde hun i de Dage til Søsteren — „det er jo dette Menneskes Lykke, og hvor meget man end roser og ophøier ham, hvor skaansomt og deeltagende han endog vil behandle mig, som en Ulykkelig, der har Krav paa hans Medynk — jeg vil dog aldrig kunne see ham, uden at tænke paa, at han dog vist hemmelig maa lykønske sig til min Ulykke.“

Det kostede Søsteren Møie at overtale hende til, blot for Høflighedsᵉ Skyld, at være tilstede ved Bordet. Selv fra Kirken holdt hun sig i Førstningen og søgte ved huslig Andagt den Trøst, som den fremmede Stemme syntes at forbittre hende selv i Herrens Tempel.

Men den Ærbødighed for hendes Sorg, som Hr. Korns stille, deeltagende Adfærd og ethvert af hans Ord bar Præg af, det lyse Blik over Liv og Død og Aandernes evige Samfund i Gud, som han ofte med Varsomhed søgte at meddele hendes nedtrykte Sjæl, forsonede hende dog snarlig med hans Nærværelse, og det lykkedes ham mangengang saavel fra Prædikestolen som i daglige Samtaler at bringe en vis Ro

og Gudhengivenhed i hendes Sorg, uden hvilken den maatte fortære hende i haabløs Henstirren paa Graven og en utaalmodig Higen efter Gjenforening med den Salige. Hendes sunde Natur og blomstrende Ungdomsskjønhed syntes ogsaa, til Trods for hendes Sorg og hendes Tro paa en nær forestaaende Død, at ville paatvinge hende et længere Liv, end hun ønskede. Derfor vilde Søsteren nu saa nødig, at hint Gravmæle skulde opstilles, som kun vilde give Luises sværmeriske Dødstanker Næring og maaske virkelig kunde fremskynde en ny Ulykke i den allerede dybt saarede Familie.

Hr. Korn forsøgte ogsaa, ved sagtmodige Forestillinger om det Usømmelige og hartad Ugudelige i saaledes at ville forudsige sin Død, at bevæge Luise til idetmindste at lade Indskriften forandre, da den saaledes endogsaa var istand til at virke dræbende paa den Sørgendes heftige Indbildningskraft; men alle Forestillinger vare spildte, og næste Søndag var det besynderlige Gravmæle opstillet i Kirken. Luise sad hver Helligdag ligeoverfor det i sine Sørgeklæder og saae, med stille Længselstaarer, gjennem det sorte Slør paa Træmlemmen i Kirkegulvet, som hun syntes hvert Øieblik maatte aabne sig for at modtage hende, og naar hun saae sit eget Navn paa Gravmælet ved Siden af den Bortgangnes, ønskede hun tidt, at det manglende Dødsdatum kun ogsaa var udfyldt og at der stod idag eller imorgen; thi Aaret syntes hende langt som en Evighed. Sagnene om Sorgens Magt over Livet, især hos troe nordiske Elskende, som Hr. Aages Fæstemø, om hvem Kæmpevisen sagde, at „Maanedsdag derefter laae hun i sorten Muld", vare hende ogsaa trøstende Beviser for, at hendes Sørgedage ikke heller vilde vorde mange flere.

Imidlertid vare syv Maaneder forløbne siden hun havde tillukket sin Ægtemands brustne Øine. Deres sidste, kjærlige

Samtale gjentog hun ofte for Søsteren og meddelte hende saamange store og herlige Træk af den Forklaredes aandelige Billede, at hun henrev Søsteren med sig i sine længselsfulde Drømme om den nær forestaaende Salighed i evigt Samfund med den Aand, som var forud dragen, for at aabne hende det uomstiftelige Paradises Porte. Youngs „Nattetanker" og Stillings „Theorie der Geisterkunde" vare paa den senere Tid næsten hendes eneste Læsning; dog havde hun paa Søsterens og Hr. Korns Anmodning nu ogsaa taget Bibelen i Haand, for der at finde et sandere og tilforladeligere Vidnesbyrd om det evige Livs Herlighed og hvorledes det skulde forventes. Imod adskillige af Hr. Korns Prædikener og Betragtninger over Liv og Død og det Guddommeliges evige Gjenfødelse i Menneskelivet havde hun vel Meget at indvende, dog var det hende en Husvalelse i hendes Sorg at tale med ham om disse Gjenstande, for end tydeligere ved hans Modsigelser og forskjellige Synsmaade at bestyrke sig i sine egne Forestillinger.

Men han vidste langt klarere og mere overbevisende at fremsætte sine Meninger, end hun, og Luise tog da ofte sin Tilflugt til en dunkel Følelse, hvis anelsesfulde Udsagn var hende langt kjærere og tilforladeligere, end alle Fornuftslutninger.

Saaledes endte fordetmeste alle slige Samtaler, og uagtet Hr. Korn var langt fra at billige hvad han ansaae for blotte sværmeriske Yttringer af et dybt og elskeligt Gemyt, som havde sat sit Høieste i Kjærligheden til et enkelt Væsen, kunde han dog ikke Andet, end føle den inderligste Deeltagelse for en Aand, der var ham saa psychologisk mærkværdig.

Han talte ofte med hende om den kjære Afdøde, som var Middelpunktet for alle hendes Tanker og Følelser, og hvorom hele hendes Liv og Alt, hvad der var hende vigtigst i denne og den tilkommende Verden, syntes at bevæge sig. Han

forfærdedes da næsten over den Forgudelse af et enkelt Væsen, som han sagde — af en Funke fra Guddommen, i dens Affondring og endelige Skikkelse, hvorover hun syntes at forglemme det uendelige Straalehav selv, hvoraf den var udsprungen, eller idetmindste at gjøre Foreningen med hint Glimt af det evige Lys til Betingelsen for sin Salighed og sit Liv i Guddommen.

Dette Kjærligheds-Afguderi, som han kaldte det, ansaae han det for en Samvittighedspligt at bekæmpe, og Overspændtheden i den sørgende Luises Forestillinger, saavelsom det Farlige og Skjeve i mange af hendes sværmeriske Drømme var det heller ikke vanskeligt for hans klare Fremstillingsevne at gjøre hende indlysende.

Men derved lod han det ikke blive; han haabede ganske at forsone hende med Livet og Verden, og naar dette syntes ham umuligt, blev han selv tungsindig og sørgede med hende. Hun var den første kvindelige Sjæl, som saaledes havde afsløret sig for ham i hele sin Elskelighed og uendelige Fylde af Kjærlighed, og idet han søgte at betage denne den eensidige og farlige Retning, kunde han dog ikke Andet, end prise den Mand lykfalig, som selv efter Døden eiede et saadant Hjerte paa Jorden. Luise var ung og skjøn; i hendes Tale og Blik lyste en Aand, saa dyb og saa herlig, og et Liv, saa klart og saa straalende, selv naar Vemodigheden kvalte den sølvklare Stemme og Taarer fordunklede de himmelblaae Øine, at den unge Mand ofte glemte sin hele Tankebygning, naar der kun behøvedes et Ord for at bevise, han havde Ret. Han blev da selv saa greben af det Skjønne og Rørende i den Følelse, han vilde bestride, at der mod hans Villie trængte sig Taarer i hans Øine, og han gav den skjønne Sørgende Ret i Meget, som han i en roligere Tilstand vilde have modsagt.

Hr. Korn var en smuk, ung Mand og havde med den klareste Forstand et varmt og dybtfølende Hjerte. Theologien havde været hans Hovedstudium; dog var Psychologien hans Yndlingsfag, og over de menneskelige Lidenskaber havde han tænkt saa meget, at han ikke behøvede lang Tid til at bemærke, hvorledes den Deeltagelse, han følte for den skjønne Luise, bar alle Præg af hin forunderlige Lidenskab, som han vel saa ofte før havde tænkt og talt over, men aldrig endnu virkelig følt i dens fulde Styrke. Han bildte sig vel ind at have elsket engang, men hvor han ikke blev elsket igjen, og den Lethed, hvormed han havde overvundet hin korte, opbrusende Attraa efter en Forbindelse, som Hændelsen syntes ligesaa let at kunne knytte som opløse, hin Selvovervindelse, hvorfor han priste sin Sjælsstyrke, havde gjort ham tryg, og han frygtede aldrig for nogen ulykkelig Kjærlighed. Hine bidende Ord: „hvad kan Mennesket ikke bortsukke!" holdt han vel ikke for anvendelige paa alle Sjæle; men da han førstegang hørte Søsteren tale om Luises Utrøstelighed, havde han dog hemmelig smilet og ment, at den Sorg dog vel ikke var evig.

Nu forbausedes han ved at see ind i et kvindeligt Hjerte, som rummede saa stor og trofast en Kjærlighed, og naar han tænkte paa, at en død Ægtefælle, en henfaren Aand var Gjenstand derfor, beklagede han, at ingen Levende kunde arve, hvad han dog troede, den Døde nu ikke savnede og den Salige ikke heller behøvede, hvis han var salig i sin Gud og den store altomfattende Kjærlighed. „Hvorledes har vel denne Mand seet ud?" — spurgte han sig selv — „hvorledes har han talet, tænkt og følt? hvad eiendommeligt Elskværdigt har han besiddet, som har givet ham Ret til at eie denne Skat evindelig? Kunde jeg være ganske som han — kunde hans Aand og Natur gjenfødes i mit Væsen — maatte hun da

ikke skjenke mig denne grændseløse Kjærlighed, som uden en synlig og nærværende Gjenstand maa fortære sig selv med hendes Liv — og allerede her forvilde hendes herlige Aand blandt gestaltløse Drømmefantomer fra en anden Verden."

Som Hr. Korn en Dag stod i disse Tanker, gik Amalie gjennem Stuen, og da hun saae den unge Præst saa dybsindig og, som det syntes, noget forlegen ved at see hende, blev hun staaende og spurgte: „savner De Intet? Hr. Pastor!"

„Skulde jeg maaske have glemt" — sagde han hurtig og greb til sin Lommebog — „nei, den lægger jeg aldrig fra mig — Hvad mener De?"

„De var særdeles adspredt igaar" — svarede hun — „og har rakt mig et smukt Digt, da jeg bad Dem om Papir til et Traadvindsel. Jeg maa tilstaae Dem, at jeg ikke har kunnet lade være at læse det; men det maa vist have en bedre Bestemmelse, end at indvikles i mit Bomuldsgarn."

Hr. Korns Forvirrelse tiltog, da han saae Papiret, men han besindede sig strax og kaldte det en troløs Fantasi, som maaske gjerne havde forvildet sig i Jomfru Amalies skjønne Haand.

Amalie rødmede og forstod Hr. Korns Forvirrelse og høflige Udflugt ganske anderledes. Hun havde paa nogen Tid bemærket en Forandring i hans Væsen, som var hende paafaldende. Han var nemlig ofte adspredt og tankefuld; den Klarhed og Rolighed, hvormed han tilforn altid fuldendte enhver Samtale, blev nu ofte afbrudt og forstyrret af den alt for store Deeltagelse, hans Hjerte tog i at forsone den skjønne, sørgmodige Enke med Livet og Verden. For at skjule dette for sig selv og de Andre, syntes han nu næsten mere opmærksom for Søsteren, og han sagde hende undertiden en og anden Høflighed, som hun ikke lod ubemærket, men hemmelig tilskrev et muligt Indtryk paa den unge Mands Hjerte,

som hendes ikke almindelige Skjønhed og opvakte Aand gjerne kunde have frembragt, hvis ikke Søsterens dybere Følelse og det Blik, han havde kastet i hendes høie, sværmeriske Sjæl, saa udelukkende havde beskæftiget ham. Det Digt, han i sin Adspredthed havde givet Amalie i Haanden, var et Udbrud af en Kjærlighed, som neppe endnu syntes sig sin Gjenstand bevidst, og Amalie var uvis om hun skulde antage det for Hensigt eller Tilfælde. Nu gav hun daglig mere Agt paa Hr. Korns hele Adfærd og troede sig snart overtydet om, at hun uden sit Vidende havde opvakt en Følelse hos den unge Hr. Pastor, som det ikke var hende ubehageligt at kunne tilregne sig; thi at Søsteren, med sin fortærende Kjærlighed til den Døde, kunde bevæge et levende Hjerte til anden Medfølelse, end Medynk, det var hende en Umulighed, som hun aldrig drømte om.

Hr. Korn havde hørt saa Meget om sin fortræffelige Formands hele Væsen og Tænkemaade og saa ofte betragtet det meget lignende Billede af ham, der hang i Luises Kammer, at han tilsidst troede at kunne forestille sig ham saa livagtig, som han gik og stod i Verden. Selv hans Gang, hans Klædedragt og visse Særheder og Vaner i det daglige Liv, som det, med al deres Ubetydelighed, synes vigtigt og kjært at erindre for et elskende Hjerte, alle slige Smaabemærkninger havde han opfattet med Deeltagelse, og, uden at vide eller ville det, optaget Meget i sit eget Væsen, som syntes eiendommeligt for hint Billede, hvortil Luises hele Sjæl havde fæstet sig, og som hun først forklaret haabede at gjensee i Aandernes Rige.

Hr. Korn var ved sin Deeltagelse i Familiens Sorg næsten bleven som en Broder for Søstrene; hans Fornavn var ogsaa Frederik, og det var dem nu mangen Gang, som om et Gjenskin fra de forrige Dage omstraalede dem, naar

de saae ham i de samme Sysler, som hans uforglemmelige Forgænger, naar de hørte ham læse høit for dem i de samme Bøger, saae ham sidde paa den samme Stol og ofte gjøre lignende Bemærkninger, som den Forklarede. Han havde ogsaa skjønne, brune Lokker, en klar, mandig Stamme, og i hans alvorlige Tankeblik luede nu ogsaa ligesom et Gjenskin af den Henfarnes Aand og Kjærlighed, især naar den skjønne Luise sad ligeoverfor ham og skjenkede ham en Opmærksomhed, som rørte og henrev ham.

„Der kommer Fredrik!“ — sagde Amalie et Par Gange i en øieblikkelig Forglemmelse af det Forgangne, naar hun hørte hans Gang og Maade at aabne Døren paa, som saa livagtig kaldte hende de forrige Tider tilbage. Men da brast Luise i Graad, og naar Hr. Korn hørte Aarsagen til den gjenopvakte Smerte, blev han høist alvorlig og høitidelig stemt. „Jeg har ofte tænkt paa“ — sagde han en Dag — „ved at eftertænke Historiens Gang, og den Aand, der gaaer derigjennem, hvor forunderlig de samme Begivenheder synes at gjentage sig i Tingenes evige Verlen, og hvorledes de samme Kræfter og Aander synes at virke og aabenbare sig i Verden til de forskjelligste Tider, kun i forandrede Skikkelser og under forskjellige Omgivelser og Former. Jeg synes da tidt at kunne gjenkjende mangen Oldtidens Helt eller Viismand i Middelalderens herlige Riddere og i Gjenoplysningens Martyrer fra de foregaaende Aarhundreder, og jeg er overbeviist om, at intet Godt og Herligt forsvinder, men at det aabenbarer sig stedse paany her i Verden, kun paa anden Viis og i forandret Skikkelse, til al Forandring og Omskiftelse ophører — og alt Guddommeligt samles i Gud.“

„De troer dog aldrig paa Sjælevandringen?“ — spurgte Luise forbauset.

„Idetmindste ikke saaledes, som man undertiden forstaaer

den" — svarede han — „saa at der kun blev et vist Antal Aander til i Verden, som i enhver Slægt vendte tilbage og gik i en bestandig Kredsgang uden Fortstræben og selvstændig Nærmelse til det Uendelige. Paa den Maade bleve vi selv kun tomme Larver for de evindelige Gjengangere i os. Jeg mener kun, at beslægtede Aander maae kunne virke paa hverandre og paa en Maade forene sig med hverandre i en fælles Aabenbaring af det Guddommelige i Menneskelivet. Selv de udvortes Former, hvori al Aand afpræger sig, maae da vel ofte antage ufrivillige Ligheder med de fremmede Eiendommeligheder, som slutte sig harmonisk til deres indre Bevæggrunde."

„Jeg forstaaer Dem ikke" — sagde Luise — „men noget Lignende har jeg ogsaa engang hørt af Frederik, og som De nu sidder der og taler derom, er det mig ligesom en længstoplevet Stund af mit Liv paany fremtræder for mig. Saaledes gaaer det mig ofte; men jeg troer, det er en forvirret Fantasi, der blander Billederne af det Forgangne og Nærværende, idet dunkle Erindringer af lignende Sindsstemninger kaldes tilbage af det Virkelige og det Nærværende."

„Det Samme er ogsaa ofte hændtes mig" — svarede Hr. Korn — „og jeg veed Flere, som kjende noget Lignende. Den sande Grund dertil er mig en Gaade; men det synes mig at antyde et saadant Forhold til det Faste og Evige i al Omskiftelse og til det Uforanderlige og evig Gjenkommende i Livets afvexlende Mangfoldighed, som er os Borgen for det Eviges Sandhed og uendelige Gjenfødelse i os."

„Man kan blive ganske forvirret ved at tænke derpaa" — sagde Luise; og Amalie begyndte paa en anden Samtale, for at adsprede den dybe Grublen paa det Ubegribelige, hvori de begge syntes hensjunkne.

„Men formaa nu dog min Søster til at lade Indskriften forandre paa det besynderlige Gravmæle!“ — sagde Amalie en Dag til Hr. Korn — „nu er det jo snart Foraar igjen og det Aar næsten udrundet, som hun i sin første heftige Sorg troede maatte være hendes Dødsaar. — Hvad man i Førstningen maaskee har tilgivet, som en sværmerisk Grille af den sørgende Efterladte, vil man nu snart med Rette udlee, som en forulykket Spaadom; og da vil man ikke længer skaane den Forladte, som kan sørge dybt og inderligt nok, fordi hun ikke bukker under for Sorgen. Hin Overspændthed og Haabløshed i Smerten, som i Graven søgte den eneste Trøst, har De nu dog lykkelig forvandlet til stille Vemod og taalig Hengivenhed i Guds Villie. Men hvad vil Menigheden sige, naar den til Sommer seer hende sidde sund og blomstrende ligeoverfor det Gravmæle, der forkyndte hendes Død i Vinter!“

„De har Ret, kjære Amalie!“ — svarede Hr. Korn — „det bør og maa forandres: det kunde endog give Forargelse; jeg har ikke længe tænkt derpaa; men jeg skal endnu idag tale med deres Søster derom. En saadan Grille kunde De neppe været falden paa“ — vedblev han — „De har et langt roligere Sind og sundere Blik over Livet, end Deres Søster; Udtrykket deraf udgjør ogsaa næsten den eneste Forskjel i deres Udvortes, og naar man ikke havde seet dem sammen, kunde man undertiden fristes til at forvexle dem.“

„Der siger De mig en Artighed paa min Søsters Bekostning, Hr. Korn! Om jeg udvortes ligner Luise, veed jeg ikke; men vi har Mere tilfælles i Tænkemaaden og Hjertet end De maaskee troer. Jeg har næsten ligesaalidt som hun troet, at vi skulde paany seet et Foraar tilsammen opblomstre; og vilde Nogen sagt mig for et halvt Aar siden, at vi

nu kunde faae Blomsterfrø i Haven og glæde os til at see det opvoxe og blomstre, vilde jeg have kaldt det en Umulighed. En menneskelig Sjæl kan overvinde hvad det skal være, troer jeg nu. Men uden Dem, kjære Hr. Korn! havde det neppe seet saa lyst ud omkring os."

„Inden Naadsens-Aarets Udgang tænker jeg, det skal see lysere ud!" — sagde Hr. Korn, og hans Øine tindrede af et Haab, som han ikke kunde udsige.

Amalie rødmede og afbrød hurtig en Samtale, som hun troede angik hende meer, end hun endnu selv ønskede; thi hun var ikke enig med sig selv, om det, hun følte for den unge, elskværdige Mand, var Andet, end Taknemlighed over den Deeltagelse, han viste hende og Søsteren, og et vist Velbehag ved hans Selskab, som hun deelte med Enhver, der kjendte ham.

Den unge Præst forestillede nu Luise Nødvendigheden af at lade Gravmælets Indskrift forandre, da det sandsynligviis var Guds Villie, at hun ikke alene skulde overleve Sørgeaaret, men, som han haabede, endnu opleve megen Glæde og Velsignelse i Verden. Hun hensank dog atter i en dyb Sørgmodighed og mente, at med Glæden var det her vel forbi, men at Gud maaskee nu, til Straf for hendes Utaalmodighed, vilde lade hende ældes i Sorgen. Hun vilde derfor ikke længer lade hint Vidnesbyrd om hendes formastelige Dødsviished forarge Verden og staae bebreidende for hendes Øine. Der blev ogsaa strax sendt Bud til Stenhuggeren i Staden, at han saasnart muligt skulde komme og udslette det ulykkelige Aarstal af Stenen. Navnet, mente hun, kunde man dog gjerne lade staae, uden at det kunde forarge Nogen, da det dog skulde staae der engang, og hun intet andet Sted vilde udhvile efter Sorgen, end ved sin Frederiks Side, i hin aabne Begravelse, som tilhørte Familien.

Til ogsaa at lade hendes Navn udslette af den alvorlige Dødstavle kunde Hr. Korn vel ikke bevæge hende endnu; men han haabede, med Tiden ogsaa at overtale hende dertil, naar det først lykkedes ham at bringe Livslysten fuldkommen tilbage i hendes Hjerte og maaske lede hendes Kjærlighed tilbage fra Graven og den Døde til det levende Billede af den Forklaredes Aand, som han, efter Alt hvad han havde hørt, nu troede, at hun vist engang maatte gjenfinde i ham, ligesom han i hende troede at have fundet det kvindelige Hjerte, der rummede den dybeste Kjærlighed, han nogensinde havde kjendt. Denne Kjærlighed syntes ham en Skat, der maatte tilhøre Den, der opdagede den, om endogsaa en forbivandret Aand nu syntes at have draget den med sig i Evigheden.

Næste Søndag var Stenhuggeren endnu ikke kommen. Luise sad i sin Sørgedragt ligeoverfor det uforandrede Gravmæle og hørte opmærksom paa Hr. Korns skjønne Prædiken. Han talede begeistret om det nye, herlige Liv, det gjenkommende Foraar alt udbredte over Naturen, som med tusinde Stemmer syntes at kalde Mennesket til Kjærlighed og Glæde. „Begrav ikke Kjærligheden! begrav ikke Glæden! du sørgende Menneskehjerte!" — sagde han — „om endogsaa det synes at forsvinde, som var dig kjærest i Verden, og ingen Glæde mere at ville opblomstre for dig paa Jorden. Det Skjønne og Herlige er ikke forsvundet: det kommer vísselig tilbage, naar Øiet kun vil see det og kjende det, naar Hjertet kun ikke vil forsage og tilslutte sig for det i sin Haabløshed. Seer til Blomsterne paa Marken!" — vedblev han — „de synke hen og synes forsvundne af Jorden, naar Vinteren udbreder sit Liglagen over dem. Men for Vaarens oplivende Aande hæve de paany deres Hoveder af Muldet, og de samme venlige Billeder af den evige Kjærlighed og Glæde

staae gjenfødte og smilende omkring os." — Han vedblev stedse varmere at tale om Livets evige Opstandelse i Naturen — den evige Kjærligheds Gjenaabenbaring i Sønnen og Sønnens evindelig fornyede Samfund med os i Aanden — og som hans Begeistring blev høiere, funklede hans Øine, som forklarede, og hans Aasyn lyste i de nye oplivende Straaler, som Foraarssolen udbredte over ham fra de smaa Kirkeruder.

Luise sad, henreven af de glødende Ord, og betragtede hans Aasyn — det var som Livet og Kjærligheden lyste derfra i himmelske Straaler og kaldte hendes Sjæl fra Sorgens og Gravens Skygger. Livet syntes hende at opblomstre paany med dobbelt Glands og Herlighed, og nu opstod førstegang den Tanke i hendes Sjæl, at hendes Frederiks forklarede Aand hvilede over den begeistrede Taler, og at han kunde vorde hende, hvad den Bortgangne havde været — deres Billeder blandede sig sælsomt for hende i den Levendes herlige Aasyn. Men da hun greb sig selv i denne Tanke og ønskede Død og Grav langt bortfjernet, faldt hendes Øie pludselig paa — Gravmælet. I Forfærdelsen over at see sit Navn og sit Dødsaar i dette Øieblik, foer et Angestsuk fra hendes Bryst; hun syntes i sin Rædsel at see Kirkelemmen aabne sig og den Døde udstige af Graven. Hun syntes, han stod der med en dyb Smerte i det blege Dødningeaasyn og stirrede paa hende med Bebreidelsens knusende Blik, medens han udstrakte sin Haand, pegede paa Gravmælet og forsvandt. Kirken løb rundt for hendes Øine, og det var hende som Gravmælets Indskrift blev glødende og viste hende Dødsdagen udfyldt med flammende Skrift. Afmægtig, blev hun udbaaren af Kirken, og da hun opslog sine Øine, brændte en fortærende Feberglød i hendes Blik. Forgjæves søgte den bekymrede Søster at berolige hende og bortforklare hende hint skrækkelige Syn, som et høist naturligt

Spil af den ophidsede Indbildningskraft; hun paastod at have vakt den Døde af Graven ved sin hemmelige Trolø-ed, at han var kommen for at frelse hendes Sjæl fra endnu større Brøde, og at denne Dag var hendes Dødsdag, som hun alt paa Gravmælet havde seet den med luende Skrift. Den høist bekymrede Hr. Korn vilde hun ikke tillade maatte komme for hendes Øine. Hun lod den Afdødes Billede opstille ved sin Seng, bad det tusinde Gange om Tilgivelse — og før Midnatstimen slog, var hendes Aand virkelig henfaren i Anger og Bøn. — Hun laae nu rolig med det skjønne, blege Aasyn, som forsonet med sin Gud og sin Elskedes Aand, og smilede stille hengiven i Døden.

Hun blev begraven under Kirkegulvet ved sin Ægtefælles Side, og Dødsdagen paa Gravmælet blev nu virkelig udfyldt, som hun paastod at have seet den i hint Angerens og Forfærdelsens Øieblik.

Søsterens og Hr. Korns Sorg var stor. De beklagede det ulykkelige Sværmeri, som med uimodstaaelig Magt havde fortrevet deres fælles tabte Veninde. Men Sorgen over den Døde forenede dem umærkelig, og inden Aarets Udgang var Amalie Hr. Korns lykkelige Hustru. Han havde aabenhjertig betroet hende sin Kjærlighed til Søsteren, men ansaae dog nu selv hin Følelse for en Hjerteforvildelse. Amalie fandt deri en ny Bestyrkelse i sin Tro, at ingen Sorg var saa stor, at den jo kunde overvindes, ligesom Hr. Korn nu i Amalie syntes at gjenfinde Luises forklarede Aand og fandt deri en nye Bestyrkelse i sin Theori om det Guddommeliges evige Gjenfødelse i Menneskelivet.

Den gamle Rabbin.

„Er din Forfølgelsesdag nu kommen igjen? fortabte, ulykkelige Israel!“ — sagde den gamle Rabbin Philip Moses og rystede sit hvide, graaskæggede Hoved, da en Efteraarsaften 1819 Stenene fløi ind ad Vinduerne til ham, medens den hamborgske Pøbel raabte: „Hep! Hep!“*)

„Ja, I har Ret!“ — vedblev han — „Jerusalem er lagt i Grus og forstyrret. Stener os kun, I Jehovas Morderengle! I hans Vredes hylende Udsendinge! Hans Langmodighed var stor; men hans Folk forglemte ham i sin Udlændigheds Smitte: de foragtede Loven og Profeterne i de Fremmedes Porte; de have blandet deres Blod med de Vantroes — see! derfor skal Guds Folk udslettes af Jorden og bortstenes af de Levendes Land“ — —

„Ak, Bedstefader, Bedstefader!“ — jamrede hans Børnebørn og klyngede sig til ham i deres Angest — „beskjærm os mod de grusomme Christne!“

„Ere I Israels Børn endnu“ — svarede den Gamle rolig — „saa folder eders Hænder og bøier eders Knæ! vender eders Aasyn mod Østen, mod Gruset af Guds hellige Stad og beder til Jehova, eders Fædres Gud! — rammer

*) Dette Forfølgelses-Raab har man udlagt ved Begyndelsesbogstaverne af de Ord: **Hierosolyma est perdita** ɔ: Jerusalem er ødelagt.

da Stenen eders Hoveder og knuser eders Hjerner i Bønnen, da priser Jacobs Gud med mig og døer i den Herre Zebaoths Navn! da skal hans Cheruber bære Eder til Fader Abrahams Skjød."

„Er det al den Trøst, du veed, enfoldige Gamle!" — sagde hans Søn Samuel, Børnenes Fader. Han var den rigeste Juveleer i Hamborg og saae nu sin prægtige Bod udsat for at ødelægges eller plyndres af den rasende Pøbel. — „Veed du intet andet Raad, end at bede? — Jeg veed et bedre: vi vil s'gu Alle lade os døbe imorgen!"

„Vil du svige dine Fædres Tro af Frygt for dine Juveler? min Søn!" — spurgte den Gamle og kastede et foragteligt Blik paa den rige, skjælvende Israelit, som angest løb fra Skab til Skab og pakkede sine Kostbarheder sammen.

„Mig er det s'gu ligegyldigt, enten man kalder mig Jøde eller Christen" — sagde Samuel — „naar jeg kun kan bjerge Gods og Liv. Men naar det gjælder om jeg skal være en rig Mand imorgen eller en Kjeltring — naar det gjælder om jeg skal gaae i Fred paa Gaden og paa Børsen, eller jeg skal drilles af Drengene paa Gaden og vove Lemmer og Helbred og det kostbare Liv — naar det gjælder mine Juveler, mine Speile, min Kone, mine Børn og mine Vinduer — saa maatte jeg s'gu være en stor Daare, om jeg tog i Betænkning at lade mig døbe med en Haandfuld Vand. Det er jo dog kun lumpne Ceremonier, som kan være ligesaa gode som alle vore Firfarerier. I vore Tider er den Tro s'gu den bedste, som giver Sikkerhed og Fred i Handel og Vandel."

„Elendige Søn!" — sagde gamle Philip Moses og reiste sig — „fordømt være den Aand, som taler gjennem din Mund! det er den, som har forpestet Guds Folk og gjort det til en Skjændsel paa Jorden og en Vederstyggelighed for

Herren i Himlen. — Fordømt være det Gods og det Liv, hvorfor du vil sælge dine Fædres Tro og bespotte selv det Udlændingens Alter, hvortil du vil flye i din nedrige Feighed! — Fordømt være den Sikkerhed og Fred, hvorfor du forraader Jehova! — fordømt den Handel og Vandel, som har gjort Guds Folk til Slaver af Mammon og til Guldkalvens afsindige Tilbedere!"

„Du taler over dig, Gamle!" — svarede Samuel — „og forstaaer dig ikke paa at føie dig i Tiden. Du er gammel og hænger ved det Gamle; men dine Profeters Tider ere s'gu forbi."

„Deres Ord skal staae til den yderste Dag!" — udbrød den Gamle og hævede sit Hoved — „og dem skal jeg forkynde iblandt Eder, om saa Jorden brænder og synker under min Fod! Er det ikke Forbandelse nok, at vi er en adspredt, lynslagen Hjord, henkastet i den vide Verden og fordømt til et foragtet Liv i den Fremmedes Land? — skal vi lægge Fordømmelse til Fordømmelse og nødes til at foragte os selv og kalde den Haand retfærdig, som forhaaner og nedknuger os i Dyndet?"

Juvelerens prægtige Sal var fuld af flygtende Israeliter, som søgte Tilflugt og Beskyttelse hos den rige Samuel, medens Politiet og Vagten paa Skrømt gav sig Mine af at ville bringe deres larmende Forfølgere til Rolighed.

Alle jamrede høit over deres Ulykke, og Nogle saae forundrede paa den gamle Philip Moses, der stod, høi og mægtig som en Profet, iblandt dem og nedtordnede kraftige Ord blandt sine skjælvende Troesforvandte.

Et Par gamle Rabbiner med langt Skæg og sorte Silketalarer hørte kun opmærksomme og rolige paa denne deres Menigheds Ældste. Men de unge, glathagede Israeliter raabte Vee og Jammer over Hamborgerne, over deres sønderslagne

Vinduer og over al den Skade, de lede i deres Handel og Næring ved denne nye, ulykfalige Forfølgelse.

„Ak, havde min Moder kun ikke været min Fader saa tro!" — sagde en ung, lapset Israelit — „saa kunde jeg dog maaskee gaae med Fred paa Comedien i Aften og see den smukke Mamsel Wrede, uden at kjendes og udskjeldes for en Jøde og maaskee faae Stene i Hovedet paa Veien" —

„Ak, vare vi aldrig omskaarne!" — raabte en Anden — „vi gaae jo med Livet i Hænderne paa Gaden" —

„Ak, vare vi Alle kun døbte!" — raabte en Tredie — „var det saa med ætsende Vand, som kunde gjøre vore sorte Haar lyse og udslette det Brændemærke, hvormed Jehova har udstødt os blandt vore Fjender!"

„O, Vee os! Vee os!" — raabte Kvinder og Børn — „hvorhen skal vi flye i vor store Nød og Trængsel? ak, var det Morgen og denne Ulykkesnat forbi!"

„Holder inde med eders Skrig, I Afsindige!" — udbrød nu Philip Moses — „Herren har slaaet Eder med Galenskab og med Blindhed og med Hjertens Forstyrring; han har adspredt Eder blandt alle Riger paa Jorden for eders Forvendtheds Skyld; han har givet dig et bævende Hjerte, Israel! saa din Fodsaale har ingen Hvile og du gaaer med dit Liv i din Haand og ræddes Nat og Dag og siger om Morgenen: gid det var Aften! og om Aftenen: gid det var Morgen! for dit Hjertes Rædsel og for dine Øines Syn, som du nu seer. Men hører hvad Herren taler til Eder ved sin Tjener fra Tabernaklet i eders Udlændigheds Synagoge! Er eders Trængsel for stor, og er Forsmædelsen større, end eders Overtrædelser, saa ryster Støvet af eders Fødder og udvandrer af den Stad, som mishandlede Eder! lader det uretfærdige Mammon tilbage i Ransmandens Haand! og tager kun med hvad I vide, der ingen Forbandelse klæber ved for Jehovas

Aasyn! — see! saa skal jeg føre Eder fra Stad til Stad og fra Land til Land, til vi finde en Plet paa Jorden, hvor Jehova vil tilhylle vor Skjændsel og give os et Fristed blandt Menneskenes Børn eller, som vore Fædre, blandt de vilde Dyr i Ørkenen!"

„Hvad drømmer du om, Gamle!" — raabte hans rige Frænder i Munden paa hverandre — „vort surt erhvervede Gods skulde vi forlade og gaae som Prakkere om i Verden med Posen paa Nakken? — hvor finde vi en bedre Handelsstad, end denne? og hvor i Verden ere vi ikke udsatte for Drillerier og Forfølgelser? — Til det forjættede Land gaaer der ingen Vei mere tilbage, og med dine Drømme kunne vi s'gu ikke føde Kone og Børn og fortjene Specier og blanke Dukater."

„Troede I paa Jehova" — svarede Philip Moses — „saa troede I ogsaa paa Veien til det forjættede Land; men den Tanke er for stor for eders forsagte Sjæle. De ægyptiske Kjødgryder ere Eder kjærere, end den himmelfaldne Manna i Ørkenen, og opvakte Herren en Moses blandt Eder igjen, I vilde stene ham, som eders Fædre have stenet Profeterne."

„Hvad nytter al den Snak til? enfoldige Gamle!" — sagde nu hans Søn, den rige Juveleer — „sæt dig hen i din Bedstefaderstol og leg med Børnene, Moses! medens vi Andre raadslaae om hvad her er at gjøre!" — „Han gaaer i Barndom" — sagde han til de Andre — „og er sommetider ikke rigtig i Hovedet. Han har lagt sig ud med hele sin Familie, og jeg giver ham Naadsensbrødet i mit Hus, som I vide — men desuagtet maa jeg taale mange haarde Ord og Urimeligheder af ham."

Nu begyndte der en Mumlen og Surren i Stuen, som i en Bikube, medens Enhver vilde give Raad til hvorledes man skulde forlige sig med Hamborgerne. Nogle mente,

man maatte sende en Deputation til Raadet og udbede sig militair Bevogtning ved Husene.

„Det nytter ikke!" — raabte Andre — „de lumpne Hanseater ere just vore værste Fjender; det er disse dumme, opløbne Kræmmerdrenge, som misunde os vor Snildhed og Gevinst, og det er just dem, som ophidse Pøbelen imod os."

„Saa lader os flytte til Altona!" — raabte Andre — „de danske Grødhoveder ere nok saa kloge, at de gjerne modtage os med vore Rigdomme, og de vil s'gu være glade ved at gjøre de stornæsede Hamborgere et Afbræk for deres „Schukelmeier Raab."*)

„Men naar den første Storm er forbi, vil vi fortryde det" — raabte Andre — „der er dog ikke den Handel og Vandel som her. Det er bedre at blive og taale en Smule Forhaanelse imellem, end at lide Skade i vor Handel og Velfærd."

„I alt Fald kan vi jo lade os døbe!" — sagde Samuel — „saa ere vi s'gu ikke mere Jøder, end alle Hamborgerne selv."

„Hvad kan det hjælpe?" — svarede en lurvet Jøde med Skæg — „det er ikke for vor Troes Skyld de forfølge os, det er kun vor Rigdom og Pragt, som gjør ondt i deres misundelige Øine. Vore smukke Huse ere vor Ulykke og vore prægtige Eqvipager, vore Lystfteder ved Elben og Alsteren og vore unge Lapsers Pralhalserier. Gaaer med Skæg, som jeg, og med lusslidte Klæder! — Lever godt inden Døre! men bærer ikke eders Velfærd til Skue! — saa er der Ingen, som misunder og forfølger Eder. Lad saa længenok Drenge

---

*) Schukelmeier, eller finere blot Hr. Meier, var et Spotord, der skal betyde: Smugler- og hvormed den hamborgske Pøbel beskyldte de Danske for at have indsmuglet de Franske i Hamborg.

pege Fingre ad os paa Gaden og skjelde os ud for hvad der skulde være vor Stolthed at være! thi om de ogsaa spytte ad os, som vi vare Spedalske, saa ere vi dog Guds udvalgte Folk. Vor Gjerning og vor Ægteseng velsignes, vi opfylde jo alle Lande og fortære deres Marv, vi ere Folkenes Herrer, naar vi ikke blues ved at synes deres Slaver."

Dette Raad blev forkastet af de moderne, rige Israeliter, som ikke havde Lyst til at gaae i Sæk og Aske og give Slip paa Glandsen af den Herlighed, de med saamegen Ydmygelse og saamange smaalige Kneb havde erhvervet.

„Nei, da veed jeg s'gu et bedre Raad" — sagde en af de rigeste, som før havde gaaet omkring og solgt gamle Klæder — „Vi vil skiftes til at gjøre Skildpaddegilder; vi vil bede alle de unge Grossererſønner til Bords hos os — vore Døttre og Koner skal være milde og føielige imod dem og ikke agere saa knibske og ærbare. Det er s'gu dog bedre at besvogres lidt med de Christne, end have dem til Uvenner i denne Tid."

Da reiste gamle Philip Moses sig med dyb Foragt for sit eget Folk og den elendige Aand, som besjælede det. Han sønderrev sine Klæder og forbandede den Tunge, som sidst havde talet. Derpaa søgte han kraftig at ryste deres Sjæle og vække Aanden hos de Bedre iblandt dem, ved at skildre dem den Usselhed og Foragtelighed, hvortil deres Egennytte og lave Vindesyge havde fornedret dem. Han kaldte deres nærværende Forfølgelse en retfærdig Straf af Jehova for deres dybe Vanslægten og Hensynken i Guldgraven. Han fordømte deres Ligegyldighed for Fædrenes Tro og Sæder og deres Afvigelse fra Loven i Sabbathens hemmelige Vanhelligelse, i at de afragede deres Skæg og bluedes ved at gjælde for hvad de vare. Han fordømte deres Samkvem med de Christne og krybende nederdrægtige Indsmigren hos deres Forfølgere.

Han fordømte deres Ægteskaber med de Christne, hvormed to af hans egne Sønner havde fortørnet ham. Han lyste Forbandelse over deres evige Handelslyst, som den aandsfortærende Giftkilde til deres Fordærvelse, og ønskede tilsidst, at alle Stater vilde forbyde dem denne deres kjæreste Næringsvei og nøde dem til anden borgerlig Gjerning, der gav deres indgroede Vindesyge mindre Næring.

Men da opløftede alle hans Troesforvandte et høit Skrig imod ham og kaldte ham en afsindig Forræder, som vilde deres Undergang. Dog han hævede endnu engang sin mægtige Røst, overdøvede deres Skrig og talede til dem med Propheternes Ord: „Din Ondskab skal tugte dig, Israel! og dine Afvendelser straffe dig“ — sagde han — „See! — siger Herren — jeg havde plantet dig til en ædel Vinkvist, som skulde ganske være en trofast Sæd, og hvorledes er du saa omvendt for mig til forvendte Kviste af et fremmed Træ! Om du end vilde toe dig med Salpeter og tage dig megen Sæbe, da er dog din Misgjerning fuld af Pletter for mit Ansigt, siger den Herre Herre. — See! eders Bedragerier og Misgjerninger have bortvendt Velsignelsen“ — vedblev han — „og eders Synder forhindret Forbarmelsen fra Eder. I have, som Fuglefængere, opstillet Snarer, for at fange Folk og fordærve den Fremmede, og som Gravene ere fulde af Urenligheder, saa ere eders Huse fulde af Svig; derfor ere I blevne store og rige. I ere blevne fede og glindse ved eders onde Handeler. I havde Lykke, men gjorde Ingen Ret. Skulde jeg ikke hjemsøge Eder for disse Ting — siger Herren — og skulde ikke min Sjæl hevne sig paa saadant et Folk, som dette! Farer op paa deres Mure og fordærver dem, I Fremmede! men gjører ikke aldeles Ende med dem! borttager deres Kviste — thi de ere ikke Herrens!“

Neppe havde han udtalt, førend der nu atter fløi en

Stenhagel mod Vinduerne og knuste de tillukte Skodder, medens det vilde Forfølgelsesløsen lød med Huien og Haanatter fra Gaden.

„Bort, bort med den gamle Profet!" — mumlede Nogle — „han nedbeder jo Forfølgelsen over os."

„Nu er det ikke Tid at præke den gamle Sladder for os om vore Synder!" — sagde hans Søn, den rige Samuel — „men vil du blive længere i mit Hus, saa vil jeg s'gu ikke høre et Ord meer. Det var bedre, du gik hen og ragede dit Skæg af, at du kunde see ud som et andet Menneske. Vi maae s'gu tude med de Ulve, vi er iblandt, og faaer Pøbelen Øie paa dit lange Bukkeskæg og din Maskeradedragt, saa rive de mig vel Huset ned over Hovedet."

„Ak, Bedstefader, Bedstefader!" — raabte de mindste Børnebørn og løb fra ham — „dine Øine see saa underlige ud. Du vil dog ikke gjøre Fader Fortred?"

„For eders Skyld vil jeg ikke forbande ham" — sagde den Gamle med dæmpet Stemme — „men fordømt være den Aand, der er over ham og mit forvendte, ulykkelige Folk. Jeg skal ryste Støvet af min Fod paa din Dørtærskel, Søn! og du skal aldrig mere see mit Aasyn i Verden; men denne Time skal du ihukomme paa dit Yderste. Før vil jeg vaabenløs udvandre blandt vore Fjender — før vil jeg blotte dette graae Hoved for deres Stenkast og sønderslides af de Rasendes Negle — førend mine egne Børn skal udrykke Skægget af min gamle Hage eller kaste mig paa Døren, som en Betler."

„Bliv! er du forrykt?" — raabte Samuel efter ham — du slipper ikke levende gjennem Pøbelen derude. Hold paa ham!" — sagde han til de Andre — „han er afsindig, som I see, og gaaer i Barndom — jeg vilde s'gu dog nødig, han skulde komme nogen Skade til paa Lemmer og Helbred."

Men den gamle Philip Moses gik, som Loth fra det synkende Sodoma, og saae sig ikke tilbage. Ingen vovede heller at standse ham; thi hans Tale og hans knusende Blik havde forfærdet dem Alle. Med sit isgraae, blottede Hoved og i den sorte, sønderrevne Silketalar gik han uden Stav alene ud af Huset og rystede Støvet af sin Fod paa Tærskelen. Da den hamborgske Pøbel saae ham, begyndte vel et Par Drenge at gjentage Forfølgelsesraabet, men der var Ingen, som istemte det dennegang eller opløftede en Haand mod den tause, ærværdige Olding.

„Lad ham gaae med Fred!" — sagde den Ene til den Anden — „det er jo den gamle Philip Moses; det er en ærlig Mand — ham er det Synd at røre ved eller spotte."

„Men havde vi fat paa hans Søn, Juveleren" — sagde Andre — „han skulde ikke slippe saa vel herfra! det er den værste Blodsuger af dem Alle."

Det var alt silbigt ud paa Natten. Tumulten var ophørt paa Gaderne. Ingen Vogn rullede mere fra Comedien eller fra Spilleselskaberne hos de rige hamborgske Kjøbmænd. Paa „Jungfernstieg" var Promenaden for længe siden endt og Pavillonerne vare lukkede. Lygten skinnede dunkelt paa det store Skilt ved „alte Stadt London" og kun hist og her ravede en enkelt Svirebroder nynnende hjem fra sallon d'Apollon, oppasset og standset undertiden af et offentligt Fruentimmer. Maanen speilede sig stille i Alsteren, og kun af og til raabte Nattevægteren hvad Klokken var fra Michaelistaarnet; men paa „Jungfernstieg" gik endnu to underlige Skikkelser frem og tilbage og syntes ikke at tænke paa Hjemmet, skjøndt den skarpe Vind rystede Bladene af Træerne om-

kring dem, og de flyvende Skyer tidt fordunklede Maanen i den kolde Septembernat. En ung, sorthaaret Pige gik, skjælvende af Kulde, ved en gammel Jødes Side og syntes at trøste ham med en venlig, deeltagende Stemme, og Jøden var den gamle Philip Moses.

„Du fryser, mit Barn!" — sagde den Gamle og slog Fligen af sin sønderrevne Talar om hendes Skulder — „Lad mig følge dig tilbage til din Morbroders Hus! men jeg træder ikke over hans Dørtærskel: det svoer jeg ham til, da han holdt Bryllup med den forføriske Christenpige. I Dag har den tredie Søn lukt Døren efter mig, og af Døttre har jeg jo ingen meer paa Jorden — jo dig har jeg dog endnu, du er min fromme Rachels Datter! — Nu kom, lad mig følge dig tilbage! Det er haardt nok, du er fader- og moderløs og dine christne Mosteres Tjenerinde; for min Skyld skal du ikke blive husvild. Stakkels Benjamine!" — vedblev han, da Maanen nu just belyste hendes fromme, barnlige Ansigt, og han saae Taarerne glindse i de lange sorte Øienhaar — „saa holdt du dog endnu saameget af din gamle, strenge Bedstefader, at du ikke frygtede for at løbe ud til mig paa vor Forfølgelsesdag, da jeg gik ene udstødt blandt vore Fjender!" —

„Ak, du kjære, gamle Bedstefader!" — svarede Benjamine — „hvor kunde Morbroder Samuel være saa ond imod dig! Men alle mine Morbrødre ere dog ikke saa slemme som han; hos Daniel har jeg det hveranden Uge ret godt, og hos Isaak er man nu ogsaa ganske venlig imod mig, siden jeg er bleven stor og kan gaae Tante til Haande i Kjøkkenet. Gaa nu med mig til een af dem! deres Koner og Svogre hade os ikke som de andre Christne, og eet Sted maa du dog være. Siden Morbroder Samuel er bleven saa rig, kjender han jo Ingen af sine fattige Frænder mere. Hvorfor

har du ogsaa heller villet være hos ham end hos de Andre? Saaledes som han har handlet imod dig idag kunde dog vist ingen af de Andre have baaret det over deres Hjerte. Hos Isaak har du jo ikke forsvoret at komme; saa følg mig da derhen! der skal jeg blive hos dig og pleie dig, og der skal de mange, deilige Børn holde af dig og lære Historierne af dig om Joseph og hans Brødre og om den lille Benjamin, min Navne, ligesom du lærte mig hos Moder Rachel, da jeg var lille. Kom, Bedstefader, kom! inden det bliver Dag og vore Forfølgere vaagne! I denne Trængselstid maae vi dog holde os sammen — vi forhadte, ulykkelige Flygtninge."

„Hos min Søn Isaak var jeg ikke i fem Aar" — sagde den Gamle langsomt — „hvormange Børn er det han nu har?"

„Ak, veed du ikke engang det, Bedstefader! og det er dog din egen Søn — nu har han jo den femte Søn i Vuggen."

„Er hans christne Kone god imod ham? — forvender hun ikke hans svage Hjerte fra Jehova og vore Fædres Tro og Skikke? i Synagogen har jeg ikke seet ham siden; men Børsen forsømmer han vist neppe."

„Kom med hen til ham, Bedstefader! og du skal see, han er bedre, end Samuel, skjøndt han ikke kommer i Synagogen og lukker kun Boutikdøren paa Klem om Løverdagen. Hans smaa Drenge vil du vist holde meget af, om ogsaa Tante forkjæler lidt den ældste. De har alle lyst Haar og smukke blaae Øine ligesom Moderen. Der kommer ogsaa mange Christne i Huset, og den gode Maler Veit lærer mig undertiden at tegne, naar jeg er der; men du hader jo dog ikke alle Christne, fordi nogle af dem nu hade os og ere onde imod os? du dømmer dem dog ikke alle saa haardt som disse vore kjærlighedsløse Forfølgere?"

„Nei, mit Barn!" — svarede den Gamle — „vel er den store Menneskekjærlighed just hvad de Christne bedst troe at have lært af deres vise, ulykkelige Profet, men hvad de dog nu saa slet vise os i deres Gjerning; dog være det langt fra mig at fradømme dem den! — Randsag dig selv, før du dømmer Andre! — hedder vor Kjærlighedslov — saa skal du finde Forsoning i Hjemsøgelsens Time. Men gaa nu ikke længer her saa silde, min Datter! det kunde give dit gode Navn til Priis for Bagvaskerens Tunge, skjøndt det er en Kjærlighedsgjerning, du øver, hvorfor den Herre Zebaoth skal velsigne dig i din Alderdoms Dage. Lad mig kun tilbage paa de vilde Stier! — Herren kan ogsaa sende mig en Ravn i min Ørken, om han vil. Mit Paulun er nu det store Herrens Tempel, hvor Sol og Maane ere Høialterets Lys, og de fire Verdens-Hjørner Tabernaklets Piller — see derfra skal hans mægtige Cheruber nu lovprise hans Navn for mit Øre som med Klang af store Basuner, naar Nattens vilde Storme suse i mit Haar. Lad mig gaae, mit Barn! og græd ikke fordi jeg vandrer saa ene! jeg vil heller gaae husvild paa Jorden, end laane Tag i Forargelsens Bolig — jeg vil heller stenes af de Christne, end haanes, som et Almisselem, af min egen Slægt og selv maaske høre det, naar jeg ikke kan see Forargelsens Vederstyggelighed og tie."

„Nu vel, saa bliver jeg hos dig" — sagde Benjamine — „saa maae de Christne stene mig i dine Arme!"

Den Gamle taug, og en haard Kamp syntes at foregaae i hans Hjerte. „Kom da, mit Barn!" — sagde han endelig og greb Benjamine ved Haanden — „for din Skyld vil jeg taale Forsmædelsen og tigge Husly hos den Søn, som havde en fremmed Kvinde kjærere, end sin Faders Velsignelse."

De gik nu tause ned paa „Hopfenmarkt“ og ringede paa ved Klædehandler Isaaks Dør. „Er det Nogen af vores Folk?“ — hviskede en ængstelig Stemme ud af Vinduet. Philip Moses svarede paa Hebraisk, og lidt efter gik Gadedøren op.

Isaak modtog sin gamle, forladte Fader, som det lod til, med oprigtig Glæde, men dog halv forlegen og urolig over de daglige Bebreidelser, han nu alt forudsaae, og den Forstyrrelse i hans huslige Liv, som han befrygtede af den strenge Rabbin. Men den fælles Nød og Trængsel drog Hjerterne sammen. Vel var Isaaks Hus endnu forskaanet for al Ulempe, da han ved sit christne Ægteskab og sin hyppige Omgang med Christne syntes ganske adskilt fra sine Egne; men han levede dog i bestandig Frygt for det fjendtlige Sindelag mod Jøderne, som nu virkelig var udbrudt i aabenbare Voldsgjerninger, og han søgte forgjæves ved sin Omgang og Levemaade at skjule den Deeltagelse, han hemmelig tog i sin ulykkelige Nations Skjæbne. Med oprigtig Harme hørte han nu hvorledes hans rige Broder Samuel havde krænket den Gamle; og han bad Faderen glemme Alt og være som hjemme i hans Huus. Men han besluttede dog tillige, ikke at lade sin Husfred og daglige Levemaade forstyrre ved den Gamles Fordomme, som han mente man kun maatte bære over med og beklage. „Som min Gjest, vil han finde sig i Husets Skik og Brug“ — mente han — „naar han først bliver vant dertil, og vi ikke begynde anderledes, end vi kan holde ud.“

„Din Broder Samuel har ikke æret sin Fader, og det kan ikke gaae ham vel paa Jorden“ — sagde Philip Moses, og syntes at læse i Sønnens Ansigt hvad der foregik i hans Sjæl — „men Herren give ham og vort Folk Kraft til Omvendelse og lade ikke sit vrede Ansigt falde paa os til For-

dærvelse! Mine Dage ere ikke mange" — føiede han alvorlig til — „men havde det ikke været for min troe Benjamines Skyld, havde jeg dog heller villet udvandre i den vide Verden, end sætte dit Hjerte, min Søn, paa en Prøve, som jeg frygter er over dets Kræfter."

Isaaks Kone blev ilde tilmode, da Benjamine kom ind til hende i Sovekamret og fortalte hende hvad der var skeet.

„Det gaer aldrig godt" — sagde hun — „skal vi nu have den gamle Straffeprædikant her i Huset. Mig hader han allerede fordi jeg ikke er af eders Nation; for min Skyld har han jo aldrig før sat sin Fod her i Huset."

„Nei, Bedstefader hader ikke de Christne" — sagde Benjamine glad — „nu bliver han jo her og bringer Lykke og Velsignelse i Huset. Ikke sandt, bedste Tante, den lille, blaae Stue maa jeg udrømme til ham og saa blive her hver Dag til Bedstefaders Pleie? Hos Morbroder Samuels turde jeg jo aldrig komme til ham, og han har dog holdt saameget af mig fra jeg var ganske lille."

„For det Første kan det vel ikke være anderledes" — svarede Tanten fortrædelig — „Gjør kun Stuen da istand til ham, Benjamine! men gjør du mig for meget Væsen af ham eller gjør mig for mange Ophævelser med dette nye Huskors, saa sender jeg dig tilbage til Daniels. For det Første kan du ogsaa blive; men hold ham saa meget som muligt fra Børnene og os Andre! vi kan have Plage nok med ham ved Middagsbordet."

„Stakkels, stakkels Bedstefader!" — sukkede Benjamine hemmelig og gik grædende fra sin ukjærlige Tante, som vel ofte før havde givet hende haarde Irettesættelser, men dog aldrig krænket hende saa bittert i Sjælen som nu.

Isaak havde siden en ubehagelig Ægteskabsscene og en

heftig Ordstrid med sin Hustru om den Gamle, som han ikke kunde negte Plads i sit Huus, hvor mange Betænkeligheder han ogsaa selv gjorde sig derover.

Næste Dag var det Løverdag. Gamle Philip Moses holdt Sabbath paa sit Værelse og bad for sit ulykkelige Folk, men forstyrredes ofte smerteligt i sin Andagt, naar han hørte sin Søn tale høit i Boden for sine Varer og rasle med Sølvpenge paa Disken, medens Konen i de andre Værelser havde travlt med Rengjøren og anden daglig Husgjerning, hvormed Benjamine maatte gaae hende tilhaande. Han hørte ofte hvor Tanten skyndte paa hende, og hun havde neppe faaet et Øieblik Tid til at liste sig ind til den Gamle for at sige ham et venligt Godmorgen og bringe ham Frokosten. Han saae da vel, at hun havde grædt, men vilde ikke berøve hende den Glæde, at troe, hun havde skjult det for ham.

Philip Moses laae med sit gamle Hoved tilhyllet i Støvet og bad, da Benjamine kom igjen og kaldte ham til Middagsbordet. Hans Svigerdatter havde flygtigt bedet ham tage tiltakke med Husets Leilighed, uden at kunne eller ganske at ville skjule sin Misfornøielse, og den Gamle sad nu taus ved Bordet, uden at nyde synderligt af de fremsatte Spiser; thi det Meste var netop saadanne Ting, som den mosaiske Lov paa det Strengeste forbød. Sønnen syntes Intet at mærke dertil; kun den stakkels Benjamine saae det og hungrede ogsaa. Der blev fortalt om Tumulten forrige Aften og at der ikke var et helt Vindue i Samuels og flere af de anseligste Israeliters Huse; et Par omløbende Schakkerjøder vare endogsaa blevne ilde medhandlede paa Gaden.

„Hvorfor gjøre de Rige ogsaa disse store Figurer!" — sagde Isaak — „og hvorfor søge de Fattige ved unyttige Særheder at drage Folks Opmærksomhed paa sig!"

„Er du bleven Christen? min Søn!" — spurgte den Gamle — „eller er det maaskee ikke Sabbath idag?"

„Jeg holder mig til Fædrenes Forskrifter" — svarede Sønnen — „i hvad jeg anseer for Vigtigt og i hvad der passer sig til vor Tid og til de Begreber om Helligt og Vanhelligt, som min Fornuft og Samvittighed erkjender. Jeg vilde ønske, min Fader kunde gjøre det Samme og ikke forargedes over hvad jeg anseer for uskyldigt."

„Min Svigerfader maa tage til Takke med Løverdagskost!" — sagde Husmoderen nu og rakte ham med ubetænksom Ligegyldighed en Tallerken med Flæskesteg — „Idag er hele Huset i Uorden" — føiede hun undskyldende til, da han taus stødte Tallerkenen tilbage — „og jeg har ikke været betænkt paa Gjester, som skal have det paa anden Maade, end vi ere vante til."

Der blev nu en forstemt Taushed ved Bordet, og Isaak gav sin Kone et bebreidende Blik, som hun ikke lod til at bemærke. Den Gamle gjorde en Bevægelse, som han vilde reise sig; men hans Øine faldt paa Benjamine; han taug og blev siddende. Men hvad Benjamine læste i den tause Bedstefaders Ansigt tvang en hemmelig Taare frem i de deilige, sorte Øine, som hun forlegen slog ned, medens hun, uden at vide det, smuldrede sit Brød i smaa Krummer paa Dugen. For denne sin lille Skjødesynd fik hun nu atter en skarp Irettesættelse af Tanten, med en ufkaansom Erindring om, at det ikke var Tider til at lege med Brødet i. „Det var godt" — hed det — „om man havde Noget til at putte i Munden paa dem, der Intet havde."

„Kone!" — hviskede Isaak til sin Hustru, da de reiste sig — „det var ikke efter Aftale."

Da den gamle Rabbin var ene med sin Søn, saae han ham alvorlig og længe i Øinene. „Sig mig det kun rent

ud, min Søn!" — sagde han nedbøiet — „den graae, gammeldags Jøde er dig og din Hustru en ubuden Gjest, som I vel blues ved at tillukke Døren for, men ikke ved at række Malurtbægeret til Velkomst, og min stakkels Benjamine er en Betlerske her, til hvem I ikke har mange Krummer Brød tilovers."

„Hvorledes? min Fader!" — stammede Isaak — „skulde min Kone — tilgiv hende! — en Ubetænksomhed har jeg selv mærket, som har smertet mig."

„Isaak! Isaak!" — vedblev den Gamle — „hvi bæver din Stemme — og hvi flygter dit Blik for mit Aasyn? — endnu vil jeg kalde dig min Søn og dvæle en Stund, for at see, om du kan frelses. Dit Hjerte var dog ikke ondt, Isaak! men det gik dig som de Sønner af Israel, som hos de Fremmedes Døttre forglemte Fader og Moder og den Herre, som uddrog dem af Ægypten — de saae aldrig det forjættede Land."

„Lad ikke mit Ægteskab længer fortørne dig, min Fader!" — begyndte nu Isaak — „og forarges ikke over min huslige Levemaade! Betænk, at jeg er kommen et halvt Aarhundrede silddigere til Verden end du! Meningerne forandres med Tiderne, og i de Forhold og Forbindelser, jeg er kommen, har jeg lært at see Meget i vor Religion og vor Stilling til den øvrige Verden i et ganske andet Lys, end du. Blind maatte jeg vel være, om jeg ikke saae, at vort Folk er det mærkværdigste paa Jorden og uudsletteligt selv i sin Undergang og Adspredelse mellem Folkene i Verden; men derfor troer jeg ikke, at vi saaledes udvortes skal adskille os fra alle andre Mennesker evindelig. Indvortes kunne vi kun virkelig være, hvad der hemmelig maa styrke os i enhver Undertrykkelse og hæve os høit over vore Undertrykkere og Foragtere, selv naar vi maae ydmyge os til at krybe i Støvet

for dem; men udvortes maae vi smelte sammen med de store Folkemasser, som ellers vilde knuse os i vor Haardnakkenhed."

„Forstaaer jeg dig ret, min Søn! saa mener du, vi kunne vedblive at være Israeliter, naar vi antage christne Skikke og Sæder, og at vor Slægt kunde bestaae, uagtet vi opløste den selv og blandede vort Blod med de Fremmedes" —

„Som Folk og Stat, ere vi jo dog opløste" — vedblev Sønnen — „og med Jerusalems Tempel er vor udvortes Gudstjeneste sjunken i Gruus. Troer du ikke, at hvis vor store Lovgiver havde levet i vor Tid og i dette Land, han da havde givet os ganske andre Love og Bud?"

„Ogsaa om at frygte den Herre Zebaoth og ære sin Fader og Moder?" — spurgte den Gamle.

Nu kom der Nogen ind, og Samtalen var afbrudt.

Om Aftenen var Isaak ikke tilstede. Men nogle af hans Kones Frænder vare komne i Besøg tilligemed et Par unge Modegjekke fra Nabolavet. Ingen syntes at lægge Mærke til den gamle Philip Moses. Han sad stille i en Krog og hørte nogle af de unge Herrer lee høit og more sig over „Jødeoptøierne", som de mente snart vilde begynde igjen. Iblandt de Fremmede var ogsaa en ung, smuk Mand i gammeltydsk Dragt og med lange, gule Lokker om den hvide Krave. Det var den unge Maler, Veit, som nylig var kommen tilbage fra Rom, hvor den Dragt var almindelig blandt Konstnerne; ogsaa over ham havde de unge Herrer opholdt sig, af Frygt for at han vilde gjøre dem Rangen stridig med at indføre nye Moder i Hamborg; men dertil havde Veit slet ikke lagt Mærke. Han var en Søn af den gamle Doctor paa „Hopfenmarkt", som var Husets Læge. Ved Faderen havde han faaet Adgang der i Huset, som Tegnemester; men hvad der drog ham did var især Benjamines skjønne Ansigt, der havde en særdeles Interesse for ham, som

Konstner. Han havde hidtil ingen Deel taget i Samtalen, men stod ved Vinduet og talte sagte med Benjamine om den gamle, ærværdige Bedstefader, som han strax havde bemærket og hilset med den Ærbødighed, hans Alder og ædle Udseende opvakte, og over hvis skjønne, patriarkalske Oldingshoved han ret havde glædet sig. Nu hørte han hvorom Talen var og vendte sig hastig fra Benjamine, for ved et lykkeligt Indfald at give Samtalen en anden Vending; men de ubetænksomme unge Herrer kom snart igjen tilbage til deres overgivne Spas over de mange comiske Optrin, Tumulten igjen havde foranlediget, og de syntes over deres egne Vittigheder rent at forglemme i hvis Hus de vare og hvem der var tilstede. Derom erindrede nu Veit dem paa saa tør og træffende en Maade, at de gik beskæmmede og forbittrede bort og hviskede ham kun et Par Ord i Øret om at de imorgen tidlig vare at finde paa Vincent-Bastei ved Obelisken. Men det var der Ingen, der hørte, uden Veit selv, som lovede sig et mere morsomt Optrin ved det Stævnemøde, end Forfølgelses-Scenerne, de unge Herrer nylig havde fundet saa latterlige.

Men hermed var Striden ikke tilende. Et Par aldrende Kjøbmænd toge paa en Maade deres bortgangne Venners Parti og syntes idetmindste ikke at misbillige den Tugtelses-Ret, det længe udsugede Folk, som de yttrede sig, selv nu tog sig over deres privilegerede, israelitiske Plagere.

Da tog Veit igjen Ordet og nedrev med Varme det hadefulde, uchristelige Sindelag, som kunde fornedre Christne til skammelig at bryde den Fred, Staten i Alles Navn frivillig havde tilstaaet et landflygtigt, værgeløst Folk. „Vi klage over, at de hade og bedrage os“ — sagde han — „elske vi da dem, naar vi vil stene dem? bedrage vi dem da ikke langt værre, idet vi bryde Tro og Love og svige det

Sikkerhedsløfte, vi har givet dem, som vore Medborgere? Retfærdigt var det, om vi taalte dem, smukt, om vi selv vare bedre, og christeligt, om vi kun tvang dem til at elske os. Men det skeer ikke ved Had og Haan og Forfølgelse, det skeer ikke ved uædel Grusomhed mod Værgeløse."

Benjamine belønnede sin Nations varme Forsvarer med et venligt, taknemmeligt Blik, og den gamle Philip Moses reiste sig nu høi og stille fra sin Krog. „Retfærdig er vor Ydmygelse for Herren" — sagde han — „men uretfærdig og uren er den Menneskehaand, som ydmyger os. Modtag en Oldings Taksigelse" — her vendte han sig nu til den unge Veit — „fordi du ikke istemmer Forfølgernes Raab og ikke løfter Stenen imod os i vor Forhaanelses Tid, men har et Kjærlighedsord tilovers for Herrens nedsjunkne, ydmygede Folk i vor Hjemsøgelses Time!"

„Hvem er den underlige Gamle? — han taler jo som en Bibel" — sagde de Fremmede til hverandre og studsede.

Isaaks ældste Søn, som var en Dreng paa fem Aar og var Moderens Øiesten og udtrykte Billede, havde hele Dagen gaaet og seet paa den Gamle, som paa et Vidunder. „Er du ikke en Jødepræst?" — sagde han nu og nærmede sig dristig — „fy, hvilket langt, stygt Skæg du har! — Kom ikke til Vinduet! saa slaae de vore Ruder ind, siger Moder."

„Det er jo din Bedstefader" — hviskede Benjamine — „ham skal du holde af og være artig imod, Carl!"

„Aa, Snak!" — raabte Drengen og loe — „har jeg en skægget Smaus til Bedstefader, som ikke tør spise Flesk? nei, ham skal vi lege Hep Hep med, som de andre Drenge!"

Benjamine græd og holdt Drengen for Munden, at den Gamle ikke skulde høre hvad han sagde; men den ulykkelige Bedstefader havde hørt hvert Ord, og i hans eget Barnebarns Mund klang Forfølgelsesordet ham som den giftigste Haan-

latter fra Gehenna. Han opløftede sin Haand som for at knuse den Slange, der havde hvislet i hans Øre, og nedtordne Forbandelsen over sin egen Slægt. — Da traf ham Benjamines Taareblik — han lod Armen synke og stod bleg og taus med de stirrende Øine heftede paa Jorden.

Idetsamme traadte Isaak ind og saae de forlegne Ansigter omkring sig; thi der var Ingen af de Fremmede, som jo havde Medynk med den Gamle og bluedes ved den Forhaanelse, han led blandt sine Egne. Nogle vare allerede gangne bort, og de Andre fulgte efter.

„Hvad er her paa Færde?“ — spurgte Isaak og saae paa den forstenede Gamle med et mistænkeligt Sideblik til sin Kone — „har Nogen fornærmet min gamle Fader?“

„Hvad kan jeg for hvad det uskyldige Barn der sladbrer?“ — svarede hans Kone. „Kom, min Dreng!“ — vedblev hun, idet hun tog sin lille Yndling ved Haanden og gik ud af Stuen med ham — „herefter tør Ingen af os mere lukke Munden op i vort eget Hus.“

Den unge Veit stod, blussende af Harme, med Benjamine hos den Gamle og havde taget ham varmt deeltagende i Haanden; men Oldingen stod endnu der, som livløs, med Øinene stift fæstede paa Gulvet. Nu saae han sig om, som han vaagnede af en Drøm, og da han saae sin Søn staae for sig, styrtede Taarerne ned ad hans blege Kinder i det lange, hvide Skæg.

„Farvel, min Søn!“ — sagde han og lagde sin Haand paa Sønnens Hoved — „Herrens Haand har straffet dig haardt for din Afvendelse — jeg vil ikke forbande dit Hus — men jeg gaaer, førend det nedstyrter over mit Hoved.“

Med disse Ord gik han bort, og Sønnen vovede ikke at holde den fortørnede Fader tilbage. Men Benjamine fulgte græbende efter ham, og den unge Veit fulgte i nogen

Frastand dem begge, for i Nødsfald at beskytte de Ulykkelige mod den urolige Pøbel. Thi man begyndte nu allerede at fornye den forrige Aftens Tumult, og der var flere Mennesker forsamlet paa Gaden, end sædvanlig.

Veit saae den Gamle tage Veien til Altonaerporten, med Benjamine ved Haanden, som han forgjæves havde bedet gaae tilbage, og deres deeltagende Ven tvivlede nu ikke paa, at den Gamle jo vilde udvandre af Byen og maaske søge et Fristed i Altona. Han besluttede at følge efter dem did og skaffe dem Husly hos en af sine Bekjendte der. Men i Trængselen og Mørket kom de ham af Syne, og førend de naaede Altonaerporten, bleve de standsede og forhaanede af en Hob Gadedrenge og berusede Haandværkssvende, som løb fra Gade til Gade og sloge Vinduer ind hos alle Jøder.

„Hep! Hep!" — raabte Forfølgerne — „hvor vil du hen med den smukke Pige? gamle Smaus!"

Nogle rykkede ham allerede i Skægget, og Andre begyndte at ville tillade sig Uanstændigheder mod den dødblege forfærdede Benjamine. Men da gjorde Veits Ziegenhainer-Stok Plads blandt den forvorpne Pøbel; mange brave Hamborgere ilede ham velvillig til Hjælp, og medens Vagt og Politi adsplittede Forfølgerne, førte Veit begge sine Flygtninge gjennem en Port, som havde Gjennemgang til en Sidegade. Efter adskillige Omveie bragte han dem endelig i fuldkommen Sikkerhed hos sin Fader, den gamle Doctor Veit, som med Deeltagelse og Menneskekjærlighed kom de Ulykkelige til Hjælp med hvad hans Hus og Konst formaaede. Benjamine var halvdød af Skræk, og den ulykkelige Gamle sank bevidstløs til Gulvet over Dørtærskelen.

Da den Gamle var bragt til Live igjen, saae han vildt omkring sig, som en Rasende; han rev Haaret af sit Hoved og raabte med den mishandlede Profet: „forbandet være

den Dag, paa hvilken jeg blev fød! — den Dag, paa hvilken min Moder fødte mig, skal ikke vorde velsignet. — Forbandet være den Mand, som bragte min Fader et godt Budskab og sagde: dig er født et Drengebarn, som glædede ham saare! — At man ikke dræbte mig af Moders Liv! — at min Moders Liv ikke blev min Grav og hendes Liv havde blevet frugtsommeligt evindelig! — Hvorfor kom jeg ud af Moders Liv til at see Møie og Sorg, og mine Dage skulde endes med Skamme!"

Han faldt atter tilbage i sin bevidstløse Tilstand, og en heftig Feber afløste nu hans voldsomme Sindslidelser og syntes ligesom at dysse hans Smerte i Blund. Men den kom dog ofte voldsom tilbage i hans Drømme og Feberfantasier, hvori han ofte med Job forbandede sin Fødselstime og med Profeterne saae sit ulykkelige Folks Undergang og Jerusalems Ødelæggelse. „See!" — raabte han da — „see, hvor de beleires og trænges! — hør, hvor de hyle og jamre! — see, hvor de maae æde deres Sønners Kjød og deres Døttres Kjød og Hver sin Vens Kjød! — see, hvor de falde ved Sværdet for deres Fienders Ansigt og deres Haand, som søge efter deres Liv! — og see, hvor deres døde Kroppe henkastes til Spise for Himlens Fugle og de vilde Dyr paa Jorden! — og det er mine Børns Skyld altsammen — Vee dem!" — jamrede han og vred sine Hænder — „Vee dig, fortabte Israel! du synker i det gløbende Gehenna og forgaaer, som Sodoma og Gomorrha, i dine Synders Mangfoldighed." —

Naar han saaledes ængstedes, sad Benjamine ved hans Leie og bad eller læste for ham i den gamle Veits Bibel, til han fik Fred og de skrækkelige Syner forsvandt.

Den gamle Doctor Veit havde gjort sit Huus til et Fristed for de Ulykkelige, og hans Søn, den unge Maler, sad

ofte hele Dagen med Benjamine hos Oldingen og deeltog skiftevis med hende i at vaage over ham. Tidt, naar Benjamine havde læst den Gamle til Ro og sad stille med den hellige Bog ved hans Leie, medens han slumrede, og det herlige Oldingsaasyn smilede beroliget til hende i Drømme — sad Veit med sin Pensel ligefor dem og afbildede dem begge. For Benjamines Sjæl gik et underfuldt Lys op ved hvad hun læste for den Gamle og hvad hun talede med den fromme Maler om den hellige Bog, som indeholdt Kilderne baade til hendes og til hans forskjellige Troesbekjendelse.

En Dag var Veit kommen hjem med Armen i et Klæde og foregav at have stødt sig ved et Fald. Men han havde seet sig nødt til med Kaarden at tugte hine to overmodige, unge Modegjekke, som forgjæves havde ventet ham paa Vincent-Bastei hin Morgen, da han ikke kunde forlade sine Flygtninge. De havde pralet saa lydeligt over deres Mod og gjort sig saa lystige over Veits Udebliven, at han tilsidst havde lært dem idetmindste at nedstemme Tonen i fer Uger under Saarlægens Haand. Veits eget Saar var ubetydeligt; faa Dage efter var Bindet af Armen, og han kunde uhindret føre Penselen igjen. Benjamine havde han Intet sagt derom; men hun formodede hvad der var hændet, og hun velsignede ham i Stilhed for den ædelmodige Iver, hvis krigerske Følger han i sin fredelige Stilling selv skjulte, som en daarlig Ubesindighed.

Imidlertid blev den Gamle daglig bedre. Hvad Veit følte for den skjønne Jødinde var snart ikke længer nogen Hemmelighed for ham selv, og hun saae det tusinde Gange om Dagen i hans stille, kjærlighedsfulde Blik; hun hørte det hvert Øieblik i den Tone, der ledsagede ethvert af hans ubetydeligste Ord. Hans Billede havde ogsaa bestandig staaet skjønt og elskeligt for hendes Sjæl fra det Første, hun saae

ham, men især siden hin Aften hos Morbroderen, da han med ædel Harme drev Spotterne fra Huset og saa varmt forsvarede hendes ulykkelige Nation mod deres Forfølgere. Og nu hans Kamp for dem siden og den Deeltagelse, han fra hint Øieblik havde viist hende og den kjære, gamle Bedstefader — den Beskedenhed og Skaansomhed, hvormed han skjulte enhver Velgjerning og ethvert Offer, han bragte de Ulykkelige — alle disse Træk af en ædel fintfølende Sjæl udviklede umærkelig den unge, opvorende Kjærlighed under Taknemlighedens hellige Hylster. Men endnu havde Ingen af dem røbet med et eneste Ord, hvad dog Ingen af dem længer kunde tvivle paa.

Nogle Uger vare forgangne. Forfølgelsesraferiet mod Jøderne var ophørt. Der var atter roligt i Hamborg, og de forfulgte Israeliter turde atter lade sig see paa Gaderne, uden at spottes eller mishandles. Men Aviserne fortalte nu hvorledes det samme Raferi havde udbredt sig til andre Stæder, og fra Kjøbenhavn og næsten alle danske Byer hørte man lignende skammelige Optrin.

Den gamle Philip Moses stod nu op fra sit Sygeleie; men hans Gang var langsom og vaklende. Derimod syntes hans Aasyn langt mindre strengt og forstenet. Det var ligesom en venligere Aand var faret over ham og havde efterladt en sælsom Glands i hans Øine: det var som hans Sjæl var kommen Forsoningen og Forklarelsen nærmere.

Det var ham længe ubegribeligt, at det var Christine, han maatte takke for sit Liv og sin kjære Benjamines Redning; thi fra Overfaldet paa Gaden havde han ikke vidst hvad der var foregaaet med ham.

Hans Søn Samuel, den rige Juveleer, var imidlertid pludselig, ved et fremmed Handelshuses Fallit og egne uheldige Spekulationer, aldeles ødelagt. Som en Betler, havde

han forladt Hamborg og var endogsaa bleven overfaldet og mishandlet paa Flugten. Skjøndt enhver brav Hamborger misbilligede denne Grusomhed mod en værgeløs Flygtning, havde dog Ingen stor Medlidenhed med ham, især for hans Opførsel mod Faderen, hvem Alle ærede, som den Retskafneste af hele hans Nation, og over hvem en Efterglands endnu syntes at være udbredt af de store Lys, som i Maccabæernes og Profeternes Tider havde gjennemstraalet dette forunderlige Folk.

De sidste Gjenvordigheder havde ogsaa knækket de hamborgske Israeliters Overmod. De begyndte atter at tye til deres Præster og den længe forladte Synagoge. Der kom nu ogsaa Bud til den gamle Philip Moses, at Menigheden ønskede ham tilbage i sit Samfund og havde ved et Sammenskud sørget for hans Ophold og tilkommende Uafhængighed af Slægt og Venner. Thi han havde ofte forudsagt og truet dem med hvad der nylig var skeet, hvis de ikke omvendte sig, og de begyndte nu at ære ham som en stor Jehovas Mand, over hvem de gamle Profeters Aand endnu hvilede.

„Vil du nu omvende dig, Israel!" — sagde den Gamle til sit Folks Udsendte — „vil du aftoe dit Hjerte fra Ondskab, saa skal Herren atter vende sit Ansigt miskundelig til dig og ikke beholde sin Vrede evindelig. Thi Bjergene skulle vel vige og Høiene bevæges, men min Miskundhed skal ikke vige fra dig og min Freds Pagt ikke bevæges, sagde Herren, din Forbarmer. See! han har været vor Husbonde og vil være det til Dagenes Ende. Den Stund skal visselig komme, da Herrens Forløste skal komme tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over deres Hoved; Fryd og Glæde skal de bekomme, og Sorrig og Suk skal flye fra dem. Sandelig! Israels Frelse er Herren vor

Gud; ham skal jeg endnu bringe et Forsoningsoffer for mit revsede Folk, inden jeg indvandrer til Fader Abrahams Hvile."

Da nu Philip Moses tog Benjamine ved Haanden og traadte frem for den gamle Doctor Veit og hans Søn, for at tage Afsked og endnu engang bede Herren velsigne dem for al den Menneskekjærlighed og Bistand, de havde ydet dem — da saae de unge Mennesker smertelig paa hinanden og Taarerne styrtede dem begge af Dinene.

„Ja, Benjamine! nu seer jeg det — du elsker mig, som jeg længe har elsket dig" — sagde den unge Veit pludselig og greb hendes Haand, og førend Benjamine kunde besinde sig, laae de begge for de Gamles Fødder og bade om deres Velsignelse.

Begge de Gamle traadte forbausede tilbage.

„Havde jeg tænkt derpaa, min Søn!" — sagde Fader Veit — „havde det vel været bedre, du var bleven i Rom. — Hvorledes skal Dette blive muligt? eders forskjellige Troesbekjendelse" —

„Benjamine er Christen i Hjertet" — sagde Sønnen hastig, idet han reiste sig og hævede den skjælvende Pige — „ved denne ærværdige Oldings Sygeleie har hun læst vore hellige Skrifter, og deres Guddommelighed har gjennemtrængt hendes Sjæl" —

„Er det Sandhed? Benjamine!" — spurgte gamle Philip Moses og blegnede.

„Ja, Bedstefader! saa er det i Sandhed!" — svarede den fromme Pige og omfavnede Oldingens Knæ — „det var Christi Ord, jeg læste for dig, naar du i din Sjælekval forbandede din Fødselstime; det var Christi Ord, som gav dig Fred, naar du med Profeterne fordømte dit Folk og saae os synke i den evige Fordømmelse!"

„Du er Christen i Hjertet, Benjamine! og elsker denne Christen?" — spurgte den Gamle langsomt og vaklede.

„Ja, Bedstefader! ja, saa er det i Sandhed!" — vidnede den bævende Pige og badede hans Knæ med sine Taarer.

„Ogsaa du, Benjamine! — ogsaa du, min Rachels Datter! — mine gamle Dages sidste Trøst! — ogsaa du?" — Her kvalte Taarerne den Gamles Stemme; han indhyllede sit Hoved taus i sit Klædebon og vaklede mod Døren.

„Farvel da for denne Verden!" — sagde Benjamine til den blegnende Veit, idet hun med pludselig Sjælsstyrke løsrev sig af hans Arme — „hvor Loven er Kjærlighed og Retfærdigheden Naade, hvor Jehova og Christus ere Eet, der ere vi det ogsaa evindelig. Tag mig med dig, Fader!" — sagde hun derpaa og styrtede efter den Gamle — „tag mig med dig og lad mig døe i dine Arme! men fordøm mig ikke i min Dødsstund! hvad der er skeet i min Sjæl var den Høiestes Villie."

„Tabt — for denne Verden" — sukkede den unge Veit og sank til Faderens Hjerte, da Døren lukkedes mellem de Elskende — og deres Kjærlighedshaab syntes udslukt for Jorden.

„Hvad har du for? min Søn! du gaaer jo som en Drømmer, og hvad skal den Indpakning til?" — sagde den gamle Doctor paa „Hopfenmarkt" nogle Dage efter til sin Søn. — „Er din Kjærlighed saa heftig, at den ikke mere staaer til at overvinde, og elsker Pigen dig saa høit, som det lader til, saa har jeg jo Intet mere derimod, og gamle Philip Moses er vist for ædel en Mand til at ville eders Ulykke."

„Jeg ærer ham fast som en hellig Profet" — svarede Sønnen — „om han ogsaa nu lægger mig i Graven. Jeg

har talt med ham, Fader! hans Strenghed vilde jeg have bekæmpet; men hans Mildhed afvæbnede mig, og hans Kjærlighed knuste mit sidste Haab. Jeg seer det: han kunde af Taknemlighed nu selv maaske lægge vore Hænder i hinanden; men hans gamle Hjerte vilde briste derved, og jeg maatte anklage mig, som hans og Benjamines Morder. Han er urokkelig i sin Tro, den Gamle, og maatte fordømme Benjamine i sit Hjerte, hvis hun frafaldt for hans Øine eller modtog mig — selv af hans Haand."

„Men hun er jo allerede frafalden i Aanden — hun elsker dig jo og har bekjendt det for den Gamle — og han fordømte hende ikke derfor."

„Men han maatte det, hvis hun ved en offentlig Gjerning bekræftede det. Han elsker hende saa høit som sin Sjæl — men han vilde fordømme sin egen Sjæl, hvis den veg fra Jehova, som han kalder det."

„Saa giv Tid, min Søn! den Gamles Dage ere ikke mange. Han faldt med Døden i sit Hjerte over min Dørtærskel."

„Ak, Fader! du kjender ikke Benjamine — hendes Hjerte vil maaskee briste derved; men hun vil ikke være den Døde mindre tro, end den Levende. Dog Synet af min Smerte skal ikke forstyrre den Fred, hendes stillere Sjæl maaske selv i Forsagelsen af sin Lykke vil finde. Lad mig reise, min Fader! for mig er der intet Haab mere om Lykke i Verden; men Fred vil jeg søge i Konstens hellige Land og ved Graven af al Verdens Herlighed og forgængelige Glæde."

Saaledes talte Fader og Søn, medens den gamle Philip Moses bragte det store Forsoningsoffer for sit ulykkelige Folk. Tre Dage efter lukkede den udlevede Olding sine Øine i den troe Benjamines Arme.

„Idag begrave Jøderne deres sidste Profet“ — sagde en lystig Spøttefugl paa „Jungfernstieg“ til sin Selskabsbroder — „see hvor de samles fra alle Gader og Stræder! og Enhver, som møder Ligvognen, maa følge med.“

„Det er den gamle Philip Moses“ — svarede den Anden — „det skal have været den eneste, rettroende Jøde i Byen og maaske den sidste, virkelige Mosait i Verden — siger man. Han skal være død i den fulde og faste Tro, at hans Folk dog var det herligste paa Jorden og, trods al dets Vanslægtning og alle dets Trængsler, dog Guds eneste, udvalgte Eiendomsfolk. Endnu paa sit Yderste skal han have ladet Vinduerne aabne og ventet, at deres Messias skulde komme flyvende, for at føre ham og hans Folk tilbage til det forjættede Land.“

„Hvilket Galskab!“ — svarede den Første og loe — „dog det maa man tilstaae, det er at være consequent til det Sidste.“ — Og de gik nynnende ind i Pavillonen ved Alsteren.

Om Aftenen stod en ung Mand i Reiseklæder ved Porten til den israelitiske Menigheds Kirkegaard og stirrede bleg og vemodig paa en kvindelig Skikkelse, som knælede indenfor ved den nylig opreiste Gravsteen. Den Reisende var den unge Maler Veit, som havde bestilt Postheste, for samme Aften at forlade sin Fædrenestad for bestandig og begrave sig med sin haabløse Lidenskab blandt det gamle Roms Ruiner. Der vilde han udsmykke sin Lyksaligheds Grav med Minderne af det Forsvundne. To uforglemmelige Billeder vare fremtraadte i hans Liv, som hans Skjæbnes underfulde, dobbelte Herolder; de vare de kjæreste og kostbareste Klenoder, han havde pakket ind for at medtage, og de vare den skjønne Benjamines og den gamle Philip Moses's Portraiter. Benjamines Alt opofrende Kjærlighed til den Gamle og den ar-

værdige Patriarks urokkelige Fasthed i Fædrenes Tro, som fordømte alt Frafald og enhver Blodsforbindelse med en fremmed Troes Bekjendere, havde betaget ham ethvert Haab. Dog endnu engang at see den elskede og for denne Verden tabte Benjamine kunde han ikke negte sit kummerfulde Hierte til Afsked, og det var nu hans eneste Trøst at tage en Bekræftelse af hendes Kjærlighed med sig.

Saaledes stemt, havde han nærmet sig hendes Bolig, da Ligvognen med den gamle Philip Moses var kommen derfra. Han havde blandet sig i det vorende Ligfølge, ligesom dreven dertil af en uimodstaaelig Magt, skjøndt de Forbigaaende undrede sig ved at see den lyshaarede Christen i Reiseklæderne, blandt lutter mumlende Jøder, efter Ligvognen. Da Alle vare gangne tilbage fra Graven, havde han ikke kunnet løsrive sig; men det var ligesom han maatte blive og der vente Enden paa sin sørgelige Skjæbne. Han ventede ogsaa vist, at Benjamine vilde besøge Graven inden Natten. Hans Formodning var opfyldt, og den troe Benjamine var kommen med Blomsterne om Aftenen, for at strøe dem paa sin Bedstefaders Grav. Da hun kom, var han traadt tilside, for ikke at forhindre hendes barnlig fromme Offer, og nu vidste han hvorfor han saalænge havde dvælet ved Graven. Der var Stedet, hvor han maatte tage Afsked med hende for dette Liv. Den Gamles Gravsten var jo Grændsestenen, som adskilte deres Vandring paa Jorden. Endnu stod han stille ved Kirkegaardsporten og vilde ikke forstyrre den fromme Piges Bøn. Først da hun reiste sig fra Graven, for at gaae tilbage, gik han hende stille og høitidelig imøde. Den religiøse Retning, hans Udvikling havde taget, var under hans Kamp og tilvundne Resignation bleven endnu mere fremtrædende. I hans Haand lyste et Kors af glindsende Perlemor, som hans afdøde Moder fordum havde givet ham, som

Barn, til Den, han engang gav sit Hjerte. Det var ved Indpakningen faldet i hans Haand, og det havde han nu medtaget, for at give sin tabte Elskede det til Afsked og Amindelse. Det skinnede nu smukt i de klare, venlige Maanestraaler.

„Benjamine!" — sagde han — og hun hævede de skjønne, sorte Øine og kjendte ham. Men da hun saae det lysende Kors i hans Haand, sank hun knælende ned, med de foldede Hænder mod sit Bryst. — „Himmel! det er opfyldt!" — udbrød hun — „Hans Aand viser mig Fredens og Frelsens Billede ved Graven" —

„Hvorledes?" — stammede Veit anelsesfuld — „ved denne Grav" —

„Ved denne Grav skulde jeg skue min Frelse — det var hans sidste Ord til mig, da en Engel forklarede hans Aasyn i Døden. Og see! hans Aand har ledet dig hid med det hellige Tegn i din Haand, som nu forener mig med din Frelser for evig."

„Lovet være Livets Herre!" — udbrød den Lykkelige — „og lovet være den Aand, som forener dig med ham ved den Døde! Med mig er du nu ogsaa forenet, og jeg trolover dig nu for Guds Aasyn, som min Brud, ved denne Gravsten, som jeg troede var Grændsestenen, der adskilte os for Verden." — Benjamine rakte ham sin Haand over Graven og sank med stille Taarer til hans Hjerte.

Nu hørte han af Benjamine hvorledes den Gamle i sine sidste Øieblik havde hævet sig begeistret og udraabt Davids og Profeternes store Forjættelser om Messias. Han havde bedet Benjamine aabne Vinduet, at han endnu engang kunde see den lyse Himmel, og da var det ligesom et helligt Syn havde viist sig for ham i den venlige Morgenrøde. — „Skuffe mig ikke mine bristende Øine" — havde han sagt —

„saa kom til min Grav, Benjamine! og min Aand skal vise dig din Frelse" — her var hans Stemme bleven utydelig; men hans Aasyn havde smilet forunderlig saligt. Med den stivnende Haand havde han endnu gjort et Tegn paa sit Dødsleie som et Kors, og rolig havde han opgivet Aanden i Benjamines Arme.

„Det er opfyldt, forunderlig opfyldt!" — sagde Veit og knælede med Benjamine ved Graven.

Næste Aar stod samme Dag et christent, lykkeligt Ægtepar ved den blomsterbestrøede Gravsten, hvorunder den gamle Philip Moses stod opreist, med det blege, ærværdige Aasyn imod Østen. Benjamine rakte den Elskede Haanden over Gravstenen, idet hun trykte det perlemors Kors til sit Hjerte. „Nu har han seet det store Østens Lys!" — sagde hun glad — „det lyste alt her med den sidste Morgenrøde i hans bristende Øie, og han stirrer nu ikke forgjæves efter det i Graven. Det lyser over Gruset af Guds hellige Stad — og i dets Herligheds Glands skulle alle Slægter paa Jorden velsignes."

Konstberider-Familien.

„Jeg har fornyet et kjært Bekjendtskab fra vor Skoletid" — skrev den unge Grev Falkenberg fra Gjestgiverstedet, „den gyldne Ørn" i Berlin, til sin Ven Helman i Kjøbenhavn — „husker du den deilige Syvaarspige, der stod som en Engel paa Stigen paa sin Faders Tænder, og som vi hver Aften gik hen at see i det gamle Ridehus? — Neppe stiger jeg af her i Ørnen, før jeg seer en Placat med Træsnitsfigurer og store, røde Bogstaver paa Dørstolpen. Det var et Konstberiderselskab, som anmeldte sine Forestillinger. — Du kjender den Lyst og Glæde, jeg altid har fundet i slige halsbrækkende Konster. Det Første, jeg spurgte Opvarteren om, var om Konstberidernes Skueplads og naar jeg kunde faae dem at see. — „„Iaften, min Herre! og her i Gaarden"" — var Svaret — „„den Ritterske Troup logerer her; de har deres Skueplads i det tomme Magasin her i Baggaarden."" — „Jeg havde kun seet paa de flyvende Træsnitsfigurer paa Placaten, uden at lægge Mærke til Navnet. Nu da man nævnede mig Navnet Ritter, blev jeg dobbelt opmærksom. Paa mine Spørgsmaal beskrev man mig den høie, gamle Herre, der tillige saa mesterlig spillede Pierot, saavelsom den lille, pudserlige Bajaz og den døve Madame; pludselig stod det hele, gamle Selskab mig for Øie. — „„Og han bærer en Stige med et Barn paa Tænderne, ikke sandt?"" — afbrød jeg Opvarteren — „„ret et deiligt Barn?""

„„O ja““ — svarede han — „„en ganske kjøn, lille Dreng her fra Fattigskolen.““

„Nu faldt det mig først ind, at den lille, nydelige, syvaars Gjasinda nu maatte være femten Aar og neppe mere kunde staae paa sin Faders Tænder paa Stigen. — „„Men er der da ikke en ung Pige med, omtrent paa en femten Aar med sorte Haar og Øine?““ — spurgte jeg.“

„„Jo vist, min Herre! Demoiselle Ritter, som dandser paa Staallinien og gjør de smukke Stillinger paa Hesten og spiller Columbine: det er hende, som skaffer Huset fuldt hver Aften; hende ere alle vore unge Herrer nærved at blive gale over. Hun kan vel neppe være over femten Aar, og sorte Haar og Øine har hun.““

„„Skaf mig strax en Billet!““ — afbrød jeg Opvarteren, som allerede gjorde en skalkagtig Mine og betragtede mig med Opmærksomhed.“

„„Der er endnu en god Time til, min Herre! Befaler De imidlertid ingen Forfriskning?““

„„Jo vist, The paa mit Værelse; men Billetten først! — Billetten først!““

„Som en Vind var han ude af Døren, og om faa Minutter stod han for mig igjen med en rød, trekantet Billet, som jeg strax stak i Lommen. Jeg var endnu i mine Reiseklæder. Min Tjener havde taget mine Sager af Vognen. Jeg fulgte nu Opvarteren til mit Værelse paa anden Sal. Med et skalkagtigt Smil og formodentlig i Forventning om min Erkjendtlighed, gjorde han mig opmærksom paa, at jeg havde den smukke Demoiselle Ritter til Naboerske, og at kun en tynd Brædevæg adskilte hendes Værelse fra mit“ — — —

Længer var Falkenberg ikke kommen i Brevet, som han en Morgen tidlig ved Thebordet havde begyndt paa. Han sad i Morgenfrakke paa en Ottoman i det samme Værelse,

Opvarteren havde anviist ham paa anden Sal i „den gyldne Ørn." Han syntes nu at høre en Bevægelse i Sideværelset og sprang op. „Hun er allerede oppe" — sagde han — „det er hende: saaledes flyver ingen Anden over Stuegulvet." — Han greb sin Yndlingsbog, Corinna, kastede sig paa Ottomanen og bildte sig ind, at han vilde læse; skrive kunde han nu ikke. Snart hørte han Stemmer i Sideværelset. En dyb Mandsstemme lod sig høre, og et kjærligt italiensk: „god Morgen, Fader!" af en klar Kvindestemme bragte Blodet høit i Kinderne paa den unge Greve. — „Det er dog Uret, at jeg bliver boende her, uden at sige dem det!" — sagde han ved sig selv — „men hun er alt for elskværdig — og det er tilpas til den Gamle: hvorfor er han saa mistroisk? ikke et Ord kan man sige til hende, uden han skal høre det." — Gjennem den tynde Brædevæg kunde han nemlig, uden egenlig at lytte efter, høre næsten hvert Ord, der taltes, helst naar den gamle, døve Madam Ritter var tilstede og de maatte tale høiere, end sædvanligt.

Den første Aften, han kom, havde han ved Forestillingen seet og strax gjenkjendt det hele Selskab, paa Demoiselle Ritter nær, hvis blendende Skjønhed i første Øieblik havde henrevet ham, og hvis mageløse Lethed og Ynde han længe havde beundret, saavel ved Liniedandsen som ved de skjønne og farlige Stillinger paa Hesten, indtil han først, ved at see hende som en naiv Columbine i Pantomimen, med inderlig Glæde havde gjenkjendt det deilige Barn, der stod som en Barndomsengel med uudslettelige Træk i hans Sjæl.

Den unge, lixlige Grev Frits til Falkenberg var af en gammel, adelig Slægt. Han var eneste Søn af en rig Greve Danmark og Arving til betydelige Godser. Faderen havde ladet ham gjennemgaae en Latinskole i en af Provindserne, hvor han i en gammel Slægtnings Hus var overladt til sig

selv og under den sletteste Skoletugt havde udviklet sine naturlige Anlæg til al mulig Ungdoms-Lystighed og Vildhed. Til et frit, eventyrligt Liv stod hele hans Hu, og hvergang han havde seet et reisende Skuespillerselskab eller en Troup Konstberidere og Liniedandsere, der sædvanlig i Smaastæderne droge i deres fantastiske Ridderpomp med Trompetklang gjennem Gaderne, havde Hjertet hoppet i Livet paa ham af Glæde, og han havde været i den største Fristelse til hemmelig at løbe bort, for at følge med slige „lykfalige Mennesker" gjennem Verden. Kun med Møie havde hans jævne og besindige Skoleven, Helman, formaaet ham til at gaae Skolen ordenlig igjennem; men neppe var han bleven Student og havde hørt et Aars academiske Forelæsninger, førend Faderen maatte give ham Tilladelse til at tilfredsstille sin Lyst til Frihed og Eventyr ved en Udenlandsreise. Vel havde Faderen medgivet ham en sat og alvorlig Reisefælle, der paa en Maade skulde være hans Hovmester; men Grev Frits var 23 Aar gammel, og denne Tvang var ham uudholdelig. Hovmesterens Helbred kunde ikke udholde alle de besværlige Fodvandringer over de schweitserske Bjerge, som Grev Frits ikke vilde lade sig tilbageholde fra. De skiltes derfor ad paa Udreisen, og nu var den unge Greve, efter en toaarig Reise gjennem Frankerig, Schweitz og Italien, kommen over Wien til Berlin, for derfra at gaae over Kønigsberg og Riga til Petersborg, hvor han skulde modtage en underordnet diplomatisk Post, han nylig efter Faderens Ønske var bleven udnævnt til.

Han agtede ikke at opholde sig længe i Berlin; men hans fornyede Bekjendtskab med det Ritterske Konstselskab og hans Deeltagelse for den skjønne Demoiselle Ritter lod ham forglemme hele sin Reiseplan og alt Andet i Verden. En Maaned endnu vilde det Ritterske Selskab opholde sig i Ber-

lin, hvorfra de agtede sig til Italien. Grev Frits havde skrevet hjem om Verler og forlænget Permission af sine Foresatte. Han havde foregivet en Upasselighed, der forbød ham at reise høiere Nord paa i den koldeste Vintermaaned. Postbudet havde nylig bragt ham Verlerne og den forlangte Permission, og han var overstadig lystig. Hver Aften havde han seet den skjønne Gjasinda ved Konstforestillingerne og hver Middag talt med hende og siddet ligeoverfor hende ved Table d'hôte. Han havde erindret hende om deres Barndoms Bekjendtskab, og hun havde med den livligste Deeltagelse glædet sig derover og fortalt ham hvorledes hun ret godt kunde huske Drengen i den brune Trøie, som hver Aften rakte hende et Æble, naar hun hoppede ned af Stigen og gjorde sin Compliment for det lille Kjøbsteds-Publikum. Hun kunde endnu tale noget Dansk, og det Naive i hendes elskværdige Væsen syntes ham aldrig mere henrivende, end naar hun undertiden i Spøg sagde nogle halvdanske Ord til ham ved Bordet. Hendes Fader, den gamle Konstberider og Mimiker, sad altid ved hendes Side ved Bordet. Hans lange, slapt rynkede Ansigt, som i Pierots-Masken kunde bringe den Sørgmodigste til Latter, bevægede sig aldrig til noget Smil udenfor Scenen, og ved Bordet sad han altid som i dybe Tanker uden at mæle et Ord, om der aldrig blev leet og spøget saa meget omkring ham. At han i høi Grad var tungsindig, var Alle bekjendt, og Ingen talte til ham uden Nødvendighed, for ikke at faae et kort og undvigende Svar. Paa den anden Side af Datteren sad ved Bordet altid den gamle Madam Ritter, som heller ingen Deel tog i Underholdningen. Hendes Ansigt bar umiskjendelige Præg af en tidlig afblomstret Skjønhed. Hun havde i sin Ungdom været en berømt Liniedandserinde, hvilket hendes lette Bevægelser endnu røbede. Hendes Forretning var det nu, at sidde ved

Indgangen af Skuespil-Pladsen og uddele Billetter. Den egenlige lystige Person i Selskabet var en lille, aldrende Mand med et fuldkomment Abeansigt og med en saadan Overflod af Munterhed og Overgivenhed, at han spillede sin Bajaz-rolle allevegne, saavel ved Bordet, som paa Skuepladsen.

Hele Selskabet talte almindeligviis Tydsk, men med fremmed Accent og undertiden blandet med et italiensk eller fransk Ord. Fader og Datter syntes at være Protestanter, men Moderen Catholik.

Selskabets Maade at leve paa, saavelsom deres Decorationer og Garderobe, røbede en Velstand, som daglig forøgedes ved det store Tilløb, de havde i Berlin. Alle galante, unge Herrer maatte see og kunne bedømme Demoiselle Ritter. De Konstkjendere, som ikke foragtede det Lavtcomiske, kunde ikke noksom beundre den gamle Ritters mesterlig comiske Minespil; og Bajaz's ret naturlige Abestreger havde især-deleshed Beundrere blandt Almuen. Paa et Par Oppvartere og Ride-knegte nær, bestod Selskabet kun af disse fire Personer. Naar Forestillingen om Aftenen var endt, trak de sig altid tilbage til deres Værelser og modtoge hverken Besøg eller Indbydel-ser. Den Strenghed, hvormed den gamle Ritter bevogtede sin Datter, var almindelig bekjendt. Hun saaes aldrig uden ved hans Side; men hun syntes ingen Tvang at føle derved: hun talte mildt og venligt med Alle, og Faderens strenge Alvor og Taushed lagde intet Baand paa hendes livlige, ofte barnlige Munterhed. Ved de daglige Bordsamtaler havde Grev Frits bemærket, at hun ikke manglede Smag og Dannelse; hun var bekjendt med de aandrigste og bedste Smagsværker i de fleste nyere Sprog; men den Fordringsløshed og rene Naturlighed, hvormed hun frit og aabenhjertig yttrede sig, gav hende den største Ynde. De Artigheder og Smigrerier, hun daglig maatte høre, havde hun en vis Manefær-

dighed i at aflede og gjøre til Spøg; de mange forelskede Blik og undertiden ikke meget beskedne Ytringer, som hun, selv i Faderens Nærværelse, i sin Stilling undertiden var udsat for, syntes hun i Almindelighed enten ikke at forstaae eller ikke at bemærke.

Grev Frits havde ogsaa en Dag forgjæves anvendt al sin Finhed og Kjækhed paa i Faderens Nærværelse at bibringe hende en let, forblommet Kjærlighedserklæring. Den Tone, hvori hun havde takket ham for den altfor store Artighed, havde gjort ham skamrød, og den Snildhed, hvormed hun siden havde vidst at gjøre enhver saadan Ytring af ham latterlig, idet hun tillige øiensynlig viste de andre unge Herrer mere Opmærksomhed, var undertiden nærved at bringe ham ud af al Fatning, idet han røbede sin Skinsyge ved konstlet Ligegyldighed. Han beskyldte hende da ofte i sit Hjerte for et fint og grusomt Koketteri; men det første, venlige Blik eller Ord, hun saa skjenkede ham, var nok til atter at retfærdiggjøre hende. Saaledes hildede han sig daglig dybere og dybere ind i en stedse voxende Lidenskabs Labyrinth, uden at han endnu selv vidste Andet, end at han var en fri, lystig Reisefugl, som kun morede sig for en kort Tid med at lege Fange. De mange Smaaforelskelser, han tappert havde udstaaet og sjelden havde behøvet meer end otte Dage til at glemme, betoge ham al Betænkelighed ved dette saa underholdende Bekjendtskab, der dog allerede i den Grad udfyldte hans Sind, at han følte en uimodstaaelig Trang til at meddele sig. Derfor havde han nu denne Morgen begyndt Brevet til sin adstadige Ven, Helman, som han dog vidste bekymrede sig meer om en Variant til Homer eller Cicero, end om al Verdens Kjærlighedshistorier. Brevet blev liggende ufuldendt. Med Bogen i Haanden, sad Grev Falkenberg atter hele Formiddagen paa sit Værelse og hørte Gjasinda i Sideværelset

dandse, lee og synge. Han havde været fjorten Dage i „den gyldne Ørn“ og vidste endnu ikke hvorledes Berlin saae ud. Ellers behøvede han kun faa Dage til flygtig at have beseet en fremmed Stads Mærkværdigheder og til at have gjort Bekjendtskab med alle dens offentlige Forlystelser. Alle forundrede sig over den besynderlige Reisende, som bestandig blev hjemme, uden at han selv syntes at bemærke denne Forandring i hans lystige Reiseliv. Det ringede endelig til Table d'hôte, og han skyndte sig til sin sædvanlige Plads. Saasnart Bordselskabet havde taget Sæde og Demoiselle Ritler sad ligeoverfor ham, var han strax i en livlig Samtale med hende. Han talte om den sidste Aftens Forestilling, og uden at sige et Ord, som kunde gjælde for Smiger, priste han det frie Konstnerliv i Almindelighed og udbrød i begeistret Enthusiasme over den Lykke, det maatte være, at kunne dandse Verden saaledes igjennem, som paa en Lysstraale, eller at kunne fare dristig gjennem Luften, med Taaspidsen paa en vild, flyvende Hest.

Gjasinda gav ham Ret og saae, barnlig triumferende, til sin mørke Fader, idet hun nikkede og klappede i Hænderne af Glæde over denne oprigtige Lovtale over hendes Konst, medens den Gamle rystede paa Hovedet og taug.

„Men, min Gud, Hr. Greve! har De da aldrig prøvet derpaa?“ — sagde hun — „det er den letteste Ting af Verden, naar man kun ret har Lyst og Glæde deraf og ikke er svimmel eller frygtsom.“

„I min Barndom vare slige Øvelser min største Glæde“ — svarede Grev Frits — „siden har jeg ikke havt Leilighed dertil, og desuden“ — Han vilde have sagt et Ord om det Upassende deri for hans Stand og Stilling, men bemærkede det Stødende heri og holdt pludselig inde, idet han blev blodrød.

„Nu, og desuden sømmer det sig ikke for en Greve og fornem Herre, vilde De vel have sagt" — tog Demoiselle Ritter munter Ordet — „dog hvorfor ikke det? Kan ikke Konger og Fyrster dandse paa et Gulv og galoppere paa en Paradehest, for deres Fornøielse, uden at tabe Æren og Majestæten derved? hvorfor da ikke paa en lettere og raskere Maade?"

„Jeg giver Dem fuldkommen Ret deri!" — svarede Grev Frits ivrig — „man er kun altfor tilbøielig til at lade sig gjøre til Slave af sin Tids vrange Meninger og usle Fordomme. Var der nogen ret Kraft og Selvstændighed i Verden, vilde den ikke heller see saa ensformig og kedsommelig ud; men jammerligt er det: selv de dristigste Mænd, som tale om deres Frihed og Selvstændighed med Stolthed, har ikke engang Mod til at gaae over Gaden uden med et smagløst Taarn af en Filtehat paa Hovedet og som complette Vanskabninger af parisisk Mode- og Skrædder-Tyranni. Det er da ikke at tænke paa, at Nogen skulde have Mod til at leve paa en djærv eiendommelig Maade eller sætte den Livsplan igjennem, han efter sin Natur og Betragtning af Livet maa ansee for den skjønneste og mest passende for sin Eiendommelighed. Man vil ikke gjøre Opsigt, hedder det, man vil ikke ansees for en Nar, og saa lister man sig som de største Narre gjennem Verden saa kedsommeligt som muligt, i det smagløseste Spidsborger-Costume, og tør neppe gjøre et Hop udenfor Overeenskomstens indsnerpede Kreds, for ikke at blive til Latter for den store Hob Sømmeligheds-Slaver omkring os. Derfor glæder det mig altid, naar jeg seer Mennesker, der kjækt har løsrevet sig fra disse kedsommelige Former og fare Verden igjennem som frie, reisende Konstnere, der har Privilegium paa at indrette deres hele Liv efter eget Godtbefindende, og som ligesaagodt kan staae

paa Hovedet som paa Benene, uden at Nogen har Ret til at forarge sig derover."

„Bravo, Bravo! det har han lært af mig!" — raabte Bajaz, der sad ved Siden af ham og under hans øvrige Tale havde listet sig til at snappe Stegen af hans Tallerken og bemægtige sig hans Glas og Flaske. Han stak nu det sidste Glas ud af Grevens Rhinskvin med en ret veltilfreds Baviannmine. „Ho! ho!" — vedblev han — „det var den rene Drue — Deres Ord i Æren, Hr. Greve! Fanden i Vold med disse elendige, smaalige Sømmeligheds-Love! — jeg gjør med største Fornøielse saa mange Hop, som De vil, udenfor Overenskomstens indsnerpede Kreds, som ikke er større, end en Tallerken eller et af disse smaa, grønne Glas."

„Bravo, Hr. Bajaz!" — sagde Grev Frits og forlangte en ny Flaske, idet han loe med de Andre og morede sig mest af dem Alle over denne sædvanlige Bajazstreg.

Men paa den gamle Ritters Pande fordobbledes de dybe Furer. — „Paa min Regning!" — sagde han til Opvarteren. — „Spar det Slags Vid til Fjæleboden, Pietro! der kan vi trænge til det!" — sagde han til sin lystige Konstbroder og hensank atter i sin sædvanlige Taushed.

Det var saa stor en Sjeldenhed at høre et Ord af den gamle, sære Mimiker, at der blev en almindelig Taushed ved Bordet; men Bajaz satte et saa langt og høitideligt Ansigt op ved den uventede Irettesættelse, at han snart fik Latteren igjen paa sin Side og bragte Underholdningen igjen i Gang.

„Hvad giver De mig? Hr. Greve! saa lærer jeg Dem alle mine Konster paa otte Dage!" — sagde han til sin lystige Sidemand — „i Hovedprincipet ere vi allerede enige: Frihed, den gyldne Frihed er alle ædle Konsters Amme; saa kommer Couragen, og at man ikke er bange for at sige en Dumhed, naar man er betalt for at sige lutter Vittigheder.

Dumhed og Vittighed ere desuden Søskendebørn: de største Dumheder ere netop de bedste Vittigheder, naar de kun synes at komme fra et oprigtigt Hjerte; thi det maa man sige til Ære for den ædle Menneskenatur: hvad man leer mest af i Verden er dog igrunden ikke Andres Kløgt, men vor egen, og man føler sig aldrig kløgtigere, end naar man troer at opdage, at andre skikkelige Folk ere ret hestedumme."

„Deri er jeg langt fra at være enig med dem" — svarede Grev Frits — „man kan jo ligesaagodt lee ad sine egne Urimeligheder som ad Andres. For paa en konstig Maade at give Dumheden til Priis selv for de Enfoldiges Latter, maa man nok desuden besidde et Talent, som ikke lader sig erhverve ved Studium, og kunde De end paa otte Dage lære mig hele Deres Theori om Bajazrollen, maatte De dog tillige laane mig Deres Humor og Deres Ansigt, hvis jeg paa Deres Viis skulde faae en Eneste til at lee."

„De smigrer, Hr. Greve!" — svarede Bajaz — „min bedste Humor henter jeg — som Kjeldersvenden veed — af den grønne Flaske, og mit ærværdige Ansigts Lighed med den vevre Skabning, Fanden skal have skabt, for at parodiere os Mennesker, er et Fortrin, man ikke skulde smigre mig med. Men som jeg siger Dem, Hr. Greve! jeg vil forpligte mig til, inden otte Dage at gjøre Dem til saa god en Bajazzo, som Nogen vil forlange, naar De virkelig har den Respect for vor ædle, høistfortræffelige Konst, som De forsikkrer, og ikke finder det en Adelsmand uværdigt at staae paa Hovedet, hvor alle andre velmeriterede Honoratiores staae paa Benene."

„Den Stilling i Deres Liv var det ikke just min Mening fortrinlig at udhæve" — svarede Grev Frits og tømte munter sit Glas — „den vilde genere mig vel meget, og netop det Utvungne og Raske i de eqvilibriske Konster er det, som behager mig. Vilde Demoiselle Ritter være min Lærer-

inde, skulde De dog see, jeg blev hendes taknemmelige og lærvillige Skolar. Jeg har nemlig aldrig kunnet lære Noget tilgavns af Mænd, og jeg havde aldrig lært at gaae ene eller at tale, endsige at læse og skrive, hvis jeg ikke havde lært det af Damer."

„Skade, at jeg ikke tør tilegne mig den smigrende Tiltro, Hr. Greve!" — tog Demoiselle Ritter nu Ordet — „og i Underviisningskonsten maale mig med Deres Barnepige! jeg kunde ellers have stor Lyst til at sætte Deres Lærvillighed og Behændighed paa Prøve."

Grev Frits's Kinder blussede; med livlig Begeistring vilde han have modtaget det halv i Spøg gjorte Tilbud; men idet hans Øine søgte den muntre Gjafinda, for at see om han skulde tage denne Yttring for Drilleri eller Alvor, blev han et saa tragisk Udtryk vaer i den gamle Ritters blege, rynkede Ansigt, at han forstummede forbauset; thi den Mine, hvormed den gamle Komiker betragtede ham, stod i saa skærende Modsætning til det raske, lystige Liv, hvorom Talen var, og til Datterens muntre Letsind, at det var ligesom et flygtigt, ubesindigt Ord her kunde have et helt Livs Ulykfalighed til Følge. Den Standsning i Underholdningen, som herved indtraf, benyttede den gamle Ritter til at reise sig. Alle stode fra Bordet; man hilsede hverandre flygtigt, som sædvanlig, og Hver gik til Sit.

Ved Forestillingen om Aftenen var Grev Frits atter tilstede. Demoiselle Ritter var den Aften endnu skjønnere i hans Øine, end nogensinde før. Naar han nu tænkte sig ligeoverfor hende paa den bævende Linie og, med samme Lethed som hun, saaledes svævende i Luften med hende, syntes ingen Stilling i Verden ham skjønnere og mere begeistrende. Da hun i den glimrende Mameluksdragt foer ham let forbi, med den nydelige Taaspids paa Sadelpuden, drømte han sig

ligeledes ved hendes Side, og Skuepladsen løb rundt for hans Øine. Han saae endnu bestandig kun hende, medens Bajaz satte alle Lunger i Bevægelse ved sit latterlige Ridt, og den gamle Ritter med en mageløs Fasthed og Sikkerhed overtraf dem begge, idet han, som den vilde Jæger, foer i næsten usynlig Hvirvel-Fart hen i Kredsen, med Foden som fastnaglet til den blotte Ryg paa en sort fnysende Hingst. Endelig saae Grev Frits den skjønne Troldqvinde igjen, som Columbine, og misundte Bajaz, der, som Arleqvino, turde tage hende i Haanden og omfavne hende. Da nu ogsaa den gamle Ritter fremtraadte, som Pierrot, og i komisk Minespil syntes at overgaae sig selv, idet han tvang alle Tilskuerne til en umaadelig Latter, glemte Grev Frits aldeles det besynderlig alvorlige og næsten forfærdende Indtryk, det samme komiske Ansigt havde gjort paa ham ved Middagsbordet. Han ydede ham høirøstet Bifald og tumlede, som beruset, ud blandt de glade larmende Tilskuer.

Næste Formiddag sad Demoiselle Ritter, allerede paaklædt til Rideøvelserne, med en Mandolin i Haanden, i sit Værelse og nynnede en munter Vise. Hendes Fader sad i en fin overpudret Morgenfrakke ved et Skriverbord, fuldt af Papirer og Bøger, hvori han syntes saa fordybet, at han aldeles ikke bemærkede hvad der foregik omkring ham. Bajaz stod ved et stort Skab og hjalp den døve Madame Ritter med at eftersee Garderoben og nogle Decorations-Stykker, ved hvilken Forretning han tillod sig mange overgivne Fagter. „Min Amor-Trøie maa ogsaa til Skrædderen, Madam!" — sagde han og kastede en Silketrøie med et Par spraglede Fjærvinger paa Stolen — „skal vi engang give Amor og Psyche igjen og jeg skal ride til Olympen paa Touget, maae Vingerne dog ikke falde af mig paa Veien! — Og vor Maane — ak, den er i en høist ynkelig Tilstand; hvor skal

jeg kunne sukke for saadan en lumpen Maane, om Columbine var aldrig saa deilig! — Maanen maa ogsaa til Skrædderen."

„Det er jo Moders gamle Maane, Pietro!" — sagde Gjasinda — „naar du skal sukke for mig, skal jeg bede om den nye!"

„Da denne Maane var ny, Børn!" — sagde den stille, blege Kone og sukkede — „da var det en lykkelig Tid: da sad jeg ikke med Billetkassen ved Indgangen, og da sad ikke Fader saa mørk og taus og beregnede Udgifterne; da fløi han med Liv og Sjæl, fra Olympen, som en virkelig Amor, og hentede sin Psyche — nu er det anderledes." Hun lagde den lille, runde Sølvflors-Klud omhyggelig sammen og vendte sig bort, idet hun hemmelig viskede sig en Taare af de sorte, indfaldne Øine.

„Det var før min Tid, Madam!" — svarede Bajaz — „Nu ja, en saadan Maaneskinstid kan jo heller ikke være evig; men derfor vil vi ikke hænge med Hovedet. Bliver De og Hr. Ritter aldrig glade og lystige igjen, saa faaer jeg en Rem af Huden, frygter jeg, og bliver en miserabel, melancholsk Bajaz, og hvorledes vil det da see ud med Lystigheden og Søgningen? Signora Gjasinda kan vel sagtens endnu en halv Snees Aar skaffe os Lapserne til Huset, og Hr. Ritter de solide Honoratiores; men Skrabet, Madam! det høistærede Skrab er mit med Æren: skaffede jeg ikke Janhagel til Hus, stod hele tredie Plads tom, og det er dog den største. Syng, syng dog, Signora Gjasinda! og faa deres Moder til at glemme de gamle Historier!" — tilføiede han halv sagte, idet han atter tog nogle Dragter frem og undersøgte deres Mangler.

„Den stakkels Moder!" — sagde Gjasinda — „hun er ked af dette Liv, og det er dog saa uendelig morsomt. Naar

man ikke længer kan være med, kan jeg nok vide, det maa være kedeligt; men det er dog tusinde Gange bedre, end at sidde i Skuret i Florents og pille med det forskrækkelige Mosaik."

„Florents!" — gjentog Madam Ritter, som kun havde hørt dette Ord — „længes du ogsaa efter Florents? mit Barn! Herregud! kan du endnu huske det? — du var dog kun fem Aar, da vi kom derfra. Ja, du har Ret, der var det bedre, selv i vor største Armod og Elendighed. Der sad du, som en lille Gudsengel, hos os i den fattige Brakke og saae paa Mosaikarbeidet, og naar det var et Helgenbillede eller den hellige Jomfru, foldede du fromt og kjønt dine smaa Hænder og bad til hende. Men saa skulde vi hen og see de fremmede Liniedandsere —"

„Ak ja, Moder! det glemmer jeg aldrig" — udbrød Gjasinda — „det var min Lykke!"

„Gud hjælpe dig for Lykke, mit Barn!" — vedblev Moderen — „den Lykke har jeg kjendt før du blev fød; gid du aldrig saaledes maa kjende den!"

„Men hvorfor blev vi da ikke i Florents? Moder! det var vist min Skyld: jeg overhængte dig vist baade Dag og Nat, til jeg fik Lov til at dandse og ride."

„Nei, mit Barn! du var uskyldig deri — det skulde saa være — den gamle Lyst kom igjen — det var som Tarantelen havde stukket os, og vi maatte dandse Verden igjennem og opdrage dig til de ulyksalige Konster. Vare vi blevne i Florents, havde du nu siddet stille og ærbar i Klosteret, istedetfor at du, som et letsindigt Verdensbarn, maa sætte Livet paa Spil hver Dag, for at vinde Guld til dine Forældre og fordærvelig Smiger og Beundring for dig selv. Endnu er du glad og uskyldig; men Himlen bevare dig, Barn! du maa selv hver Dag lokke Fordærverne om dig i Hundredviis."

„Men kjære, gode Moder! du har jo selv med Lyst og Glæde øvet den samme Konst, og du er jo dog saa god og from — hvorfor skulde jeg da blive saa ond og fordærvet derved?"

Moderen taug pludselig, og Gjasinda bemærkede ikke, at et bittert, harmfuldt Blik, fra den gamle, tause Fader havde ramt hende.

„Sæt dog ikke Signora Gjasinda slige Skrupler i Hovedet, Madam!" — sagde Bajaz og gjorde et Krumspring — „hun kan tidsnok tabe Modet og Lystigheden med, og saa skal Pokker længer gjøre Saltomortale, allerhelst hvis hun vedbliver at sætte mit gode Lune paa Prøve og lee ad alle mine høviske Kjærlighedserklæringer og daglige Knæfald, som i det sidste Aar har kostet mig circa ti Par dyre Pantalons af Diablement-fort."

„Er det ikke nok, lille Pietro! at jeg hver Aften er din ømme Elskerinde paa Brædderne? skal jeg ogsaa være det udenfor Scenen, maa du smukt tillade mig at være ubønhørlig. Alt hvad jeg kan gjøre for dig er, at jeg syer dig en smuk, bløb Knæpude, hvorpaa du med mindre Besværlighed og Bekostning hver Dag kan modtage din Kurv for mine Fødder. Bring nu Moder paa andre Tanker og lad os være glade!" — Dermed begyndte Gjasinda at spille et livligt og muntert Accompagnement, hvortil den lille Pietro strax dandsede og gjorde Saltomortale. Gjasinda sang:

„Herlige Vovespil!
Hæv dig, hvo flyve vil!
Lystig i Luft dig sving!
Saltomortale-Spring!

Glad jeg i Vuggen laae;
Straalende Fee jeg saae:

Taaspvids paa Vingehest,
Fløi hun fra Øst til Vest.

Høit under Maane-Vei
Sølvstraalen skued jeg,
Traaden, saa blank og ren,
Spunden paa Lykkens Ten.

Fast den i Himlen stod;
Vinger jeg bar paa Fod,
Dandsed med freidigt Sind
Til de Gudsengle ind.

End under Maane-Vei
Sølvstraalen skuer jeg:
Staalstræng i Fakkelglands
Klirrer til luftig Dands.

Livstraaden brister ei;
Jorden ei rører jeg:
Lys glindser Himmelhal —
Luft er min Dandsesal."

Neppe havde hun endt Sangen, førend det bankede paa Døren. Pietro aabnede den, og i glimrende Konstberider-Dragt, med en Fjærhat i Haanden og et guldbroderet Skjærf om den tyrkeblaae Silketrøie, traadte en høi, ung Herre ind i Stuen og hilsede den forbausede Familie med korslagte Hænder over Brystet, paa samme Maade som de sædvanlig hilsede Publicum paa Scenen. Uagtet Maskeradedragten og det paaklinede Mundskæg kjendte Gjasinda strax Grev Frits og gjettede Aarsagen til hans Komme og besynderlige Costume.

„Ei, ei!"— udbrød hun — „Grev Falkenberg! — De tager mig paa Ordet, seer jeg, og vil gaae i Skole hos mig!

— Ih, Bravo! Optrædelsen er glimrende og Dragten særdeles smagfuld; men, De maa undskylde mig! uden min Faders Tilladelse kan jeg ikke gjøre Alvor af Spøgen; og skulde De brække Halsen ved det første Forsøg, vilde det ogsaa virkelig gjøre mig ondt."

„Hvad betyder denne Spøg? min Herre!" — sagde nu den gamle Ritter og reiste sig. — „I vor huslige Kreds spille vi ikke Komedie. Det er en egen Maade, De behager at ære os og vor Haandtering paa, ved at nedlade Dem til vort Farce-Livs Manerer og Adfærd og indtræde i vort Laug med alle vore Paafuglefjær; denne Fortrolighed, min Herre, er saa langt fra at smigre mig, at jeg vilde ansee den for en bitter og haanlig Spot, hvis Deres Lystighed og Letsindighed ikke overbeviste mig om, at Deres Mening ikke har været at prostituere Andre — end Dem selv."

Denne Modtagelse gjorde Grev Frits pludselig alvorlig; han glemte al Spøg og den hele lystige Maade, hvorpaa han havde isinde at fremstille sig som Dilettant i Konstselskabet.

„Undskyld mig, Hr. Ritter!" — sagde han næsten forlegen — „hvis jeg har været saa uheldig at fornærme Dem! Jeg kommer virkelig i den ganske alvorlige Hensigt, at udbede mig Deres Veiledning i en Konst, som jeg er saa langt fra at ringeagte, at jeg nu for min Fornøielses Skyld agter at lære den tilgavns. Jeg anvender med Glæde saameget derpaa, at De uden Tab kan give mig to Timers daglig Underviisning i fjorten Dage eller saalænge De opholder Dem her."

„I fjorten Dage troer De altsaa at kunne lære tilgavns hvad jeg efter tredive Aars daglig Øvelse endnu ikke erkjender mig for Mester i" — svarede Hr. Ritter mørk — „jeg maa tilstaae, De har enten meget høie Tanker om Deres

eqvilibriske Genie, eller De maa ansee det for ligesaa let en Sag, som at springe Buk eller gaae paa Stylter."

„Nogen Færdighed og Øvelse har jeg allerede" — svarede Grev Frits ivrig — „fra jeg var ganske lille har jeg havt en lidenskabelig, næsten rasende Lyst til alt Sligt. Jeg erkjender Dem og Deres Datter for de største Mestere i denne den frieste og dristigste af alle Konster, og jeg vilde være Dem uendelig forbunden" — — Han holdt pludselig inde og betragtede den gamle Herre med Forbauselse. Over det blege, dybt furede Ansigt foer et flygtigt Udtryk af vild Glæde og bitter, nagende Smerte; der glimtede en ungdommelig Ild i hans mørke Øine; men dette pludselig opflammende Liv forsvandt som et Lynglimt, idet han stirrede den unge, livslystige Greve stivt og gjennemborende i Øinene. „Ja rigtig!" — sagde han — „saaledes har jeg ogsaa seet ud engang — saaledes stod jeg for min gamle Mester og troede at springe ind i Himlen, da jeg sprang i den dybe, umaalelige Afgrund." — „Lad os være ene, Børn!" — sagde han til de Andre og vinkede med den magre Haand — „Kom, sæt Dem, Hr. Greve! vi To maae tale nærmere sammen! — Vil De være min Skolar, vil jeg dog vise Dem hvortil den frieste og herligste af alle Konster fører."

„Hold Dem kjæk, Hr. Greve!" — sagde Gjaslnda, idet hun greb sin Mandolin og hilsede ham venlig for at gaae — „Hvad min Fader saa siger, han elsker dog igrunden Intet i Verden som vor frie og glade Konst." Hun tog en Accord paa Mandolinen og nynnede, idet hun, let som en Fugl, hoppede ud af Stuen:

„Lys glindser Himmelhal —
Luft er min Dandsesal!"

Grev Frits stod som fortryllet af den muntre Piges Smil og deilige Fuglestemme og syntes rent at have glemt den gamle Herre, der stod ligeoverfor ham og betragtede ham skarpt med et medlidende Træk i det mørke Aasyn. Først da Gjasinda havde lukket Døren efter sig og de Andre, og Grev Frits var ene med den Gamle, besindede han sig igjen, som En, der pludselig udrives af en skjøn, forbifarende Drøm, idet den Gamle lagde sin Knokkelhaand paa hans Skulder og sagde med en dyb, næsten klangløs Stemme: „Betragt dette Aasyn, unge Menneske! og lær at grue for den Lykfalighed, De nu drømmer om! Der gives ingen elendigere Skabning paa Jorden, end en udbrændt Enthusiast, der har raset for en Id, han har lært at foragte og dog maa udøve, for at opholde det usle Liv."

„Men, bedste Hr. Ritter! hvor kan De tale saaledes?" — afbrød Grev Frits ham, men holdt inde med en hemmelig Gru, idet han ret betragtede ham.

„Ja læs, læs kun i dette Ansigt!" — vedblev Ritter — „og see hvad en Gjøglermaske er, hvor en Konstneraand er gaaet tilgrunde! — Jeg stod ogsaa engang, fri og freidig, som De, og lod mig henrive af det gjøglende Skin. Ideen om et frit, eventyrligt Liv henrev mig, og en heftig, ungdommelig Lidenskab gav mig Kraft og Mod til at trodse al Verden. Fortryllelsen over den berømte Liniedandserinde, Ingen nu gjenkjender i min ulykkelige Hustru, rev mig ud af en hæderlig Stilling i Samfundet og bragte mig til Betlerstaven. Jeg vovede et eneste dristigt Spring over Grændsen for det mig saa forhadte og foragtede Conveniens-Liv — og jeg blev for mit hele Liv en Slave af den Frihed, jeg forgudede. Min Lidenskab var et Blendværk, som alle Lidenskaber; og den Konst, jeg beundrede, udøver jeg nu selv med en Affky, der gjør mig til en Rædsel for mig selv og til en bizar,

fast djævelsk Modsigelse af mit eget Væsen. Med sønderslidt Hjerte maa jeg fremkalde Latter omkring mig; og naar jeg er lykkeligst i mine Fremstillinger — naar Alle juble og klappe over mine Luftspring og mit fortvivlede Ridt — naar Huset gjenlyder af Latter over mit Minespil — da fortære tusinde Slanger mit Hjerte, og det er mig som jeg hørte Helvedes Haanlatter over mit forspildte Liv."

„Det er Sygdom, kjære Hr. Ritter! det er Hypochondri, som kun en Læge kan helbrede Dem for, men som ingen virkelig Grund har i Deres dog lykkelige og misundelsesværdige Liv. Hvor kan De kalde et Liv forspildt, som De anvender til saa mange Menneskers Glæde og Oplivelse? og hvor kan De foragte en Konst, der — saaledes som De udøver den — hæver sig høit over den ringe Plads, indskrænkede, ensidige og fordomsfulde Mennesker anvise den? den Mand er ingen Gjøgler, som med Liv og Begeistring kan fremstille Menneskekraften, i dens rasleste og dristigste Flugt gjennem Legemverdenen, og med Sandhed afbilde den lave aandelige Menneskenatur i dens latterligste Modsætning til Guddomsbilledet, hvorfra den er sjunken. Den, der formaaer det, stræber paa sin Viis til det fælles store Maal for al skjøn og ædel Konst: levende Fremstilling af det Sande og Skjønne."

„Hvad hører jeg!" — udbrød den Gamle, og der straalte atter et Efterskin af ungdommelig Ild i hans Øine — „saa gives der endnu et Menneske, som saaledes for Alvor bedømmer min foragtede Konst, og jeg er ikke den eneste Afsindige, der saaledes kunde betragte den! Velan, jeg vil endnu dog troe, der er Noget i den Id, jeg gav mit Liv for. Noget Høit og Stort er det vel ikke, som jeg fordum indbildte mig — men aldeles foragteligt kan Det dog ikke være, som kan bringe en ædel ung Mand, som Dem, til at sætte sig ud

over den almindelige Mening. Velan! De har kaldet Billedet af min sværmeriske Ungdom tilbage i min Sjæl. Jeg vil dog endnu engang drømme de kjære, gamle Drømme om igjen, inden det er forbi med alle Drømme hernede. — Det er et Ord, Hr. Greve! i fjorten Dage er De min Skolar; men under een Betingelse: De maa ikke tilbyde mig nogen Løn eller Gave derfor. Deres Kjærlighed til min foragtede Konst er mig den skjønneste Løn; og skal jeg have nogen Glæde deraf, maa vort Forhold være aldeles frit og uegennyttigt. Jeg veed, De er en rig Mand og behøver aldrig, som jeg, at aagre med Deres Pund og fornedre en fri Konst til Næringsvei; men lov mig dog først dyrt og helligt, at De aldrig i Deres Liv, i hvad Stilling De saa kommer, vil gribe til den ulykkalige og fortvivlede Beslutning, at gjøre Deres og Andres Tilværelse afhængig af en Konst, som De kun kan agte og elske, naar den udøves aldeles frit og for sin egen Skyld!"

„Det kan jeg med fuldkommen Sikkerhed love Dem" — svarede Grev Frits — „skjøndt jeg neppe vilde føle mig ulykkelig i Deres Stilling. Min Livsvei er dog nu afstukken, og jeg har ingen Grund til at ønske den anderledes. Jeg ærer Deres Delicatesse, hvad den første Betingelse angaaer, uagtet den gjør mig til Deres bestandige Skyldner. Vi begynde altsaa idag, Hr. Ritter! ikke sandt? og Deres Datter tager dog Deel i Øvelserne og lærer mig Liniedandsen paa Staaltraaden? paa en almindelig Linie gaaer jeg allerede temmelig sikkert. — Og ved de mimiske Øvelser maa Deres Datter, som Columbine, være med! — uden kvindelig Opmuntring kommer jeg ingen Vei."

„Ja saa!" — sagde den Gamle og betragtede ham med et skarpt, mistænkeligt Blik — „Min Datters Veiledning er Dem maaskee vigtigere, end min; dog nei, Grev Falkenberg! Deres Ansigt lyver ikke, og jeg vil ikke miskjende Dem. Jeg

anseer Dem for en Mand af Ære, der ogsaa veed hvad han er Andres Ære skyldig. De sædvanlige smukke Ting, De af og til har sagt min Datter, veed baade hun og jeg hvad vi skal tage for; men den Varme, hvormed De ofte har talt om vor ringeagtede Konst, overbeviser mig om, at det ikke er Leilighed til et letsindigt Eventyr, De her søger. — Hvis saa var, vilde Deres Møie desuden være spildt. — At De ønsker min Datters Nærværelse, kan jeg forstaae: uden kvindelig Opmuntring havde jeg heller Intet lært, som overgik det Almindelige. Dog ogsaa i denne Henseende et alvorligt Forord! mærker De, at Deres Deeltagelse for min Gjasinda i mindste Grad overstiger den Muur, vor Stand og vore Forhold for denne Verden har opreist imellem os — saa lov mig paa Ære og Samvittighed, øieblikkelig at afbryde et Bekjendtskab, som maaskee kunde være farligt for Dem, men paa ingen Maade for mig eller min Datter! — det hører med til vor Stands og Stillings Egenheder, at vi ikke maae sætte vor Ære, som Mennesker, i Andres Dom over os, men kun i vor egen."

Den Aabenhjertighed og stolte Selvtillid, hvormed den gamle Herre sagde Dette, jog Blodet op i Kinderne paa den unge Greve, som ikke kunde fordølge sig selv, at Haabet om et nærmere og fortroligere Forhold til den smukke Gjasinda var Hovedddrivefjæren til hans eventyrlige Foretagende. Hans Svar var noget forvirret; men han gav Ritter sit Æresord paa, at han intet Øieblik længer vilde attraae hans og hans Families Selskab, end det kunde bestaae med hvad han skyldte dem og sig selv.

Med et Liv og en Glæde, som Familien neppe kunde erindre sig at have seet hos den gamle Ritter, førte han nu sin nye Lærling til det store Magasin i Baggaarden, der tjente dem baade til Theater og Ridehus, og hvor de un-

dertiden om Formiddagen øvede sig for lukte Døre uden Tilskuere. Pietro og Gjasinda vare forundrede Vidner til den raske, smidige Grev Falkenbergs første eqvilibriske Prøve, hvorved han allerede lagde en temmelig fast Holdning og nogen tidligere Øvelse for Dagen. Men hans Lyst og Iver og hans for en Begynder udsædvanlige Dristighed fornøiede i Særdeleshed den Gamle. Ved de mimiske Øvelser paatog Greven sig Pierotsrollen, som han ofte i sin Skolegang havde spillet for sine Meddisciple, og det lykkedes ham, allerede ved det første Forsøg, selv at aftvinge den alvorlige Ritter en hjertelig Latter, et Særsyn, som Pietro og Gjasinda endnu aldrig havde seet; thi hvor ofte end den Gamle havde bragt Andre til at lee, syntes han dog selv ikke at kjende anden Latter, end den, der kom af Bitterhed og Foragt for Livet og dets Glæder. Gjasinda var sjæleglad over den Forvandling, der syntes at være foregaaet med hendes tungsindige Fader, og da Øvelsestiden var forbi, takkede hun Greven med Hjertelighed for det heldige Indfald, hvorved han havde gjort hendes Fader ung igjen.

Hver Dag fortsattes nu disse Øvelser, og Gjasinda lærte Greven, med Lethed at bevæge sig paa Staallinien. Aldrig havde Grev Frits levet lykkeligere Dage. Den gamle Ritters rystede Sundhed forbedredes synlig, og til Alles Forundring talte han nu ofte med Liv og Heftighed ved Bordet. Fra Morgen til Aften var Grev Falkenberg som et Medlem af den Ritterske Familie; han kom intet andet Sted, og Dagene fløi for ham som Timer. For den gamle Konstberider havde han en Ærbødighed, der selv forekom ham besynderlig, og han havde et Slags Frygt for at mishage ham, som han ikke kunde forklare sig; hvor ofte han end havde leet ved den Gamles Minespil, kunde han dog intet Ansigt tænke sig, hvori han med større Gru vilde kunne see

Foragt eller Vrede udtrykt. Om sit Liv og sin Skjæbne talte Ritter aldrig; men hans Anskuelser af Livet i Almindelighed vare ofte Gjenstande for hans Aften-Samtaler, naar han ikke med Liv og Begeistring talte om Videnskab og Konst, som næsten var det Eneste i Verden, han syntes at have Kjærlighed og Agtelse for. Med stolt Foragt og selv med Haan betragtede han næsten Alt, hvad der i Verden kaldes Indretning, saavel i videnskabelig som i borgerlig Henseende, og gav ofte sin Harme derover Luft for Grev Frits. For en stor Deel stemte den ubændige Eventyrer med ham, kun med den Forskjel, at han med ungdommelig Lystighed udloe og morede sig over Pedanteriet og Smaaligheden, som den gamle Melancholicus ivrede alvorligt og bittert imod. Forholdet mellem Ritter og hans Kone var stedse Grev Frits en Gaade; thi skjøndt han syntes at bemærke en spændt Deeltagelse hos den blege, døve Kone, hvergang Ritter blev høirøstet, og et Udtryk af tilbagetrængt Glæde, naar hun saae ham livlig og opvakt — hørte han dog næsten aldrig, at de talte et Ord til hinanden. Grev Frits henvendte ofte Talen til Madam Ritter, uden at det nogensinde lykkedes ham at bringe hende ind i nogen Samtale.

Dette hindrede dog ikke hans begeistrede Underholdning med Fader og Datter. Ofte bleve de afbrudte og parodierede af den lille Pietro, uden at de bekymrede sig derom. Undertiden gav dette dog Anledning til Latter, og da var Pietro høist lykkelig. Men Ingen var dog lykkeligere, end den unge Greve. Medens han nu daglig saae Gjasinda; syntes næsten hele hans øvrige Liv med hele den øvrige Verden at være forsvunden af hans Erindring. Den ene Uge gik efter den anden, og en hel Maaned var saaledes forsvunden, uden at Ritter eller Grev Falkenberg syntes at tænke paa Afreise eller Skilsmisse.

En Dag havde den gamle Ritter stødt sin Fod og kunde ikke være tilstede ved Formiddagsøvelserne i Magasinet. Pietro og Gjasinda foretoge dem dennegang alene med Grev Frits. Pietro var endnu bestandig paa Scenen den lykkelige og udenfor Scenen den ulykkelige Elsker, uden at han derfor kunde tabe sit gode Lune; men han troede, ikke uden Grund, at have bemærket, at siden Grev Falkenberg var bleven som et fast Medlem af Selskabet, spillede Bajaz en langt ubetydeligere Rolle udenfor Scenen og blev med alle sine Vittigheder aldeles fordunklet hos Gjasinda af den lystige Greve. Han havde nogle Gange ikke paa den fineste Maade søgt at gjøre sin overlegne Medbeiler latterlig, endogsaa ved de offentlige Aftenforestillinger, hvorved Greven havde sin Plads blandt Tilskuerne i en Krog nærmest ved Scenen. Rygtet om den fremmede unge Herre, som altid der havde sin Plads og som var en daglig Tilbeder af Demoiselle Ritter, var allerede de fleste Tilskuere bekjendt, og Bajaz havde undertiden sin Glæde af, som ved en Uforsigtighed, at komme til at overpudre ham eller faae sin Bajazhue til at falde ned over hans blonde Hoved; men Grev Frits loe altid selv derover og tiltroede ikke den lystige Pietro nogen Ondskab. I sin Herres Fraværelse skulde nu Pietro være Mesteren ved denne Formiddagsøvelse; men han saae med Ydmygelse, at han der var aldeles tilovers, da Greven og Gjasinda ikke engang loe ad hans Indfald, men havde kun Øine og Øren for hinanden. Ved Rideøvelserne lod Pietro sin Harme gaae ud over Hesten; men jo stærkere den løb, jo raskere og dristigere foer den kjække Skolar afsted, og Gjasinda klappede i Hænderne af Glæde. Da de endelig svævede ved Siden af hinanden i en smuk Pas de deux paa de paralelle Staallinier, og Pietro skulde angive Tacten dertil paa Trommen, forekom det ham som de dennegang med mere Frihed, end sædvanlig, kastede

forelskede Blik til hinanden, og han kastede Trommen i sin Skinsyge, gjorde et Spring og slog, som af Vanvare, sin Springestok mod Staallinien, hvorpaa hans lykkelige Medbeiler uden Balanceerstang syntes at svæve som i den syvende Himmel; Grev Frits tabte Ligevægten og var nær ved at styrte hovedkulds ned; men Pietro havde nu den Ærgrelse at see Gjasinda ængstelig række sine Arme ud imod ham og hindre det, hvorved de kom i en øm og fortrolig Stilling. Pietro gjorde endnu et Saltomortale i sin lunefulde Fortvivlelse, men stødte sig. Han humpede ud af Ridehuset og smældede med Døren.

„Lille Pietro er vred idag" — sagde Gjasinda. — „Det var ogsaa Synd, vi lode ham gjøre saamange Løier forgjæves; naar man kun vil lee ad ham, er han den godmodigste Gjek af Verden."

„Da havde han dog Lyst til at see mig styrte ned" — sagde Grev Frits — „hans Glæde over at De hindrede det syntes mig lidt tvungen. Troer De ikke, kjære Gjasinda, at han heller havde seet mig brække Halsen, end saaledes reddes?"

Gjasinda rødmede. „Hvor kan De troe det? kjære Falkenberg!" — svarede hun — „han har jo glædet sig ret hjerteligt med os Alle over det ubegribelige Mirakel, Deres Venskab for os og Deeltagelse for vor Konst har gjort med Fader. — Men var det ikke bedst, om vi nu ogsaa gik herfra?" — tilføiede hun med synlig Uro — „det passer sig neppe, at vi her øve os ganske ene. — Sandt at sige, har jeg ogsaa faaet en lille Skræk i Blodet og staaer ikke ganske sikker paa Linien."

„Er det muligt, Gjasinda!" — udbrød Grev Frits henrykt, idet han greb hendes Haand og trykte den lidenskabelig — „De frygter ikke selv for den farligste Stilling og er

bleven saaledes forskrækket for mig! — havde jeg ogsaa virkelig brækket Halsen, havde jeg dog ikke været at beklage."

Han hjalp hende forsigtig hen ad Linien til Stigen og følte hvorledes hendes Haand bævede i hans. Hun stod nu fast paa Stigens øverste Trin og støttede sig til den lange Balanceerstang, som stod opreist ved Stigen. „Vi, lad mig hjælpe Dem!" — raabte han og svang sig fra Linien med sin egen Balanceerstang. Da han nu stod paa Gulvet og opløftede Øinene til hende, hvor hun i barnlig Blufærdighed syntes at have glemt al sin Konst og Behændighed, var det ham pludselig som da han saae hende førstegang i hendes Barndom: „Ja jeg seer dig atter, min Engel paa Himmelstigen!" — udbrød han henrykt og nærmede sig hende med udbredte Arme — „Kom, kom, du evig Velsignede! kom, lad mig neddrage dig til mig paa Jorden og flyve salig med dig gjennem dine Himle!"

„For Guds Skyld, Grev Falkenberg!" — svarede hun med bævende Stemme — „De glemmer Dem selv og vore Forhold! Gaa dog bort og lad mig stige ned!"

Han gik bestedens et Par Skridt tilbage; men hun svimlede paa Stigen, overvældet af den længe skjulte Følelse, som nu med gjensidig Styrke var udbrudt imellem dem. Grev Frits ilede til — han modtog hende med overvættes Salighed i sine Arme, og det første Elskovskys bekræftede hvad Ingen af dem havde Ord til og hvad de tilfulde havde læst i hinandens Øine.

„Bravo! Bravo!" — raabte i dette Øieblik den lille Pietros Bajazstemme. De fore forskrækkede fra hinanden og saae mod en Luge i Magasinet, hvorfra det ulykkelige Bravoraab kom. Der saae de ikke alene Pietro, der med sin Narrehue paa, fordreiede sit Abeansigt i et triumferende Grin, idet han spottende klappede i Hænderne; men ved hans

Side saae de et Ansigt, der med sin mørke, frygtelige Alvor virkede som et forstenende Medusahoved paa de Elskende. Det var den gamle Ritters Aasyn, som de aldrig før havde seet med saa forfærdeligt et Udtryk af bitter, menneskekjendsk Harme og dyb, tragisk Kummer. Gjasinda udbrød i heftig Graad og skjulte sit blussende Ansigt med begge Hænder, idet hun foer ud af Døren og lod den forfærdede Grev Frits alene. Det var ham som han ved Indgangen til det salige Paradis ved et grueligt Syn var nedstyrtet i en Afgrund. Han havde slaaet Øinene til Jorden for den Gamles knusende Blik. Han stod som fastnaglet til Gulvet og vidste ikke hvad der var blevet af ham og Gjasinda. Da han kom til Besindelse, saae han sig ene i det tomme Magasin. Døren stod aaben; men Loftslugen var lukket. Han vovede neppe at see derhen. Narrens skadefro Bravoraab klang endnu i hans Øren, og det grinende Abeansigt med Bajazhuen stod endnu for hans Øine, som en djævelsk skærende Modsætning til det truende Dommer-Aasyn, hvis bebreidende Blik var trængt som Lyn i hans Sjæl.

Forvirret og nedslagen, gik Grev Frits til sit Værelse. Han lyttede ved Døren til Sideværelset; men der var dødsstille. Han rev Konstberiderdragten af sig og iførte sig sin sædvanlige Dragt. Han tænkte paa en Udsoning med den Gamle, hvis Tillid han saa ubesindig havde skuffet; og som han nu alvorlig eftertænkte sit Forhold og sin Stilling og hvad der var hændet, kom efterhaanden hans Rolighed tilbage, og han var snart enig med sig selv. „Hun elsker mig" — sagde han — „og hun maa blive min Hustru — lad mine Frænder og hele Verden sige hvad de vil! — jeg er myndig og min egen Herre. — Jeg vil ikke lege med min egen og hendes Lyksalighed."

Med den faste Beslutning at gjøre det afgjørende Skridt,

gik han ud og bankede kjæk og frimodig paa Døren hos Ritters; men den var lukket ilaas, og Ingen lukkede op. Han vedblev at banke og gjorde tilsidst en saadan Larm, at Tjenerne løb til og troede, han vilde sprænge Døren. „De er' Alle ude, min Herre!" — sagde Opvarteren — „De gik for et Dieblik siden. Men der er allerede dækket, og de maae vist strax komme tilbage."

Grev Frits gik atter ind paa sit Værelse. Kort efter ringede det til Table d'hôte. Han gik til sin sædvanlige Plads; men de fire Stole i hans Nærhed stode ledige, og den Ritterske Familie lod sig ikke see. Urolig og ængstelig, gik han fra Bordet før Maaltidet var endt. Han greb sin Reisehue, uden selv at vide hvad han vilde foretage sig. At tænke paa at opsøge dem i den store, fremmede Stad, var umuligt, og vente paa sit Kammer til de kom hjem, var ham uudholdeligt. Han betænkte sig pludselig, kastede Reisehuen fra sig, skrev hastig en Billet til den gamle Ritter og forseglede den. Med den befalede han sin Tjener at staae udenfor Ritters Dør og ikke vige af Pletten, indtil han kom hjem, og da strax levere ham Billetten egenhændig. „Du skal intet Svar have!" — tilføiede han — „imorgen tidlig, om ikke før, afhenter jeg det selv." Han greb nu Huen igjen og løb ud i den ham aldeles fremmede By, som han allerede havde været sex Uger i uden at have seet. Det var ham ligesom han havde været i et fortryllet Slot og som den hele Verden derudenfor nu var bleven ham fremmed. For at forslaae de underlige Tanker og overvinde sin Uro, løb han fra Gade til Gade, uden at see sig om eller lægge Mærke til Veien. Mørket faldt paa, og han vidste ikke hvor han var. Da saae han en stor, prægtig oplyst Bygning for sig; mange Mennesker strømmede derind; han fulgte mekanisk med Strømmen. Han stod i Forsalen til Operahuset. Han greb i Lom-

men, tog en Billet og gik ind. Der spilledes en Trylleopera, hvori en ulykkelig forelsket Prinds igjennem tusinde forvandlede Scener og Tryllerier forgjæves søger sin bortførte Prindsesse, indtil han endelig, selv forvandlet til en Olding, gjenfinder hende i Skikkelse af en gammel, grim Taterkvinde. Han elsker hende endnu og omfavner hende med Ungdomsfyrighed, hvorpaa en velgjørende Fee aabenbarer sig og forynger de troe Elskende i hinandens Arme.

„Ak, Gjasinda, Gjasinda!“ — sukkede Grev Frits, idet han tumlede ud af Operahuset — „seer jeg dig ikke endnu iaften, seer jeg dig maaske aldrig. — Gud i Himlen! hvis de allerede vare borte! — var det maaske min egen ulykkelige Historie, jeg saae? — skal jeg først see hende igjen, naar vi begge ere gamle og graae? og hvor er saa den velgjørende Fee, som kan kalde vor Ungdom og Glæde tilbage?“ — Med en Uro og Ængstelse, som næsten betog ham Sands og Samling, tumlede han frem gjennem den store Skare Komediegængere, som loe og spøgte over Stykket og nogle Feiltagelser med Decorationerne. Det var ham umuligt at finde Vei; han sprang op i en ledig Fiacre og lod sig i flyvende Fart kjøre til „den gyldne Ørn.“

Da han sprang af udenfor det store, oplyste Skilt med den gyldne, flyvende Ørn, var det sildigt. „Er Ritters kommen hjem?“ — spurgte han næsten aandeløs den travle Opvarter, der kom ham imøde med et Lys i hver Haand — og som forstenet af Skræk hørte han nu, at de ved Pietro havde ladet alt deres Gods afhente og deres Regning betale — for ikke at komme tilbage. Grevens egen Tjener kom idetsamme med den forseglede Billet, som han ikke, efter Befaling, havde kunnet aflevere til Hr. Ritter egenhændig og ikke havde turdet betroe til den lille Pietro.

„Men, min Gud, hvor er de da?" — udbrød Grev Frits og vaklede, idet han sønderrev Billetten.

„Man fortæller Allehaande" — svarede Opvarteren og trak paa Skuldrene — „det har nok ikke hængt saa rigtigt sammen med dem — man taler om et falsk Navn, som her er stor Straf for — man taler om „politische Umtriebe" — den gode Hr. Ritter, siger man, har været Spion eller i „Tugendbund" eller noget værre. Politiet skal have faaet Nys derom, og den smukke Familie skal over Hals og Hoved have forladt Staden, uden at faae Passet paategnet. Man vil i Mørkningen have seet dem kjøre ud af Brandenborger-Porten."

„Skaf mig strax Postheste!" — raabte Grev Frits — „Der, tag mit Pas og skaf mig det paategnet! — Inden et Qvarteer maa jeg være paa Vognen. — Lad mig strax faae min Regning! — Løb og pak ind, Johan!"

„Det vil blive vanskeligt, Hr. Greve, at faae Passet saa silde" — indvendte Opvarteren — „men jeg skal gjøre min Flid. — Hvorhen, tør jeg spørge, skal der staae at Reisen gjælder?"

„Hvorhen du vil — den vide Verden rundt — udaf Brandenborger-Porten" —

„Altsaa vel til Hamborg?"

„Ja vel, til Hamborg, og hvor du vil — men kun hastig!"

Opvarteren rystede paa Hovedet og gik. En halv Time efter rullede Grev Frits i en Postvogn i Mulm og Mørke ud af Brandenborger-Porten, uden bestemt Plan og Hensigt og i en Stemning som en Febersyg, der i vild Fantasering er løbet fra sine Oppassere og har taget Postheste, for at oplede sine Drømmebilleder i den vide Verden.

Tre Maaneder efter denne Begivenhed læstes i Altonaer-Mercur og Hamborger-Correspondent fra Danmark, at den rige Grev Frits Flemming til Falkenberg var død og havde efterladt sig Besiddelser til Beløb af syv Tønder Guld. Det var den unge Grev Falkenbergs Fader.

Et halvt Aar efterat Grev Frits havde forladt Berlin, blev han med Glæde modtagen i sit Fædreland af sine Frænder og Venner. Man havde ikke i lang Tid hørt fra ham, men været i megen Uro for ham, til man endelig ved en Reisende havde erfaret, at han laae farlig syg i Hamborg. Hans Sygdom havde været langvarig, hvortil Efterretningen i Aviserne om Faderens Død havde bidraget. Tjeneren, som i Begyndelsen af hans Sygdom havde pleiet ham, var bleven angreben af samme Sygdom og var død i Hamborg. Paa Grev Frits's Forlangende havde man indgivet Ansøgning for ham om Afsked fra den diplomatiske Post i Petersborg, hvortil han ikke følte sig skikket. Vigtige Privat-Anliggender kaldte ham nu til Hjemmet: som Universal-Arving til de betydelige Godser, havde den unge Grev Falkenberg en saa udstrakt privat Virksomhed for sig, at han ikke ønskede at anvende sit Liv og sine Kræfter til Andet. Den langvarige, hidsige Feber, han i Hamborg havde gjennemgaaet, syntes at have bragt ham Anledningen til hans Sygdom i Forglemmelse, og ingen af hans Venner vidste heller det Mindste derom. Forestillingen om den skjønne Gjasinda og den gamle Ritter var vel ikke ganske udslettet af hans Sjæl; men de adspredte Minder derom saavelsom om hans hele Ophold i Berlin stode fjerne og taagede for ham, som Skyggebilleder af en underlig deilig, men dog forfærdelig Drøm, hvorom han ikke vidste hvad der var virkelig oplevet, og hvad der hørte til hans Feberfantasier. Han var endnu noget bleg og mager af Sygdommen, da han saae sin Fædrenestad og sine gamle

Venner igjen. Over den største Deel af sin Reise havde han holdt et Slags Dagbog, som vel kun indeholdt flygtige og afbrudte Optegnelser, men hvorved han dog selv kunde tilbagekalde sig det Meste af hvad han havde erfaret paa sin Reise. Saasnart han nu følte sig fuldkommen helbredet, og hans sædvanlige Livlighed og Munterhed kom tilbage, tog han sin Reisejournal frem og glædede ofte sine Venner med de mange, lystige Eventyr, han havde oplevet paa sin Reise. Hans Fætter Stahl, som var en kjæk og dristig Husarofficeer, fandt deri meest Behag; men den lærde, besindige Helman, der i sin Vens Fraværelse var bleven Magister og Medlem af adskillige lærde Selskaber, bekymrede sig kun om det Solide og spurgte meest om Frugterne af hans Ophold i Universitetsstæderne. „Men hvad gjorde du da i Berlin? der var du jo over en Maaned" — sagde han en Aften og tog Reisejournalen fra ham — „Lad mig dog see hvad der staaer om Universitetet og de berømte Lærde!"

„Jeg giver dine Universiteter og dine Lærde en god Dag!" — svarede Grev Frits — „vil du vide hvormange Tiggerbreve paa lærd Rang og Værdighed der inden Aar og Dag udstedes og hvormange Navneværdi-Lærde der stemples af de videnskabelige Laugs-Mestere, saa kan du vel sagtens finde det i en eller anden Bog, som Ingen læser. — Dog med de videnskabelige Anstalter kan jeg maaskee tjene dig." — Her greb han overgiven Reichards „Passagier", som laae paa Bordet. — „Hør nu efter! men det maa være paa Tydsk ellers har det ingen Klem: die 1808 gestiftete Universität, die königliche Academie der Wissenschaften — das königliche medicinische chirurgische Collegium — die königliche Academie der Künste und mechanischen Wissenschaften — die Academie militaire — die Vieharzneyschule ꝛc. ꝛc. ꝛc." Han opregnede endnu en

halv Snes Academier og Gymnasier og standsede endelig ved „das Irrenhaus."

„Du endte dog aldrig der?" — afbrød Helman ham — „Men saae du virkelig alt det?"

„Det kunde jeg have seet altsammen og meget Meer, naar jeg havde villet — og endda været lige klog."

„Men der staaer jo ikke et Ord om Berlin i Journalen" — sagde Helman forundret — „ikke engang om dine dumme Streger. — Vi skal see, du har aldrig været der."

„Det Hul i mit Liv og Levnet maa der en Poet eller gal Mand til at udfylde" — svarede Grev Frits alvorlig — „thi om jeg virkelig har været der, tør jeg ikke sværge paa, og det synes mig dog, som det er det eneste Sted i Verden, hvor jeg virkelig har levet; men naar jeg tænker derpaa, komme alle de ravgale Feberfantasier igjen, og det er mig som jeg var en Eventyr-Prinds, der skulde oplede en deilig Prindsesse og først finde hende, gammel og indskrumpen, naar jeg selv er bleven gammel og graa; og det er jo dog Galskab, veed jeg. Komedier synes mig jeg har seet der — de deiligste Troldkomedier af Verden — og sommetider synes det mig, jeg selv har spillet med — og fløiet i Luften med en Fee eller Gudinde, og at jeg aldrig har været lykkeligere i mine Dage. — Men hvorledes Berlin seer ud, kan jeg ikke sige, om det skulde koste mit Liv. Saameget troer jeg dog er vist, at jeg tilsidst er kjørt ud af en Port, som de kalde Brandenborger-Porten, men i Mulm og Mørke og med en Susen i mit Hoved, som jeg var beruset."

„Du har vist allerede i Berlin havt Sygdommen i Kroppen" — sagde Helman — „men kan du intet Fornuftigt erindre om saa mærkelig en Stad, som er Hovedsædet for hele Nordtydsklands Lærdom og Cultur, saa giver jeg ingen Pibe

Tobak for Komedierne og alt det andet Galskab, du har seet og glemt."

Det var St. Hans Aften to Aar efter Grev Falkenbergs Hjemkomst. Blandt den store Mængde Kildevogne, som i tætte Støvskyer rullede til Dyrehaven, var der en smal Pindevogn, med grønne, fryndsede Hynder, som, med et Par smaa Bønderheste for og en rask, halvvoxen Bondeknøs til Kudsk, foer saaledes afsted, at man neppe kunde øine hvem der sad paa Vognen, idet den som i et Veddeløb snurrede alle de andre Vogne forbi, medens Svøben knaldede og tre stærke Mandsstemmer sang ud af Støvskyen Visen i Røverborgen: „Velkommen, varme Purpurskaal!"

Førend Visen var ude, standsede Vognen paa en grøn Plet i Dyrehaven. Med et let Spring stod allerede En af Selskabet i det Grønne. Det var en høi, smekker Herre med en Figur som Johan Bolognas svævende Mercur paa Charlottenborg. Han tog Straahatten af sit blonde Titushoved og tørrede Støvet af sit Ansigt, der skinnede af Sundhed og overmodig Livslyst. Det var Grev Frits, der, for sit muntre og utvungne Væsen og sine idelige Overtrædelser af Conveniientsen, nu almindelig kaldtes den gale Grev Falkenberg.

„Jeg har faaet Munden fuld af Støv" — sagde han — „og seer jeg ud som I Andre, kan jeg strax træde op som Pierot for det høistærede Publicum her og behøver ikke at krybe i en Meelsæk for Costumets Skyld." — „Børst mig, Drenge!" — raabte han til de smaa Oppartere, der strax vare ved Haanden; han kastede en Haandsfuld Smaapenge til dem, og de gave sig strax ifærd med hans blaae Kassimirs Knæfrakke, der var hvid som en Møllertrøie, og hvori han, med sine snehvide Underklæder, ikke var Pierot ulig. Hos

den ene af hans Ledsagere skinnede der en glimrende Husar-officeer-Uniform frem gjennem Støvdækket; han havde et kjækt, ungt Krigeransigt med begyndende Mundskæg og et fint Fipskæg i Hagekløften. Det var hans Fætter Stahl. Den tredie af disse Kildegjester var Magister Helman; han kom sidst og med nogen Ubehjælpelighed ned af Vognen; han saae mindst ud til at kunne synge Røversangen for Alvor. I hans rolige Ansigt syntes ingen Lidenskab endnu at have efterladt sig Spor. Han fremtog strax et rent, uopruллet, blaatærnet Lommetørklæde, for dermed at afbørste sig, men stak det af Nænsomhed i Lommen igjen, uden at udfolde det, trak langsomt Handskerne af og afbørstede med Hænderne den lange, noget gammeldags sorte Kjole og de korte, sorte Benklæder, som med store Tombaksspænder omsluttede et Par sorte Rasmageruulds-Strømper.

„Det var en Lykke, Ingen kunde see os for Støvet" — sagde Helman — „samt at vi ikke brak Halsen eller kjørte Nogen i Grøften. Gjør jeg mange slige Excursioner med dig, Grev Frits! er jeg istand til aldrig at komme til at beklæde nogen Plads i Facultetet."

„Det var da ingen stor Ulykke" — svarede hans lystige Ven. — „Du maa troe, du har godt af at faae Pedanteriet rystet af dig engang imellem; som jeg mærker, er der dog endnu en Smule fri Natur i dig, som ikke Lærdommen har faaet Bugt med, og blev jeg en Mefistofeles, kunde du maaske endnu blive min Faust eller idetmindste hans gode, stræbsomme Skolar."

„Gud bevare os begge derfor!" — svarede Helman — „Du har ret forelsket dig i alle vilde, fantastiske Sværmerier, Frits! Det duer ikke, maa du troe."

„Begynde I nu at disputere om Faust igjen?" — sagde Stahl — „Lad os hellere komme herfra, inden man kjender

os paa den smukke, standsmæssige Eqvipage! Havde en stikkelig Fodgænger kjendt mig og kaldt mig en Laps — som let kunde hændtes — maatte jeg jo med al min Uret have hugget ham tværs over, hvis jeg ikke imorgen i hele Garnisonens Øine vilde være ligesaa uærlig som en Skarpretter. Naar man er paa Farten med dig, Frits Galning! bør man altid være civil."

„Men civiliseret maaske ikke, mener du? Nu ja, lidt overgiven er jeg sagtens; men hvad ondt er der i at kjøre rask paa en Kildevogn? og I var jo selv ligesaa gale som jeg. Nu lystig, Kammerater! der har vi allerede en Bajaz."

En Trompet skingrede fra et af de nærmeste Telte, og udenfor paa en Brædeforhøining stod en Bajaz i den sædvanlige hvide Lærredsdragt og med den graae Sukkertop-Hue. Efterat han havde blæst tre Gange i Trompeten, opramsede han sin Opfordring til det ærede Publicum saaledes: „Med kongelig allernaadigst Tilladelse vil Hr. Brandt og Familie have den Ære at give en Forestilling, bestaaende af fysikalske, mekaniske og magnetiske Konster med Kort, Uhre, Ringe, Daaser, Frø og Sand, hvilke skulle bestaae i ganske nye Konststykker, der aldrig før ere sete i Verden, og som sikkert ville vinde et konstelskende Publicums Bifald; derefter eqvilibriske og gymnastiske Konster, Balanceer-Konster og Stigedands; til Slutning en Pantomime: Columbine i Fandens Kløer eller Harlequin som Djævlebesværger. Vor Stræben skal være at vinde et agtbart Publicums Tilfredshed. Courage, Courage, mine Herrer! Indgangen aabnes Klokken sex."

„Hører I, eqvilibriske Konster og Pantomime!" — raabte Grev Frits — „dem maae vi see!"

„Det er jo de samme Gjøglere, vi saae i Skolen" — sagde Helman — „saae jeg ret, var det den samme Bajaz."

„Hvad siger du? dem vi saae i Skolen, dem med det

deilige Barn paa Stigen?" — udbrød Grev Frits og blev blussende rød — „nei, det er aldrig muligt — de hed jo ikke Brandt; hvad var det nu de hed?"

„Det husker jeg ikke" — svarede Helman — „men jeg husker nok, det gjorde mig ondt for det smukke, uskyldige Barn, som de løb omkring med og fordærvede, og som du var saa forgabet i, at du nær var løben bort med dem."

„Som det lader til altsaa din første Kjærlighed, Falkenberg!" — sagde Stahl — „nu ja, det Slags Kjærlighed kjender jeg ogsaa, og man skulde ikke spotte dermed. Vort hele øvrige Liv har maaske neppe saa ren og skjøn en Følelse, som slige Barndoms-Forelskelser."

Grev Frits var bleven forunderlig tilmode. Erindringen om det deilige Barn paa Stigen stod atter klar med hele hans Barndomsliv for hans Øine og syntes ham at blande sig med de Drømme og Feberfantasier, hvorfor han endnu ansaae alle de halvforglemte Minder om hans Ophold i Berlin, der var og blev ham et besynderligt halvudslettet Blad i hans Livsbog. „Du syntes, det var den samme Bajas?" — spurgte han, som drømmende — „ham, der kunde raabe saa forfærdeligt Bravo — nei, nei! det var jo Noget, jeg drømte engang. — Nu, bort med alle Drømmerier! — vi vil være lystige! Hvad er Klokken?" — vedblev han og rev sit Uhr op — „halv sex — altsaa først om en halv Time; lad os gaae ind saalænge i et Telt og skylle Støvet ned med et Glas Rhinskvin! De Luftspringere maae vi see! — jeg giver nu Vrimmelen paa Bakken og alt det andet Galskab en god Dag!"

Snart sade de tre Venner i et af de prægtigste Forfriskningstelte om et lille Bord med Vin og Bagværk. De vare ene i Teltet, og der var kommet en fortrolig og ret hjertelig Tone imellem dem, idet deres Barndomshistorier fra den fælles Skolegang vare blevne Gjenstande for Samtalen.

„Husker du den Formiddag, Helman!“ — sagde Grev Frits — „da du sad i din Hjertens Uskyldighed og tyggede paa din hebraiske Grammatik, og jeg fløitede: „Fryd dig i Livet“ med ærværdig Mine paa din Regning?“

„Det blev jeg vel nødt til at huske“ — svarede Helman — „Conrectoren foer jo over mig som en Stormvind og troede, det var mig, der fløitede, og jeg troede, sandt for Herren, han var pludselig gaaet fra Forstanden. Men jeg husker ogsaa hvorledes du gav mig fuld Erstatning for de Prygl, da jeg kom til Ulykken med hans Paryk“ —

„I den Ulykke var du jo ogsaa uskyldig“ — afbrød Frits ham — „hvem kunde forlange, at saa lærd en Dreng, som du, skulde kunne holde Lyset over en classisk Stil og bekymre sig om en moderne Conrector-Paryk! det var ogsaa mere for min egen Fornøielse, end for at redde dig, at jeg gjorde Illuminationen complet og satte mit Lys til Castellets vestlige Ornamenter.“

„Mage til Disciplin har der nok heller aldrig været i nogen Skole“ — sagde Stahl — „vi vare jo værre, end en Flok Røverunger. At der er kommet et ordenligt Menneske ud af den Skole, er mig ubegribeligt.“

„Af saadanne Skoler kommer netop de bedste“ — tog Grev Frits ivrig Ordet — „Jeg vilde ikke have undværet det gale Liv for Meget; nu veed jeg dog hvorledes det gaaer til blandt de Vilde i Naturstanden eller i et fuldkomment Anarchi: den Stærkeres naturlige Ret, Mod og Styrke, List og Behændighed, Troskab og Falskhed — alle Midler gjælde — Enhver hytter sig selv og sine Venner som han kan bedst — man slaaes, man snoer sig, man slutter Tractater, man lærer at forstandse sig, man bliver hele Statsmænd og Generaler inden man kommer i Mesterlectie, og alle Talenter maae udvikle sig og gjøre sig gjældende i en Hast. — Det kalder jeg

den rette Skole for Naturudvikling og Menneskekundskab; hvad er al Verdens raffinerede Skoler og Opdragelsesanstalter mod en saadan velsignet, tøileløs Drengefristat?"

„Ogsaa naar vi havde Drikkegilde" — sagde Stahl — „og der ikke var een af os ædru uden Helman? — eller naar vi løb fra Fjerdelectiehøreren og capitulerte fra Toppen af Lindetræet med ham om det mindste Antal Haandtager? — og naar vi gjorde Skolestrædet usikkert for alle skikkelige Folk med vore Sneboldte? eller naar vi om Markedsdags-Aftenerne malede Bønderhestene Blisser og Stjerner i Panderne, og de fulde Bønder saa vare nær ved at slaae hverandre ihjel over deres forvandlede Krikker?"

„Raske, lystige Drengestreger!" — sagde Grev Frits — „hvad Ulykke skete der vel? et blaat Øie og en banket Trøie vankede der iblandt — men de unge Kræfter udvikledes, og blev her Oprør i Landet idag eller imorgen, brød alle Slaver og Gavtyve ud, behøvede man kun En af os paa Raad med, for at finde paa Forsvarsmidler; en saadan Gavstrikke-Skole er vigtigere for Staten, end Nogen drømmer om. Nu, hvad tænker du paa? Helman! du seer jo paa dit Glas som det var en Bønnebog."

„Jeg tænker paa" — svarede Helman — „at vi maae takke vor Gud, at vi ikke nu prise vor herlige, frie Naturudvikling i et høiere Uddannelses-Institut for Skjelmer og Gavtyve, eller at du ikke nu løber Verden om, som en usfel og foragtet Gjøgler."

„Det kunde jeg endnu have Lyst til" — svarede Grev Frits opfarende — „blot for at vise dig og alle Spidsborgere, at jeg har meer Respect for et raskt og levende Gjøglerliv, end for et dødt og kedsommeligt Hædersmands-Liv i eders afmaalte Honnetetets-Sphære. Dog nei, jeg bliver hidsig, troer jeg. Endnu et Glas paa godt, gammelt Venskab!

Vore Barndoms-Erindringer og vore Ungdomsdrømme skal leve! Men hør, nu blæser Bajaz igjen derude. — Betal her, Helman! jeg løber iforveien og skaffer os en god Plads."

I et Spring var han ude af Teltet. Stahl og Helman bleve endnu en god Stund siddende og talte med Deeltagelse og ikke uden Bekymring om deres fælles Ven, som med al sin Lystighed dog siden Udenlandsreisen forekom dem helt besynderlig, især naar han talte om den Deel af hans Reiseliv, der laae nærmest ved hans farlige Sygdoms-Periode og ligesom var udfaldet af hans Sjæl og opløst i lutter Drømmerier og forvirrede Billeder. Hans lystige Overgivenhed forekom dem heller ikke altid ægte, men syntes dem undertiden fremtvungen af en Bestræbelse efter at bortslaae og glemme hine farlige Drømmerier.

De hørte atter Trompeten udenfor og skyndte sig at opsøge deres lystige Ven i Konstberidernes Fjælebod. Der sad han utaalmodig paa den forreste Bænk og betragtede det forrevne Tæppe, som skjulte et lille Theater i Baggrunden af den snevre Ridebane. Et Par Opvartere løb frem og tilbage og gjorde Tilberedelser til de bebudede Konster; deres Dragt og Udseende røbede Armod og Mangel, og den slet decorerede Skueplads lovede Intet af Betydenhed.

„Det kan dog umuligt være dem" — sagde Grev Frits fortrædelig — „den Troup var jo velhavende, og naar vi traadte ind i det gamle Ridehus, bleve vi altid overraskede af Pragt og Glimmer. Eller skulde de være blevne forarmede siden? de vare jo i stort Ry."

„Ikke Alt, hvad vi beundrede dengang, vilde vi nu beundre" — bemærkede Helman. — „I ti Aar kan ogsaa det Slags Ry med den gamle Flitterstads let være falmet. Frynderne om Forhænget hist lader dog til at have været Guldtraad engang, og husker du Drengen, der blæste Sæbebobler?

— seer jeg ret, staaer endnu Hovedet og halvandet Been af ham paa Lapperne der midt imellem Træerne."

„Ja, du har Ret!" — udbrød Grev Frits glad — „der stod en deilig Dreng og blæste Sæbebobler paa Forhænget — skulde det endnu være Levninger af ham? — skulde det dog være dem? skulde man saaledes have ladet dem forarmes og ikke skjønnet anderledes paa dem?" — Han greb uvilkaarlig med Haanden efter sin Brevtaske, der var fuld af Bancosedler, og gik hastig ud. Da han kom tilbage, var han lettere baade om Hjertet og i Lommen; han havde udtømt sin Rigdom i Haanden paa den gamle Kone, der med en stor Kysehat paa, sad ved den mørke Indgang og solgte Billetter. Nu satte han sig atter forventningsfuld paa sin Plads. Der var kun faa Tilskuere; man forhalede Tiden, medens Bajaz uophørlig blæste fra Stilladset og opfordrede Kildegjesterne til at see de mageløse Konster. Imidlertid faldt Tiden Tilskuerne lang, og man begyndte at trampe utaalmodig. Endelig fremtraadte en uanseelig, fattig klædt Mand, som hverken Grev Frits eller hans Venner nogensinde før havde seet, og søgte forgjæves at vinde Bifald med nogle af de almindeligste Taskenspiller-Konster med Kort, Uhre, Ringe, Sand og Frø. Af Medlidenhed skjenkede dog nogle Tilskuere ham et Par Klap, der blev overdøvet af Hyssen.

„Jammerlige Løier!" — sagde Stahl — „lad os gaae!"

„Jeg maa dog have taget feil" — sagde Helman — „den Troup gjorde jo heller ikke Taskenspillerkonster."

„Nei, det er ikke dem" — sagde Grev Frits mismodig og stirrede, som drømmende, paa Forhænget i Baggrunden — „Lad os dog blive og see Ridekonsterne!"

Taskenspillerbordet blev nu borttaget og en mager Hest blev trukken frem. En høi, smal Skikkelse fremtraadte i en afbleget, ussel Ridderdragt og med et langt, frygtelig udtæret

Ansigt, som et sort, paaklinet Skæg forgjæves skulde give et kraftigt Udseende. Med Besværlighed steg han op paa Hesten; han var stiv og svag; de sædvanligste eqvilibriske Konster kostede ham Anstrengelse og satte ham i den øiensynligste Livsfare, hvilket man ogsaa kunde see paa et Par ængstelige Ansigter, som af og til tittede halvt frem bag Theaterforhænget i Baggrunden. Bajaz, der nu ogsaa var traadt frem, var en lille, halt Mand, med en stor, tilsat Papnæse. Han stod og smældede med Pidsken og søgte forgjæves ved de sædvanlige Krumspring og Vittigheder at more Publicum og skjule sin egen Ængstelighed for sin gamle, svage Herre. Da endelig Konstberideren skulde springe gjennem Tøndebaandene paa Sadlen, kom Hesten ud af det besværlige Firspring, og den gamle Herre styrtede hovedkulds ned. Bajaz lod som det hørte til og slog en Kolbøtte for at give sin Herre Tid til at reise sig og komme paa Hesten igjen; men den Gamle blev liggende uden Tegn til Liv, og nu glemte Bajaz sin Rolle og kastede sig jamrende over ham. I samme Øieblik styrtede en ung, deilig Pige i halv Mamelukdragt og med flagrende, sorte Lokker frem fra Theaterforhænget og kastede sig med et Jammersskrig over den gamle Herre; og næsten i samme Øieblik stod Grev Frits ved hendes Side med blussende Kinder og betragtede hende med et forbauset Blik. Hun udstødte et dæmpet Skrig, da hun saae ham, men forlod ikke den Gamle, og de bare alle Tre den besvimede Konstberider ud af Ridebanen.

Der var nu stor Uro blandt Tilskuerne. De Fleste havde Medlidenhed med den Gamle, og Damerne beklagede ham høit, idet de forlode Fjæleboden og udtømte hvad Smaapenge de havde i deres Sypøser til den gamle Kone ved Indgangen, som blev siddende rolig og syntes ikke at mærke eller bekymre sig om hvad der var forefaldet. Men den Deel af Publicum, som fyldte de bageste Bænke og som var af den laveste Folke-

klasse, brummede høit over at de Intet fik at see for deres Penge, uden en daarlig Rytter, som faldt af Hesten. Nye Tilskuere strømmede af Nysgjerrighed over denne Uro ind, og snart vare alle Bænkene langt tættere besatte, end før. De Fleste, som ikke havde seet hvad der var forefaldet, men havde nylig betalt for Indgangen, forlangte med Uro og Støi, at man dog skulde begynde. Helman og Stahl, som blot ventede paa Grev Frits for at forlade Fjæleboden, søgte forgjæves at berolige de nye Tilskuere med at fortælle dem Konstnerens Uheld. Man havde betalt, hed det, og vilde ikke gaae bort uden at see Noget, og Larmen blev snart frygtelig.

Endelig hinkede Bajaz frem, gjorde et Saltomortale til Undskyldning og lovede, at man nu strax skulde begynde igjen. Hans Herre — sagde han — havde blot faaet en lille Hjerte-kvavappelse, som strax vilde gaae over; og medens man atter fremtrak Hesten, som en af Opvarterne før havde trukket ud, lykkedes det Bajaz at underholde Publicum med nogle ret heldige Indfald og ved at staae paa Hovedet eller vende Mølle hvergang en utaalmodig Stemme lod sig høre. Endelig fremtraadte i den gamle Herres Ridderdragt et ungt, velskabt Menneske, men saa tilsmurt i Ansigtet med alleslags Farver, at Ingen kunde see hvad Ansigtsfarve han egenlig havde, og om det var en Europæer eller en tatueret Amerikaner. Han sprang med Lethed paa den gallopperende Hest og gjorde de vanskeligste eqvilibriske Konster med den største Raskhed og Behændighed.

„Men min Gud, det er jo Grev Frits!" — hviskede Helman forskrækket til Stahl.

„For Guds Skyld, ti stille!" — svarede Stahl — „jeg kjendte ham strax. Naar Ingen faaer det at vide, kan det være det samme — det har ingen Fare med ham, naar kun Hesten holder Skridt." — Nu stod han paa Hovedet paa

Sadelen, og det gik godt. — Tøndebaandene sprang han let igjennem; tilsidst vandt han et stormende Bifald, ved at springe med et Saltomortale fra Hesten, og løb ud, uden at hilse eller takke.

Efter en kort Mellemscene, som udfyldtes med slet Musik, rullede Tæppet op for det lille Theater. Den unge Pige, som før havde ladet sig see i Mamelukdragten og som formodentlig ogsaa skulde have viist sig til Hest, traadte nu frem, som Columbine, i en simpel, men nydelig, hvid Kjortel; hun syntes vel noget urolig og forvirret, men havde dog en ret heldig, naiv Indledningsscene, til Musik af „Ach du lieber Augustin!" med Bajaz, der fremtraadte med sort Maske som Arleqvino. Derpaa fremtraadte med lange, listende Skridt en høi, hvid Skikkelse i den sædvanlige Pierotsdragt og med pudbret Ansigt; han spillede den stupide, maabende Pierot med overordenligt Held; og da han i næste Scene fandt Arleqvinos Tryllestav og uden sit Vidende manede en Trold eller Djævel frem, i hvem man gjenkjendte Lysepudseren, var hans Forfærdelse saa grotesk latterlig, at han indhøstede larmende Bifald.

„Min Gud! det er ogsaa Frits" — hviskede Helman til Stahl — „Det har han jo gjort for os i Skolen — men er han da rent gal! — hvad vil Folk sige!" —

„Naar vi kun selv kan tie" — hviskede Stahl — „kan jo Ingen i Verden drømme om det Galskab."

Pierot havde nu faaet Mod igjen og var bleven stolt og hovmodig over sin Magt over Trolden, der paa hans Befaling bortførte Columbine. Hun blev igjen reddet af Arleqvino, der havde faaet sin Tryllestav tilbage; dermed var Pantomimen ude, og Pierot sluttede Scenen med et høist komisk Udtryk af blandet Glæde og Frygt for selv at komme i Djæ-

velens Kløer, som han truedes med. Under stormende Bifald rullede Tæppet ned og Publicum adspredtes.

Helman og Stahl havde næsten staaet en halv Time alene i den tomme, dunkle Fjælebod og ventet paa Grev Frits.

„Nu kunde han dog vel gjerne have faaet sig vasket og omklædt“ — sagde endelig Stahl — „lad os gaae ind bag Tæppet og see hvor han bliver af!“

Helman syntes, det var upassende, og man ventede endnu et Qvarteer; men Frits kom ikke. Utaalmodig sprang endelig Stahl frem og drog Forhænget tilside fra det lille Theater; men der var intet Menneske at see: hele Fjæleboden var mørk og øde.

Gjennem den slet sammenføiede Brædevæg skinnede der Lys fra Teltet bag ved Fjæleboden. Stahl bemærkede et Hestedækken, som skjulte Indgangen dertil; han drog det tilside, og med Forbauselse stode han og Helman, som fastnaglede til Jorden, og vovede ikke at træde ind i det mat oplyste Telt, hvor en høitidelig Dødsstilhed herskede, og hvor de saae deres Ven i et for dem ubegribeligt Forhold til den ulykkelige Familie.

En Mand, i hvem de gjenkjendte den uheldige Taskenspiller, gik ud af Teltet med en Medicinflaske og en lang Seddel i Haanden, tilligemed en af Stadens dueligste Læger. — Paa et Slags Feltbord brændte to Lys blandt nogle Kopper og Glas, der syntes at være brugte til Aareladning.

Den gamle Konstberider laae dødbleg med forbundet Hoved paa en Straamatte, med nogle Hestedækken-Pjalter over sig. Ved hans Fødder sad paa en Tromme den gamle Kone, som de havde seet ved Indgangen. Hun havde taget Kysehatten af, og de saae et gammelt endnu smukt, men af Kummer fortæret Ansigt, som uafladelig var henvendt mod den Syge. Med Ryggen til dem knælede tvende Skikkelser foran Konstberiderens Leie. Det var den skjønne Columbine og Grev

Frits, der endnu halvt var maskeret som Pierot. Paa en Koffert i Krogen af Teltet sad den lille Bajaz uden Maske med det gamle Abeansigt og betragtede den sørgelige Gruppe, medens han betænkelig rystede paa Hovedet og af og til viskede sig en Taare af Øinene.

Endelig afbrød den gamle, syge Herre den almindelige Taushed. „Larme og skrige de endnu derude?" — sagde han — „maae de endnu springe og gjøgle for at skaffe mig Fred? Nei, nu er det forbi." — „Grev Falkenberg!" — vedblev han og stirrede paa ham — „ja, De lever — det er Dem — jeg kjendte Dem nok — og De har gjort Dem til Spot for min Skyld — De vilde skaffe mig Ro og skaffede mig den skrækkelige Latter at høre, som saa ofte har haanet og spottet min Kval, men aldrig saa forfærdelig som i denne Time." — „Da jeg saae Dem og Gjasinda sidst sammen" — vedblev han efter et Ophold — „besluttede jeg, at De aldrig skulde see os meer i denne Verden. Kun alt for snart maatte jeg troe, at den Beslutning ogsaa var den evige Dommers — jeg saae Deres fulde Navn i en Avis blandt de Døbes — men jeg sønderrev Bladet og taug."

„Den evige Dommer vilde det anderledes" — svarede Grev Frits. — „Min Fader bar samme Navn som jeg."

„Den alvorlige Død blev en hemmelig Forsoner imellem os" — vedblev den Gamle langsomt og afbrudt — „Men Giasindas Munterhed var borte, og det gik tilbage med os. I Deres Fødeland har man behandlet os skaansomst. — Gjasinda troede Dem i Petersborg. — Hun vilde endnu en Gang see det Land, hvor hun først havde seet Dem, som Barn. — Jeg gav efter for den barnlige Grille — og her skulde De see os i vor største Ydmygelse og Elendighed!" — Han holdt begge Hænder for Øinene og holdt inde.

„Fat Dem, bedste Hr. Ritter!" — udbrød Grev Frits

— „bliv kun frisk og opfyld min Bøn! og al Elendighed er forbi, min Fader! Ak, hvi flyede De mig i det Øieblik, da jeg vilde lægge mit Liv og min Lykke i Deres Haand! — Jeg var Graven nær — jeg tabte Bevidstheden om det eneste Tidspunkt i mit Liv, hvori jeg havde levet. — Nu er den kommen tilbage — nu er det atter udfyldt, det vigtige Blad i min Livsbog, som var udrevet og forsvundet. Læg Gjasindas Haand i min, ærværdige Fader, og lad os Alle være lykkelige! Jeg er min egen Herre; jeg skylder Ingen uden Gud Regnskab for mit Liv, og med Giasinda er jeg den rigeste og lyksaligste Mand i Verden."

„Kan Grev Falkenberg ægte en omvankende Gjøglerske?" — spurgte den Gamle bittert — „Skal den sidste Rest af min Ære fratages mig i Graven? skal jeg kaldes en Kobler og Forfører, som kom hid for at lokke Dem i en fordærvelig og vanærende Snare? — skal min ulykkelige Datter tælles blandt de foragtelige Skabninger" — —

„Fader, Fader! hvad siger du" — afbrød Gjasinda ham og reiste sig — „Jeg kan, jeg vil jo aldrig blive hans — det er en Umulighed — jeg veed det. Men nu har jeg seet det Land igjen, hvor han blev fød og hvor jeg saae ham i vor Barndom — jeg har seet ham selv — og jeg veed" — — hun standsede — „Jeg vil nu ikke længer betænke mig paa hvad du forbrede i hin skrækkelige Time. — Sig nu Eden, min Fader! og jeg skal aflægge den — om mit Hjerte saa brister."

„Gud forbarme sig! hvilken Ed? Gjasinda!" — udbrød Grev Frits og foer hastig op, idet han greb hende i sine Arme. „Jeg forlader dig nu aldrig i Verden! Vil din Fader ikke blive her — følger jeg dig og ham til Verdens Ende! — Jeg bliver en fri og freidig Konstberider som han — saa gjør Stand og Stilling ingen Forskjel imellem os.

— Et lyksaligere Liv er der dog ikke til, end den frieste og herligste af alle Konster og at flyve med dig over Jorden til Himlen med Lyst og Glæde!"

„Et elendigere Liv er der ikke under Solen" — afbrød den Gamle ham mørk og bitter, og den heftigste Spænding gav atter hans Stemme Kraft. — „Maaske er denne Time min sidste. — Unge Menneske! gjør mig ikke afsindig paany og bild mig ind i min Dødsstund, at jeg var en Konstner! — en Gjøgler var jeg — det veed jeg nu — men jeg var det tilgavns, og derfor skal Staven ikke brydes over mig. Gjøglere ere vi dog Alle — Keiseren paa sin Throne — som Narren i Fjæleboden. Ogsaa du, Falkenberg, ogsaa du er en Gjek, som jeg, men du er det tilgavns — derfor agter jeg dig. Du har raset for den samme elendige Konst, som jeg. Du har, som jeg, sat dit Liv og din Lyksalighed i en Elskovsdrøm, som dog ogsaa engang maa forsvinde." — Her traf hans stirrende Blik den stille grædende Kone ved Foden af Leiet, som ikke hørte hvad han sagde, men betragtede ham med saa smertelig en Deeltagelse, at det foer ham som en Dolk gjennem Sjælen. „Dog nei" — sagde han og rakte hende sin bævende Døbninghaand — „Du holdt fast ved Drømmen, hvor elendig den gjorde dig; det var kun mig, der bedrog dig og mig selv med en Følelse, Ingen kan gjenkalde, naar den er flygtet. See dette Aasyn, Falkenberg! — naar Gjasinda saaledes stod ved din Dødsseng, og du laae gammel og fortæret der som jeg — saa vilde du maaske ikke nænne at sige hvad hun der nu dog ikke hører — men du vilde dog mene det i dit Hjerte."

„Gjasinda!" — sagde Grev Frits bevæget og saae hende i de skjønne, taarefulde Øine — „svar du for mig! vilde jeg mene det?"

„Nei, nei, Fader!" — udbrød Gjasinda og vædede Fa-

derens Haand med sine Taarer — „Du mener det ikke heller — du kan ikke mène det."

„Vel, Børn, vel!" — sagde den Gamle med mattere Stemme — „mit sidste Øieblik er nær — naar jeg er død, vil jeg ikke staae adskillende imellem Eder. — Gjøgleri og Tant er det tilhobe hvad der forener og adskiller Mennesker. Dog — jeg seer, du er fast og urokkelig i din Daarskab, min Søn! jeg vil dog formilde den i Verdens Øine — jeg vil betroe dig og min Datter en Hemmelighed, som hun der kun veed" — her pegede han paa den gamle Kone. — „Det Elfenbens Skrin, Moder!" — raabte han med en Anstrengelse, som næsten udtømte alle hans Kræfter, idet han stirrede stift paa hende og fremtog en lille Guldnøgle, han bar i en Lidse paa Brystet.

Hun syntes ikke at have forstaaet hans Ord; men da hun saae Nøglen i hans Haand, nikkede hun og ilede til Kofferten. Med et lille Elfenbens-Skrin i Haanden kom hun hastig tilbage, og et flygtigt Udtryk af Glæde oplivede det lidende Ansigt. „Francesco! Francesco!" — sagde hun med skjælvende Stemme og med en Tone, hvori det Bebreidende opløstes i en overvældig Kjærlighed — tør jeg nu dog igjen nævne det gamle, kjære Navn? — Skal jeg dog endnu engang see dig som jeg sidstegang saae dig, da du rakte mig dette Gjemme, dit Navns og din Kjærligheds Grav! — I tyve lange Aar var du ikke Francesco. — Bliv det et Øieblik igjen! og jeg vil troe, du har elsket mig. — Kun et Blik af den gamle Francesco! og jeg vil troe, de tyve ulykkelige Aar var en Drøm — og at du endnu og evig er den samme."

„Store Gud! forbarme dig over mig!" — udraabte den Gamle heftig og reiste sig halvt i Leiet med udbredte Arme — „Agnese! min Agnese! — staaer du atter for mig

Øine, som i hin Time, da jeg salig begrov mit Navn og min Ære for at følge dig! — Var det dig, jeg bebreidede min Ulykke! — var det dig, jeg pinte med min Kval og mine Nag! — var det dig, som bad den forbarmende Gud om Blindhed og Døvhed, for ikke at see og høre din forvandlede Brudgom! — Kun halvt blev din Bøn opfyldt: du har ikke hørt hvad jeg var for et Uhyre; men du saae det hver Dag i mit Aasyn — og elskede mig dog. — Mine Plageaander kjendte du ikke — det var ikke krænket Æresfølelse — ikke Hovmod og Menneskeforagt, som fortærede dig — det var ikke skuffet Tro til dig selv og din Livsid — det var skuffet Kjærlighed, som gjorde dig elendig — og jeg — jeg var din Plageaand. — Ak, kan du — kan du tilgive?"

Den gamle ulykkelige Kone hørte intet Ord af hvad han sagde, men hun læste det i hans Blik og hans Miner og sank med et heftigt Glædesskrig og med en Strøm af brændende Taarer om hans Hals.

„Nei, nei, det var dog inden Drøm!" — hviskede Oldingen mat og trykte hende til sit Hjerte, idet han hævede de halvbrustne Øine mod Himlen. — „Den forbarmende Gud være lovet! — Kjærligheden kan slumre længe, længe — men den døer dog ikke. Fyrsten kan blive en Gjøgler og kan dog døe salig. — Gud velsigne dig, min Agnese! Gud velsigne Jer, mine Børn! — Mit Rige er ikke mere af denne Verden." — —

Med disse Ord sank han kraftesløs tilbage, drog et dybt Suk og faldt sammen.

Bleg og afsjælet laae den gamle Ritter udstrakt paa Leiet. Gjasinda græd og vred sine Hænder. Grev Frits søgte at berolige og trøste hende. Den lille Pietro sad paa Kofferten, med sin Bajazhue dybt ned over Panden, med Albuerne paa Knæene og Hovedet i begge Hænder, og hulkede.

Men den gamle, døve Moder lukkede Oldingens store, brustne Øine, kyssede ham kjærlig paa de indtørrede Læber og bad stille og inderligt, idet en forunderlig, salig Glæde tindrede gjennem Smerten i hendes dybtindfaldne, sorte Øine.

Stahl og Helman vare under dette Optrin traadte ind i Teltet; de sluttede sig med inderlig Deeltagelse til den sørgende Familie; men Ingen af dem kunde endnu ret begribe Grev Frits's fortrolige Forhold til de Ulykkelige.

Efter den Afdødes sidste Villie blev nu Elfenbens-Skrinet aabnet, og Helman fremtog deraf et gammelt, ormstukket Pergaments-Diplom med et stort Vorsegl og endeel andre Papirer. Han læste Documenterne høit, og med Forundring hørte man Beviserne for den gamle Ritters høie Stand og Fødsel. Hans rette Navn var Francesco Allori; han havde været en florentinsk Principe af gammel fyrstelig Stamme.

„Er det sandt!“ — sagde den lille Pietro og sprang op — „saa anstaaer det mig ikke at sidde her og flæbe som over en simpel, borgerlig Husfader — saa fik min salig Herre dog en glimrende Udgang, og saa veed jeg nu ogsaa hvad denne Stads betyder.“ — Han gav sig nu til at rode op i Kofferten og fremtog et stort, sort Klæde med et fyrsteligt, silkebroderet Vaaben paa. — „Seer efter i Documenterne, mine Herrer, om dette ikke er det rette! en flyvende Ørn i rødt Felt og en Stige. — Rigtig, saa staaer der. — Ak ja, den Stige maatte han bære paa Tænderne, Stakkel! — og Ørnen maatte han selv være, naar han fløi gjennem Ridebanen med de gamle Fødder paa Skimlen. Men nu skal Folk dog see, vi ere fornemme Folk!“ — vedblev han med en stolt Mine og svøbte Ligklædet om sig, idet han gik gravitetisk frem og tilbage forbi Liget — „jeg er ikke længer Bajaz; nu er jeg Drabant og holder Nattevagt ved min høisalige Herres og Fyrstes Paradeseng.“ — Idet han saaledes, uden at man ag-

tede paa ham, gav sit Lune Luft og syntes at udtømme sig i hjerteløs Spot over den tragiske Modsætning mellem Fyrste-herligheden og Gjøglerlivet, som her syntes at smelte sammen i det natlige, fattig oplyste Telt, hvor den alvorlige Død var traadt ind og havde gjort Alt lige — tørrede Narren dog af og til en Taare af sine Øine, medens han trykte Bajadshuen ned over Panden. Endelig udbredte han det fyrstelige Ligklæde over den Døde og gik hen og tændte alle Lyse-stumper og Praaser, han kunde finde, for dog at give Dyre-have-Teltet saa meget som muligt Udseende af en fyrstelig Lig-Paradesal.

Tre Dage efter den gamle Konstberiders Død gik der i den skjønne Sommernat et Ligtog med Fakler gjennem Jægersborg Dyrehave. Kisten bares af Bønder, og over Laaget laae Francesco Allori's fyrstelige Ligklæde. Grev Frits og alle hans Venner fulgte, tilligemed den lille Pietro og en talrig Skare af alle de fremmede Marionet-Skuespillere og Fjælebod-Konstnere, som lode sig see i Dyrehaven, og som satte en Ære i at følge en saa udmærket Konstbroder til Graven.

Paa Landsbykirkegaarden, hvor Begravelsen skete, stode tvende sortklædte Kvinder ved Graven og strøede Blomster paa Kisten. Det var Gjasinda og hendes Moder. Den gamle Kones Sorg var mild og rolig. Gjasinda var heftig bevæget. Fra Graven førte Grev Frits dem i en lukket Vogn til en stille Familie af hans Bekjendtskab i Hovedstaden, hvor de forbleve til Gjasindas første heftige Sorg var overvunden, og hendes Ungdomsstyrke og livsglade Natur havde gjort deres Rettigheder gjældende. Grev Frits saae hende hver Dag, og deres lykkelige Kjærlighed var snart almindelig bekjendt. Rygtet om det gamle, ormstukne Pergaments-Diplom

forsonede den store Verden med Grevens Valg. Med næsten fyrstelig Pragt blev Grev Falkenbergs og Gjasindas Bryllup feiret. Moderen flyttede med sin Datter ind i det Falkenbergske Palads; men et halvt Aar derefter laae hun paa Landsbykirkegaarden ved sin gamle Ægtefælles Side. Den lille Pietro hørte ligesom til Familien og vedblev til sin høie Alderdom at være den lystige Person i Grev Falkenbergs Hus. Den halte Fod havde han faaet, da han vilde rive sin lykkelige Medbeiler ned af Linien. Han var gaaet i sig selv og havde opgivet den taabelige Grille at ville gjøre sin Harleqvins-Lykke, som Columbines Elsker, til Virkelighed. Naar Gjasinda siden, som en lykkelig Moder, dandsede med sine Børn paa Armen og sang;

„Herlige Vovespil!
Hæv dig, hvo flyve vil!"

erindrede Grev Frits stedse med Glæde hine lykkelige Dage i „den gyldne Ørn," og den lille Pietro gjorde et Saltomortale. Men hver St. Hans Aften, naar alle Andre reiste til Dyrehaven, tog den Falkenbergske Familie, uagtet deres protestantiske Troesbekjendelse, altid ud til den catholske Menigheds lille, dunkle Kapel i Bredgaden, hvor de bivaanede et Reqviem, som med al den Mangel paa udvortes Høitidelighed og kirkelig Glands, hvormed det her blev udført, dog altid bevægede dem dybt og inderligt. Dette Reqviem havde de foranstaltet efter den stille Moders sidste Ønske. Til hendes Beroligelse havde de maattet love hende, at paa denne hendes ulykkelige Ægtefælles Dødsdag, der baade havde adskilt og i Sandhed forenet dem, skulde der aarlig i dette Kapel læses en Sjælemesse for tvende gjenforenede Sjæles Salighed.

Rettelser.

Side 29 Linie 3 fra oven: „en læs: „Men
— 98 — 8 f. o.: elv l. selv
— 219 — 3 f. n.: Danmark l. i Danmark
— 229 — 17 f. o.: Tilskuer l. Tilskuere

